Raftul Denisei

Ann Leary

Ora de aur

roman

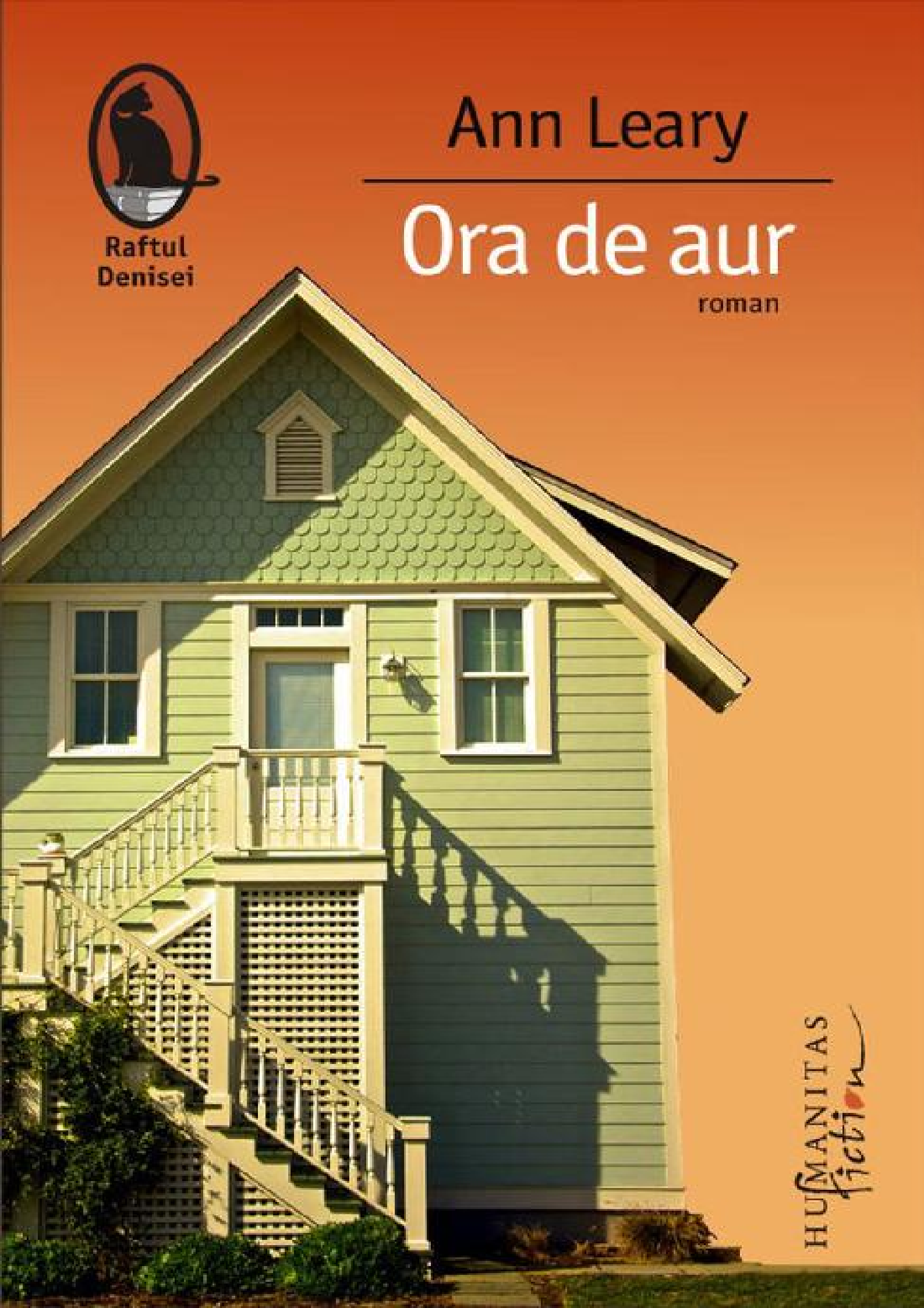

HUMANITAS fiction

Ann Leary

Ora de aur

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

Humanitas
2015

Lui Denis

Cuprins

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Șase
Șapte
Opt

Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Mulțumiri

Unu

Pot să străbat camerele unei case și să știu despre cei care locuiesc acolo mai multe decât ar afla un psihiatru după un an de ședințe. Chiar îmi aduc aminte că am glumit pe tema asta cu Peter Newbold, psihiatrul care a închiriat un cabinet la etajul de deasupra.

— Când mai vine un pacient nou, i-am propus, am să mă furișez în casa lui ca să o cercetez. Cât iei tu notițe despre viața lui, vise, obsesii și ce-o mai fi, eu mă urc în pod cu o lanternă, deschid dulapurile și arunc un ochi în dormitoare. După aia vedem ce-a aflat fiecare și ai să te convingi că eu am înțeles mai bine cum stă respectivul cu capul, garantat.

Sigur că îl luam peste picior, dar eu vând case de pe vremea când el era în școala primară și pun pariu că am dreptate.

Îmi plac casele în care se vede că stă cineva. Uzura e un semn de sănătate. O casă devenită impersonală de prea multă ordine mă face să mă gândesc la neînțelegerile dintre soți în aceeași măsură ca o casă în care domnește dezordinea. Băutori înrăiți, colecționari împătimiți, mâncăi, drogați, perverși, fustangii, depresivi, ăștia și câți alții, îi ghicesc pe toți doar dacă mă uit la cum arată casele lor. Oricâte lumânărele cu parfum de vanilie ar aprinde, tot se simte mirosul stătut de băutură și țigări. Duhoarea de animal încă mai iese din dușumele, chiar dacă pisica și odraslele ei au fost duse de acolo cu multe luni în urmă. Dormitorul matrimonial a rămas *al lui,* în timp ce lucrurile s-au îngrămădit în camera de oaspeți, devenită *a ei… ați* prins ideea.

Nu e nevoie să intru într-o locuință ca să-mi dau seama despre ce e vorba. De obicei ajunge să mă uit la fațadă ca să-mi fac o părere. Reședința McAllister e un foarte bun exemplu. Ca să fiu cinstită, mi-ar plăcea să pot pune cap la cap părerea mea inițială despre Rebecca McAllister cu observațiile lui Peter. Una la mână, că e cu nervii la pământ. Într-o dimineață, spre sfârșitul lui mai, am trecut cu mașina pe lângă casa soților McAllister, la puțină vreme după ce se mutaseră acolo. Ceața din zori nu se risipise încă, dar Rebecca era afară:

sădea plante anuale de-a lungul aleii din grădină. Nu era nici măcar șapte, dar se vedea limpede că lucra de vreo două ore bune. Avea pe ea o cămașă de noapte albă, subțire, udă de transpirație și murdară de pământ. Mașinile începuseră deja să circule, însă Rebecca era atât de preocupată de ceea ce făcea, că nu-i dăduse prin cap să-și pună niște haine mai potrivite – cel puțin așa s-ar fi zis.

Am oprit, am dat jos geamul și am salutat-o. Am trăncănit câteva minute despre vreme, despre cum s-au acomodat copiii la noua școală, dar, chiar în timp ce vorbeam, simțeam un fel de tristețe în gesturile Rebeccăi, un fel de jale, ca și cum fiecare plăntuță era îngropată într-un mic mormânt. Iar când te gândești că planta sporul casei, flori de un roșu viu… întotdeauna am fost de părere că trebuie să fii disperat ca să pui flori în culori țipătoare în fața casei. Mi-am luat la revedere, iar când am aruncat o privire înapoi prin oglinda retrovizoare șirul de flori mi-a părut a fi o dâră subțire de sânge ducând din casă până la locul unde era ea îngenuncheată.

— I-am spus că plantez eu florile, dar îi place să le pună singură, mi-a povestit Linda Barlow, cea care se îngrijea de grădina soților McAllister, când ne-am întâlnit la poștă ceva mai târziu. Cred că-i e cam urât în casa aia. Pe bărbatu-său aproape că nu-l vezi.

Linda știa că eu le vândusem casa și parcă ar fi vrut să spună că nu mă ocupasem îndeajuns de felul în care se adaptaseră soții McAllister, cea mai recentă achiziție a orașului Wendover. „Minunații soți McAllister” cum îi plăcea lui Wendy Heatherton să le spună. De fapt, Wendy Heatherton și cu mine intermediaserăm împreună vânzarea. Eu îl știam pe vânzător, Wendy, care lucra la Sotheby’s, îi adusese pe minunații soți McAllister.

— E nevoie de timp, am zis.

— Probabil, mi-a răspuns ea.

— Wendy Heatherton dă o petrecere săptămâna viitoare. E un prilej să cunoască oameni simpatici.

— Mda, oameni simpatici, oameni bine, a râs Linda. Te duci?

— N-am încotro, am zis răsfoind corespondența primită.

Majoritatea erau facturi. Facturi și prostii.

— Ți-e greu să mergi la petreceri? Adică… acum? m-a întrebat Linda cu voce blândă, atingându-mi încheietura mâinii.

— Cum adică acum? m-am răstit la ea.

— Nu… lasă, Hildy, s-a bâlbâit ea.

— Atunci, noapte bună, Linda, i-am urat și m-am întors cu spatele ca să nu vadă că mă înroșisem la față.

Ei, spuneți! Linda Barlow să-și facă griji pentru mine, cum că mi-ar fi greu să merg la petreceri. Pe ea, săraca, n-o mai văzusem la petreceri de când eram la liceu.

Și îi era milă de Rebecca McAllister, auzi. Rebecca era măritată cu unul dintre cei mai bogați oameni din Noua Anglie, avea doi copii superbi și locuia pe moșia care aparținuse odată judecătorului Raymond Barlow, unchiul Lindei. Ea însăși crescuse în casa aceea uriașă, de unde aveai o priveliște grandioasă asupra portului și a insulelor, dar, cum se întâmplă, familia sărăcise, proprietatea fusese scoasă la vânzare în câteva rânduri, iar Linda locuia acum într-un apartament situat deasupra farmaciei din Wendover Crossing. Rebeca o plătea pe Linda ca să aibă grijă de plantele care creșteau în grădină – bujori cărnoși, trandafiri înmiresmați, tufe de liliac și caprifoi, straturi colorate de crini, narcise și stânjenei – și pe care tocmai bunica ei le plantase cu peste o jumătate de secol în urmă.

Așa că, dacă era ridicol să-și facă griji pentru mine, atunci să-i fie milă de Rebecca era de-a dreptul absurd. Arăt case multor oameni importanți – politicieni, doctori, avocați, ba chiar și câte unei celebrități – însă când am văzut-o prima oară pe Rebecca, în ziua în care i-am arătat vila Barlow, am rămas cu gura căscată, trebuie să recunosc. Mi-a venit în minte un vers dintr-o poezie pe care o repetasem cu una din fetele mele, pentru la scoală.

„Am cunoscut o femeie, frumoasă din cap până-n picioare.”[11]

La vremea aia Rebecca trebuie să fi avut treizeci sau treizeci și unu de ani. Îl căutasem pe Brian McAllister pe Google înainte să le arăt casa și mă așteptam să întâlnesc o femeie mai în vârstă. Lumea o zice că e tatăl ei, m-am gândit, numai că pe fața ei se citea un fel de înțelepciune și puterea de a-i înțelege pe alții; avea o

expresie senină, așa cum nu au decât femeile ai căror copii au ajuns la vârsta adultă. Rebecca e brunetă, cu părul aproape negru, și, cu toate că în dimineața aceea și-l strânsese la repezeală într-o coadă de cal și îl legase cu un batic viu colorat, îți dădeai seama că, atunci când îl lăsa liber, era lung și ondulat. Mi-a strâns mâna și mi-a zâmbit. E una dintre femeile care zâmbesc mai degrabă din ochi, iar ochii îi băteau când în cenușiu, când în verde. Cred că din cauza luminii.

Era un pic cam slabă, dar ea e mică de statură și, în orice caz, nu atât de uscățivă cum părea mai târziu. Era minionă, era frumoasă. „Se mișca în cercuri și cercurile se mișcau la rândul lor.” E un vers din aceeași poezie, numele poetului nu-l mai țin minte, dar ea avea într-adevăr o grație înnăscută; alături de ea te simțeai muma-pădurii. Eu nu sunt grasă, dar nu mi-ar strica să slăbesc câteva kilograme. Wendy Heatherton e zveltă, însă ea a făcut tot felul de operații estetice și liposucții. Nu știu pe cine credea că duce de nas când pretindea că s-a operat de bilă acum câțiva ani.

Tot orașul știe că soții McAllister au băgat o avere în renovarea vechii reședințe Barlow și că lucrările au durat un an întreg. Pentru cei care nu-l cunosc, Brian McAllister e printre cei care au pus bazele unuia dintre cele mai mari fonduri de investiții din lume – R. E. Kevin. Crescuse în South Boston, într-o clădire modestă cu două etaje, în apartamentul de la parter, alături de patru frați și o soră, și ajunsese miliardar înainte să împlinească cincizeci de ani. Dacă s-ar fi însurat cu altcineva, probabil că ar fi locuit într-un conac din Wellesley sau Weston și ar fi avut o armată de servitori, dar se însurase cu Rebecca, iar ei, fiindcă crescuse într-o casă cu servitori și nu avusese parte de afecțiunea părintească, îi plăcea să facă multe lucruri cu mâinile ei.

Cum de știu atâtea despre soții McAllister? Nu le-am aflat doar privindu-le casa. Sunt la curent cam cu tot ce se petrece în oraș. Mai devreme sau mai târziu prind de veste. Sunt orășeancă get-beget, stră-strănepoată de rangul al optulea a lui Sarah Good, una dintre vrăjitoarele judecate și spânzurate în Salem. Clienții mei se dau în vânt după astfel de amănunte, pe care le arunc ca din întâmplare în conversație. Cum ar fi faptul că mă trag dintr-o vrăjitoare care, ironie a sorții, purta

încântătorul nume de Goodwife[2]. Good. (Da, de fiecare dată râd împreună cu ei când exclamă „A, bună, bună, ha, ha” ca și cum până atunci nu mi-ar fi dat prin minte.) Sau faptul că familia mea locuiește în Salem și aici, în Wendover, Massachusetts, de pe la 1600.

Soțul meu, Scott, zicea că aș fi fost și eu spânzurată ca celelalte vrăjitoare dacă aș fi trăit în vremurile alea. Poate nu vă vine să credeți, dar el era convins că-mi face un compliment și adevărul e că mi se cam potrivește, mai ales acum, când am intrat în partea neplăcută a vârstei de mijloc. Despre numele meu de botez, Hilda, copiii au spus întotdeauna că sună a nume de vrăjitoare, însă cunoscuții îmi spun Hildy. Locuiesc singură; fetele au crescut, iar soțul meu nu mai e soțul meu. Vorbesc cu animalele. Îmi închipui că asta a dat de gândit. Și mai sunt unii care cred că am puterea de a intui, de a-i citi pe ceilalți, lucru neadevărat. Pur și simplu știu câteva șmecherii. Mă pricep la oameni, cum s-ar zice și, așa cum am mai spus, știu cam fiecare cu ce se ocupă.

De fapt, îmi și propun să aflu cu ce se ocupă ceilalți. Sunt agent imobiliar de prima mână într-un oraș care trăiește din vânzarea antichităților și din tranzacții imobiliare. Înainte aici se construiau vapoare și se pescuiau scoici, numai că ultimul șantier naval din Wendover s-a închis acum mai bine de treizeci de ani. În momentul de față, cei care nu trăiesc din banii proveniți din fonduri de investiții, renovează sau vând la prețuri piperate proprietățile de pe țărm celor care trăiesc din acești bani. Încă mai poți pescui scoici la reflux – Getchell’s Cove e un loc bun, dar nu mai poți trăi din pescuit. Până și scoicile de la taverna Clem’s Famous Fried Clams[3] sunt turnate în cazanele înnegrite de uleiul încins din pungi congelate, aduse din Noua Scoție. Da, cel mai bun mod de a face bani aici e din tranzacții imobiliare, din vânzarea, administrarea, renovarea și întreținerea neprețuitelor loturi de pe coastă, unde pe vremuri se întindeau mlaștini și ferme și pe care *Boston Magazine* le-a numit de curând „țărmul de aur al Coastei de Nord”.

Boston Magazine e proprietatea lui Brian McAllister. În ziua când ne-am cunoscut, după ce l-am dus să vadă viitoarea lui casă, a arătat cu degetul spre o revistă

împăturită, aflată pe scaunul de lângă mine în mașină, și a zis:

— Hei, asta e revista mea, Hildy.

— Da? Atunci ia-o. Am și eu una, trebuie că e pe aici.

— Nu, a râs Brian. E proprietatea mea. *Boston Mag.* Eu sunt editorul. Am cumpărat-o anul trecut împreună cu un prieten.

„Ce mare șmecher ești”, am zis în gândul meu. „Cine mai e ca tine?”

Nu-i pot înghiți pe bogătași. Recunosc, nici mie nu-mi merge rău, dar pe ceilalți bogătași îi urăsc.

— E una dintre revistele mele preferate, i-am spus.

La urma urmei, îi arătam o casă de două milioane de dolari, pe care știam că nevastă-sa, în mintea ei, o și curățase până la zidărie și o renovase; în cele câteva zile de când o văzuse, o și vopsise în gândul ei, o mobilase, îi instalase țevăria și trăsese firele electrice, ba chiar montase și candelabre de efect.

— Sunt sigur că ți-am putea oferi un preț special pentru publicitate în paginile cu imobiliare, dacă vrei, a zis Brian.

— Ar fi grozav, Brian, mulțumesc, am răspuns.

Parcă nu-mi mai era chiar atât de antipatic.

Doi

Lui Wendy Heatherton îi place să dea petreceri pentru minunații ei clienți. E felul ei de a le mulțumi că au făcut afaceri împreună și totodată de a-i prezenta altor oameni pe care îi consideră ea minunați. Fiul ei, Alex, și partenerul lui, Daniel, se ocupă de toate pregătirile. Daniel e designer de interior. Alex colecționează obiecte vechi. Petrecerea pentru soții McAllister au hotărât să o facă în grădină. Au înșirat mai multe mese lungi de banchet sub o magnolie înflorită. În ramurile copacului au atârnat lampioane de hârtie. Au întins fețe de masă de in alb, moștenite de Wendy de la bunică-sa, și au scos cele mai bune tacâmuri de argint și pahare de cristal – ceea ce ne-a uimit pe toți, care arătau splendid la o petrecere în aer liber. Au adus vaze înalte de argint, din care se revărsau buchete parfumate de liliac. De-a lungul aleii care duce de la casă la mese și în jurul acestora au înfipt torțe îmbibate cu citronela, ca să alunge insectele. Cu toții le-au spus lui Wendy, lui Alex și lui Daniel că era o atmosferă „magică”. Și chiar a fost.

Petrecerea a început la șapte, dar eu n-am venit decât aproape de opt, fiindcă am renunțat să mai beau cocktailuri. Sunt în faza de „refacere”. La petreceri nu prea mă mai duc, dar când totuși merg încerc să ajung chiar înainte să fie servită mâncarea și să plec îndată după desert. În seara petrecerii date în cinstea soților McAllister am ajuns odată cu Peter și Elise Newbold. Peter, Elise și fiul lor, Sam, locuiesc în Cambridge în timpul săptămânii fiindcă Peter este psihiatru la spitalul Mclean din orașul vecin, Belmont. Are un mic cabinet particular în Cambridge și altul aici, în Wendover, dar nu dă consultații în Wendover decât vinerea și uneori sâmbăta.

În timp ce urcam treptele casei, Peter m-a bătut pe spate zicând:

— Ei, măcar o persoană ne e cunoscută la petrecerea asta.

Apoi s-a întors spre nevastă-sa:

— Elise, o știi pe Hildy Good, nu?

— Nu, Peter, habar n-am cine e Hildy Good, i-a răspuns Elise pe un ton sarcastic.

Peter închiriase de la mine un cabinet aflat deasupra birourilor unde era agenția mea imobiliară și, cu toate că erau ani buni de atunci, pe Elise o întâlnisem doar de câteva ori. Ține cursuri de *creative writing* la Cambridge, dar ce anume scrie ea însăși nu-mi aduc aminte. Poezie, poate. Acum că e adolescent, lui Sam nu-i mai place să-și lase prietenii și să vină la Wendover la sfârșitul săptămânii, cât despre Elise, am avut impresia că ei nu i-a plăcut niciodată să vină aici, așa că, în ultimii ani, Peter și-a petrecut sâmbetele și duminicile singur. Mi-a mărturisit că de fapt așa e mai bine pentru el, pentru că scrie la o carte, ceva despre psihologia comunităților, parcă a zis.

Când am intrat, o tânără ne-a condus prin camera de zi spre curtea din spate, unde se serveau cocktailuri. Ne-a întrebat ce dorim și Peter a cerut o bere. Elise a întrebat ce fel de vin alb au și, după ce a strâmbat din nas la ambele feluri, s-a hotărât până la urmă pentru Pinot gris.

Eu am cerut un pahar de sifon cu lămâie.

Fiicele mele, Tess și Emily, mi-au făcut surpriza unei „intervenții” cu un an în urmă, dragele de ele. Emily locuiește la New York, în schimb Tess stă în Marblehead, la nici douăzeci de minute de aici. Într-o seară friguroasă, imediat după Anul Nou, Tess și Michael, ginerele meu, m-au invitat la ei la masă. Fiul lor, Grady, era încă bebeluș atunci și eu abia așteptam să-l văd. Tess mă ținuse la distanță după nașterea copilului. Doar cu mine se purtase așa. Pe Nancy, mama lui Michael, o invita toată ziua.

— M-aș bucura să stau cu Grady oricând e nevoie, îi tot spuneam lui Tess. Tu și Michael ar mai trebui să ieșiți în oraș, să luați masa și să vedeți un film. Lăsați-l pe Grady în grija mea.

— Nancy stă chiar aici, în Marblehead. Nu vreau să te pun să bați atâta drum, răspundea Tess.

Îi repetam că nu mă deranjează câtuși de puțin, dar nu m-a chemat niciodată, așa că mi-am închipuit că într-adevăr nu voia să mă pună pe drumuri.

În seara aia, când am ajuns la Marblehead, am fost uimită să găsesc încă două mașini pe aleea din fața casei, alături de mașinile lui Tess și Michael.

— Salut, am strigat veselă și am deschis ușa.

Eram destul de binedispusă. În după-amiaza aia încheiasem o afacere și sărbătorisem evenimentul cu clienții la Taverna Warwick. Băusem un pahar sau două. Poate trei, dar nu mai mult. Am intrat în camera de zi și nu mi-a venit să cred: Emily era și ea acolo și îl adusese pe iubitul ei, Adam, tocmai de la New York. Era și Sue Peterson. Secretara mea, Sue. Mai era încă o femeie voinică, cu păr scurt, arămiu. (De fapt părul era de-a dreptul portocaliu.) Stăteau jos, dar când am intrat s-au ridicat cu toții în picioare. Văzând că îmi zâmbeau cu un fel de milă, primul meu gând a fost că i se întâmplase ceva lui Grady. Am simțit că mă lasă genunchii. Îmi era chiar greu să stau în picioare.

— Mamă, a zis Tess abia ținându-se să nu plângă. Vino și stai jos.

M-a dus de mână până la canapea și m-am așezat, cu Tess de o parte și Emily de cealaltă. Încă eram speriată la gândul că bebelușul pățise ceva. E o trăsătură a mea pe care nici Tess, nici Emily n-au fost niciodată în stare să o aprecieze. Tot ce am făcut a fost pentru ele. Prima mea grijă a fost să le fie lor bine. Lor, iar acum și micuțului Grady.

Cred că știți cum decurg lucrurile în astfel de situații. Fetele au povestit pe rând, dând amănunte greu de suportat, fărădelegile de care mă făcusem vinovată, chipurile la beție. Când am întrecut măsura cu băutura la petrecerea de absolvire a lui Emily. Când mi-am „pierdut cunoștința” (astea au fost vorbele folosite de ele; de fapt, ațipisem după cina de Ziua Recunoștinței). Nenumăratele rânduri când m-am dus „clătinându-mă” la mașină și câte griji și-au făcut când am ținut morțiș să conduc până acasă. Apoi – nu se putea să lipsească – condusul sub influența alcoolului. Un polițist mă trăsese pe dreapta într-o vară, cu un an înainte, când mă întorceam de la Mamie Lang. Mamie e cea mai veche prietenă a mea, ne știm de când eram în clasa a treia, și în seara aia băusem un pic cam mult amândouă. Am plecat spre casă cu mașina, iar în timp ce conduceam priveam luna pe fereastra din dreapta, a pasagerului.

Treceam pe lângă mlaștinile sărate și luna, de un portocaliu strălucitor, părea că se rostogolește deasupra smocurilor de iarbă de mare, mergând alături de mine, urmărindu-mă asemenea unei mingi jucăușe. Eram pe Atlantic Avenue și la intersecția cu șoseaua națională 122 era un indicator de oprire. Am văzut mașina și mă pregăteam să opresc, dar cred că n-am apreciat bine distanța și am lovit-o din spate. Abia dacă am atins-o. I-am înfundat puțin de tot aripa, atât, dar, cum am eu noroc, era o mașină de poliție. Iar în mașină, polițistul Sprenger. Altul nu putea fi! Celălalt polițist din district a fost iubitul lui Emily, iar polițistul orașului, Haskell Somnorosu', e cel mai bun prieten al fratelui meu, Judd. Până în seara aia nu-l mai văzusem pe Sprenger. Habar n-avea cine sunt.

Și, cum spuneam, la inchiziție – pardon, intervenție – am stat și le-am ascultat pe fete cum înșiră toate faptele rușinoase pe care le comisesem. Semănau cu niște mici magistrate înlăcrimate. Cum, necum, o convinseseră și pe Sue să treacă de partea lor. A bolborosit ceva despre cum au început până și clienții să bage de seamă. Toți ceilalți agenți imobiliari știau. A plâns și ea, la fel ca fetele mele, și după ce a zis ce avea de zis s-a repezit la mine, m-a îmbrățișat și a izbucnit în plâns, cu fața îngropată în gâtul meu. Mie nu prea îmi place să fiu strânsă în brațe, dar le-am îmbrățișat și m-am căznit să dau răspunsul potrivit.

— Aha, cred că am murmurat. E un punct de vedere interesant.

Chiar așa, ce poți să spui într-o astfel de situație?

Știam că n-are niciun rost să mă pun cu ele. Nici să le dau explicații. Citisem autobiografia lui Betty Ford. Nu ai cum să dovedești că nu ești alcoolic odată ce toată lumea te-a declarat suferind și ți s-a povestit cu lacrimi în ochi cât de afectați au fost ceilalți de „boala" ta. Cu cât protestezi mai tare – adică „negi", cum spun ei –, cu atât ațâță mai tare flăcările rușinii cu care te-au înconjurat încă de la începutul anchetei.

Dar o speranță tot mai era. Jenny, femeia cu păr portocaliu, lucra la Hazelden.[14]

Ea ne-a oferit soluția: un program de 28 de zile în Minnesota.

— N-am cum, am zis. Nu pot să-mi las afacerea.

— Am avut eu grijă, s-a băgat Sue în vorbă. Acum nu prea sunt cereri. Am s-o rog pe Wendy (Wendy Heatherton era atunci asociata mea) să preia și clienții tăi. E vorba doar de o lună. O să spunem că ești în Florida.

Sue s-a îngrijit de toate, iar câteva săptămâni mai târziu, când m-am întors din Minnesota, am avut și eu grijă de ea. Am pus-o pe liber.

La petrecerea dată de Wendy am stat cu Peter și Elise. Căutam din privire vreun cunoscut. Wendy ne-a găsit în câteva clipe. Wendy, pe lângă faptul că e slabă și totdeauna binedispusă, are obiceiul, pe care îl au și alte femei, de altfel, de a te ține de mână. Nu se mulțumește să-ți strângă mâna, ci o prinde între palme și lasă capul într-o parte, oferindu-ți un zâmbet și, crede ea, privelișteа fermecătorul ei profil.

— Peter. Elise. Hildy! a exclamat ea, ne-a prins mâinile pe rând între palme aplecând capul când spre stânga, când spre dreapta. Ce bine-mi pare că ați putut veni. Chiar la țanc. Voiam să ne așezăm la masă, dar mai întâi haideți cu mine. Să faceți cunoștință cu minunații noștri oaspeți de onoare, soții McAllister. Sigur, Hildy, tu îi cunoști pe Brian și Rebecca.

Wendy ne-a condus spre celălalt capăt al curții pline de oameni. Încă îl mai ținea de mână pe Peter, iar el o apucase de mână pe Elise. Eu veneam la urmă și o clipă m-a bătut gândul că aș putea să o prind pe Elise de mijlocul ei subțire și să formăm un șir, ca dansatorii de conga.

Când m-a întrebat Linda Barlow, n-am fost în stare să recunosc, dar chiar că nu mai pot să sufăr petrecerile.

Până la urmă am ajuns într-un colț al curții unde un grup de oameni se adunaseră în jurul lui Brian McAllister, care vorbea despre echipa de hochei Boston Bruins. Multă lume știa că Brian este coproprietar al echipei, împreună cu Jeremy Jacobs și încă vreo câțiva. Așa e în Massachusetts, cu toții sunt nebuni după hochei. Cu toții puneau întrebări despre cei nou veniți și ce intenții aveau cu echipa. Soțul lui Mamie, Boatie, republican nițel cam plicticos, provenit dintr-o familie de intelectuali, s-a băgat de câteva ori în vorbă ca să se

laude cu Phil Esposito, Bobby Orr și cât de buni erau Bruins pe vremuri.

— Ai răbdare până începe sezonul ăsta, i-a zis Brian sorbind din bere și zâmbind. Eu zic că o să avem un sezon pe cinste.

Am zărit-o pe Rebecca stând mai la o parte și m-am dus să o salut. Soții Newbold au venit după mine, așa că am făcut prezentările. Au dat mâinile și apoi Rebecca a ridicat ochii spre Peter așa cum face ea, ca o minionă ce este, și l-a întrebat:

— Nu cumva ne-am mai întâlnit? Te știu de undeva…

— Nu cred, a făcut Peter, dar a privit-o cu atenție. Nu, nu cred. Am o figură comună. Mereu i se pare cuiva că semăn cu cineva.

Rebecca se uita la el, nu prea convinsă, și atunci Peter a zis:

— Sunt sigur că soțului tău i s-a acrit de cei care vor să vorbească despre hochei cu el.

— Ba nu, să știi. Chiar îi place, a răspuns ea.

Peter a întors capul spre Brian și apoi i-a zâmbit Rebeccăi, amuzat.

— Cu ce te ocupi? a întrebat-o Elise pe Rebecca.

— Mmm, cam cu nimic, a zis Rebecca cu un râs silit.

Parcă s-a intimidat deodată și mie mi-a venit – deși m-am abținut, bineînțeles – să o strâng la piept, așa cum ar face o mamă ca să-și apere copilul speriat de un străin. Elise o întreba pe Rebecca cu ce se ocupase înainte, așa ca Rebecca să-i poată pune la rândul ei aceeași întrebare, dându-i lui Elise prilejul să se împăuneze cu enervantul ei talent ei de scriitor.

— Ești așa drăguță, insista Elise. N-am citit cumva pe undeva că faci modelling sau ceva de genul ăsta?

Rostise întrebarea pe un ton aproape acuzator și atunci Rebecca, după o tăcere stânjenitoare, a murmurat bâlbâindu-se, fâstâcită:

— A, nu, adică… am jucat în niște roluri, dar acum… mă ocup doar de copii.

— Aha, a făcut Elise. Și înainte?

— Păi… mai pictez, a spus Rebecca. Făceam călărie, eram chiar bună. Acum decorez casele pe care le avem și… nimic altceva.

De fapt, Rebecca a fost selecționată în echipa de călărie a Statelor Unite când avea doar nouăsprezece

ani. De fapt, era fiica colonelului Wesley Potter, fost membru al cabinetului pe timpul Administrației Carter, fost membru al CIA, trimis în misiune în Germania și Africa, unde Rebecca își petrecuse copilăria. De fapt, ea era stră-strănepoata lui J.P. Morgan dinspre partea mamei. Sunt lucruri pe care le afli despre un client. Avocatul ei stătea de vorbă cu al meu, iar avocatul meu stătea de vorbă cu mine. Plus că, în ziua de azi, toți agenții imobiliari caută informații pe Google.

— Cum le place copiilor în Wendover? a întrebat-o pe Rebecca.

— Le place la plajă, le place casa cea nouă…

— Câți ani au? a întrebat Elise.

Simțeam că Rebecca nu prea era la largul ei. Ce-o fi apucat-o pe Elise să-i pună atâtea întrebări?

— Unul are trei ani, celălalt, șapte. Mă scuzați, a zis Rebecca. Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini. Am lucrat în grădină toată după-amiaza.

S-a întors pe călcâie, și-a croit drum printre minunații musafiri și a intrat în casa întunecată. Câteva minute mai târziu, Wendy a sunat din clopoțel anunțându-ne că masa e gata. Am luat-o cu toții pe aleea luminată cu torțe spre masa care ne aștepta.

Brian era așezat în fața mea. În dreapta mea stătea Peter Newbold, iar în stânga, prietena mea, Mamie. Trebuie să vă spun că Mamie e atentă la cât bea când e în preajma mea. Când ne vedem, suntem prietene, dar eu n-am mai fost acasă la ea nici nu mai știu de când. Nici ea la mine. E de la sine înțeles că, într-un oraș ca ăsta, dacă dispari timp de douăzeci și opt de zile, toată lumea știe unde ai fost. Îmi închipui că nu le mai tăcea gura. „Da, îi plăcea să tragă la măsea. Mai ții minte petrecerea dată de O'Donnell de 4 Iulie? Dar petrecerea de Crăciun dată de Lang? Și n-a fost prinsă beată la volan?" Sunt mulți în orașul nostru care beau mai mult decât am băut eu vreodată, dar numai de mine se spune că sunt alcoolică. Dacă l-aș fi lăsat pe chelner să-mi umple paharul cu vin la petrecerea lui Wendy, pun pariu că toată lumea ar fi făcut ochii mari, s-ar fi oripilat și, fără să se fi înțeles dinainte, s-ar fi repezit să-mi smulgă paharul din mână.

Rebecca era așezată la celălalt capăt al mesei, la câteva scaune mai încolo de Brian. În dreapta lui Brian

stătea Sharon Rice. Sharon e o slăbănoagă trecută bine de cincizeci de ani. Nu și-a vopsit niciodată părul, acum cărunt și tuns scurt. Sharon conduce Wendover Land Trust, o fundație care se ocupă de protecția pădurilor, a terenurilor mlăștinoase și mlaștinilor sărate care se întind în jurul orașului și uneori chiar în interior. Mai face parte din comitetul pentru urbanism, comisia de administrare a școlilor, este președinta programului de formare artistică pentru copiii defavorizați din Lynn, organizează activități săptămânale la centrul pentru persoane în vârstă din Wendover și, ori de câte ori au loc alegeri, îi duce pe bătrâni și persoanele cu dizabilități cu mașina, să voteze. Soțul ei, Lou, lucrează la o companie de asigurări.

După ce s-a prezentat în câteva cuvinte celor așezați lângă el, Brian a înfipt furculița în salată. În loc să întindă șervetul pe genunchi, l-a strâns în pumn, ca pe un buchet de flori din pânză, și a sprijinit pumnul pe marginea mesei.

Sharon a așteptat câteva clipe, și-a dres glasul și a zis:

— Brian… Rebecca… îmi pare așa de bine să vă întâlnesc, după ce am auzit atâtea lucruri frumoase despre voi de la Wendy.

— Da? Și mie îmi pare bine că te-am cunoscut, a făcut Brian, abia ridicând ochii din farfurie.

— Cum de v-ați stabilit aici?

— Păi, a zis Brian după ce s-a șters la gură cu șervetul și a ridicat privirea spre Sharon, Rebecca a fost la pension aici…

— Aha, Rebecca, ai făcut școala la Wendover, i s-a adresat Sharon de la celălalt capăt al mesei.

Rebecca a ridicat ochii și se pregătea să spună ceva când Brian i-a luat vorba din gură:

— Chiar așa. I-a plăcut aici. I-a plăcut locul și, de când ne-am căsătorit, n-a vorbit decât despre cum să ne mutăm aici. Am locuit în Boston până s-au născut copiii și cât au fost mici, dar Rebecca ținea niște cai aici și, la urma urmei, ea a crescut la țară și voia să-i crească și pe copii la fel.

— Și îți place aici? a întrebat Boatie. Nu-i așa că ai crescut în Boston?

— Mda, eu sunt băiat de oraș. Tata a fost pompier în Boston vreme de patruzeci de ani. Cea mai mare parte a

rudelor mele încă mai locuiesc acolo. Dar nouă ne place aici. Până și naveta mi se pare mai ușor de făcut decât credeam. Mi se întâmplă să stau la oraș câteva nopți în timpul săptămânii și apoi să lucrez de acasă vinerea și lunea.

— M-aș bucura să putem discuta cândva despre Wendover Land Trust. Numele tău a fost pomenit de curând la o ședință a comitetului director.

— Sigur, amintește-mi să-ți dau o carte de vizită înainte să plec. Apreciez ce faceți aici voi, ecologiștii. D-aia e zona asta așa frumoasă. Ne-ar face plăcere să participăm.

Atât i-a trebuit lui Sharon Rice. Laudele se înghesuiau la gura ei, se bâlbâia de încântare și îl asigura că va fi fantastic. Ce minunat!

Ce minunați sunt soții McAllister!

După asta Brian mi-a admirat ceasul. Cu un an în urmă, după ce vândusem o clădire comercială, am vrut să mă dau mare și mi-am cumpărat un superb ceas Cartier. Până atunci nu mai avusesem bijuterii de valoare și nici vreun ceas cu adevărat frumos. Însă ceasul ăsta îmi sărise în ochi când răsfoiam o revistă și hotărâsem pe loc că în viața mea nu mai văzusem ceva atât de elegant. Așa că l-am cumpărat. Mi-am dat eu singură o recompensă. Pentru succesul tranzacției. Pentru temperanță. Nu-l port în fiecare zi, așa că mi-a mers la inimă că-l remarcase cineva.

— Frumos ceas ai, Hilda, a zis Brian. I-am cumpărat un Cartier Rebeccăi, acum mulți ani, dar l-a stricat. E una dintre cei care nu pot purta ceasuri. Are ceva în corp, ori o electricitate statică, o energie magnetică, nu știu ce e, dar, cum pune un ceas la mână, cum se oprește.

— Am mai auzit de astfel de oameni, a zis Mamie.

— Mda, a făcut Brian. În orice caz, să n-o lași pe nevastă-mea să-l încerce, atât am avut de spus. Ba mai strică și componentele electronice. În toate mașinile pe care le-a condus a stricat echipamentul stereo și GPS-ul. Nu-i așa, Becky?

Rebecca stătea de vorbă cu Lou Rice, care era așezat lângă ea. S-a întors spre Brian cu o expresie nedumerită. Ori poate nu-l auzise.

— Nu-i dau voie nici măcar să intre în mașina mea, a adăugat Brian.

— Și eu sunt la fel, am chiotit. Tot timpul stric câte ceva.

— Cu ea e altceva, a zis Brian. Am luat deja al doilea televizor acasă și stăm acolo doar de… cât timp, Becky? Trei luni? Acum nici nu se mai apropie de el. A, și niciun frigider din casa noastră n-a făcut cuburi de gheață. Nici în casa din Aspen, nici în apartamentul din Boston, nici aici. Cât ar fi fost de scump, congelatorul se strica de cum punea Rebecca mâna pe el.

Peter Newbold râdea și el.

— Doar nu crezi că ar avea de-a face cu Rebecca și puterile ei paranormale.

Brian a luat o gură zdravănă de bere și s-a întors spre Rebecca:

— Rebecca… scumpo… povestește-i cum a luat foc firul de la prăjitorul de pâine nou-nouț când l-ai băgat tu în priză. Era nou-nouț. Ia zi, Becky.

Rebecca se pregătea să guste salata, dar s-a întors spre Brian; se vedea cât de colo că povestea nu i se părea nicidecum amuzantă. A tăcut stânjenită, dar apoi a izbucnit în râs:

— Dacă sunt vrăjitoare…

Am râs cu toții, dar, cinstită să fiu, a fost un moment stânjenitor. Și Mamie a făcut-o lată strigând să se audă până la celălalt capăt al mesei:

— E adevărat că distrugi lucruri dacă te concentrezi? Doar cu mintea?

— Cu mintea, nu, a răspuns Rebecca. Da’ ceasurile le opresc, într-adevăr.

După care s-a întors spre cei de lângă ea, le-a arătat încheietura mâinii și le-a spus ceva ridicând din umeri.

Peter mustăcea.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, i-a zis lui Brian, dar să știi că soția ta pur și simplu a avut ghinion să dea peste niște ceasuri și aparate electronice defecte.

— Peter e doctor, i-am explicat eu.

— Da? De care?

— Sunt psihiatru, a răspuns Peter. Cred că am fi aflat despre o astfel de afecțiune la facultate, dacă ar exista.

— Ba vă spun eu că există, am mai auzit pe undeva, s-a băgat Mamie în vorbă. Știu precis. Am să caut pe

Google când ajung acasă.

Peter a chicotit clătinând din cap. Apoi l-am văzut cum se uită spre celălalt capăt al mesei, la Rebecca. Se juca cu unul din inele, învârtindu-l pe degetul ei fin, iar când a ridicat privirea și l-a văzut că are ochii ațintiți asupra ei a întors capul. O clipă mai târziu s-a uitat din nou spre Peter, care o pironea cu privirea.

— Scuze, a zis Peter zâmbind și înroșindu-se puțin. Soția mea îmi face mereu observație din cauză că mă holbez la oameni. Dar asta mi-e meseria. Trebuie să examinez pacienții, așa că ajung să mă uit insistent la toată lumea, oriunde mă duc.

— Nicio supărare, a zis Rebecca.

— Pun pariu că te poate opri. Dacă își pune mintea și se concentrează.

— Cine știe? a zis Rebecca, i-a zâmbit lui Peter și de data asta, după câteva clipe, el a fost cel care a întors capul.

— Apropo de puterea minții, a sărit Mamie. Hildy ghicește gândurile.

— Serios? s-a mirat Brian. Poți citi gândurile, Hildy?

— Nu, am zis.

— Ba da, poate, a zis Mamie. E o trăsătură de familie. Și verișoara, și mătușa ei au puteri oculte.

— Chiar așa, Hildy? a întrebat Sharon. Nu știam că ai asemenea puteri.

— Nu, nu-i adevărat. Reușesc uneori să-i fac pe unii să creadă că le citesc gândurile. E doar un truc de magician, nimic mai mult.

Sora tatei, Peg, era „ghicitoare”. Pe vremuri își câștigase traiul de pe urma turiștilor însetați de paranormal care veneau în Salem. Lucra și acasă, ghicind viitorul. Verișoara mea, Jane, și cu mine am crescut în preajma ei, așa că i-am furat câteva șiretlicuri, devenind astfel foarte populare la petrecerile care se lăsau cu jocuri până dimineața. Când și când mai ghicesc cuiva gândurile, așa, ca să le dau scepticilor peste nas, însă trebuie să fiu în dispoziția propice.

— Hai, Hildy. Ghicește-i lui Brian, m-a rugat Mamie.

— Da, Hildy, ia să vedem ce poți, a zis Brian și, ca la comandă, toți cei din jurul meu, până și Peter, au început să se roage de mine.

— Uf! Bine, am zis.

N-aș fi acceptat dacă Brian nu mi-ar fi lăsat impresia că ar fi ușor de citit. Am tăcut puțin și apoi am zis:

— Brian, aș vrea să te gândești la ceva ce ți s-a întâmplat. O amintire. Am să-ți pun câteva întrebări. Dar… e și un dar: să dai din cap, fără să vorbești, și încearcă să nu te trădezi din privire. O să meargă ca pe roate. E ușor aici, la lumina lumânărilor. E ușor să nu-mi dai ceva anume de înțeles.

— S-a făcut, a zis Brian.

— Dă-mi mâna.

Brian a întins brațul ca pentru o strângere de mână, însă eu l-am apucat de încheietură și i-am pus mâna pe masă, cu palma în sus. Ținea degetele puțin îndoite, dar le-am netezit ușor cu degetele mele, până le-a îndreptat. Am pus palma deasupra palmei lui și am rămas așa; fiecare atingea cu degetele încheietura celuilalt.

— Uită-te la mine, dar cât mai inexpresiv, ca să nu se vadă nimic în privire. Unii se mai dau de gol clipind sau dând din cap. Încearcă să te abții, ca să meargă totul ca pe roate. Acum gândește-te la acea amintire. Gândește-te… aha, e o amintire plăcută, am zis.

Știam că îmi va fi ușor, dar nici chiar așa.

— E din copilăria ta… Nu, să nu dai din cap.

— N-am dat din cap, a râs Brian.

— Nu l-am văzut dând din cap, i-a întărit Sharon spusele.

— Ba a dat puțin, a zis Mamie.

— Șșș, am făcut eu. Nu era o zi obișnuită. Era o zi specială. Nu sunt sigură dacă era Crăciunul… nu, nu era Crăciunul. Era… da, era ziua ta.

— Chiar te pricepi, a zâmbit Brian.

— Nu mă mai ajuta, i-am spus. E de pe vremea când erai copil, nici prea mare, nici prea mic. Aveai… nouă, ba nu, stai, cred că aveai zece ani.

Brian se chinuia să pară impasibil. Prea târziu!

— Ai primit ceva. Un cadou. Gândește-te la locul unde erai când ai primit cadoul. Nu erai în casă… nu, erai afară.

Brian se ținea cu greu să nu zâmbească.

— Afară. Te-au dus afară, ai văzut ce era și ai fost fericit. Era…

Aici am făcut o pauză. Întotdeauna am crezut că e un moment bun ca să te oprești, să-ți ațintești privirea

asupra celuilalt, să îl privești fix în ochi și să apleci puțin capul într-o parte, ca și cum ai încerca să auzi ceva. Iar dacă în jur e un grup de oameni, poți auzi musca. Vrei să-i convingi pe ceilalți că pătrunzi în mintea celuilalt. Și să le dai impresia că e o treabă grea.

— Acum știu, am zis. Te-ai gândit la ziua când ai împlinit zece ani și părinții tăi ți-au dat o bicicletă.

— Al naibii să fiu! a exclamat Brian. Chiar așa! Nu-mi vine să cred.

— Nu greșește niciodată, a zis Mamie.

— Ai mai fost de față când a ghicit și altora? a întrebat Sharon. Toată lumea se gândește la ziua de naștere? Asta e șmecheria?

— Nu. De fiecare dată e altceva. Dar de fiecare dată ghicește, a zis Mamie.

— Ba nu chiar de fiecare dată, a zis Boatie.

— Da, se întâmplă să mai greșesc, am încuviințat eu.

— Ghicești aproape de fiecare dată, Hil, a recunoscut Boatie.

— Hai, că asta-i prea de tot, a spus Brian.

I-am dat drumul mâinii lui Brian și am luat o înghițitură de sifon. De ce să mint, eram mulțumită de mine. Mi se întâmplase să dau greș, dar de data asta fusese chiar floare la ureche. Mă descurc mult mai bine acum, când nu mai sunt cherchelită.

— De ce spui că nu citești gândurile, Hildy? m-a întrebat Sharon. Eu n-aș fi fost în stare de așa ceva.

— Nu e vorba chiar de cititul gândurilor, crede-mă, am zis.

— Nici măcar nu e o amintire importantă. Nu m-am mai gândit de ani de zile la bicicleta aia, a spus Brian. Habar n-am cum de mi-a venit în minte acum.

— I-ai spus să se gândească la ziua lui de naștere? a întrebat Boatie.

— Nu, a zis Mamie. N-ai auzit ce i-a spus? Putea să fie orice altceva.

Peter a zis:

— Putea fi orice, dar eu cred că Hildy chiar i-a sugerat să se gândească la o aniversare. Așa-i, Hildy?

— Se poate, am zâmbit eu.

— Te superi dacă iau fir cu fir tot ce-ai făcut? m-a întrebat Peter.

— Nu. Dă-i drumul. Am fost prima care a recunoscut că e un truc la mijloc. Spune-mi ce-am făcut, ca să ne distrăm.

— Păi, din prima am băgat de seamă că i-ai sugerat ceva. De exemplu, ai zis că ai să-i pui câteva întrebări dar… și ai repetat cuvântul „dar”, l-ai îndemnat să nu se dea de gol. Cuvântul „dar” și „a da”, cred eu, l-au făcut să se gândească la un dar, un cadou.

— Nu cred că a zis așa ceva, a intervenit Brian. Am fost atent să văd dacă îmi sugerează ceva.

— Ba așa a spus, l-a contrazis Peter.

— Așa să fie? Hmmm, am făcut eu zâmbind.

Chiar că era distractiv.

— Deci l-ai dus cu gândul la Crăciun sau ziua de naștere. Cred că ai spus ceva gen „la lumina lumânărilor”. Este? Ceva despre lumânări sau lumina lumânării.

Mamie nu s-a mai putut abține și i-a tăiat vorba:

— Așa e, Peter. Ai dreptate. Cum să nu te gândești la ziua de naștere? Lumânări… Lumina lumânărilor…

— Și mai e ceva, a continuat Peter. Ai zis că o să meargă ca pe roate. Ceilalți n-au prins cuvintele, tu însă îl țineai de mână și puteai ajunge la subconștientul lui, deci e posibil să-l fi sugestionat.

Am izbucnit în râs.

— Orice e posibil.

— După asta a recurs la o tehnică clasică de ghicitor, „lectură la rece” cum se mai cheamă, i-a explicat Peter lui Brian. Ți-a pus întrebări și a citit răspunsurile în felul cum mișcai ochii. Pulsul ți-l simțea cu vârful degetelor. Are ceva idee despre tehnicile de programare neurolingvistică… Știi ce sunt astea, Hildy?

Am clătinat din cap: nu mai auzisem de așa ceva.

— Sunt tehnici prin care descifrezi semnalele pe care oamenii le fac fără să-și dea seama, fie mișcând ochii, fie prin gesturi aparent neînsemnate.

— A, vasăzică așa se cheamă?

Să vezi și să nu crezi! Exista chiar și un termen științific pentru o șmecherie de care eu și verișoara mea ne prinseserăm singure.

— Mda, iar tu chiar te pricepi la chestia asta, a zis Peter și s-a întors spre Brian. Una peste alta, îți punea

întrebări la care să răspunzi cu „da” sau „nu”, iar tu îi răspundeai fără să-ți dai seama.

— N-am mișcat ochii. Mi-a spus să nu-i mișc, a zis Brian.

— Din care cauză n-aveai cum să nu-i miști, a spus Peter. După aia, când i-ai spus că nu era un cadou care se ține în casă, a fost destul de ușor. Ce cadou o fi ăla, pe care copilul trebuie să iasă afară ca să-l vadă?

— Asta nu înțeleg eu, a zis Mamie. Putea să fie un ponei. Orice altceva.

— În Boston? a zis Boatie pe un ton ironic.

— E întocmai cum spuneți, am intervenit eu.

Mamie nu era prea convinsă.

— Asta nu e tot. Am văzut-o făcând treaba asta de nu știu câte ori. De fiecare dată e altfel.

— Să nu mă înțelegi greșit, Hildy, a zis Peter. Sunt impresionat.

— Mulțumesc, Peter, dar nu e cazul.

Adevărul este că eram măgulită. Peter știe și el să-i citească pe alții, la urma urmei. Pe asta se și bazează psihiatria, cred. După aia m-am întrebat cât de ușor mi-ar fi să-l citesc pe el. Nu mai citisem niciodată pe cineva care se pricepe el însuși la treaba asta.

După desert mi-am cerut scuze și am plecat, mulțumită că mă îndrept spre mașină și că sunt absolut trează. E unul dintre lucrurile pentru care le sunt recunoscătoare fetelor mele. Înainte conduceam Range Roverul prin oraș pe jumătate beată. Nu mi-e greu să recunosc acum. Mi se părea că sunt în siguranță, că șofez mai bine când sunt beată. Mergeam agale pe lângă copaci și case. Încet, încet. Clipeam des și zâmbeam. Eram mulțumită de mine. Bineînțeles, a doua zi era un coșmar. Mă căzneam, puțin speriată, să-mi aduc aminte pe unde umblasem. Însă adevărul e că uneori nici nu-mi aduceam aminte să fi ajuns acasă. De-aia le eram recunoscătoare fetelor mele: toată nebunia asta se terminase. Nu mai conduceam beată. A doua zi nu mai aveam ce regreta.

Nici măcar unsprezece nu era când am ajuns acasă. Fetițele au sărit în sus când m-au văzut. Am doi câini, de fapt cățelușe, Babs și Molly, maidaneze amândouă. Babs e o corcitură de terrier și din cauza asta îți poate

face o surpriză neplăcută. N-aș sfătui pe nimeni să se apropie de ea cu mâna întinsă dacă nu o cunoaște. Mai bine să o lași să vină ea spre tine, cum și face de obicei, rânjind colții. Molly e corcitură de border collie, ceea ce înseamnă că are un coeficient de inteligență doar cu câteva puncte mai mic decât al meu – chestie uneori obositoare. Și mai e ceva: Molly e un câine zâmbitor, adică, atunci când te vede, trage buzele înapoi ca să își arate dinții și strânge din ochi, parcă s-ar ruga; e caraghioasă, dar și asta mă obosește, mai ales dacă și scheaună, așa cum făcea în seara aia.

Am deschis ușa din față, fetele au zbughit-o afară și s-au luat la întrecere până la garaj. Garajul nostru e de fapt un fost hangar pentru bărci. Spun „al nostru", cu toate că acum nu mai locuim aici decât eu și câinii. Casa e situată chiar pe malul râului Anawam, a cărui apă sărată se varsă direct în Atlantic, la vreo sută de metri mai încolo. În garaj mai am și acum automobilul Morris care a aparținut fostului meu soț, Scott. L-a lăsat aici când a plecat. L-am bătut la cap o grămadă de vreme să-l ia de la mine. La un moment dat Emily a spus că i-l oferise ei, dar ea locuiește în New York, așa că mașina e tot în garajul meu. N-a mai condus-o nimeni de ani de zile. Sub capotă și-au făcut șoarecii culcuș, iar pe banchetă se văd fărâme din cuiburile lor.

Câinii au scheunat și zgrepțănat la ușa vechiului garaj până când am ridicat-o. S-au năpustit înăuntru și s-au apucat să amușine întărâtați prin colțuri, cu cozile ridicate. Eu căutam cheia în geantă. Babs a omorât odată un șobolan în garaj și n-au uitat nici acum ce distracție a fost. De câte ori mergem în garaj sunt puse pe vânătoare. Abia așteaptă să intrăm. Și eu, de altfel. Inima îmi bate cu putere când deschid portbagajul bătrânului Morris. Aici îmi țin vinul. Altceva nu mai beau. M-am lăsat de tărie. Comand vin Online de la o podgorie din California. Am prins gustul vinului californian. Habar n-am de ce beam atât de rar vin înainte. Credeam că după vin mă doare capul mai tare decât după vodcă. Acum mă străduiesc să nu sar calul. Mă străduiesc, dar, ca să fiu sinceră, mi se întâmplă câteodată să nu-mi aduc aminte cum am ajuns în pat. Și ce mare scofală? Chiar mi-ar plăcea să mă duc la Hazelden și să pun problema într-o ședință de grup.

Cred că ar ieși o discuție interesantă. Adică, dacă ți se rupe filmul fără să fie nimeni de față ca să te vadă, nici măcar tu, mai avem despre ce vorbi? Eu zic că nu. E ca și cum s-ar prăvăli un copac într-o pădure. Cui îi pasă?

De fapt, seara nu beau de obicei mai mult de câteva pahare. Chiar mă simt bine la petrecerea unde sunt singurul invitat. N-am nevoie să ies în oraș cu alții – cu toții mă calcă pe nervi cu părerile lor și privirile pe care și le aruncă pe furiș, crezând că nu-i văd. Tot ce-i de furat e mai plăcut decât ce-i obținut pe căi cinstite. De aia îmi și închipui că aventurile adulterine sunt așa de tentante – sub aparența de zi cu zi a nevinovăției se ascunde o pornire spre păcat. Și oricum, nu sunt niciodată singură cu vinul: fetițele sunt alături de mine și uneori, dacă e o noapte caldă și cu lună, cobor până la râu și fac o baie împreună cu câinii. Așa am făcut când m-am întors de la petrecerea lui Wendy, cu toate că nu era lună. Era doar o noapte de iunie neobișnuit de caldă. Wendy tot bătuse câmpii despre cum „aranjează" ea vremea cea mai bună atunci când dă o petrecere. Stăteam în patio cu vinul și câinii mei și, după ce am dat pe gât două sau trei pahare, am început în sfârșit să mă bucur că sunt acasă.

La Hazelden, fel de fel de oameni de la Alcoolicii Anonimi veneau seara la întruniri ca să-și spună povestea. Unii erau amuzanți, de alții mi se rupea inima ascultându-i. Într-o seară, un tip și-a început povestea spunând „De când mă știu, nu m-am simțit bine decât după al treilea pahar". Atunci am început să mă întreb dacă nu cumva fiicele mele aveau dreptate când spuneau că beau. Până atunci eram convinsă că nu intru în categoria băutorilor.

Știam că nu sunt alcoolică. Dacă fetele mele voiau să vadă cum arată un alcoolic adevărat, atunci s-o fi văzut pe mama. Nu punea gura pe băutură câteva săptămâni în șir, dar apoi o apuca amocul și umbla pe șapte cărări zile la rând. Tata bătea barurile ca să-i dea de urmă. Se întâmpla să o găsim zăcând pe jos în bucătărie când ne întorceam de la școală. Eu nu beam niciodată înainte de ora cinci. Și nici nu beam de una singură (înainte de dezalcoolizare). Cu toate astea știam ce voia să spună tipul când declara că nu se simte bine decât după al treilea pahar. Îmi aducea aminte de prima bere din viața

mea, băută împreună cu câțiva puști la North Beach, într-o seară de vară. Îmi aducea aminte de starea de bine pe care am simțit-o atunci. Și îmi amintea de fostul meu soț, Scott, care spunea mereu că trebuie să mă opresc după al treilea pahar. „După aia nu mai știi pe ce lume ești", zicea. Zău dacă știu ce voia să spună. Eu abia după vreo două pahare încep să știu pe ce lume sunt.

Dar fiecare e în felul lui. De ce am fi cu toții la fel? Mi-aș dori să le pot pune fetelor mele întrebare asta. Când mi-aduc aminte cum vorbeau în seara aia despre răul pe care l-am făcut. Auzi, răul. Tess a fumat marijuana tot liceul, dar a reușit să intre la Wesleyan și să termine facultatea *magna cum laude.* Emily… Emily e sculptoriță. Locuiește la New York și are un stil de viață pe care nu și l-ar putea permite dacă n-aș ajuta-o eu. Credeți că îmi mulțumește? Ba bine că nu. Știu că par dezamăgită, dar de fapt nu sufăr deloc. E mai bine așa. Nu-mi mai e teamă că gazdele n-o să-mi mai dea de băut înainte să-mi fi făcut eu plinul. Iar a doua zi nu mai am păreri de rău.

Acum stau acasă seara și mă pierd liniștită în mine însămi. Fiicele mele și-or fi închipuind că e păcat de mine, dar astea sunt cele mai fericite momente din viața mea, atunci când pot să redevin nestânjenită eu însămi. Nu în fiecare seară, ca înainte. Nu în fiecare seară, nu. Dar în seara aia, când am venit acasă de la petrecerea lui Wendy, a fost așa de plăcut să stau pe terasă, în întunericul blând, că, atunci când am turnat în pahar tot ce mai rămăsese în sticlă, am simțit că mă transformasem. Eram eu, eram din nou eu însămi.

Mi-am dat jos fusta și chiloții, mi-am tras bluza peste cap și mi-am desfăcut sutienul cam vechi și scămoșat. Am șaizeci de ani. Burta mi-e fleșcăită, sânii atârnă, picioarele sunt slăbănoage. N-am mai purtat costum de baie de ani de zile, însă îmi place să înot. Îmi place apa, dintotdeauna mi-a plăcut, și îmi mai place să simt noaptea pe piele.

Cum am mai spus, luna nu se prea vedea, dar eu știu drumul cu ochii închiși. Cum mergeam pe cărarea de nisip acoperită de acele pinilor, cu câinii pe lângă mine, mi se părea că sunt o femeie primitivă plecată la vânătoare, poate o nevastă de piele roșie de pe râul Anawam. Când am ajuns la malul râului, am mai sorbit

din vin și am pășit în mâlul moale care mi-a acoperit labele picioarelor, apoi s-a urcat până la glezne, ca un fel de ciorapi de mătase fantomatici. Am dat pe gât restul de vin, am aruncat paharul în nisip și m-am prelins în apa rece ca gheața, râzând și gâfâind. În spatele meu, câinii lătrau, încântați de toată situația. Ce minunat de bun era vinul ăla. Și aveam o ladă întreagă. Era destul. Niciodată n-aveam să mai duc lipsă.

Trei

Uneori mă trezesc prea devreme și nu-mi place. Am citit într-o revistă că așa se întâmplă după ce treci de o anumită vârstă. Cică a ceva legat de hormoni. De adormit adorm fără probleme, mai ales dacă închei seara cu un pic de vin, dar mă tot trezesc tresărind la ora 3 fix, speriată și dezgustată de mine însămi. E călătoria mea nocturnă spre iadul meu personal, unde mă bântuie nu știu câți demoni ca să-mi aducă aminte cât de rău am ajuns și câte rele am făcut la viața mea. Revăd în minte toate greșelile zilei dinainte, după care mi se perindă prin fața ochilor decenii întregi de păcate, dușmănii, păreri de rău și ranchiune. Câteodată dau drumul la televizor, mă uit la un film vechi și adorm la loc. Întotdeauna mă simt bine după ce răsare soarele.

După petrecerea dată de Wendy, în bezna de la ora 3 dimineața, am rămas în pat și, fără să aprind televizorul, m-am gândit la Rebecca și așa am reușit să țin demonii nopții în frâu. Eram un pic fermecată de Rebecca. Mă fermecase încă din ziua când îi arătasem pentru prima oară casa în care avea să locuiască împreună cu soțul ei. Când le-am arătat casa se întâmplase o nenorocire și Rebecca făcuse o mică minune. (Dacă știi să faci minuni, poți fi sigur că ai vândut proprietatea, e o chestie pe care o știe orice agent imobiliar.) De atunci sunt fermecată de Rebecca.

Dezastrul a avut legătură cu unul din caii lui Leighton. Cu toate că noi îi spunem tot fosta casă a familiei Barlow, soții McAllister n-au cumpărat-o de la ei, ci de la o familie de bogătași din Boston, pe nume Leighton. Elsa Leighton se hotărâse să crească ponei galezi. Ponei galezi de mare clasă. Fetele lor luau parte la expoziții și competiții ecvestre. Soții Leighton veneau doar la sfârșitul săptămânii și îl angajaseră pe Frank Getchell ca să aibă grijă de fermă. În Wendover încă mai sunt crescătorii de cai. Suntem destul de aproape, dacă mergi cu mașina, de Clubul Westfield din South Hamilton, iar Frank a lucrat la câteva crescătorii încă de când era copil. Deci alde Leighton voiau să o vândă când Wendy m-a sunat să-mi spună că minunații soți McAllister căutau o casă. Mi-a mai spus că le arătase tot ce avea mai bun, dar că nimic nu fusese pe gustul lor.

Prin urmare, s-a gândit ea, de ce să nu le arătăm casa Barlow?

La vremea aia cei mai mulți dintre agenții imobiliari din zonă renunțaseră la casa Barlow. Unii ziceau că soții Leighton cereau prea mult – casa era înregistrată cu prețul de 2,2 milioane. Păi da, avea un teren de aproape 20 de acri și se afla pe Wendover Rise, de unde vedeai totul în jur, până la mlaștinile sărate, Oceanul Atlantic și, în depărtare, insulițele Cape Ann. Casa însă fusese construită la începutul secolului al optsprezecelea și, ca toate casele coloniale veritabile, era mică, întunecoasă și așezată chiar la drum. Cei care umblă să cumpere o proprietate în Wendover vor o căsuță veche, pitorească, aflată departe de șosea și ferită de priviri indiscrete. Or așa ceva nu există. Coloniștii voiau să-și ridice casele la marginea drumului. Le plăcea să fie văzuți de vecini. Nu știu cum se face, dar cumpărătorilor le vine greu să înțeleagă, oricât te-ai strădui să le explici, că primilor proprietari le era teamă de pieile-roșii sau de animalele sălbatice care dădeau târcoale prin partea locului atunci când casa era în construcție. Eu le vândusem casa soților Leighton și acum, că o scoseseră și ei la vânzare, tot prin mine, i-am sfătuit să nu lase la preț. Avusesem tot timpul impresia că plătiseră prea mult pe ea și nu voiam să piardă și mai mult.

Pe de altă parte, erau nevoiți să vândă. Steaua lor era în urcare atunci când luaseră casa de la mine. Tom Leighton tocmai devenise partener la fondul de investiții Bear Stearns. Acum erau pe panta coborâtoare. Bear Stearns se desființase. Soții Leighton se despărțeau. Una din fete era la dezintoxicare. Asta-i viața. Și oricum, eu din asta trăiesc.

Le-am arătat casa soților McAllister într-o dimineață de primăvară, la o oră foarte matinală. Când am ajuns eu acolo, Wendy și Rebecca se îndreptau deja spre ușa din față, iar cei doi băieți ai Rebeccăi se hârjoneau prin curte. M-am apropiat și m-am prezentat, dar am băgat de seamă că Rebecca privea cam sceptic spre șosea. Se vede că Wendy cea vioaie a observat și ea, fiindcă ne-a apucat de încheietură pe mine și pe Rebecca, formând un fel de lanț uman al cărui centru de energie era ea, Wendy.

— Hildy, a început ea să turuie, tocmai îi spuneam Rebeccăi despre casă. Adevărat, e aproape de drum, dar e o străduță atât de liniștită…

Wendy lucra în branșă de suficient timp cât să știe că nu era cazul să încerce să o ducă cu zăhărelul. Și, ca un făcut, nici nu i-au ieșit vorbele din gură că o camionetă cu motor diesel a trecut zdrăngănind pe lângă casă, urmată de o motocicletă și, aproape imediat, de un autobuz școlar care zdrăngănea din toate încheieturile.

— Liam! a strigat Rebecca către fiul cel mare. Ia-l pe Ben de mână, scumpule. Nu-l lăsa să se apropie de drum.

Liam să tot fi avut șapte ani, iar Ben vreo patru. Se vedea cât de colo că sunt copii adoptați. Despre Brian aflasem pe Google că nu e sud-american. Băieții păreau într-adevăr a fi sud-americani sau mexicani. *Latino*, m-ar fi corectat fetele mele. Erau copii bine-crescuți, dar mie nu-mi convine când oamenii aduc copiii cu ei când vin să vadă o casă. Trebuie să fii tot timpul cu ochii pe ei.

— Ce drăguți sunt, i-am spus Rebeccăi, apoi am arătat spre ușă: Hai să intrăm, ce zici?

Știam toate casele pe care Wendy i le arătase înainte. Erau toate de prima mână. Soții Leighton aranjaseră foarte frumos casa Barlow – lăsaseră grinzile la vedere, lustruiseră lemnăria din jurul uriașului cămin deschis –, dar rămăsese o locuință de weekend. Bucătăria era minusculă, la fel și dormitoarele și, bomboana de pe colivă, nu avea nici baie principală. Am condus-o peste tot și, privind pe una dintre ferestrele de la etaj, Rebecca a întrebat:

— Poneii sunt ai fermei?

— A, da, am uitat să-ți spun, Rebeccăi îi plac foarte mult caii, mi-a luat Wendy vorba din gură.

— Păi atunci, hai să aruncăm o privire la grajduri și padocuri, nu? am zis.

Nu-mi venea să cred: cum de uitase Wendy să-i spună tocmai așa ceva? Cele mai valoroase lucruri din toată ferma erau gardul special pentru cai pus de alde Leighton și care costase o avere și imensul grajd pe care îl renovaseră. N-ai zice, dar Wendy are o cifră de vânzări surprinzător de bună. Nu știu cum de reușește să găsească clienți.

Băieții se fugăreau prin camere când i-a strigat Rebecca:

— Hei, băieți. Haideți încoace, mergem să vedem niște ponei!

Au luat-o la goană pe scări în jos și au ieșit cu noi pe ușa din spate.

Chiar când ne îndreptam spre grajd, Frank Getchell, administratorul, a apărut cu camioneta lui.

Frank e un hipiot bătrân. E scund și cam îndesat. Poartă părul cărunt legat la spate, dar pielea capului, arsă de soare și zbârcită, câștigă teren. În scurtă vreme nu va mai avea păr ca să-l lege la spate. Oricând îl vezi, poartă o pereche de jeanși ponosiți și cizme de cowboy uzate. O cămașă de flanelă îi acoperă burta umflată.

— Salut, Frankie, i-am zis.

— Salut, Hil, mi-a răspuns.

A aruncat o privire pe furiș spre Rebecca și cei doi copii, apoi s-a uitat drept înainte. Frankie Getchell nu prea se simte în largul lui în preajma unora pe care nu-i cunoaște.

— Frank, pe Wendy o cunoști, iar dumneaei e Rebecca McAllister cu băieții ei. Vrea să vadă grajdul.

— Vă duc eu cu camioneta, dacă vreți, s-a oferit Frank, cu privirea ațintită tot înainte. Avem două iepe care stau să fete și-mi spune mie ceva că una s-ar putea să fi născut mânzul azi noapte.

Până și Wendy, care nu s-a suit în viața ei pe un cal, a scos un chițăit entuziasmat la gândul că va vedea un mânz abia fătat.

— Putem merge pe platformă, mami? a întrebat Liam.

— Nu, scumpule, e periculos, a zis Wendy, însă Rebecca a intervenit:

— Când eram copil, mergeam întotdeauna pe platforma camionului când stăteam la ferma bunicului. Ai ceva împotrivă, Frank?

— Oricum, e musai să meargă în spate, fiindcă în cabină abia avem noi loc, a răspuns Frank încruntându-se.

Îmi dădeam seama că îi pare rău că se oferise. Mai bine ne lăsa să venim pe jos. Băieții au țipat încântați când Rebecca a coborât parapetul rabatabil. S-au cocoțat în camion, și-au făcut loc printre colacii de funie și bucățile de cherestea și s-au așezat lângă o capcană

veche pentru homari. Rebecca, Wendy și cu mine ne-am înghesuit în cabina murdară a camionului. Am trecut de grajd și ne-am îndreptat spre câmpul din capătul proprietății. De acolo ai una dintre cele mai frumoase priveliști din Wendover. Uitasem, de fapt nu mai fusesem acolo de când eram copil.

Cât fusesem în casă, Rebecca tăcuse mâlc, dar acum, când mergeam să vedem poneii, s-a înviorat, ba chiar a încercat să stea de vorbă cu Frank.

— Sunt ponei galezi?

— Mda, cei mulți, a mormăit Frank.

A aruncat o privire în oglinda retrovizoare și a scos capul pe fereastră, strigând:

— Măi băieți, stați jos. Să nu văd că vă aplecați peste margine.

— Bunicul meu a crescut cai pursânge în Virginia, a zis Rebecca.

A așteptat ca Frankie să-i răspundă, însă eu știam că n-avea de gând să scoată vreo vorbă, așa că am zis:

— Nu mai spune.

— Iepele stau afară chiar și atunci când fată? a întrebat Rebecca.

— Mda, a mormăit Frank.

A fost nevoit să încetinească fiindcă a dat de niște șleauri adânci și a mai aruncat o privire în oglindă, spre băieții din spate.

— Bunicu zicea că dacă lași iepele să fete pe câmp e cel mai sănătos. Alți crescători credeau că e riscant. Ăia erau cai de curse, așa că mânjii făceau bani frumoși… vai, ce herghelie drăguță! a exclamat când am ajuns lângă un câmp întins, acoperit cu iarbă.

Frank a oprit lângă poartă și, de cum am coborât din camion, Rebecca a strigat:

— A, uite-l.

A arătat spre un mânz mic, negru, care era întins într-un colț al pajiștii, cu botul în iarbă. Lângă el, păzindu-l, stătea o iapă sură. Băieții au sărit jos din camion și Rebecca s-a așezat instinctiv în fața lor.

— Să nu intrați în țarcul cailor, a spus pe un ton care nu admitea contrazicere. M-ați înțeles?

— Ce mă-sa…? a făcut Frank.

Wendy a scos o exclamație dezaprobatoare și s-a uitat spre băieți. Frank bombănea mai departe, rostind niște

măscări pe care te rușinai și să le asculți. Îl cunosc destul de bine pe Frank, dar nu l-am auzit niciodată așa pornit. Am aruncat și eu o privire spre Rebecca și spre băieți, cărora, cu toate că erau uimiți, le sclipeau ochii de încântare. Rebecca își mușca buzele ca să nu izbucnească în râs. Frank a dat poarta într-o parte și a intrat în țarc. Rebecca le-a mai spus o dată băieților să rămână afară cu Wendy, apoi, după o scurtă șovăire, am intrat amândouă în țarc. Rebecca a avut grijă să închidă poarta în urma noastră. Iarba era udă de rouă și ea era încălțată cu o pereche de balerini eleganți, dar nu părea să-i pese.

— Da' ce s-a întâmplat, Frankie? am întrebat.

— S-a întâmplat că mânzul nu e al iepei ăleia. Anu' ăsta n-au dat-o la montă.

Frank s-a uitat spre ceilalți ponei, vreo doisprezece la număr, și a oftat. Atunci am înțeles și noi despre ce era vorba. O iapă mică, neagră, cu spume la gură, alerga înnebunită spre cea sură și spre mânz, însă când a ajuns la vreo câțiva metri, iapa sură a ridicat urechile și a atacat-o. Iapa neagră avea deja sânge pe grumaz și pe coaste, unde fusese mușcată de nenumărate ori.

Frank a sărit gardul și a adus două căpestre și o bucată de funie din camion.

— Iapa sură e șefa. A fătat de câteva ori, dar anu' ăsta n-au mai dat-o la împerecheat din cauza firii ei. E a dracului și făcea mânji sirepi. Unu chiar m-a izbit cu copita-n burtă acum câteva luni, a zis el.

A rămas pe loc, gândindu-se ce să facă.

— Cum adică, iapa aia a furat mânzul celeilalte? a strigat Wendy de după gard. E… groaznic. Păi atunci, fă tot ce poți ca să-l dai înapoi mamei lui, Frank, a țipat și l-am văzut pe Frank întorcând capul spre ea.

Sărmana iapă neagră stătea ceva mai încolo, gâfâind. Din uger îi picura lapte. Frank a pornit-o spre iapa sură, dar ea, când l-a văzut că se apropie, l-a împins pe mânz cu botul până s-a ridicat clătinându-se în picioare și l-a dus la celălalt capăt al pășunii.

— Ai ceva grăunțe în camion? a întrebat Rebecca.

— Nu, da' m-am gândit și eu la asta. Pot să mă duc să iau din grajd, a răspuns el.

— Lasă-mi un căpăstru ca să prind iapa neagră, a zis Rebecca. N-ar trebui s-o lăsăm să se mai ducă după

mânz, e terminată de oboseală.

— Mulțam, a zis Frank.

I-a întins căpăstrul, a sărit în camion și a luat-o spre grajd. Wendy și băieții se așezaseră pe niște pietroaie, chiar lângă gard.

Rebecca a ascuns la spate căpăstrul și funia și s-a apropiat de iapa neagră, dându-i la o parte pe ceilalți ponei care se înghesuiau în jurul ei.

— Domol, fetița, a șoptit Rebecca cu glas cântător.

Se îndrepta spre iapă dar nu privea direct spre ea. A țocăit de câteva ori din buze în timp ce-i împingea pe ceilalți ponei în lături.

— Șșșșș, fetița, șșș.

Când a ajuns lângă iapă, i-a aruncat funia peste gât. Iapa a plecat capul, ascultătoare, și Rebeca i-a pus căpăstrul.

— Ai grijă la pantofi, Rebecca! Vai, sărăcuța, a făcut Wendy. N-aș fi zis că un cal poate avea în el atâta… răutate.

Rebecca a mângâiat iapa pe grumaz și pe spinare, plimbându-și ușor degetele în jurul locurilor unde fusese mușcată. Iapa lăsase capul în jos, până aproape să atingă pământul. Dintre picioarele din spate încă îi mai atârna un rest murdar de placentă.

— Hai, fetița, fii cuminte, o îndemna Rebecca.

Frank s-a întors și a reușit să ademenească iapa sură cu o găleată de grăunțe, făcând-o să se îndepărteze de mânz, apoi a prins-o. Numai că acum, iapa neagră, mama adevărată, se întinsese pe jos. Efortul nașterii și lupta cu iapa sură fuseseră prea mult pentru ea. Pusese capul pe pământ, ochii i se făcuseră sticloși.

— Frank! a strigat Rebecca.

Se străduise s-o facă pe iapă să se ridice, plescăind din limbă și împungând-o în coaste cu vârful pantofului ei delicat.

— Ce naiba? Hildy, poți s-o ții? m-a întrebat Frank arătând cu capul spre iapa sură, căreia îi pusese căpăstrul și care, culmea, ronțăia iarbă ca și cum nimic nu se întâmplase. S-ar putea să o apuce năbădăile când vede că ducem mânzul la maică-sa. Dacă vezi că nu se potolește, arde-i una cu funia. Chiar așa să faci.

Am luat funia din mâna lui Frank și l-am văzut cum se îndreaptă cât putea de repede spre iapa care zăcea la

doar câțiva metri de mânz.

Frank a împins-o cu piciorul în coaste.

— Hai, sus, sus, a îndemnat-o. Ridică-te, proasto!

— Las-o, a zis Rebeca.

S-a dus la mânzul care, la fel de istovit, zăcea întins puțin mai încolo. Și-a plimbat palmele mici peste trupul lui, apoi sub coadă și între picioare, unde era încă ud, peste testiculele moi și peste cordonul ombilical, încă plin de sânge, care era întins pe iarbă ca un șarpe alburiu și lucios. Apoi s-a întors la iapă și a întins palmele în fața botului. Atât a durat, o clipă, pot să jur, și minunea s-a înfăptuit.

Viață, mânz, sânge, mânz, instinct, mânz. Iapa a tras pe nări vorbele neauzite, până în adâncul plămânilor, o dată și încă o dată. A deschis ochii. Și-a amintit. Rebecca i-a atins din nou botul cu palmele și iapa a făcut ochii mari, atentă.

Mânzul.

În doar câteva clipe a fost în picioare. Frank a dus-o la mânz și ce a urmat a fost ca într-un film de Disney. Iapa l-a împuns cu botul și mânzul, cu toate că era slăbit, s-a ridicat din nou, și-a îndreptat mai întâi picioarele din față, subțiri ca fusele, după aia și pe cele din spate, atât de strâmbe, că n-ai fi crezut că se poate ține pe ele. În scurtă vreme căuta să sugă și Rebecca l-a ajutat îndreptându-i botul catifelat spre uger.

— Unde e apa? l-a întrebat Rebecca pe Frank.

Frank a bombănit ceva, a luat găleata în care adusese grăunțe și s-a dus la troaca lungă aflată la marginea pășunii. A umplut-o cu apă și a pus-o în fața iepei care a băut cu nesaț, cu înghițituri mari. Frank avusese dreptate. Iapa sură a început să se zbată ca să scape din mâna mea când a văzut mânzul lângă mama lui, dar m-am răstit la ea și am amenințat-o cu funia, așa că s-a potolit.

Am lăsat iapa și mânzul se odihnească în iarbă, la umbra unui copac. Frank a dus iapa cea afurisită în grajd și noi l-am însoțit. Băieții alergau în fața noastră. Iapa a nechezat o dată, când nu și-a mai văzut herghelia și mânzul furat, însă lui Frank i se acrise de ea și a plesnit-o tare cu funia peste crupă.

— Mișcă-ți curu', Betty, a mârâit el și iapa s-a grăbit să iasă pe poartă.

— Așa o cheamă, Betty? am întrebat eu amuzată.

— Așa îi spun eu. Stăpânii îi spun altfel, dracu' știe cum, a răspuns Frank.

Acum, că eram de partea cealaltă a gardului, iapa se mai domolise. Agitația din noaptea dinainte o taxase și pe ea, așa că, atunci când am intrat în grajd, mergea liniștită alături de noi. La un moment dat s-a oprit, a întors capul și a scos un nechezat prelung. Nu i-a răspuns decât tăcerea.

— Săraca Betty, a făcut Rebecca.

Am privit-o și am văzut că avea lacrimi în ochi. Le-a șters și a râs stânjenită când și-a dat seama că o văzusem.

— Mie îmi pare mai rău de victima ei, am spus zâmbind. Biata iapă al cărei mânz l-a furat.

Frank a dus iapa într-o iesle aflată la celălalt capăt al grajdului și Rebecca mi-a șoptit cu năduf:

— E o cruzime să n-o lași să se împerecheze și după aia s-o lași alături de iepe care fată. E o dovadă de neomenie.

Așa că, până la urmă, soții McAllister au cumpărat casa Barlow. Au plătit prețul afișat. Iar familia Leighton a vândut toți poneii, în afară de Betty. Rebecca ar fi putut să ceară să fie inclusă în preț, dar cred că a plătit pentru afurisita aia de iapă pe lângă prețul casei.

Chiar și înainte să fie terminată casa, când s-a desprimăvărat, în după-amiezile calde, Rebecca își luase obiceiul să plece călare pe iapă, fără șa, pe cărările care duceau dincolo de mlaștinile sărate. Era minionă, în schimb iapa se îngrășase, dar nu știu cum se face că se potriveau. Rebecca nu îi punea șa, ci o mâna doar cu căpăstrul. De cele mai multe ori era desculță, îmbrăcată cu un tricou și un șort tăiat din niște pantaloni mai lungi.

În zorii zilei de după petrecerea de la McAllister, când stăteam în pat pe întuneric, mă gândeam la Rebecca și gândul mă mai liniștea.

Am închis ochii și n-am visat nimic urât.

Patru

Dacă i-ați vedea pe Patch și Cassie Dwight prin oraș, ați zice că se potrivesc și sunt un cuplu fericit, mai ales ținând seama de împrejurări. Mă zbăteam de mai bine de un an să le vând casa și, cinstit vorbind, nu credeam că am s-o pot vinde atâta timp cât continuau să locuiască în ea. Nu era nevoie să fii agent imobiliar ori psihiatru ca să-ți dai seama cât de schilodiți sufletește și dezechilibrați erau cei care locuiau acolo. Toți trei.

Când ieșea în lume, Cassie lăsa impresia că e voioasă și capabilă, dar eu, care o știam de când era copil, începusem să văd cum se schimbă, cum se înăsprește sub masca frumoasă. M-am convins într-o după-amiază, când m-am oprit la North Beach ca să fac o plimbare înainte să merg la o casă din apropiere pe care o deschideam pentru vizionare.

La North Beach este un teren de joacă cu leagăne, tobogane și tot felul de scări pe care să se cațăre copiii. E un loc unde se simte briza răcoroasă a Atlanticului. Mă plimb deseori pe plajă și, fiindcă le cunosc pe multe dintre tinerele mame care își aduc copiii aici după-amiaza, mai stau la taclale cu ele. În ziua vizionării casei am văzut-o prima oară pe Rebecca la plajă. Stătea în picioare și privea spre valurile care înaintau pe nisip. Ben, băiatul cel mic, se juca la picioarele ei. Nu departe se afla Cassie, așezată pe un cearșaf de plajă și înconjurată de un grup de prietene.

La fel cum se întâmplă când e vorba de iepe sau lupoaice, în orice grup de femei există o personalitate alfa, iar la North Beach aceasta era de obicei Cassie Dwight. Sociabilă, prietenoasă, născută în Wendover, Cassie era persoana pe care toți o căutau dacă mergeau zilnic la North Beach sau la terenul de joacă al școlii. Ea însăși se ducea acolo ținând seama de vreme sau de cum se simțea în ziua respectivă fiul ei, Jake, un copil cu nevoi speciale. Cassie ținea minte zilele de naștere a celor mai multe mame și adesea aducea prăjituri pentru toată lumea. Copiii erau încântați și mamele o lăudau pentru generozitate și inima bună. Mai ales când te gândești câte avea pe cap… Deoarece soțul ei era cel mai mare antreprenor de instalații din zonă, Cassie era

la curent cu tot ce făceau ceilalți prin casă. Ce se construia și unde, cine folosea materiale ieftine, cine arunca banii pe marmură de import sau încerca să planteze o grădină de trandafiri într-un loc unde vântul aducea stropi de apă sărată din ocean sau pe un teren sărăturos.

Era cald pentru luna iunie și majoritatea mămicilor purtau ceea ce părea a fi costumul de baie rămas de cu un an în urmă – puțin destrămat la tiv și cam întins pe fund – dar ele erau hotărâte să-l mai poarte un sezon. Multe dintre femeile care se adună la terenul de joacă din North Beach s-au născut și au crescut în Wendover sau prin împrejurimi și n-au niciun chef să arunce banii pe lucruri noi când se mai pot descurca cu cele vechi. Cât despre cele nou-venite în părțile astea, ai căror bărbați au cumpărat toate casele vechi sau au construit case noi, unele își petrec după-amiezile la clubul privat Anawam Beach, în timp ce altele, puține la număr, care au legături de-o viață cu lumea bună de aici, se înscriu în clubul Westfield Hunt, unde pot juca golf și tenis sau face călărie în timp ce copii se zbenguie în piscină. Wendy Heatherton îi îndemnase pe Rebecca și pe Brian să se înscrie la clubul Anawam Beach, ba chiar se oferise să îi recomande, dar, cu toate că Brian fusese interesat, din câte am auzit, Rebecca n-a dat niciodată curs invitației.

I-am făcut semn cu mâna lui Cassie și grupului ei și m-am apropiat de Rebecca.

— Ce bine îmi pare să te văd, Rebecca, am zis.

A pus palma streașină la ochi ca să se apere de soarele puternic de la ora prânzului și mi-a zâmbit.

— Bună, Hildy.

— Vii des pe plaja asta?

— Mda, de obicei dimineața. Lui Ben îi place locul fiindcă e plin de stânci, iar lui Liam îi place să facă skimboard.[5]

Am întors capul să văd încotro se uita Rebecca și l-am văzut pe Liam sărind pe o placă subțire ca o foaie de hârtie și alunecând pe un val care tocmai se retrăgea de la mal. Ridicase brațele deasupra capului, într-o poză grațioasă, și ținea genunchii îndoiți în timp ce plutea pe val.

— Se pricepe, am zis admirativ.

— Ar sta în apă toată ziua.

Cassie și prietenele ei erau câțiva metri mai încolo. Când m-a văzut, Cassie s-a ridicat și s-a apropiat.

— Salut, Hildy, a spus zâmbind, dar privind spre Rebecca.

— Bună, Cassie dragă, i-am răspuns. O cunoști pe Rebecca McAllister?

— N-am făcut cunoștință, dar eu sunt soția lui Patch. El v-a făcut toate instalațiile în casă, a zis Cassie.

— A, da, a spus Rebecca zâmbind prietenos.

I-a strâns mâna lui Cassie.

— Patch a făcut o treabă grozavă, suntem foarte mulțumiți.

— Mulțumesc, a zis Cassie. V-am mai văzut, dar mi s-a părut nu știu cum să apar așa, din senin, și să mă prezint. Venim aici în fiecare după-amiază pe la ora asta, ca să se joacă copiii. De ce nu veniți cu noi?

— A, sigur, a spus Rebecca.

M-am bucurat că făcuseră cunoștință. Rebecca avea nevoie să facă cunoștință cu celelalte mame din partea locului.

Jake, băiețelul de nouă ani al lui Cassie, venise după maică-sa și, în timp ce ea o întreba pe Rebecca cum se simte la Wendover, am văzut că aceasta îl urmărea cu coada ochiului. Jake se tot învârtea pe lângă Ben, fermecat de camionul băiețelului.

— Am adus limonada, a zis Cassie. Vreți?

— Bineînțeles, am răspuns.

— Nu, mulțumesc, a zis Rebecca. Nu mi-e sete.

A aruncat o privire spre Liam, care se juca în valuri, și înapoi spre Ben. Jake se învârtea în jurul lui, din ce în ce mai aproape, însă Ben, ghemuit pe nisip și ocupat să împingă camionul printre pietricele, nu băgase de seamă. Cassie s-a dus la prietenele ei să ia limonadă din termos.

Se vedea cât de colo că Rebecca nu înțelegea cum de un băiat de vârsta lui Jake era așa de interesat de un copilaș.

— Salut, Jake, i-am zis și fiindcă nu mi-a dat nicio atenție am adăugat zâmbind: Ce mare te-ai făcut.

Chiar în clipa aia Jake a întins mâna și a vrut să-i smulgă camionul lui Ben. La început Ben l-a ținut bine.

În afară de mine și de Rebecca, celelalte mame n-au văzut nimic.

— Jake, am zis. Nu, nu… Jake.

— E camionul meu, a spus Ben cu o mutră serioasă, privindu-l pe Jake drept în ochi.

Jake a plecat ochii spre camion și l-a smuls din mâna lui Ben.

— Hei! a strigat Rebecca și s-a așezat între cei doi băieți. Ce-ar fi să vă jucați pe rând?

Jake nu i-a dat nicio atenție. Așezat pe nisip, învârtea roțile camionului cu mâna și le privea cum se rotesc. Ben abia se ținea să nu plângă.

— Hai, hai, a zis Rebecca și i-a pus ușor mâna pe umăr.

În clipa când degetele ei i-au atins tricoul, Jake a scos un vaiet ascuțit. A sărit în picioare, țopăind pe vârfuri și fluturând din mâini în fața ochilor. A aruncat camionul și a început să se învârtească pe loc, dând tot timpul din mâini și scoțând țipete ascuțite.

— Vai de mine! a făcut Rebecca, înțelegând. Îmi pare rău…

— Ce… e… în… capul… tău?

Cât ai clipi, Cassie Dwight a fost lângă Rebecca. O privea de sus, drept în față, și țipa la ea. Când a întors capul, Rebecca a văzut că ceata de femei care până atunci trăncăniseră voioase o privea acum cu ură.

— Îmi cer scuze, e mult mai mare decât Ben, așa că m-am gândit să intervin. N-am știut…

— Ce n-ai știut? a întrebat Cassie printre dinți, roșie la față de furie. Apoi s-a întors spre copilul ei și a încercat să-l domolească: Jake, a zis, Jake…

Pe mine nu mă tăia capul ce-aș putea zice, așa că m-am mulțumit să-i zâmbesc înțelegătoare Rebeccăi.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea.

— Nu, a zis Cassie; a tras aer adânc în piept și l-a lăsat pe Jake să țopăie fluturând din mâini. Eu trebuie să îmi cer scuze. Bănuiesc că nu știai. Jake are o tulburare de creștere.

— Nu, n-am știut. Mă simt atât de prost. Te rog să mă ierți.

— Nu suferă să fie atins. Te superi dacă îi dau camionul să se joace cu el? Poate se liniștește.

— Sigur, a răspuns Rebecca, aruncând o privire spre Ben, care tot mai plângea.

Cât Cassie s-a străduit să-l liniștească pe Jake arătându-i camionul, Rebecca s-a lăsat în genunchi lângă Ben și l-a strâns în brațe.

— Scumpete, ți-am adus și alte jucării.

— E camionul meu. Să mi-l dea înapoi.

— Sigur, dar lui Jake îi vine mai greu să se despartă de jucării decât ție.

— De ce? a întrebat Ben smiorcăindu-se. E băiat mare.

Am văzut-o pe Cassie aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Da, a zis Rebecca, știu, însă el… e handicapat.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Cassie; s-a uitat spre prietenele ei, care îi zâmbeau înțelegătoare și apoi s-a întors spre Rebecca. Unde ai trăit până acum? Într-o peșteră? Mai învață și tu câte ceva.

Rebecca s-a înroșit și a ridicat ochii spre Cassie.

— Ce-ai zis?

— Jake e un copil cu handicap, nu e un copil handicapat.

— Parcă așa am zis și eu.

— Nu. Ce-ai zis tu e inuman.

— Inuman? Nu prea înțeleg ce vrei să spui, da' știi ce? Nici măcar nu vorbeam cu tine, ci cu fiul meu.

Rebecca s-a ridicat în picioare, l-a apucat pe Ben de mână și a strigat către celălalt băiat, cu voce ascuțită, stridentă:

— Liam, Liam, hai să plecăm. E timpul să ne întoarcem la peștera noastră.

Liam a luat placa în brațe.

— Cum? a strigat.

— Acum, pe loc, s-a răstit Rebecca la el și a luat-o spre parcare.

Liam venea după ea, târând placa prin nisip.

— Mami… se văieta el.

— Camionul meu, se smiorcăia Ben.

— O-să-ți-iau-altul, spunea Rebecca trăgând băiețelul înlăcrimat spre mașină.

I-a smuls lui Liam placa din mână și a trântit-o în mașină, alături de băiatul cel mic.

— Cassie, am zis eu.

— Ce e, Hildy? Ce e?

— Nimic.

Ne uitam la Jake cum învârtește roțile camionului.

— Nu era nevoie să se poarte cu el de parcă ar fi un monstru. N-a făcut niciodată rău nimănui. A văzut camionul și…

— Știu, am zis. Știu.

Rebecca a luat curba din scurt cu Land Cruiserul ei argintiu și a plecat în trombă, lăsând în urmă un nor de nisip și praf fierbinte.

Țin minte cum era Jake ca bebeluș. Cassie l-a adus de câteva ori la birou când avea drum prin apropiere. Era mai drăgălaș decât alți copii: dolofan, cu ochi mari, albaștri. Încântător. Cred că avea vreun an când a început Cassie să-și dea seama că nu se dezvolta la fel cu ceilalți copii de vârsta lui. Sora ei avea o fetiță cu patru luni mai mică și ea i-o luase mult înainte, în toate privințele. Eu am două fete, dar mi-aduc aminte că i-am spus lui Cassie că, din câte auzisem, băieții sunt un pic mai înceți la început. „Are să recupereze”, i-am zis. Așa îi spuneam toate. Dar Jake n-a recuperat. Avea cam un an când a început să aibă crize și atunci i-au găsit o anomalie cromozomială. Ceva în legătură cu genele, numai știu numele bolii, însă când a făcut doi ani oricine își putea da seama că ceva nu e în regulă. Nu scotea o vorbă, nu râdea niciodată, se învârtea în cerc până amețea și cădea la pământ ori stătea ore în șir învârtind roțile unui camion și privindu-le. Astea erau momentele lui bune.

Când m-am dus prima oară la familia Dwight, după ce îmi spuseseră că vor să scoată casa la vânzare, mi-am făcut o idee despre cum trăiau. Era sâmbătă dimineața. Am sunat și am așteptat. N-a răspuns nimeni, în schimb dinăuntru se auzeau țipete ascuțite care nu se mai opreau. Am așteptat, apoi am sunat din nou. Mi-am dat seama că n-aveau cum să audă soneria din cauza țipetelor, așa că am încercat să deschid ușa. Era încuiată. Am dat roată casei, m-am oprit la ușa bucătăriei și am ciocănit. Cassie m-a zărit pe fereastră. Jake stătea pe podea, cu spatele sprijinit de perete, izbea cu capul îl el și urla. Cassie se lupta să-l tragă de acolo, dar el îi scăpa din mâini, se ducea înapoi și se apuca din nou să se

legene, cu precizie de metronom, pocnindu-se cu capul de zid la fiecare mișcare. Cassie l-a lăsat o clipă, s-a repezit la ușă și a descuiat-o ca să pot intra și s-a întors la Jake.

— Trage zăvorul după ce intri! a strigat.

La început n-am găsit zăvorul, fiindcă era sus, la înălțimea umărului.

— Patch! a urlat Cassie ca să acopere țipetele lui Jake.

Trebuie să recunosc, scena m-a lăsat fără cuvinte. Până atunci habar n-avusesem cum stau lucrurile. Aproape imediat, Patch a apărut în holul din spate, îmbrăcat în pantaloni largi de trening și un tricou, cu părul ud.

— Te strig de nu știu când. Iar l-a apucat o nenorocită de criză, și Hildy a venit să vadă casa, a zis Cassie furioasă.

— Făceam duș, a răspuns Patch, abia stăpânindu-se. Salut, Hildy, a zis fără să se uite la mine.

Se uita la Jake, întorcând capul odată cu băiatul care se izbea de perete.

— Salut, Patch, am răspuns.

— Hai, Jake, a zis Patch apucându-l de încheieturile mâinilor. Hai să ne uităm la muppeți. Hai să-l vedem pe Elmo.

Jake țipa „Botoșel, Botoșel”. Nu s-a oprit nici atunci când Patch l-a luat de lângă perete și l-a ridicat în brațe. Îl pocnea peste față cu pumnii.

— Gata, ne ducem la Botoșel, făcea Patch. Nu mai da în mine.

Cassie a stat puțin, cât să-și tragă răsuflarea, și mi-a zâmbit forțat.

— A crescut, nu mă mai descurc cu el.

— Da, așa e… s-a făcut… mare, am zis.

Ce naiba să spui?

Cassie mi-a arătat casa. Era într-o stare, puțin zis, mizerabilă. Zidăria era găurită în nu știu câte locuri. Într-unul dintre dulapurile în perete am dat de ceva ce semăna cu un caca mare, uscat. Pereții băii erau mânjiți de sânge și peste tot erau vrafuri de pampersi pentru adulți – în baie, în dormitoare, în bucătărie. Cassie n-a prea vorbit. Nici nu era nevoie. Cum v-am zis, casa vorbea de la sine.

În camera de lucru (la un moment dat se gândeau că va fi camera celui de-al doilea copil) am găsit poze de-ale lui Jake când era mic, îmbrăcat în costum de iepuraș; avea ochii ațintiți spre un punct îndepărtat și nu zâmbea. Tot acolo erau și fotografii de la nunta lui Cassie și Patch. Arătau cu douăzeci de ani mai tineri, cu toate că nu erau căsătoriți nici de zece.

Am întrebat-o pe Cassie ce era sub mocheta pătată din living. M-a privit absentă și a zis:

— Pământul? Cine știe?

Patch credea că tatăl lui pusese dușumele din lemn de esență tare. Mi-a promis că o să dezlipească un colț ceva mai încolo ca să verifice. Jake era în fața televizorului și se legăna în ritmul unui cântecel de învățat numărătoarea.

Soții Dwight voiau să se mute în Newton, ca să fie mai aproape de Boston, unde găsiseră o școală potrivită pentru Jake. Dar mai întâi trebuia să-și vândă casa. M-am așezat împreună cu Cassie la masa din bucătărie ca să discutăm de preț. În camera de alături cineva dădea televizorul din ce în ce mai tare. Îl auzeam pe Jake tropăind și cântând. Avea o voce cum nu mai auzisem până atunci. Limpede, nuanțată și, cu toate că nu rostea cuvinte, era evident că urma o melodie. Suna a cântare meditativă indiană, un fel de incantație gravă, guturală, pe care un amerindian ar fi însoțit-o cu bătaie de tobe, numai că, așa cum am zis, fără cuvinte.

A trebuit să ne întoarcem în living ca să facem hârtiile. Jake era așezat pe podea, cu fața spre televizor, și se legăna înainte și înapoi, cu ochii închiși. Pe genunchi i se încolăcise ditamai motanul portocaliu. Rar văzusem pisică mai grasă. Un fandosit, ce mai, cu cap frumos, regal, blană lungă, deasă și coada stufoasă, al cărei vârf se mișca la câteva secunde o dată, ca o coadă de șarpe cu clopoței. S-a răsturnat pe spate și s-a apucat să frământe aerul cu labele lui groase, albe. Pe urmă s-a pus iar pe burta care arăta ca o perniță moale și a început să înțepe ușor cu ghearele pijamaua lui Jake. Torcea fără încetare, deschidea alene ochii verzi, apoi îi închidea pe jumătate, până erau doar ca două fante înguste, ridicate la colțuri. Jake nu mai cânta; parcă torcea și el în ton cu motanul care se lăsa când pe o parte, când pe alta, dădea binedispus din cap și își

înfunda în palma băiatului botul împodobit cu mustăți lungi. Jake zâmbea. Se legăna înainte și înapoi, cu ochii închiși, mângâind pe gât și pe burtă motanul care ne privea pe deasupra burții lui rotunde cu aerul de superioritate al celui mulțumit de sine.

— Frumoasă pisică, am zis și chiar așa credeam, cu toate că nu mă dau în vânt după pisici.

— El e Botoșel și, într-adevăr, e un motan jos pălăria. Țin mult unul la altul.

Cassie se luminase la față uitându-se la fiul ei care mângâia motanul.

— Ți-e mai bine, Jakie? l-a întrebat zâmbind, însă el nu părea să aibă habar unde se află. Îi place să simtă blana motanului și terapeutul zice că torsul lui îl liniștește.

— Ce drăguț, am zis.

— N-am avut de gând să luăm un animal de casă, fiindcă nu credeam că Jake o să de descurce, dar anul trecut, într-o seară, a apărut motanul ăsta. Era vagabond și s-a învârtit câteva zile pe lângă casă, până când am început să-i dăm de mâncare. De câte ori Jake sau eu ieșeam în curte se lua după noi. Jake a înțeles de la început că trebuie să se poarte cu grijă cu motanul. N-a fost nevoie să-l învățăm.

Jake își freca obrazul de blana motanului care făcea pe nepăsătorul, lingându-și pe rând labele din față.

— Am fost nevoiți să mutăm încuietorile mai sus acum câteva luni, mi-a explicat Patch deschizând ușa de la bucătărie. Jake a ieșit anul trecut… A durat două ore până l-am găsit. În viața mea nu m-am rugat cu atâta înfocare la Dumnezeu. Jake n-are idee de mașini, câini sau străini. Iar Cassie… am zis că o să-și piardă mințile. Poliția a dat alerta de răpire la nivel național, toată mașinăria a fost pusă în mișcare. Până la urmă l-au găsit în spatele unei prăvălii Stop & Shop. Mergea în picioarele goale prin cioburi de sticlă, lângă containerele de gunoi. Săptămâni în șir nu m-am putut gândi la altceva. Îmi ziceam: „Dacă…? Dacă…?”

— Nu mai gândi așa, i-am zis. O s-o iei razna.

Am scos casa la vânzare la puțin sub cinci sute. Cred c-am arătat-o în vreo trei rânduri în iarna aia, numai că soții Dwight nu avuseseră cum s-o scoată la față. De fapt, de fiecare dată când mergeam acolo, arăta și mai

rău. Se află pe o stradă liniștită care duce la Crossing și, când trec pe acolo, îmi aduc aminte de ce mi-a spus Cassie în prima zi când am venit să vorbim de vânzarea casei. Mi-a vorbit de școala din Newton.

— E o școală cu program normal. Da' mă gândesc că într-o zi noi o să fim bătrâni și cine o să mai aibă grijă de Jake? Mă scoate din sărite de douăzeci de ori pe zi pe mine, mama lui. Dar cineva care nu-l iubește așa cum îl iubim noi, eu și Patch, cum are să se poarte cu el? Dacă ajunge în grija cuiva care nu dă doi bani pe el? Nu știu dacă ai citit într-un ziar, acum câțiva ani, despre un bătrân care și-a împușcat fiul, un băiat de 30 de ani cu leziuni cerebrale, și pe urmă și-a tras un glonț în cap. Să știi că-l înțeleg, Hildy, pe cuvânt. Vreau ca Jake să învețe unele lucruri, ca să poată trăi și fără noi. Se simte bine când nu stăm pe lângă el, dar mă gândesc la cum se vor purta cu el cei care îl vor avea în grijă. La școala asta poate căpăta câteva deprinderi folositoare, ca să poată să se descurce în lume…

Eu nu sunt genul duios, care vrea să te mângâie cu un gest, dar tot am pus mâna pe brațul lui Cassie când am auzit-o. Cred că nici ei nu-i place să fie atinsă, fiindcă și-a tras brațul și ne-am îndreptat atenția spre extrasele bancare.

Cinci

Tata a făcut parte din consiliul local al orașului Wendover cea mai mare parte a anilor ’50 și ’60. Timp de douăzeci și cinci de ani a lucrat la raionul de măcelărie din Stead’s Market, în Crossing, iar când bătrânul Barkie Stead a murit tata a cumpărat magazinul de la rudele lui. Când a ieșit el însuși la pensie, mulți ani mai târziu, tata a vândut magazinul lui Luke Farman, care l-a revândut lanțului comercial Stop & Shop. Proprietarii au fost de acord ca firma și fațada să respecte normele de sistematizare urbană pe care tata le găsise întotdeauna prea stricte. Tata era un yancheu de modă veche din Noua Anglie, care era convins că oamenii trebuie să poată face orice aveau chef pe terenurile ai căror proprietari sunt. Eu una am nevoie de normele astea, nu fiindcă aș crede că supermarketurile ar trebui să arate de parcă Nathaniel Hawthorne[6] își făcea cumpărăturile acolo, ci fiindcă clienții mei vor asta. Fiindcă ei prețuiesc istoria orașului, crește prețul a aproape tot ce se află în oraș. Sigur, nu toți au de câștigat. Sunt unii care s-au născut în Wendover și care nu-și mai pot permite să locuiască aici, din cauza creșterii prețurilor și a impozitelor. Unii au reușit totuși să rămână. Ca Linda și Henry Barlow, de pildă.

Bunicul Lindei și al lui Henry, judecătorul Barlow, avea un soi de fermă, acolo unde se află acum casa McAllister, pe colina Wendover. Creștea, pur și simplu din plăcere, o rasă rară de vaci Holstein. Pe vremuri fusese bogat. Avea ferma de aici, apoi o casă fățoasă, placată cu gresie naturală, pe Commonwealth Avenue din Boston, și o casă în Palm Beach. Asta a fost odată. Acum Linda și Henry Barlow locuiesc tot în Wendover, dar banii familiei s-au dus demult. Cum v-am mai spus, Linda stă cu chirie într-un apartament în Crossing. Fratele ei, Henry Barlow, își petrece zilele și serile la întrunirile Alcoolicilor Anonimi și nimeni nu prea înțelege cum de izbutește să mai fie și treaz, dar chiar așa e. Mănâncă și bea cafea la The Coffee Bean – cafeneaua cu prețuri piperate din Crossing – de unde îi salută zgomotos pe toți cunoscuții care trec pe acolo.

Am evitat cafeneaua încă de când s-a deschis. Am intrat o singură dată și, în naivitatea mea, am cerut „una

normală”. Din spatele tejghelei o blondă voluptuoasă, cu părul împletit în zeci de codițe, a clipit nedumerită.

— Ăă… normal ce? a întrebat.

— O cafea normală, m-am răstit eu. Doar suntem într-o cafenea, nu?

În Massachussetts „normală” înseamnă cafea cu frișcă și două cuburi de zahăr. Până n-am ajuns la facultate n-am știut că doar în Massachussetts se spune așa. Eram convinsă că așa spui dacă vrei o cafea. Dacă voiai cafea doar cu frișcă, spuneai „normală, fără zahăr”. Acum aflu că e și o chestie de vârstă. Tinerii comandă o „grande”, „dry”, „americano” sau naiba mai știe ce trăsnaie și nu li se pare mult să dea trei sau chiar patru dolari pe o cafea. În ziua aia, când fata mi-a spus cât costă, am lăsat cafeaua neatinsă pe tejghea, iar acum nu pun piciorul în Coffee Bean decât dacă am un client care vrea neapărat un caffe latte sau ceva de genul ăsta, iar atunci n-am ce face și dau piept cu entuziasmul neînfrânat al lui Henry, care mă întâmpină cu un:

— Hildy! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Henry. Tu?

— Sunt bine, Hildy. Al dracu’ de bine. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Nu? răspund de obicei.

— Cu ce te mai ocupi?

— Muncesc, îi răspund cu un zâmbet forțat. Unii mai trebuie să și lucreze ca să poată trăi.

— Ei, mi-a făcut plăcere că te-am văzut, Hildy. Ia-o ușor, zice întotdeauna și dă să-mi zâmbească solemn, dar de cele mai multe ori îl evit, uitându-mă în altă parte.

Chiar nu știu de ce nu strigă în gura mare „Deocamdată gândește-te la ziua de azi” sau „Primul pahar e cel care te îmbată”.

Lozinci de-ale Alcoolicilor Anonimi. Vrăjeli.

Îmi vine să zic „Ia-o și tu mai ușor, Henry”, dar el asta și face. O ia ușurel. Nici nu-i de mirare că a locuit în baraca aia dărăpănată de lângă debarcader, în timp ce alde McAllister construiau camere de joacă pentru copii și terase închise cu geamuri și aranjau grădina casei care aparținuse bunicului său.

Într-o dimineață rece, la sfârșit de septembrie, așteptam niște clienți de la Boston. Stabiliserăm să ne

întâlnim la The Coffee Bean. Soția îmi spusese că vrea să bea o cafea după ce condusese, așa că ne-am înțeles să ne întâlnim acolo la ora nouă. Când am intrat în cafenea, la nouă fără zece, clienții mei, doi tineri numiți Sanderson, erau deja acolo și am văzut că Henry intrase în vorbă cu ei.

— Mda, aici trăiesc de când mă știu. N-am găsit niciun motiv să plec în altă parte… A, iat-o. Hildy, ce mai faci?

— Sunt bine-mersi, Henry.

— Ei sunt clienții tăi, soții… cum ziceați că vă cheamă?

Am întins mâna spre Hillary Anderson, cu care vorbisem la telefon.

— Bună, Hilary. Eu sunt Hildy Good. Iar dumneata trebuie să fii Bob.

Am văzut că își terminaseră cafeaua, așa că i-am poftit să mergem la biroul meu, unde puteau să lase mașina în parcare, ca să facă apoi un tur al orașului cu mine. Tocmai când ieșeam pe ușă în urma lor, Henry a strigat după mine:

— Pe curând, Hildy. Și vezi, ia-o ușor.

— Și tu s-o iei ușor, Henry, i-am răspuns. Și las-o mai moale cu munca.

Hohotele lui de râs m-au însoțit când am ieșit pe stradă, în urma soților Sanderson.

De câte ori vin clienți care nu sunt din Wendover, îi duc să le arăt orașul. Pornim de la imobilul unde am biroul și care a fost la început o simplă casă. E singurul imobil din Wendover Green declarat clădire de birouri. La parter se află Agenția imobiliară Good[17].

La etaj sunt cabinetele doctorului Peter Newbold, psihiatru, și al Katrinei Hankel, consilier social pentru femei și copii.

Clădirea, la fel ca celelalte din Wendover Green, e simplă, dreptunghiulară, acoperită pe laturi cu straturi de scânduri suprapuse. A fost ridicată la sfârșitul secolului al optsprezecelea. La vremea aia era casa parohială a bisericii congregaționale de alături. Biserica cu clopotniță albă nu mai are nevoie de casă parohială, fiindcă numărul credincioșilor a scăzut cu vremea, și nu doar aici, în Wendover, ci și în Essex, orașul alăturat. Acum un singur preot slujește în amândouă bisericile. Îl

cheamă Jim Caldwell și locuiește împreună cu familia în Essex, unde ține slujba la ora nouă în fiecare duminică, după care se urcă în mașină și vine la Wendover, unde ține altă slujbă la unsprezece.

În agenția imobiliară se intră pe veranda din față. Acum mulți ani, ca să dea clădirii un aer mai primitor, soțul meu, Scott, a pus afară două scaune-balansoar și o masă pictată, obiecte vechi, cum foloseau oamenii pe vremuri. De atunci stau acolo, cu toate că nu-mi aduc aminte să se fi așezat cineva vreodată pe ele. Am întotdeauna pe masă un ghiveci cu plante de sezon, iar la streașină verandei, ca să adaug culoare, atârn coșuri cu fucsii, cărora mama le zicea „inimi rănite”. La ușă, o firmă alburie, pictată de mână, ne face reclamă fără surle și trâmbițe. Pe o latură a clădirii, o altă firmă, ceva mai mică, îi îndrumă pe clienții lui Paul și ai Katrinei spre o altă ușă, după care urcă la etaj pe o scară abruptă, până la cabinetele lor de terapie.

Soții Sanderson locuiau într-un apartament în Swampscott și voiau să-și cumpere prima lor casă pe pământ. I-am invitat în birou și le-am arătat fotografii a câteva case cam la prețul pe care și-l puteau permite, după care ne-am dus în parcare, la Range Roverul meu. Era o zi de toamnă în New England cum și-ar dori orice agent imobiliar. Era răcoare, poate chiar puțin frig, dar cerul era senin, ziua însorită. Undeva ardea un foc de frunze. Sufla un vânticel blând, care învârtea frunzele de un galben viu căzute din arțarii înalți de la marginea pajiștii. Am rămas cu toții pe loc, privind ceea ce ai fi zis că sunt stropi de aur plutind în jurul nostru.

Ne-am urcat în mașină și am dat o tură prin Wendover Green, apoi am coborât pe serpentinele de pe Pig Rock, până la River Road, unde locuiesc eu. Am cumpărat casa de pe malul râului când Emily era în ultimul an de liceu. În acel an afacerea începuse să prospere. Vândusem un număr record de case în comitatul Essex dacă luam la socoteală ultimii trei ani. E o casă splendidă, o clădire cu istorie, care a aparținut odată lui Elliot Kimball, un constructor de nave faimos, care a înălțat-o pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Se spune că e bântuită și mie îmi place să întrețin legenda asta. N-am văzut picior de fantomă, nici n-am auzit să fi umblat vreuna pe acolo. Pe de altă parte, fetele mele

refuză să stea peste noapte în casă dacă nu sunt și eu acolo, fiindcă, pretind ele, aud și văd fantome.

De-a lungul anilor au fost clienți care mi-au oferit pentru casă de trei ori prețul pe care îl plătisem, dar, până de curând, nici prin cap nu-mi trecea că aș putea s-o vând. Însă acum mă apucasem să o arăt clienților cu buzunarele mai bine garnisite. Nu aveam de gând să o scot pe piață, dar dacă clienții îmi făceau o ofertă îi ascultam. Cumpărasem casa în 2004, când prețurile atinseseră un maximum și o ipotecasem la greu. Fusese un an atât de bun, că făcusem ceva ce îi sfătuiesc pe clienții mei să nu facă – cumpărasem o casă pe care aveam să mi-o permit după ceva vreme, nu casa pe care mi-o puteam permite la momentul respectiv. Da, ar fi trebuit să mă gândesc de două ori, dar cred că a fost genul de situație „croitorul umblă cu haine rupte și cizmarul desculț". Tata avea singura băcănie din oraș, dar, cât am fost copil, frigiderul nostru era mai mult gol. Acum, cel mai bun agent imobiliar din zonă (mă rog, poate că nu mai sunt cea mai bună, dar tot pe-acolo mă aflu) era pe punctul să-și piardă casa din cauza datoriilor la bancă.

Ei, nu era chiar așa de grav. Încă un an bun ar fi fost de ajuns.

De la River Road i-am dus pe soții Sanderson pe Beach Street, care duce la Parcul Hart. Parcul a aparținut lui Robert Hart, un industriaș care a trăit la începutul secolului douăzeci, când a construit un mic castel pe un frumos domeniu întins pe 1 100 de acri de dealuri care coborau până la o plajă cu nisip alb, una dintre puținele neatinse de civilizație în Massachusetts. Cele mai multe plaje de pe coasta de nord sunt stâncoase, dar nu și asta. Astăzi domeniul Hart este o rezervație naturală administrată de stat. Castelul poate fi închiriat pentru nunți sau alte evenimente. Am admirat castelul și domeniul și am plecat ceva mai spre nord, unde se află plaja deschisă publicului, cu terenuri de joacă și sport.

Le-am arătat soților Sanderson trei sau patru case, dar, cinstit vorbind, nu prea aveau ce vedea la prețul pe care și-l puteau permite. Ne-am întors spre Crossing și, acolo, am trecut prin fața casei Dwight, în fața căreia era pus panoul publicitar al agenției mele.

— Ce casă nostimă, a făcut Hillary Anderson.

— Așa e, am zis. E o casă grozavă, și în limita voastră de buget. N-au putut aranja să o vedem azi, dar data viitoare anunțați-mă cu un pic de timp înainte și mergem să v-o arăt.

Am luat-o pe River Road, de-a lungul zonei protejate de pe țărmul estuarului și am urcat spre Wendover Rise. Așa se cheamă strada pe care locuiau alde McAllister, dar toată lumea spune „Rise” când vorbește despre întreaga colină, deși sunt multe străduțe care urcă într-acolo. Eu îmi duc întotdeauna clienții pe Wendover Rise, chiar dacă doar arareori apare vreo casă de vânzare acolo. Îi duc să vadă împrejurimile. Din vârf se pot vedea mlaștinile sărate, estuarele și chiar oceanul, în depărtare. În ziua când am mers cu soții Sanderson vremea era așa de frumoasă, că oceanul era presărat cu pânzele albe și spinacherele colorate ale încăpățânaților care voiau să mai petreacă o zi pe mare înainte să tragă bărcile pe uscat și să le pună la iernat.

La sfârșit am mers la Wendover Crossing, un sat fermecător, crescut în jurul gării. Aici oprește trenul de la Boston de patru ori pe zi. Suntem pe linia ferată Rockport – Newburyport. În Crossing găsești ceea ce Scott numea Stop & Shop cu șapte frontoane[8], nelipsita The Coffee Bean, biblioteca publică din Wendover, magazinul de jucării Hickory Stick, oficiul poștal și o pizzerie combinată cu snackbar numită Big Joe’s. Hillary era extaziată: nu se mai oprea din „Oo” și „Aa” și „Ce pitoresc”. Mi-am dat seama că înghițise momeala. Îți dai seama imediat. Avea să locuiască în Wendover sau să moară. Trebuia să stau de vorbă cu Patch și Cassie. Măcar să facă un pic de curățenie în casă.

Ne-am întors la birou și, tocmai când urcam treptele, Rebecca McAllister a ieșit pe ușa laterală. Mi se întâmplă să mă simt cam prost când dau nas în nas cu prieteni sau clienți care ies de la cabinetele de psihoterapie de la etaj, dar, vă spun cinstit, doar prima oară e greu. Sunt puțini în orașul ăsta pe care să nu-i fi văzut intrând ori ieșind pe ușa laterală. De obicei sunt părinți care vin cu copiii să fie „evaluați” de Katrina Hankel, care e specialistă în tulburări de învățare și dezvoltare. Fereastra biroului meu dă spre veranda

laterală și trebuie să recunosc, mă ia cu amețeală când văd că atâția puști din orașul nostru suferă de astfel de tulburări. Glumeam adesea cu Lucy, fosta mea asociată, zicând că probabil apa e de vină, dar mi s-a spus că la fel e peste tot. Am auzit că e de-ajuns ca profesorii să-i vadă pe copii că stau strâmb pe scaun că-i și trimit la doctor.

Când am cumpărat vechea casă parohială, Scott, care e împătimit de istorie, s-a interesat de trecutul ei. Se pare că la început pastorii îi primeau pe ușa de serviciu pe enoriașii veniți să le ceară sfatul; găsesc că e chiar potrivit să fie folosită pentru un scop similar cu câteva sute de ani mai târziu.

O mai văzusem pe Rebecca plecând de la cabinetul lui Peter. Întotdeauna mergea încet și își ascundea ochii după ochelari de soare. Cu toate astea, în după-amiaza când eram cu soții Sanderson și descuiam ușa biroului, a dat colțul pe neașteptate și chiar s-a izbit de Hillary.

— Vai de mine! a exclamat gâfâind și a adăugat râzând binedispusă: îmi pare foarte rău.

— Nicio problemă, n-am pățit nimic.

— Ce mai faci, Hildy? a întrebat Rebecca.

Arăta mult mai bine. Pe la începutul verii am văzut-o în câteva rânduri plecând de la cabinetul lui Peter și părea doborâtă. Nu putusem uita ce făcuse cu mânzul și iapa în dimineața aia și de atunci exercita un fel de fascinație asupra mea. Apoi, după petrecere și scena neplăcută cu Cassie și Jake petrecută pe plajă, mă gândeam cu îngrijorare că o să-i pierdem pe alde McAllister. Dacă soția hotărăște că nu se simte bine într-un loc, momentul plecării nu e departe.

— De la excelent în sus, am răspuns. Rebecca, ți-i prezint pe Hillary și Rob Sanderson. Se gândesc să se mute prin partea locului.

M-am întors spre Hillary și i-am spus:

— Rebecca și familia ei s-au mutat și ei aici de puțină vreme.

— Ne simțim grozav aici, a spus Rebecca înainte să apuce să o întrebe. Mi-a părut bine de cunoștință, a mai zis și după asta, mă jur, a coborât treptele sărind într-un picior.

A fost o zi cum rar vezi în New England. Eram sigură că Sandersonii au să se întoarcă în weekendul următor.

Le-am dat un dosar cu toate casele pe care le văzuserăm împreună.

— Și cum rămâne cu casa aia drăguță de pe deal, cum cobori spre oraș?

— Da, am zis. Casa Dwight. E o casă frumoasă. Promit să v-o arăt data viitoare când veniți.

Luni dimineața am sunat-o pe Cassie.

— Cred că ți-am găsit cumpărători pentru casă, i-am zis.

— Nu mai spune, a făcut Cassie. Ce grozav, Hildy! Avem un termen până la care îl putem înscrie pe Jake la școala din Newton.

— Trebuie să stăm de vorbă înainte. Când aș putea trece pe la voi?

— Poți veni azi-dimineață? Jake e la școală.

O jumătate de oră mai târziu, când am intrat cu mașina pe alee, am găsit-o pe Cassie plantând crizanteme galbene pe lângă treptele de la intrare.

— Ce frumos! am exclamat și am văzut-o că s-a luminat la față. Hai să intrăm și să discutăm despre ce trebuie făcut înainte de vizionare, i-am spus. Cumpărătorii ar vrea să vină săptămâna viitoare. Și, chiar dacă pe ei nu-i va interesa, am putea aranja o vizionare pentru public miercurea următoare.

Casa era în starea în care o lăsasem, doar că acum masa din bucătărie era mânjită toată cu terci de ovăz. Cassie a înhățat un sul de prosoape de hârtie și s-a apucat să o șteargă, în timp ce-mi povestea încântată ce program nemaipomenit au la școala din Newton.

— Stă acolo toată ziua și are terapeut personal mai tot timpul. E un program anume conceput pentru copii cu astfel de probleme. La școala unde merge acum stă la grămadă cu copii care au toate felurile de dizabilități. Zi și tu, cum să-i fie de folos?

— Cassie, ascultă-mă. Avem treabă de făcut în casa asta până la sfârșitul săptămânii.

— Știu. Împreună cu Patch o să…

— Nu, e treabă serioasă de făcut. M-am gândit eu la ceva. Zic să angajăm o echipă de-a lui Frank Getchell. Să vină aici, poate chiar de mâine, și să facă ceva ca lumea. A aflat Patch ce e sub mocheta din living?

— Da, e podea de lemn tare, așa cum zicea. Dar mocheta o putem scoate singuri.

— E mult de lucru, Cassie. Întâi trebuie scoasă mocheta, pe urmă folia izolantă, benzile cu care e capsată… Trei oameni de-ai lui Frankie pot termina treaba în câteva ore, pe când ție și lui Patch v-ar lua zile întregi… Și te-ai gândit ce-ați face cu Jake în timpul ăsta? Dacă se întâmplă să calce în vreun cui…

— Nu ne putem permite prețurile piperate pe care le cere Frankie Getchell! a izbucnit Cassie. Ai idee cât costă tratamentul lui Jake? Asigurarea nu acoperă nici jumătate. Părinții noștri sunt la pensie, nu le mai putem cere bani…

— Știu. Uite ce cred că putem face. Îl plătesc eu pe Frankie. Pe urmă, după ce vindem casa, îmi dai banii înapoi. Nu cred să coste mult. Vin muncitorii, scot mocheta, repară unii din pereți. O să fie nevoie să zugrăvească… cam peste tot, cred. Trimite Frankie trei sau patru oameni și fac în câteva zile ce-ai face tu cu Patch în câteva săptămâni. Banii în plus pe care-i câștigi din vânzare o să acopere cu vârf și îndesat plata reparațiilor.

Cassie a coborât privirea spre mâinile ei, întinse pe masa slinoasă.

— Chiar așa, Hildy? Faci tu asta pentru noi?

— Sigur, am zis. Vreau să vând casa la fel de mult cum vreți voi. Dacă ai ști ce slab merge afacerea… îmi dai ceva de lucru. Un proiect.

Nu mai recunoscusem în fața nimănui că afacerile mergeau prost. Lumea tot mai crede că am cea mai de succes agenție imobiliară din zonă, dar de când au venit în zonă firmele mari, precum Sotheby’s sau Coldwell Bankers, nu prea mai țin pasul. Am reușit să pun mâna pe câteva imobile bine cotate, dar numai fiindcă îi știam pe proprietari de o viață, în schimb, când vin cumpărători din New York sau din Boston, de obicei merg la Sotheby’s, poate fiindcă vor o firmă cu renume. Când cumpărătorii veniți din alte orașe vor să vândă proprietățile, ceea ce se întâmplă adesea după doar câțiva ani – fără să fi gustat farmecul pașnicei noastre comunități, verile scurte și iernile lungi, timpul pierdut cu naveta, toanele trenurilor care mergeau sau veneau de la Boston, atunci se duc la agentul de la care au

cumpărat casa. De câțiva ani agentul ăsta s-a dovedit a fi Wendy Heatherton, care s-a lansat în imobiliare după ce-și făcuse ucenicia lucrând pentru mine.

Wendy a venit aici din New Jersey, după ce bărbatu-său a divorțat de ea. Am angajat-o mai întâi ca recepționeră și apoi, după ce și-a luat brevetul, ca asociat. Tot ce știe despre meseria asta a învățat de la mine. M-a răsplătit suflându-mi cele mai bune oferte și luându-le cu ea la Sotheby's când eram eu plecată la Hazelden. A avut un an pe cinste, în timp ce, la mine, de la înființarea firmei nu avusesem un an așa slab.

Când m-am întors la birou, am încercat să dau de Frank Getchell, însă n-a răspuns la telefon. N-are nici robot. Își închipuie că atât îți arde buza după el, că ai să te apuci să-l cauți până îl găsești. Ceea ce s-a și întâmplat, mai mult sau mai puțin, după-amiaza aia, când făceam plinul la benzinăria Mobil de lângă Crossing. Camioneta portocalie a lui Frankie a tras la pompa de motorină din spate. A ieșit și când a dat cu ochii de mine a strigat:

— Sal'tare, Hildy. Ce mai faci?

Frankie se trage din una dintre cele mai vechi familii din Wendover. Se spune că primul locuitor a fost Amos Getchell, care, după ce se certase nu știu din ce cauză cu coloniștii din Salem, a venit aici cu barca cu vâsle sau cu pânze și a trăit mulți ani alături de indienii anawam care populau regiunea. Prima iarnă a petrecut-o într-un butoi uriaș de bere englezească, în golful numit acum Getchell's Cove. S-a combinat cu o indiancă anawam și acum toți din familie au ceva sânge de piele roșie, fiindcă au trecut câteva generații până când au început să se amestece cu coloniștii care se stabileau de-a lungul râurilor care duceau de la coastă spre interior.

Îl cunosc pe Frankie Getchell de când mă știu. E cu trei ani mai mare ca mine. Încă mai locuiește în casa unde a copilărit – o construcție tradițională, cu etaj la fațadă, aflată pe deal. Arată în ultimul hal și mulți îl vorbesc de rău fiindcă nu-și îngrijește casa. Comitetul de sistematizare a ajuns chiar să țină ședințe al căror unic subiect era Frankie, spre marea încântare a acestuia.

Casa lui Frankie se dărâmă, vopseaua se cojește de pe scândurile putrezite, acoperișul se lasă. Pe gazonul din jurul casei zac împrăștiate bucăți de țevi, ba chiar și vreo câteva vase de toaletă, traverse de cale ferată, piese arhitecturale – buiandrugi, polițe de cămin, dale de piatră, bârne de lemn, balustrade – până și câteva rezervoare de petrol, adunate de-a lungul anilor. Pe lângă afacerea cu construcții și recuperarea materialelor, Frankie este șeful echipei de pompieri voluntari a orașului, așa că, după ce incendiul e stins, are ocazia să dea peste fel de fel de piese vechi care nu mai fac nimănui trebuință. Dacă îl întrebi, așa cum mi s-a întâmplat mie, la ce ține o grindă de lemn carbonizată, încă fumegândă, pe pajiștea din fața casei, rămâne cu gura căscată, sincer uimit.

— Da' e foarte bună, răspunde. De ce să arunci un lucru în bună stare ca ăsta?

Totul e „în bună stare" și totul e de vânzare, în afară de casă și teren. Pe gazonul năpădit de bălării din fața casei e un târg de vechituri non-stop, iar ceva mai încolo ține o flotilă de cinci camionete, cele mai vechi și rablagite pe care le poți găsi pe o rază de o sută de mile. În Wendover nu există serviciu de salubritate al primăriei, așa că nu-ți rămâne decât să-ți duci singur gunoiul la groapa de gunoi sau să-l angajezi pe Frankie Getchell să facă treaba în locul tău. Cred că vreo patru cincimi din cei 2 800 de locuitori ai orașului au contract cu Frankie, a cărui echipă ridică gunoiul contra sumei de cincizeci de dolari pe lună, ceea ce se ridică la o sumă frumușică – faceți singuri socoteala. Iarna, când viscolește, băieții lui lucrează toată noaptea. Beau și curăță zăpada pentru clienții lui Frankie, adică tot majoritatea locuitorilor din Wendover. Frank mai oferă și servicii de administrare și îngrijire a proprietății, cum a făcut, de exemplu, cu crescătoria de ponei a familiei Leighton, dar și servicii de grădinărit și dulgherie. Toată lumea din Wendover îi spune „meșter la toate". Poți apela la el și oamenii lui cam pentru orice treabă care trebuie făcută în casă sau în curte. Afacerea lui prosperă, însă nu s-ar zice că din ce câștigă bagă vreun ban în casă ori în mașini. Camioanele lui rămân tot timpul în pană pe marginea drumului.

Când trec prin fața casei lui Frankie, clienții mă întreabă ce fel de „individ” locuiește „în așa ceva”. Cred că-și închipuie că e un singuratic bătrân, sărac și analfabet. Nici vorbă, Frankie Getchell are o minte brici și e fără îndoială unul dintre cei mai bogați oameni din Wendover, ori mai bine zis era până să se mute aici minunata familie McAllister.

Proprietatea lui Frankie se întinde mult în spatele casei, de fapt până la poalele dealului, la estuar. Deține o suprafață de 120 de acri, teren calitatea întâi, plus încă doisprezece acri de mare valoare, care se învecinează cu proprietatea mea, pe malul râului. Terenul a aparținut dintotdeauna familiei lui. La capătul terenului de pe malul râului se află cam 50 de acri de teren mlăștinos, pe care nu se poate construi, și care a fost cedat fundației Wendover Land Trust. Sharon Rice și comitetul de directori ai fundației se zbat de ani buni ca să-l convingă pe Frank să le cedeze, după moartea lui, drepturile pe terenul aflat mai sus, deci pe care se poate construi.

— În felul ăsta nimeni n-o să construiască nimic aici, îi repeta Sharon. Va fi protejat pe veci, va rămâne așa cum e astăzi.

— Și, mă rog, la ce mi-ar păsa ce vor oamenii să facă cu terenul după ce-am dat ortu’ popii? răspunde el invariabil.

Frankie plătește impozit foarte mic pe teren, fiindcă e înregistrat ca teren agricol. Pe lângă asta, lotul din spatele casei e folosit ca pepinieră pentru pomii de Crăciun de când mă știu. Pe deasupra, se pare că mai are și ceva scutire de taxe datorată sângelui său de amerindian. Dar, de fapt, talmeș-balmeșul din curtea lui i-a făcut pe vecini să depună o plângere la comitetul de sistematizare acum câțiva ani.

Sigur, Frank Getchell are o afacere care se dovedește scârboasă, zgomotoasă și urât mirositoare în lunile de vară. Adesea, echipele lui termină de strâns gunoiul prea târziu ca să mai ajungă la groapa de gunoi, așa că lasă pungile să se împută în camioane peste weekend. Iarna circulația se blochează în săptămânile de dinaintea Crăciunului, pentru că la pepiniera lui Frank îți tai singur pomul și oamenii vin de la mare depărtare ca să

tropăie prin zăpadă, să-și aleagă un brad și să-l taie singuri.

Unii dintre vecini voiau ca Frank să înceteze și să nu-și mai reia activitatea.

Te umflă râsul să vezi cum în orașe ca ăsta unii dintre nou-veniți își închipuie că se trag de șireturi cu localnicii, cei care s-au născut și au crescut în oraș. Alan Harrison, avocat pledant de mare succes din Boston, proprietarul unei case de vacanță în Wendover, e unul dintre cei care și-au oferit serviciile pro bono lui Frankie, convins, așa cum sunt mulți, că Frankie abia se ajunge cu banii. O groază de oameni au venit la ședința comitetului ca să-l sprijine pe simpaticul Frankie Getchell, săracul Frankie, victima persecuțiilor. De fapt, nu era nevoie. Frankie avea dreptatea de partea lui. Beneficia de clauza bunicului[9] fiindcă își începuse afacerea înainte să apară legile sistematizării.

În altă împrejurare i-aș fi făcut semn cu mâna lui Frankie, dar de data asta aveam nevoie să vorbesc cu el despre locuința lui Cassie, așa că, după ce am făcut plinul, m-am dus la el. Stătea sprijinit de un camion vechi, ruginit. Motorul bătrânului Ford era la ralanti și radioul era aproape la maximum. Frankie mi-a zâmbit văzând că vin spre el. Nu-mi păsa că rânjea cu subînțeles în timp ce-și umplea rezervorul. Eu și cu Frankie avem o poveste încurcată, o poveste care pe el îl amuză, iar mie îmi pare umilitoare, cel puțin pe ici, pe colo, ceea ce are darul să-l binedispună și mai tare.

— Kinks, Hil, a zis.

— Ce?

— La radio, a zis arătând cu capul spre cabina camionului. The Kinks. Ai ascultat vreodată postul ăsta, Hildy? Transmit șlagăre vechi.. Numai de-alea bune.

— N-as zice. Frank, te-am sunat azi-dimineață.

— Da? Care-i baiul?

— Încerc să vând casa lui Patch și Cassie Dwight… îl ții minte, e băiatul lui Ralph Dwight.

— Da, îl știu.

— Ei, casa trebuie pusă la punct. Iar băiatul lor are… probleme… știi tu.

— Mda, știu. E arierat. Îl văd mereu la piață împreună cu Patch.

— Da, micul Jake are probleme serioase și de-aia sunt nevoiți să se mute la Newton: ca să-l poată da la o școală specială. Pe scurt, am un cumpărător, dar vrea să vadă casa weekendul viitor. E în ultimul hal. Nu e o casă mare, dă are nevoie de niște retușuri la pereții de rigips. Și mai trebuie văruită pe dinăuntru…

— Toți băieții mei sunt plecați cu treabă la Manchester săptămâna asta, Hil. Curățăm terenul unde o să se construiască o casă. E mult de lucru și toți băieții sunt acolo.

— Chiar toți?

„Echipele" lui Frank Getchell erau un amestec de stâlpi de cafenea, o mână de imigranți mexicani fără acte, câte un pușcăriaș eliberat și, în fiecare vară, o ceată mărișoară de elevi și studenți convinși că apartenența la una din echipele lui Getchell e un rit de trecere absolut indispensabil pentru un bărbat în formare. Îmbrăcați doar în maieuri, ca să li se vadă brațele arse de soare, străbăteau orașul în camionete și remorci în care zăngăneau mașini de tuns iarba sau de plivit buruienile și alte unelte de grădinărit. Alteori, băieții, la bustul gol, lucind de sudoare, stăteau cocoțați pe o scară, vopseau pereții vreunei case și chiuiau ori de câte ori vreo fată pe care o cunoșteau trecea pe acolo cu mașina. La ora prânzului toate camioanele rablagite ale lui Getchell se strâng în parcarea de la North Beach, unde băieții iau masa, așezați pe bolovani. Când nu mergeau la lucru, fetele mele și prietenele lor se dădeau peste cap ca să ajungă în bikini la ora prânzului la North Beach. Numai că acum era toamnă și băieții se întorseseră la școală.

Frankie a ridicat din umeri și a pus pompa la loc. Când a văzut prețul pe contor, a fluierat a pagubă.

— Uită-te și tu, Hildy. Aproape nouăzeci de biștari un plin.

— A, bine că mi-am amintit. M-a întrebat cineva, acum câtăva vreme, dacă te-ar interesa să vinzi terenul de pe malul apei. Ăla de lângă mine. Am încercat să dau de tine la telefon, da' tu n-ai robot…

Frankie s-a strâmbat privind la soare, apoi la mine.

— Cine-l vrea? Un dezvoltator?

— Nu. Un om de afaceri. Din Boston.

— Pentru ce îl vrea? Ia ascultă. The Who. Asta-i un cântec al dracului de bun, Hil.

A băgat mâna în cabină și a dat radioul la maximum.

— La ce crezi că-i trebuie, Frank? am strigat ca să acopăr muzica. Vrea să construiască o casă. E un teren de mare valoare. Aș putea să-ți obțin un preț care…

— Noo. Am nevoie de el. Îmi place să merg la pescuit acolo.

S-a apucat să fredoneze melodia care te asurzea în timp ce închidea capacul rezervorului.

— Uf, Frank, nu mi-a plăcut niciodată cântecul ăsta, da' să te mai aud și pe tine îngânându-l… am zis acoperindu-mi urechile și strâmbându-mă.

Era dus cu pluta, ce mai încolo și-ncoace. Avea un teren de câteva milioane de dolari și voia să-l țină ca să aibă unde pescui. Dacă aș mijloci vânzarea, comisionul m-ar scăpa de ipotecă fără doar și poate.

Frank a izbucnit în râs și a strigat la rândul lui:

— Nu-ți place cum cânt, Hil?

— Te-a cam lăsat vocea, Frank, da' numai prietenii au să-ți spună. Acu', dacă stau să mă gândesc, nu cred că ai ureche muzicală.

Frank s-a pus și mai tare pe râs. Stătea cu mâinile îndesate în buzunarele jeanșilor, privind undeva, peste drum, și se zguduia de râs.

— Hai, Frank, nici măcar nu vrei să-l întreb cât e dispus să plătească?

S-a aplecat peste marginea portierei în cabină și a dat muzica mai încet, apoi a zis:

— Da, bine, întreabă-l. Nu strică să știu cât mi-ar da.

— Las-o baltă, n-am de gând să-l încurc de pomană. Chiar ești sigur că nu știi pe nimeni care ar vrea să scoată un ban săptămâna asta?

— Cât de repede le trebuie?

— Aș vrea să aduc clienții sâmbătă.

— Mi s-a părut mie, sau ai făcut o baie în râu azi-noapte, Hildy? a întrebat Frank.

Mi-a aruncat o privire iute, după care a lăsat ochii în jos, dar avea din nou rânjetul ăla care mă călca pe nervi.

— Ce? Baie? Azi-noapte? Nu. Adică… cred… că s-ar putea. Mă mai duc uneori să fac o baie scurtă. Dacă e o noapte frumoasă. Da, acu, că mă gândesc, am coborât un pic pe mal să fac o baie.

— Mda, mi s-a părut mie că tu erai. Eram în râu, cu cizmele de cauciuc. Pescuiam noaptea. Mi s-a părut mie

că tu ești. Cam răcoare azi-noapte pentru înotat.

— La vremea asta apa e mai caldă ca oricând, știi și tu, am zis.

Cu cizmele de cauciuc? Noaptea?

Seara dinainte era cam cețoasă în mintea mea, dar acum, din păcate, mi-am adus aminte cum m-am întors la hangarul pentru bărci ca să mai iau o sticlă și cum, ceva mai încolo, am coborât până la râu. Goală pușcă, fredonând ceva și bombănind în timp ce fetițele mele hămăiau, scheunau și se zbenguiau la picioarele mele.

M-am uitat urât la Frank. Auzi, ieșise la pescuit.

— Intratul în apă te omoară, a chicotit Frank și mi-am adus aminte cum țipam, bucuroasă și uimită, după ce m-am cufundat în apa ca gheața, cum ieșisem clătinându-mă și râzând pe înfundate din valurile reci, cu fetele învârtindu-se în jurul meu, punându-mi piedică și lătrând una la alta.

Frank se sprijinea de ușa camionului și îngâna cântecul ăla idiot, orăcăind ca o broască răgușită. Fără voia mea, mă întrebam dacă mă văzuse când alergasem înapoi spre casă după ce ieșisem din apă, râzând ca o apucată, cu țâțele lăsate bălăngănindu-se, cu fundul gras tremurând și legănându-se, cu șuvițe de păr lipite de față ca niște ierburi de mare. Când mă trezisem în dimineața aia, cu frunze între degetele de la picioare și nisip în păr, mă întrebasem…

Ei, acum aveam răspunsul.

M-am întors spre mașina mea și i-am zis lui Frank pe un ton răstit:

— Mă apuc să dau telefoane, să văd pe cine găsesc.

— Noo, Hildy, stai puțin. Merg eu acolo chiar acum. Să văd ce e de făcut.

— Chiar ai să mergi, Frank? am zis pe un ton mai potolit; m-am întors spre el, cu toate că știam că îmi ardeau obrajii. Soții Dwight chiar au nevoie să fie ajutați.

— Știu un tip în Beverly. Îl mai chem câteodată la treburi de felul ăsta. Poate, dacă îl mai ajută cineva…

— Ar fi grozav, Frank. Mulțumesc.

— N-ai de ce, Hil.

Când plecam, l-am auzit cum murmură ultimele cuvinte ale cântecului. Ce să zic, era într-o formă de zile

mari în după-amiaza aia. Nu mă ducea capul de unde i se trăgea.

Șase

Aveam să aflu după ceva vreme, de la Rebecca însăși, că nici nu trecuse o lună după ce se mutaseră pe Wendover Rise că își dăduse seama de greșeala făcută, poate cea mai mare din viața ei. Crezuse că, dacă se mută la țară, va scăpa de frământarea în care trăise la Boston. Se simțise obligată să concureze cu celelalte soții din firma lui Brian care aveau cariere personale, și încă interesante – și nu întotdeauna ieșise bine. Iar admiterile copiilor la școlile particulare din Boston o puseseră la pământ, îmi mărturisise mai târziu. Își închipuise că, dacă ea și copiii ar putea trăi la țară, așa cum trăise ea când era copil, vor fi cu toții mai mulțumiți. Înțelegea că va petrece mai puțin timp cu Brian, dar n-ar fi fost mai bine pentru el să o găsească mai relaxată și bucuroasă când venea acasă de la oraș după câteva zile decât să vină acasă în fiecare seară și să fie așteptat de o nevastă prost dispusă? Cam așa își făcuse socoteala înainte să se mute, numai că, atunci când se trezise pe colină, singură cu copiii și cu Magda, bona poloneză, care nu zâmbea niciodată, se simțise abandonată. Chiar ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit ca să-mi descrie situația. Brian o „abandonase” în Wendover.

Se hotărâseră să vină în luna martie, când anul școlar nu se terminase, pentru ca băieții să aibă timp să-și facă prieteni la noua lor școală. Dar nici nu venise luna mai că îi și propunea lui Brian să înscrie băieții la fostele lor școli din Boston în toamna următoare. Iar la vremea când se luase-n clonț cu Cassie pe plajă era deja pe punctul de a-și face bagajele. Schimbarea asta de plan îl scotea din fire pe Brian. Era sătul de toanele Rebeccăi și începuse să se gândească la efectul pe care veșnica ei stare de nemulțumire l-ar putea avea asupra băieților. El fusese cel care insistase să-și programeze o consultație la Peter Newbold – ceea ce Rebecca și făcuse. Îmi aduc aminte că am văzut-o de mai multe ori plecând de la cabinetul lui la începutul verii. O fereastră a biroului meu dă spre veranda laterală pe unde vin și pleacă pacienții lui Peter și de acolo am văzut-o pe Rebecca ieșind, cu fața ascunsă sub ochelari mari de soare și arătând parcă și mai slabă. Brian făcuse o înțelegere cu

Rebecca, și anume să petreacă vara acolo și să nu facă planuri pentru toamnă. La urma urmei, băieților le plăcea școala cea nouă și casa cu multe locuri numai bune de ascuns. Brian o îndemnase pe Rebecca să-i înscrie la cursuri de sporturi nautice și să-i trimită la o tabără YMCA[10], ceea ce ea a și făcut.

Apoi i l-a cumpărat pe Hat Trick[11].

Hat Trick era un cal tânăr, solid, din rasa Hanovra, adus din Germania de Trevor Berown, cel care câștigase medalia de argint la Jocurile Olimpice și care îi fusese antrenor Rebeccăi. Rebecca nu e genul care să se laude singură, însă am auzit că la optsprezece-nouăsprezece ani fusese selecționată pentru echipa de echitație a Statelor Unite. După ce se măritase păstrase legătura cu Trevor și el îi trimitea adesea fotografii cu mânji care promiteau, tot cu gândul la portofelul burdușit al lui Brian.

Brian le cumpărase părinților lui o casă în Palm Beach cu mulți ani în urmă și în lunile de iarnă mergea adesea acolo cu Rebecca și copiii. Câteodată, Rebecca și Brian mergeau la expoziții hipice când erau acolo și chiar cu o iarnă înainte să se mute la Wendover l-au văzut pe Trevor prezentându-l pe Hat Trick la Festivalul hipic de iarnă – o competiție de sărituri la care vin concurenți din toată America de Nord, sperând să câștige premiile grase în bani. Hat Trick avea doar cinci ani și participa la o cursă cu obstacole joase, din cauză că era tânăr și nu avea experiență, dar plutea peste ele ca o gazelă.

Rebecca și-a dat seama că Hat Trick avea tot ce trebuia ca să ajungă campion la sărituri. De fapt, judecând după preț – de ordinul sutelor de mii, după cum zicea Linda Barlow, avea chiar potențial de campion olimpic. Era mult mai mult decât îi trebuia, dar s-a entuziasmat și Brian, obsedat de hochei cum era, a fost încântat de nume, așa că l-a pus pe Trevor să trimită calul la Wendover, ca să-i facă Rebeccăi o surpriză de ziua ei, în aprilie. Mai încolo, Rebecca mi-a povestit că Hat Trick a ajutat-o cel mai mult să se adapteze la Wendover. Își pusese ceva în gând.

Mamie Lang, care e membră veche a Clubului Westfield, mi-a spus că toată lumea se aștepta ca Rebecca să se înscrie în club, ca să profite de dotări și să

se antreneze. Westfield are două manejuri acoperite, mai mulți grăjdari special angajați și câțiva antrenori foarte pricepuți, însă Rebecca a preferat să-l păstreze pe tânărul „Tricky” acasă, împreună cu Betty și Serpico, un cal de sărituri ceva mai bătrân. A amenajat manejul care se afla deja pe proprietate și a construit o serie de obstacole. Îl antrena personal, în fiecare zi. În lunile de vară, clubul Westfield organizează săptămânal competiții amicale de antrenament.

Westfield ține câteva concursuri de nivel C la începutul verii și apoi unul de categoria AA în august. La fel ca la concursul de iarnă din Palm Beach, aici vin călăreți din toată țara ca să concureze pentru Grand Prix la sărituri, care îi aduce câștigătorului suma de 100 000 dolari gheață. Scopul concursurilor de antrenament este să le dea călăreților începători posibilitatea să câștige experiență. Antrenorii de la Westfield și din crescătoriile de prin împrejurimi aduc uneori la concursurile de antrenament cai tineri, care promit, doar ca să-i obișnuiască cu atmosfera competițiilor hipice, greu de suportat de unii dintre ei. Așa a procedat și Rebecca în vara aceea, ducându-l pe Hat Trick la mai multe concursuri.

Mamie s-a grăbit să-mi telefoneze după ce a văzut-o pe Rebecca prima oară la Westfield cu Hat Trick.

— Calul ăla a fenomenal, Hildy, a zis. Toți antrenorii au rămas cu gura căscată când l-a dat jos din remorcă. Cu toate că nu era un concurs cu premii, ea și Linda Barlow îi împletiseră coama și coada. Arăta ca la carte. Harnașamentul și cizmele îi străluceau de cât fuseseră lustruite. L-am auzit pe unul dintre antrenori spunându-le studenților lui că așa ar trebui să arate un cal când apare în public, indiferent că e un concurs de antrenament ori nu.

Linda Barlow mi-a spus după câtva timp că Rebecca era foarte atentă la felul cum erau îngrijiți caii. Oricând ai fi intrat în grajd, nu găseai fir de murdărie. Șeile și hamurile erau lustruite după absolut fiecare partidă de călărie. Plus că Rebecca i-a arătat Lindei cum să împletească coama calului. Nu în codițe lălâi, legate cu elastic, așa cum ne prindeam noi părul când eram copiii, ci codițe mici, strânse, perfect simetrice, care urmau linia grumazului, întocmai ca o bordură zimțată pe o

sculptură din onix. Rebecca a învățat-o pe Linda cum să folosească uneltele de pe vremuri ca să împletească părul calului și să renunțe la banderolele elastice. Nici nu mă mir că făcuseră senzație când veniseră prima oară la club.

Mamie mi-a povestit cât nerv a arătat calul chiar și înainte să intre în manej.

— Întâi a stat drept, cu capul sus, Hildy. Pe urmă s-a ridicat în două picioare și a făcut un fel de salt în aer, la fel ca lipițanii pe care-i vezi la circ. Cât despre Rebecca, ea călărea ca un maestru. Râdea de țopăielile lui și îl tot îmboldea. L-a mânat în manej în galop mărunt. Au făcut un tur, la obstacolele înalte. Calul n-are nici măcar șase ani, ține seama. Și Rebecca, are așa un stil… A sărit toate obstacolele fără probleme, dar pe ultimul l-a sărit dinadins invers, ca să fie penalizată.

— Da' de ce? m-am mirat eu.

— Așa se cuvenea. Calul ei le-o luase cu mult înainte celorlalți. Sunt unii care vin la concurs fără să fi câștigat măcar o dată panglica albastră la categoria lor. Pentru ei contează mult. Rebecca a fost penalizată și panglica a fost dată unui cal de șaptesprezece ani. Apoi Rebecca și-a urcat minunăția de cal în rulotă și l-a dus singură acasă.

În timpul verii Rebecca a luat parte la mai multe concursuri și oamenii s-au obișnuit cu ea încet, încet. Tot de la Mamie am aflat că începuseră și ceilalți să împletească coamele și cozile cailor când se prezentau la concurs și că se îmbrăcau în ținute tradiționale, așa cum făcea Rebecca.

— E de modă veche și asta farmecă pe toată lumea, mi-a explicat Mamie. Chiar le dă un exemplu tinerilor despre cum trebuie prezentați și îngrijiți caii. Când o vezi, înțelegi ce înseamnă călăria cu adevărat.

Mamie era vrăjită de Rebecca și mi-a spus că vrea să luăm odată masa împreună, toate trei. I-am promis că vin, însă i-am dat numărul de telefon al Rebeccăi. Mă gândeam că s-ar înțelege mai bine doar ele două, la o sticlă de vin, fără să mă aibă pe mine în preajmă și să mă audă cum sorb Diet Cola. Dar n-a fost să fie. Mamie a sunat-o pe Rebecca de două ori ca s-o invite la cină și Rebecca a refuzat politicos de fiecare dată. Mamie s-a înțepat, i s-a părut că e luată de sus și… asta a fost.

Mi s-a întâmplat odată să o văd și eu pe Rebecca concurând cu Hat Trick. Era marea competiție de nivel AA pe care clubul Westfield o organiza în august. Rebecca se înscrisese cu Hat Trick la Grand Prix – cel mai dificil și extenuant traseu. Câștigătorul primea 100 000 de dolari. Mamie are obiceiul să dea un prânz într-un cort, chiar alături de manejul unde are loc întrecerea. Fondurile strânse la masă merg la o organizație de caritate, mai precis la un cămin din Salem pentru femei agresate fizic. Eu rezerv întotdeauna o masă și invit clienți. E un loc minunat, unde poți să-i aduci pe cei care vor să-și cumpere case în zonă. Terenurile clubului sunt minuțios îngrijite. Oriunde te uiți vezi cai superbi și oameni eleganți. Una dintre clientele mele, care era așezată la masa mea, tot exclama încântată că se simte ca într-o reclamă de-a lui Ralph Lauren. Am zâmbit înțelegător. Casa pe care ea și soțul ei voiau s-o cumpere arăta și ea întocmai ca într-o reclamă de Ralph Lauren și ar fi putut-o avea pentru modesta sumă de un milion și jumătate.

Brian McAllister rezervase și el o masă, la care erau așezați câțiva prieteni de-ai lor din Boston, veniți s-o vadă pe Rebecca și Hat Trick. Făceau multă gălăgie – se vedea cât de colo că o luaseră pe șampanie cam devreme. Brian m-a prezentat când am sosit. Cei mai mulți dintre „prieteni” s-au dovedit a fi oameni de afaceri, cunoscuți de-ai lui Brian. Pe câțiva mi i-a prezentat drept parteneri. Fiecare era însoțit de câte o nevastă frumoasă, care mie mi-a părut cam prostuță și care era îmbrăcată nițel cam prea elegant, având în vedere ocazia. Două din ele purtau pălării, de parcă veniseră la cursele de cai de la Ascot[12], nu alta. Aici suntem în Noua Anglie. Oamenii vin în ținute lejere de vară la dejunul de caritate de la Westfield. Scot, fostul meu soț, mi-a spus că sunt pornită din principiu împotriva femeilor mai tinere și mai drăguțe. Întotdeauna ți se par proaste sau ridicole, îmi spunea.

Se înșela. Nu despre toate femeile care sunt mai tinere și drăguțe cred asta.

De pildă, pe Rebecca am luat-o mereu în serios.

Mamie a aranjat să am o masă lângă manej. Până să înceapă concursul am luat prânzul: somon poșat cu fasole verde, cartofi noi și căpșuni proaspete cu frișcă.

Barul servea toate băuturile pământului. În jurul meu șampania curgea în valuri. Stăteam cu ochii ațintiți spre manej. Când a început Grand Prix-ul, Mamie a venit și a pus două scaune alături de mine. Era însoțită de Allen Mansfield, șeful antrenorilor de la Westfield. Mă bucuram să-i am alături, fiindcă știau să-mi spună câte ceva despre fiecare călăreț. Care din ei se calificase pentru Olimpiadă. Care dintre cai erau valori consacrate și care erau tinere talente promițătoare.

Cei mai mulți dintre concurenții de la Grand Prix erau profesioniști care aveau propriile lor herghelii în zonă sau în alte părți ale țării. Unii dintre caii lor erau renumiți în lumea concursurilor hipice. Așa că, atunci când a văzut-o pe Rebecca așteptând în zona de încălzire, Mamie a început să se agite (băuse deja mare parte dintr-o sticlă de șampanie de când se așezase lângă mine) și aproape că a strigat:

— Uite-o, ea e, chiar ea, Al!

Allen a pufnit și a clătinat scârbit din cap.

— Calul e prea tânăr pentru concursul ăsta, e de părere Allen! a strigat Mamie către mine, cu toate că stăteam chiar lângă ea.

— Șșș, am făcut eu. Brian e cu prietenii lui chiar la masa de alături.

— Hopa, a chicotit Mamie.

— Chiar e prea tânăr, a bombănit Allen. N-are niciun motiv să-l scoată la concurs așa devreme.

— Arată trăsnet, am zis.

Mamie îl privea pe Allen râzând.

— Îi pare rău că nu e el antrenorul, mi-a șoptit. Calul e pregătit pentru Grand Prix, zic eu. I-am văzut la mai multe concursuri, toată vara. Plus că Rebecca a promis că va dona toți banii căminului, dacă câștigă.

— Da, da' n-ai văzut-o la un concurs de sărituri de calibrul ăsta – parcurs clasic cu baraj la cronometru, a zis Allen. Un cal tânăr s-ar putea să nu facă față.

Grand Prix-ul are două etape. Mai întâi, toți participanții parcurg un traseu cu obstacole dificile, dintre care multe au peste un metru jumătate înălțime. Multe dintre obstacole sunt oxere, înalte, dar și late. Traseul mai cuprinde sărituri peste tufișuri, sărituri grupate, când calul trebuie să facă unul sau doi pași mici între două garduri înalte, și triple, un șir de trei garduri

aflate la câțiva pași distanță unul de altul. Dacă un cal parcurge întreg traseul fără să dărâme vreo bară ori să refuze să sară, atunci se merge la etapa superioară, de departajare.

Asta înseamnă că se merge pe un traseu diferit, cu aceeași serie de sărituri. De data asta, câștigător e calul care termină cel mai repede, sărind peste toate obstacolele. Este partea cea mai interesantă din cursă. Călărețiii sunt uneori nevoiți să mai rotunjească colțurile ca să câștige câteva secunde, dar în felul ăsta calul își poate ieși din ritm și lucrurile se complică. La departajare, calul trebuie să aibă totală încredere în călăreț. Face o săritură, aterizează, apoi călărețul îl mână repede înapoi și se trezește în fața unui obstacol neașteptat. Cea mai bună pereche cal-călăreț este cea în care calul, după multe antrenamente dure cu călărețul, e convins că, de vreme ce călărețul îl crede în stare de ceva, atunci chiar e în stare. Dacă ai de-a face cu un cal timid sau nehotărât, atunci îți trebuie ani de zile ca să clădești o astfel de încredere. Dar sunt și cai puternici și curajoși care pot face față unei asemenea încercări chiar de la o vârstă mai tânără. Rebecca, se vedea cât de colo, era încredințată că Hat Trick poate face față.

Allen, care stătuse cu ochii pe ei doi toată vara, credea cu tărie că nu poate.

Când a început concursul, Mamie și Allen o priveau mai ales pe Rosemary Hines, o vestită călăreață americană, și calul ei, Tango. Eu mă uitam la Rebecca și Hat Trick, aflați la intrare. Hat Trick n-avea astâmpăr. Tropăia, făcea câte o jumătate de pas înapoi, însă, de fiecare dată când el se ridica pe picioarele din spate, ea se lăsa în față și apoi îl mâna în cercuri strânse. După ce s-a mai potolit, l-a bătut ușor cu palma pe grumaz. Apoi am văzut-o ridicând ochii și făcând semn cu mâna cuiva aflat la celălalt capăt al manejului. Mi-am încordat privirea ca să-mi dau seama cine e. Era un bărbat. Își croia drum prin mulțime, îndreptându-se spre poarta de intrare, și am văzut că Rebecca i-a strigat ceva. Mi-am zis că probabil e un antrenor cu care lucrase Rebecca, dar când s-a apropiat am văzut că e Peter Newbold.

Ce căuta Peter Newbold la concursul hipic de la Westfield?

Am aruncat o privire spre masa lui Brian și am văzut că erau cu toții atenți la adversara Rebeccăi. Când Tango a doborât o bară mulți dintre ei au chiuit de bucurie și Mamie, indignată, le-a făcut semn să tacă. Rosemary Hines a executat ultima săritură și mulțimea din tribune și din cort a izbucnit în aplauze. Se prezentase bine, din câte îmi dădeam eu seama, dacă nu puneam la socoteală bara doborâtă.

Venise rândul Rebeccăi. Când Hat Trick a intrat la trap în manej, cei de la masa lui Brian s-au dezlănțuit. Chiuiau și fluierau, așa că Mamie le-a cerut din nou să tacă.

— Dacă speriați calul Rebeccăi? a zis ea în șoaptă, înfuriată. Sfinte Sisoe, mi s-a adresat după aia, unde au crescut oamenii ăștia?

Rebecca îl mâna pe Hat Trick în galop mărunt la celălalt capăt al manejului. Aștepta fluierul de pornire.

— Uite, mi-a zis Mamie, îl învârtește pe lângă gardul ăla cu reclama Union Savings Bank, ca să se obișnuiască. Calul lui Rosemary s-a speriat de ea când a fost să sară.

Allan a mormăit ceva ce niciuna din noi n-a înțeles, drept care ne-am apucat să râdem pe înfundate. Apoi s-a auzit fluierul. Rebecca a înclinat politicos din cap în direcția arbitrilor și l-a mânat pe Hat Trick spre primul obstacol.

N-am să vă plictisesc cu amănunte. Am să spun doar că Rebecca și Hat Trick făceau totul să pară o joacă. S-au apropiat de fiecare obstacol cu pasul potrivit și săritura în sine a fost executată fără efort, cu grație și stil. Pe cât se părea, Hat Trick prefera să meargă mai încet decât era necesar și, de câte ori îl îndemna Rebecca, se încorda puțin, depărta picioarele din spate și se repezea înainte. Când au trecut și de ultimul obstacol, invitații lui Brian au sărit în picioare și au aplaudat. Mamie aplauda și ea, ba chiar l-a împuns pe Allan cu cotul, în joacă. Hat Trick a tresărit când a auzit aplauzele și s-a ridicat de câteva ori pe picioarele din spate în timp ce Rebecca îl îndemna să facă turul manejului. Râdea văzând cât de binedispus e calul și îl mângâia pe gât. Apoi au ieșit din manej.

— S-ar zice că mai are destulă energie pentru proba de baraj, i-am zis lui Allen.

— Lui nu-i place viteza, în schimb ea e o călăreață pe cinste. Mai vedem, a spus Allen încet.

Linda Barlow îi aștepta pe Rebecca și Hat Trick la ieșire. L-am căutat din priviri pe Peter Newbold, dar nu mai era în locul dinainte. Poate că doar trecuse pe lângă manej cu Elise și se așezaseră undeva, în tribune. Poate că venise s-o vadă pe Rebecca în concurs. Cine știe dacă nu cumva terapia însemna, între altele, și că trebuia să revină la concursurile hipice, iar acum venise ca s-o verifice. La masa lui Brian toți se felicitau, plesnindu-și palmele ridicate ca la volei și sorbind cu poftă din șampanie.

Patru cai, între care și Hat Trick, se calificaseră pentru proba de baraj. Primul cal, Dante, călărit de Michael Wallace, a sărit toate șapte obstacolele într-un timp foarte bun – 49 de secunde. Al doilea concurent, Linda Randolph, a doborât o bară și a terminat în 54,3 secunde. După Linda a venit Leslie Carter pe celebrul ei Romulus. Au terminat cu bine, dar în 51,5 secunde. Așa că Rebeccăi îi rămânea să-l bată pe Dante.

— Ce zici, Allen? am întrebat în timp ce Hat Trick intra la trap în manej.

— Cred că, dacă e deșteaptă, termină traseul fără penalizări, chiar dacă nu scoate un timp bun. La ce bun să distrugă încrederea calului riscând prea mult?

S-a auzit al doilea fluier și Rebecca s-a îndreptat spre primul obstacol. Cronometrul nu pornește decât după ce calul a sărit peste primul obstacol, așa că Rebecca nu s-a grăbit. Însă după ce au aterizat l-a dus în galop rapid și a cotit-o spre al doilea obstacol. După următorul obstacol, înalt și drept, trebuia să te întorci brusc înapoi, spre alt obstacol vertical. Acest al doilea obstacol vertical îi făcuse probleme calului care doborâse bara. De fapt, nici unuia dintre cai nu-i venise ușor să-l sară. Întorcându-se, caii își pierdeau echilibrul, încurcând pașii, astfel încât se trezeau prea aproape de al doilea obstacol. De asta lovise calul Lindei bara cu picioarele din spate. Allan îmi explicase că toți călăreții cotiseră prea din scurt. Când Rebecca se apropia de primul obstacol vertical, Allan a clătinat din cap și a murmurat: „Prea repede, prea repede”. Hat Trick a strâns picioarele sub bărbie și, la jumătatea săriturii, când trupul lui era elegant arcuit la câteva palme deasupra barei de sus,

Rebecca și-a mutat greutatea și a răsucit calul în aer. Ceilalți cai nu fuseseră în stare să se răsucească decât la doi pași după obstacol. Când a aterizat, Hat Trick n-a avut nevoie să-și recapete echilibrul schimbând piciorul: era deja pe piciorul bun, perfect echilibrat, și așa s-a îndreptat spre al doilea obstacol, pe care l-a trecut fără să se forțeze. Ca să se apropie de următorul obstacol, ceilalți călăreți ocoliseră în galop un gard viu și se îndreptaseră frontal spre obstacolul dublu. Rebecca s-a hotărât să o ia prin fața gardului. L-a sucit pe Hat Trick imediat ce a trecut de obstacolul dinainte și a ajuns, la distanță de doar trei pași, în fața primului din cele două obstacole duble.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Mamie.

— Nebuna dracului! a făcut Allen.

Mi-era și frică să mă uit, dar n-am întors privirea. Hat Trick parcă se pregătea să refuze. Trupul i s-a crispat și a dat să întoarcă capul, dar Rebecca a ridicat cravașa și l-a plesnit scurt peste flanc, chiar în spatele piciorului ei, și, în același timp a scos un fel de răcnet animalic. Hat Trick a uitat că nu voia să sară și, cu toate că aterizase un pic cam aproape din prima săritură, a trecut obstacolul, dar a aterizat cam prost pentru al doilea. Rebecca s-a înfipt în șa, i-a dat pinteni la următorii doi pași, după care ni s-a părut că femeia aia micuță a ridicat ditamai calul și l-a trecut peste al doilea obstacol, aproape trăgându-l de urechi, aplecată peste gâtul lui. Au aterizat fără să atingă bara de sus. Mulțimea a explodat, toată lumea ovaționa. Rebecca a trecut ușor ultimele garduri și a terminat în 47,3 secunde. Câștigase Grand Prix-ul.

Cei de la masa lui Brian erau din nou în picioare, cu mâinile pe sus. Brian își ștergea o lacrimă. Spectacolul ne ținuse cu răsuflarea tăiată. Le-am zâmbit lui Mamie și lui Allen, care erau amândoi cam posomorâți.

— Femeia asta și-o caută, ori, dacă nu, o să bage pe altcineva în mormânt, a zis Allen.

— Mda, nu mai am curaj nici să merg cu mașina pe aici, după ce-am văzut astăzi, a spus Mamie.

— Da’ de ce? Ar trebui să te bucuri, Mamie, am spus. Banii merg la cămin.

— Mă bucur, mi-a răspuns. Doar că mi s-a făcut rău văzând că cineva se joacă cu viața calului.

— Dar n-a pățit nimic, am zis.

Sigur, nu mă pricep la concursuri hipice așa cum se pricep ei. Mie îmi păruse, la fel ca și celor mai mulți dintre spectatori, că asistasem la o demonstrație uluitoare de curaj și forță, atât din partea calului, cât și a călărețului.

Allen și Mamie clătinau din cap și Allen a înjurat din nou. După care Mamie s-a dus să-l felicite pe Brian.

La sfârșitul concursului, după ce au primit medaliile, primii trei clasați fac o tură la galop în manej. Atunci l-am zărit iarăși pe Peter Newbold. Stătea într-o tribună, pe gradena cea mai de jos, nu departe de cortul nostru. Rebecca i-a zâmbit când a trecut prin fața tribunei. S-a ridicat în scări și a fluturat mâna, iar el a ridicat ochii spre ea, cu mâna streașină la ochi, ca să se ferească de soare. Dacă erai așezat jos, ca el, era greu s-o vezi în lumina orbitoare a soarelui în după-amiaza aceea de august.

Șapte

Am mirosit ceva necurat în legătură cu Rebecca și Peter la puțină vreme după concursul de la Westfield, de fapt, chiar în săptămâna în care băieții lui Frank au lucrat acasă la familia Dwight. Era într-o miercuri seara și a doua zi aveam de încheiat un contract de vânzare. O vânzare mare. O casă nou construită în Gloucester, cu priveliște spre râu, la prețul de aproape un milion. De data asta cumpărătorii erau aduși de mine și casa era oferită de Wendy. Era o seară ploioasă de la începutul lui octombrie și eu verificam hârtiile pentru a doua zi. În același timp terminam o sticlă de Pinot Noir, un vin bun, pe care îl luasem în grabă din mașină când ajunsesem acasă. Încerc să mă abțin și să nu beau toată sticla odată, însă dacă nu o termin sunt nevoită să mă duc înapoi și să încui sticla începută în portbagaj. Ce m-aș face dacă una din fete ar veni fără să mă anunțe și ar găsi o sticlă pe jumătate goală în dulap? Dacă o termin, o pot ascunde liniștită în coșul de gunoi din bucătărie. Așa că în noaptea aia, fiindcă ploua cu găleata, m-am hotărât să termin sticla. Chiar îmi prindea bine, mă încălzea. Pe deasupra, mai aveam și motiv de sărbătoare. A doua zi dimineața aveam să primesc un cec gras.

Când am pus hârtiile într-un dosar, mi-am dat seama că lipsea asigurarea pentru casă a cumpărătorului. Nu avea intenția să fie de față la încheierea tranzacției, așa că îmi trimisese documentul printr-un serviciu de curierat. Rămăsese pe biroul meu. Am nevoie de altă secretară, mi-am zis dând peste cap ultimele picături din sticlă. Mă ajuta Kendall, fiica prietenei mele, Alice, care își întrerupsese cursurile la facultate timp de un an. Pur și simplu nu avusesem vreme să intervievez și să angajez pe cineva care să se priceapă cât de cât. Eram blocată. A doua zi dimineață nu aveam cum să trec pe la birou. Banca era în Beverly, adică în direcția opusă, și la ora aia se circula cu greu.

Când m-am apucat să beau câte un păhărel, la câteva luni după ce m-am întors de la Hazelden, m-am jurat că n-am să dau niciun telefon, să trimit vreun e-mail sau să conduc mașina după ce am sorbit chiar și o picătură de alcool. Și mă ținusem de cuvânt. Ei, în seara aceea mi-am dat seama că sunt nițel pilită, dar în niciun caz

ameţită. Mi-ar fi luat zece minute să merg cu maşina până la birou, hai cel mult cincisprezece, ţinând seama că ploua. Aveam să conduc cât puteam de încet.

Mi-am tras pelerina de ploaie peste cap şi am fugit afară, la maşină. Am ajuns în scurtă vreme pe serpentinele din Pig Rock Lane. Cinstit vorbind, aş fi putut conduce până la birou cu ochii închişi. Şi nici măcar ameţită nu eram. E adevărat, mi s-a întâmplat – şi nu de puţine ori – să conduc cu un ochi închis, ca să văd o singură şosea, şi nu două. Asta a fost înainte să merg la Hazelden, firește. În acea seară de octombrie conduceam încet şi chiar mă bucuram de atmosfera oarecum sinistră: frunzele se învârtejeau în lumina farurilor ca nişte lilieci înnebuniţi, ştergătoarele se mişcau frenetic. Nu mai era nimeni pe şosea într-o noapte aşa ploioasă. Ce plăcut e să fii singur pe şosea, să aluneci pe drumul ca o panglică neagră şi udă, care cobora răsucindu-se spre oraşul adormit.

Când am oprit în parcarea din spate, am văzut cu uimire că în biroul lui Peter de la etaj ardea lumina. Miercurea nu avea consultaţii. În parcare era Volvo-ul lui şi alături, încă o maşină, un Land Cruiser argintiu. Am parcat alături de maşina lui Peter, am coborât cu grijă şi am luat-o pe după casă spre scara de la intrare. Am mers pe verandă spre intrarea laterală, care este mai aproape de biroul meu. Acolo m-am încurcat un pic, căutând cheia. Am prea multe chei şi asta îmi dă totdeauna bătaie de cap. Căutând cheia de la uşă am scăpat legătura pe jos, taman în tufele de azalee plantate pe lângă verandă.

Am înjurat, bineînţeles, şi m-am hotărât să sar jos de pe verandă pe gazon. Mi-era teamă că, dacă mă duc la scară, cobor şi ocolesc, n-am să mai ţin minte în care tufa căzuseră cheile. Aşa că mi-am făcut vânt, dar, fiindcă iarba era udă, am alunecat şi am căzut în fund. Conform legii lui Murphy, chiar în clipa aia Peter Newbold a deschis uşa laterală şi a ieşit pe verandă.

— E cineva aici? a întrebat cu neliniște în glas.

Am sărit în picioare. Nu ştiu de ce, dar mi s-a părut că, dacă mă dau sprintenă, poate par şi trează. Eram la câţiva paşi de Peter şi cred că a fost cât pe ce să facă un atac de cord când m-a văzut ţâşnind dintre tufele de la picioarele lui.

— Ce dracu…? a strigat și s-a dat înapoi clătinându-se.

De fapt, chiar se ținea cu mâna de piept. Apoi a zis:

— Hildy? Tu ești?

— Eu sunt, Peter, cine altcineva?

Era ceva vreme de când nu mai încercasem să vorbesc fără să se vadă că mi se împleticește limba.

— Am scăpat cheile… p'ormă… am… alunecat când… le căutam.

M-am aplecat și am căutat puțin prin tufă. Mă străduiam să mă mișc încet, cât mai firesc, dar ploua și iarba era alunecoasă. La un moment dat era să cad iarăși. Noroc că am reușit să mă prind cu mâna de marginea verandei.

— Stai, a zis Peter. Te ajut eu.

N-aș băga mâna-n foc, dar părea amuzat. Când beau, mă apucă paranoia. De la dezalcoolizare mi se trage. Nu pot scăpa de ideea că oricine își dă seama fie și doar că m-am uitat la o sticlă de băutură. Dar, dacă stăm să ne gândim, cine ar putea spune despre altcineva că e un pic amețit pe o noapte ca asta? Ploua cu găleata, așa că vă închipuiți cât de ușor era să aluneci.

Peter a coborât de pe verandă și, după câteva secunde, a scos cheile din tufa și mi le-a întins.

— Mersi, Peter, am zis.

Am luat-o spre mașină, iar el s-a urcat la loc pe verandă, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ia stai, am zis râzând și m-am întors spre biroul meu. N-am apucat să iau… lucrul pentru care venisem.

M-am apropiat hotărâtă de locul unde stătea Peter pe verandă și i-am spus:

— Mă ajuți să urc, Peter?

M-a privit cu atenție.

— Poate ar fi mai bine să o iei pe trepte.

— Nu, pe aici e mai scurt am zis și am dat să pun piciorul pe marginea verandei.

Peter a întins mâna, m-a înșfăcat de braț și m-a ajutat să mă ridic. De data asta, în loc să scap cheile, m-am izbit de ușa laterală, trăgându-l pe Peter după mine. Ușa biroului meu e la picioarele scării care urcă spre biroul lui Peter. Lângă ușă e o masă pe care e o ferigă în ghiveci. Dacă depărtezi masa de perete, tragi sertarul

care e în spate. Așa am și făcut, urmărită din priviri de Peter.

— Am să folosesc cheile astea. Întotdeauna țin o dublură aici, i-am explicat. Încă un rând de chei ale mașinii… pentru… mașina dracului.

Am dus mâna la gură. Mi se întâmplă rar să vorbesc urât, și de obicei doar când beau.

— Tâmpenia aia de Range Rover cu dichiseli moderne are încuietori automate și tot timpul rămân pe dinafară.

— Dar… ai cheile. Ți le-am dat eu adineauri, a zis Peter.

— Știu, știu, am zis închizând sertarul.

De fapt, habar n-am cum, uitasem că îmi găsise cheile. Eram zăpăcită și îngrijorată gândindu-mă la ce și-ar putea închipui. Poate că-și zicea că sunt băută.

— Sigur n-ai nimic, Hildy? m-a întrebat Peter când am deschis ușa biroului.

— Bineînțeles, i-am spus pe un ton hotărât. Mulțumesc pentru ajutor. Cred că te așteaptă pacientul.

Peter s-a fâstâcit un moment, apoi a zis:

— Sunt singur. Mai aranjam niște hârtii…

— Parcă am văzut încă o mașină.

— Da? O fi, mai sunt unii care parchează aici peste noapte.

— Ei, atunci, mulțumesc, am zis.

— Precis n-ai pățit nimic? Dacă te-ai lovit cumva când ai căzut, mi-ar face plăcere să te duc acasă.

— Poftim? m-am rățoit la el. Sunt bine mersi.

Sigur, a doua zi dimineață mi-am pus tot felul de întrebări. Să-și fi dat Peter seama că băusem? Știa că fusesem la dezalcoolizare? La întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Newburyport (unde mersesem timp de câteva săptămâni după încheierea tratamentului, așa cum mi se prescrisese) văzusem o tânără care era și pacienta lui Peter și uneori ne întâlneam când venea la cabinet. Mă întrebasem de multe ori dacă îi mărturisise lui Peter că mă văzuse la întruniri. Acolo se presupune că nimeni nu cunoștea pe nimeni.

Ce vezi aici, ce se spune aici, rămâne aici după ce pleci. Era mica poezie pe care o recitam împreună la sfârșitul ședințelor, stând în picioare și ținându-ne de mâini, ca o ceată de tâmpiței zâmbitori. După asta ne

plecam capetele și spuneam „Rugăciunea seninătății” și la sfârșit spuneam din nou, tot ținându-ne de mâini, „Veniți și data viitoare. Dacă vreți, se poate, și meritați”. Abia atunci cei din dreapta și stânga mea îmi dădeau în sfârșit drumul, după ce mă strânseseră ușor de mâini, și puteam să plec.

Ia mai duceți-vă dracu, ziceam în sinea mea după ce ieșeam pe ușă. Adevărul e însă că-mi era milă de cei care veneau la întruniri. Și vouă v-ar fi. Câte-am auzit acolo! Un tip avea un caniș la care ținea foarte mult; într-o noapte geroasă de iarnă îi dăduse drumul afară și după aia adormise, beat turtă. Dimineața găsise câinele înghețat pe prag. O femeie, beată fiind, își scăpase bebelușul din brațe și îi fracturase craniul. Erau oameni cu probleme, carevasăzică. Dar dacă femeia pe care o văzusem la întrunirile de la Newburyport îi povestise lui Peter că mă văzuse acolo, iar el credea că sunt la fel ca oamenii ăia? Gândul ăsta nu mi-a dat pace tot drumul până la Beverly. După ce am încheiat tranzacția, nu mi-a mai părut mare lucru. Tocmai luasem un comision de treizeci de mii de dolari. Avea să-mi fie de mare ajutor să scap de ipotecă. Puține femei de pe North Shore se puteau lăuda cu afaceri atât de reușite. Cum și-ar fi putut închipui cineva, în afară de fiicele mele, niște fete caraghioase, nerecunoscătoare și răzgâiate, că am o problemă cu băutura?

Când m-am întors la Wendover, m-am dus la bancă să depun banii. Chiar când parcam, am văzut-o pe Rebecca McAllister deschizând ușa Land Cruiserului ei argintiu, ca să se urce băieții. Ei, sigur, sunt o mulțime care au Land Cruiser pe aici. Argintiul e o culoare populară, dar tot m-am oprit și m-am uitat la ea câteva clipe. Parcă-mi aduceam aminte să fi văzut o mașină asemănătoare parcată în spatele biroului în seara dinainte. Rebecca le spunea ceva băieților cât s-au urcat în mașină, dar după ce a închis ușa și s-a întors m-a văzut și mi-a făcut semn cu mâna.

— Salut, Hildy, mi-a spus zâmbind.

I-am zâmbit și eu și i-am făcut semn cu mâna, iar ea a venit spre mine.

— Am tot vrut să te sun, mi-a zis.

— Da? Ce s-a întâmplat?

Rebecca și-a privit mâinile câteva clipe.

— Mi-e puțin cam peste mână. Ai fost de față când m-am certat cu Cassie Dwight pe plajă astă-vară. Firma soțului ei, Patch, ne-a făcut toată țevăria din casă și aș mai avea nevoie de ceva. Am construit un mic atelier în spatele casei. M-am apucat din nou să pictez…

— Ce grozav! Nu știu dacă ți-am spus, dar fiica mea e sculptoriță. O vreme a și pictat.

— Nu, n-am știut, s-a extaziat Rebecca.

Era veselă, ca în ziua când văzuse mânzul, când îi arătasem casa prima oară. Atunci era plină de viață, nu copleșită de griji, fără astâmpăr, așa cum o văzusem și cum o văzuseră și alții în lunile care urmaseră.

— Mă rog, a continuat ea cu un zâmbet sfios, tu îi cunoști pe soții Dwight de multă vreme. Chiar că nu știu ce să fac. E clar că ea nu mă poate vedea în ochi și mă gândesc să angajez pe altcineva, doar ca să nu am de-a face cu ei. Pe de altă parte, n-aș vrea să creadă că angajez pe altcineva ca să le dau peste nas…

— Rebecca, i-am tăiat eu vorba, n-aș crede să țină Cassie minte „cearta” voastră. Are prea multe pe cap, după cum îți poți da seama. Zău, cred că a și uitat. Am să-l sun pe Patch la birou să-l întreb dacă e dispus să vină să facă o estimare. Dacă sunt supărați, ceea ce nu cred, au să-ți spună că au deja prea multe comenzi. Dar, pe cât știu eu, le-ar prinde bine ceva de lucru. Și cred că relația voastră s-ar îmbunătăți dacă Patch ar veni să lucreze la tine.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Rebecca zâmbind. Hildy, a adăugat, mi-ar face mare plăcere să vii să vezi ce-am mai făcut prin casă. Ai putea veni să luăm prânzul sau să bem ceva într-o zi? Mai toată săptămâna sunt singură acolo cu copiii și m-aș bucura să vină cineva la noi.

Aș fi vrut să văd ce îmbunătățiri făcuseră la fosta casă Barlow, chiar eram curioasă, așa că i-am spus că m-aș bucura să-i fac o vizită și ne-am înțeles să mă duc marțea următoare. I-am spus că am să vin de la serviciu, să nu pregătească nimic special, că am să fac un scurt tur al casei și am să plec.

— Ba nu, a insistat ea. Rămâi la masă.

— Bine, am încuviințat după o clipă de șovăială, gândindu-mă cu părere de rău la portbagajul mașinii.

La urma urmei, mi-ar fi prins bine să ies un pic. Prea eram singură. Pe deasupra, chiar eram curioasă, voiam să văd casa.

După ce am terminat la bancă am trecut pe la birou să văd dacă mai apăruse ceva nou și pe urmă m-am hotărât să mă duc să văd ce făceau băieții lui Frank la casa familiei Dwight. Îmi spusese că s-ar putea să găsească un om să lucreze acolo. Sau cel mult doi. Când am ajuns, am fost uimită să găsesc mai multe camionete parcate în față, între care și monstrul portocaliu al lui Frank. Pe aleea casei era un container de gunoi, plin cu moloz și alte resturi. Înăuntru am numărat cinci oameni – cam ațâți avea Frank în extrasezon – care munceau pe rupte. În living, mocheta fusese scoasă și în locul ei rămăsese podeaua de lemn lustruit. Un lucrător dădea al doilea rând de vopsea pe pereți. În bucătărie am găsit încă unul, care vopsea tavanul. Dar și mai uimită am fost să văd doi oameni care potriveau un frigider de inox, nou-nouț, în locașul unde stătuse cel vechi, o rablă ruginită. Picioarele lui Frank, îmbrăcate în blugi, și ghetele de lucru, bine uzate, ieșeau de sub masca unei chiuvete noi, strălucitoare, tot de inox. Aș fi recunoscut cizmele alea oriunde le-aș fi zărit.

— Tu ești, Frank?

A ieșit cu grijă de sub chiuvetă și mi-a zâmbit.

— Da’ ce credeai, Hildy?

— Am rămas cu gura căscată. De unde-ai scos toate astea?

— Păi, chiuvete am avut întotdeauna o grămadă, prin curte. Oamenii le aruncă una, două. Asta a fost comandată de cineva, care i-a găsit o mică zgârietură pe spate, uite aici, a zis arătându-mi cu degetul. N-a mai vrut-o. De fapt s-au hotărât că vor cu totul altceva. Au așteptat prea mult, așa că n-au mai putut-o returna pe asta și-au rămas cu ea în brațe. Mi-au dat-o mie. Se potrivește la fix. Iar Patch poate să o lege la instalație când vine acasă. Aia de-o aveau era în ultimul hal.

S-a ridicat, și-a șters palmele de blugi și s-a uitat atent la cum fusese vopsit tavanul.

— Și frigiderul?

— E nou-nouț.

— De unde l-ai luat?

— Îl aveam eu. Astăzi toată lumea vrea frigidere de inox. Da' chiar că înviorează bucătăria, nu-i așa, Hil?

Într-adevăr, nici n-ai zice cât pot să schimbe o bucătărie un frigider și o chiuvetă noi, plus un strat proaspăt de vopsea. Frank stătea sprijinit cu coatele de masă și îmi zâmbea.

— Credeam că băieții sunt trimiși în altă parte.

— Ei, i-am luat de acolo pentru câteva zile. Proprietarul casei ăleia din Manchester… ce crezi că poate face, o să găsească pe altcineva să-i curețe terenul în două zile? E bine așa. Chiar ne prinde bine să mai lucrăm și înăuntru. Patch e băiat de treabă. Știai că a lucrat pentru mine vreo două veri?

Cum v-am mai spus, nu sunt genul siropos, dar acum m-am dus la Frank și i-am strâns mâna cu amândouă mâinile mele, așa cum face Wendy Heatherton.

— Mulțumesc, Frank… din suflet.

— Cu plăcere, Hildy, a răspuns cu ochii în pământ.

Nu cred să mi se fi părut: era un pic îmbujorat la față. Iar despre mine, știu că îmi ardeau obrajii.

Acum multă vreme, când abia terminasem liceul, am fost îndrăgostită de Frankie Getchell. N-am s-o pot ierta niciodată pe Mamie Lang că le-a povestit fetelor într-o seară, cu ani în urmă, când aveam câteva pahare la bord.

— Ce, cum? țipau fetele tăvălindu-se de râs.

— Hai că-i tare, Mami! strigau.

Râdeau așa de tare, că se înecau.

— Ei, asta a fost și basta, am recunoscut eu chicotind.

Eram cherchelită și vedeam partea comică a lucrurilor. Ele nu-l știau pe Frank decât așa cum arată acum. Plus că – firește – îl mai și comparau cu tatăl lor, care era un tip bine și a avut totdeauna grijă de cum arată.

— Arăta mai bine… la vremea aia, am zis.

— Adică arăta ca un pitic tânăr, în loc să fie bătrân? a zis Tess bolborosind.

— Pfuuuui, făcea Emily. Pfffuuuiii!

E adevărat, Frank e mic de statură. Și îndesat. Dar la liceu nu doar eu credeam că n-arată rău. Sigur, nu era fățos, în schimb era vânjos și sexy și am petrecut o vară întreagă făcând amor cu el în bărci luate cu împrumut. Era vara de după absolvire. Mamie și cu mine eram

chelnerițe la Clubul de yachting din Wendover, iar Frankie muncea la docurile de alături – construia și repara bărci. După ce terminam treaba și toți membrii clubului plecau, administratorul clubului – un tip grozav, pe nume Jim Randall – dădea voie angajaților să bea ceva. Cu timpul am început să ne invităm prietenii după ce se încheia programul. Îi băgăm pe furiș pe o ușă dosnică și terminam băuturile plătite din cotizațiile piperate ale membrilor clubului.

A fost o nebunie! Era vara lui ’68 și tuturor ne plăcea să ne credem hipioți, însă doar Frankie Getchell era cu adevărat. Își lăsase părul lung și fuma iarbă – sau cel puțin așa spunea toată lumea. Eu aveam obiceiul să scurtez drumul când mă duceam la lucru, trecând prin șantierul de la docuri. Eram îmbrăcată în uniforma de chelneriță de la club – fustă bleumarin până la genunchi și bluză albă cu mâneci scurte. El, gol până la brâu și asudat, șlefuia chila unui yacht mare. N-am fost o adolescentă frumoasă, dar nici urâtă n-am fost. De fapt, mi s-a spus de câteva ori că semăn cu Grace Slick și căutam să accentuez asemănarea, purtând părul lung, despletit, breton și machiindu-mă cu creion dermatograf gros. Frankie fusese în clasă cu vărul meu, Eddie, și venise să se joace la noi acasă când eram copiii. Eu mă făceam că nu-l văd, însă el găsea întotdeauna câte ceva să-mi spună. Cred că-l distra numele meu. „Uite-o și pe Hildy. Șase, vine Hildy”, îngâna el pe melodia unui cântec foarte popular la vremea aia. „Hildy Goo-oo-d.”

N-aveți cum să vă faceți idee cât de bine arăta atunci dacă nu l-ați văzut decât acum. Era mișto, pe stilul dur. Făcea o muncă grea și de asta era numai mușchi. Vara era mai bronzat ca alții din cauza strămoșilor lui anawam, iar când îi auzeam vocea mă treceau fiori, cu toate că mă străduiam să nu-i dau atenție. Ei, și într-o seară a apărut la una dintre micile noastre petreceri de la club. Pe la mijlocul verii, clubul de yachting ajunsese micul nostru bar clandestin. Ascultam muzică la radioul cu tranzistori adus de cineva – Beatles, Bob Dylan, Jefferson Airplane, Hendrix – beam, fumam și dansam. Poliția a venit de două ori în vara aia, dar de fiecare dată cineva stătuse de șase în biroul președintelui clubului, care era la etajul de sus, văzuse mașina poliției, ne avertizase și noi ne înghesuiserăm în depozitul de

băuturi, timp în care Jim îi convinsese pe polițiști că nu e nimeni în afară de el în club.

În acea primă seară când Frank a venit la club, eram un pic amețită și – puțin zis – mi-a făcut plăcere să-l văd. Cei mai mulți băieți din Wendover aveau deja părul mai lung, dar al lui Frank era lung cu adevărat, și îi acoperea ochii, ca un breton. Era nevoit să aplece puțin capul într-o parte când se uita la tine și, fiindcă era cam rușinos, părul îi cădea la loc peste ochi atunci când lăsa privirea în pământ.

În seara aia, după ce am băut câteva beri, ne-am pus pe taclale. M-a întrebat dacă aveam de gând să mă duc la facultate, m-a întrebat despre taică-meu. Părinții lui muriseră amândoi de cancer, la șase luni unul după celălalt, când Frankie nici nu terminase liceul. Singurul frate, Dave, era în Vietnam. Frank locuia singur în casa cu mansardă la fațadă, acolo unde locuiește și azi. După o vreme am ieșit pe chei și Frankie a văzut o barcă cu motor legată la țărm. Îl ajutase pe proprietar să lanseze la apă un yacht cu doar câteva zile înainte. Era foarte mândru de cum lucrase și voia să-mi arate. Pe vremea aia toți lăsau cheile în bărcile amarate la debarcader. Cine să le ia de acolo? Ei bine, Frankie și cu mine le-am luat, cât a fost vara de lungă. În acea primă noapte am pornit barca cu motor și, cu toate că erau valuri cam mari, am străbătut în viteză golful Wendover. Frankie mergea în zigzag printre bărcile ancorate acolo, parcă urma un traseu de slalom știut doar de el. Am tras lângă o barcă cu pânze lungă – un yacht la care îl văzusem lucrând în ultimele săptămâni. Am legat barca la pupă și Frankie s-a suit pe punte. Apoi a întins mâna și m-a tras și pe mine sus.

Pe atunci eram numai piele și os.

Avea cheia lăzii cu vinuri. Ne-am așezat la provă și am băut vin direct din sticlă. N-am prea vorbit. Ne priveam pe furiș, apoi ridicam ochii spre cer, zâmbind sfioși. Atunci am fumat prima țigară cu marijuana. L-am sărutat pe Frankie Getchell. După câteva zile ne-am întors la aceeași barcă, doar că, după ce ne-am sărutat am coborât sub punte. Pentru mine a fost prima oară. Și acum, dacă simt un iz de ulei de lămâie, gândul mă duce la cala întunecată și la uleiul de lămâie cu care Frankie îmbibase scândurile vechi, uscate de sare. Ne-am

strecurat în cușetă și Frankie și-a lipit trupul tare de mine. Apa lovea plescăind coca și eu eram îmbătată de mirosul de sare și lămâie, dar și de mirosul primitiv de bărbat și de sex. Barca se înălța pe valuri, cobora și se legăna. Marea era agitată și n-am să uit cât trăiesc ce primejdios și palpitant era totul. Și durerea plăcută a acelei prime dăți, care a ținut câteva zile și îmi făcea inima să bată ori de câte ori mă gândeam la ea.

O bună bucată de vreme am pus problemele mele cu Scott – mai ales acelea legate de sex – pe seama faptului că Frankie fusese primul meu iubit. Lui Frankie îi plăcea să fie mai dur, nu prea mult, doar cât trebuie. Avea încredere în el și prelua comanda cu un fel de umor. Da, avea o vigoare, o forță cuceritoare, pe care nu le dădea la iveală decât când făcea dragoste și, de ce să nu recunoaștem, fetelor le place să fie luate în stăpânire. Cel puțin subsemnatei îi place. Iar când vara s-a sfârșit și am plecat la universitate, am plâns tot drumul. Tata nu înțelegea ce e cu mine. Ar fi făcut atac de cord dacă ar fi știut că mă încurcasem cu Frankie Getchell.

În toamna aia Frankie a fost luat la armată și a făcut Crăciunul în Cambogia. După război s-a întors în Wendover. Eu terminasem facultatea și revenisem și eu. Împreună cu soțul meu, Scott Aldrich. Rar mi se întâmpla să mă gândesc la vara petrecută cu Frank. Se maturizase, dar arăta cam șleampăt. A fost o noapte, cu ani în urmă, când treaba mergea așa de rău cu Scott, că am avut o tărășenie pe care o regret și acum, mai ales că Frank pare că se amuză. Eram beată. Nimeni nu-i perfect. Acum sunt în faza de refacere. Precis știe și el, ca toată lumea, așa că ar face bine să nu mai zâmbească pe sub mustață de câte ori mă vede.

Echipa lui Frankie a terminat lucrul la casa Dwight vineri dimineață. I-am lăsat la birou o sticlă de scotch în semn de mulțumire și un bilet în care îi spuneam să-mi trimită mie factura.

Sanderson m-a sunat vineri după-amiază. N-aveau cum să ajungă la Wendover în weekendul ăla. Poate în următorul. Am sunat toți agenții imobiliari din comitatul Essex, doar-doar oi găsi posibili clienți cărora să le arăt casa cât era încă în bună stare. Am găsit doi clienți, însă niciunul n-a fost câtuși de puțin interesat. Știam că

Patch și Cassie erau la capătul puterilor după câte excursii fuseseră nevoiți să facă cu Jake în timp ce eu le arătam casa clienților.

— Ei, m-a întrebat Cassie când s-au întors acasă duminică, ai vreo ofertă?

— Nu, am zis. Dar tot mai sper ca Sandersonii să fie interesați. Poate vin săptămâna viitoare. Până atunci, haide să deschidem casa pentru vizionare.

În living, Jake țipa și se învârtea pe loc.

— Nu prea s-a obișnuit cu schimbările, a spus Cassie încet. Îi lipsește mocheta.

Ne-am așezat la masă și o vreme l-am ascultat pe Jake. Apoi m-am ridicat să plec și Cassie a încuiat ușa în urma mea.

Opt

Marțea următoare am plecat de la birou la șase și am traversat orașul, îndreptându-mă spre casa Rebeccăi. În altă zi aș fi luat-o pe Atlantic Avenue și apoi pe Wendover Rise, însă Rebecca îmi spusese să vin pe la șase și jumătate, așa că aveam ceva timp de pierdut. Am intrat pe strada unde copilărisem, Hat Shop Hill Road, un drum dosnic ce duce la Rise. Unii dintre clienți se distrează de minune pe seama numelor de străzi din orașul nostru. Gingerbread Hill, Old Burial Hill, Pig Rock Lane și Hat Shop Hill Road[113] nu sunt decât câteva dintre ele. Numele au povestea lor. Pe Gingerbread Hill a fost pe vremuri o brutărie, pe Old Burial Hill se află într-adevăr un cimitir care e monument istoric, la un colț al Pig Rock Lane se spune că se găsea odată o bucată de stâncă în formă de porc; pe vremea aia era drum de care, dar, când l-au lățit ca să poată circula automobilele, au luat piatra de acolo. Lui Scott îi plăceau poveștile astea, fiindcă el era din Midwest, Michigan, dintr-un oraș a cărui istorie începuse odată cu linia de asamblare, așa că istoria locală îl atrăgea mult mai mult decât pe mine. Eu una, până nu mi-a spus el, habar n-am avut că pe Pig Rock Lane chiar fusese odată o stâncă în formă de porc.

Pe Hat Shop Hill Road, strada abruptă pe care crescusem, fusese odată un magazin de pălării. La drept vorbind nu era chiar o prăvălie, ci casa unei femei care avea gust și ținea o mică afacere cândva, după 1800. Casa noastră era la numărul 20. La numărul 20 se află și acum o casă, dar nu e casa în care am crescut. După ce a murit tata, am vândut-o și am împărțit banii cu sora mea, Lisa, și fratele meu, Judd. Asta a fost acum vreo zece ani. Cei care au cumpărat-o au dărâmat-o și au construit o casă căreia mulți îi spun „hardughia”. S-a vorbit mult în oraș despre demolarea casei familiei Good. Mulți au încercat să mă consoleze, însă tuturor le-am spus adevărul. Nu mai era de multă vreme căminul meu. Și nici nu ținusem niciodată prea mult la ea – fusese doar o casă de țară veche și dărăpănată. Tata fusese întotdeauna de părere că oamenii au dreptul să facă ce vor cu lucrurile care le aparțin.

— Da, dar amintirile… ziceau oamenii.

Nu toți, dar cei mai mulți ziceau așa. Abia împlinisem doisprezece ani când a murit mama. E multă vreme de atunci, așa că puțini își mai aduc aminte azi.

Rar mi se întâmplă să merg pe Hat Shop Hill Road, dar în seara aceea, în drum spre casa Rebeccăi, am luat-o pe acolo și m-am oprit în fața numărului 20. Clădirea era într-adevăr o hardughie, pentru că era mare, dar avea un aspect sărăcăcios. Fațada era placată cu piatră, iar restul pereților erau acoperiți cu un fel de folie de vinilin. Acoperișul avea mai multe frontoane false. Amprenta casei în care copilărisem ar fi încăput ușor în livingul noii clădiri. Cu toate astea, spre deosebire de multe alte construcții noi, asta se potrivea cu terenul. Așa îmi păruse ori de câte ori trecusem pe acolo, însă numai în seara aia, când mergeam la Rebecca, am înțeles de ce. Constructorul nu tăiase copacii ca să elibereze terenul, așa cum fac cei mai mulți în ziua de azi, fiindcă costă mai puțin să tai copaci decât să construiești pe lângă ei. Aici constructorul păstrase mare parte din copacii mari și nu tăiase decât câțiva, care erau prea aproape de casă. Mi-ar plăcea să pot spune că mi-au dat lacrimile când am revăzut bătrânul arțar unde ne „puneam” când jucam v-ați ascunselea. L-am văzut, într-adevăr, doar că, spre deosebire de alții, dulcegăriile nu sunt genul meu. Era doar un copac la umbra căruia ne jucam. Acum se află în fața unei case cu aer condiționat și blaturi de marmură în bucătărie. Din familia noastră n-a mai rămas nimic în Wendover în afară de mine și fantoma unei case vechi, strivită sub 560 de metri pătrați de dușumele, granit și gips carton.

Când am ajuns la fosta casă Barlow, am rămas cu gura căscată, trebuie să recunosc. Auzisem că alde McAllister făcuseră ceva ca lumea acolo, dar nici prin gând nu-mi trecuse că vechea casă Barlow ar putea arăta așa de… fermecător. Că tot veni vorba, de-atunci nu i-am mai spus decât casa McAllister.

Când am coborât din mașină, m-a întâmpinat un ciobănesc german uriaș, care s-a năpustit la mine lătrând cât putea de tare, cu părul de pe ceafă zburlit. Poate că unii s-ar speria văzând un câine cum vine drept spre ei, dar eu mi-am dat seama din felul cum alerga că nu era prea sigur de el și, în ciuda mărimii, că era tânăr, un câine adolescent. Când m-am lăsat în jos și am bătut cu

palma pe genunchi, s-a apropiat dând frenetic din coadă, cu limba atârnând.

— Da, da, m-ai speriat. Bravo ție, bestie, i-am murmurat. S-a trântit pe o parte ca să-l mângâi pe burtă. Copiii Rebeccăi se dădeau într-un leagăn de frânghie atârnat de un copac din curte, supravegheați de o tânără. Rebecca a ieșit ca să mă întâmpine.

— Văd c-ai făcut deja cunoștință cu Harry, a zis ea aplecându-se și bătând câinele pe pieptul masiv.

Harry a apucat-o cu dinții în joacă de încheietura mâinii, însă ea l-a dojenit plescăind din limbă și el i-a dat drumul pe loc, după care și-a cerut iertare dând din coadă.

Rebecca m-a prezentat lui Liam și Ben, apoi bonei, Magda. Băieții crescuseră de când îi văzusem ultima oară. Dacă i-aș fi văzut printre alți copii, nu i-aș fi recunoscut, dar îmi dau seama că, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi e tot mai greu să deosebesc copiii unii de alții. Nu le mai dau atâta atenție ca înainte. Pe de altă parte, pe Harry l-aș fi ochit într-o clipă într-un șir de ciobănești germani – dacă ar fi fost nevoie. Harry avea un caracter de milioane, pe când băieții erau doar băieți, și atât.

Ziua era pe sfârșite, soarele sta să asfințească. Ultimele raze zăboveau pe vârfurile copacilor, vopsindu-le în roșu, galben și portocaliu, de păreau niște torțe aprinse pe cerul albastru-cenușiu, tot mai întunecat cu fiecare clipă.

— Ce seară splendidă, am zis.

— Da, e ora de aur, a răspuns Rebecca zâmbind.

— Ora de aur?

— Da, e un termen folosit în cinematografie sau în arta fotografică. Am jucat în vreo două filme acum mai mulți ani – n-ai cum să fi auzit de ele – și într-unul trebuia să filmez o scenă pe plajă în timpul așa-numitei „ore de aur”. Pentru filmul ăla tâmpit am înghețat până la os trei zile pe plajă doar ca actorii principali să se poată săruta în timpul orei de aur.

— Vasăzică ora asta de aur e ora asfințitului?

— Nu, e chiar înainte de apusul soarelui. Sau imediat ce răsare. Este chiar prima sau ultima oră de lumină din zi, așa ca acum. Atmosfera e deosebită, neobișnuită. Se datorează purității luminii, unghiului la care se află

soarele și felului în care coboară spre orizont. Lumina e oarecum filtrată. Ei, sigur, acum, de când m-am apucat de pictură, sunt mult mai atentă la lumină decât eram atunci, când tremuram pe plajă ca să filmăm scena. Sunt zile când nu mă gândesc decât la lumină.

Abia atunci am văzut cu adevărat lumina mișcându-se în valuri deasupra dealurilor din depărtare. Cu capul lăsat într-o parte, Rebecca își privea copiii. Părea atât de mulțumită văzându-i cum se zbenguie în ceea ce, cu o vorbă care mă încântase, numise o atmosferă deosebită, acea oră de aur.

— Vezi cum sunt umbrele băieților? Toate umbrele sunt lungi, dar nu întunecate. Lumina e mai blândă. Contrastul e mai mic și totul e învăluit într-o nuanță aparte, un fel de albăstreală. Ia privește culoarea trandafirilor… Ei, da ce m-o fi apucat? Hai să intrăm, a râs ea.

— E fascinant, am spus. Ora de aur.

În mintea mea am numit-o întotdeauna ora de cocktail. O oră de aur, fără discuție.

Am luat-o spre casă. Pe treptele de la intrare, patru dovleci scobiți rânjeau la noi printre dinții știrbi, ca niște smintiți; fețele și ochii triunghiulari, acoperiți de mucegai, se scofâlceau văzând cu ochii sub soarele cald de toamnă.

Văzută din curte, casa arăta mai mult sau mai puțin ca vechea fermă Barlow: o casă albă, în stil colonial, cu obloane negre la toate ferestrele. Abia după ce intrai îți dădeai seama că fosta căsuță era acum un foaier deschis, asemenea unei mansarde imense, o cameră frumoasă, cu grinzi la vedere și dușumele lustruite. Pereții fuseseră dărâmați și căminul masiv devenise centrul unei camere vaste, fiind înconjurat de canapele supradimensionate, tapisate cu catifea scumpă, în nuanțe de roșu închis și auriu. Peste tot erau aruncate perne mari și mici, perne decorative îmbrăcate în mătase în culori vii și țesături care păreau a fi aduse din India. Am traversat camera și am intrat într-un coridor care era un fel de solar cu pereți și tavan din sticlă. Pardoseala era din piatră albastră, lucioasă. De-a lungul pereților, pe rafturi, se înșirau ghivece de pământ cu plante aromatice și flori. Într-un colț era un lămâi.

La capătul coridorului începea partea nouă a casei. Nu era nici prea mare, nici prea mică. Oriunde întorceai privirea vedeai lucruri care păreau să fi fost acolo dintotdeauna și fiecare se potrivea cu celelalte. Am trecut printr-un hol, pe lângă o mică bibliotecă și o sufragerie, și am ajuns într-o bucătărie spațioasă, vopsită în alb – o încăpere frumoasă și plăcută. În mijloc era o masă de lucru cu blat de marmură, și pe ea o sticlă de vin roșu, deschisă, cu două pahare alături. Unul era pe jumătate plin.

— Eu beau roșu, dar, dacă îți place mai mult vinul alb, deschidem altă sticlă.

De mult nu mi se mai întâmplase să dau de cineva care nu-mi știa „povestea”. De obicei, când mă duc în vizită, oamenii zic:

— Hildy, avem tot felul de băuturi: Cola, Cola dietetică, apă minerală, apă plată…

Rebecca îmi oferise vin într-un mod atât de firesc și de nevinovat, că am fost cât pe ce să-i spun să-mi toarne un pahar de Pinot Noir, din care bea și ea. M-am abținut și i-am răspuns:

— Cred că deocamdată am să beau un pahar de apă… și am mormăit ceva despre niște medicamente pe care chipurile le luam, dându-i de înțeles că în seara aia anume nu beam alcool.

Că altminteri beau când mă văd cu cineva, așa cum face și ea. Așa cum fac toți oamenii cumsecade din lume.

— Am niște mâncare pe foc, a zis Rebecca. Sper că mănânci carne de vită.

— Da, sigur.

— O las pe Magda să le dea de mâncare băieților. Între timp îți arăt atelierul meu, după care ne întoarcem aici și mâncăm, a zis Rebecca întinzându-mi paharul cu apă.

A mai luat o gură de vin și mi-a zâmbit din nou, așa cum știe numai ea, cu ochii.

Am mai stat un pic de vorbă, așa că, atunci când am ieșit să vedem atelierul, se întunecase.

— Ar trebui să caut o lanternă, dar e aproape lună plină, a zis ea când am ieșit din casă pe ușa din spate. Sper că nu te deranjează întunericul, Hildy. Brian mă tot

bate la cap să pun niște proiectoare afară, da' eu nu pot să le sufăr.

— Și pe mine mă calcă pe nervi, am zis.

Și chiar așa este. Habar n-am din ce pricină, oamenii care se mută aici, mai ales dacă vin din orașe mari, ca Boston și New York, nu se simt bine pe întuneric și se hotărăsc să-și lumineze casa și curtea de parcă ar vrea să fie văzuți din spațiu. Mie una îmi place întunericul și mi-a părut bine să văd că și Rebecca era la fel ca mine.

Luna, aproape plină, se ridicase roșie și rotundă deasupra orizontului. În jurul nostru dansau umbre și lumini. Harry țopăia pe lângă Rebecca, bucuros de plimbarea pe întuneric. Am luat-o pe o cărare, pe lângă un grup de brazi canadieni, și am ajuns la o căsuță care avea un perete întreg făcut din panouri de sticlă. Rebecca a deschis ușa, a bâjbâit puțin până a găsit întrerupătorul și a aprins lumina. Atelierul avea trei pereți vopsiți în alb și un perete din sticlă. Îmi închipui că ziua aveai de acolo o priveliște minunată spre câmpiile mlăștinoase. Tablourile ei, peisaje marine, erau imense și păreau a fi lucrate în stilul impresionist abstract. Nu sunt expert în materie de artă, însă fiica mea a urmat Școala de Design din Rhode Island și s-a ținut o vreme de pictură, înainte să se apuce de ceva care aduce mai mulți bani – sculptura. (Stă în Brooklyn, împreună cu o prietenă, într-un apartament la mansardă care nu are instalație de canalizare. Chiria o plătesc eu.)

Tablourile Rebeccăi erau pline de culori naturale – nisipiu și nuanțe de albastru și verde. Am întrebat-o dacă le pictase după fotografii sau în aer liber. Mi-a explicat că pânzele de mari dimensiuni erau pictate în atelier, dar pe unele dintre cele mai mici le pictase afară, acolo unde se termină Wind Point Road.

— E un loc foarte frumos, am zis. Chiar la capătul drumului, aproape de plajă e o casă. E a lui Peter Newbold, știai?

Am vorbit fără să mă gândesc și abia după aia mi-am zis că Rebecca s-ar putea simți stânjenită fiindcă eu știam că e psihiatrul ei, dar ea s-a luminat la față când i-am pomenit numele și a zis: „Știu". A scos o pânză mare de undeva, din spate, și a spus:

— Asta e pictată după o fotografie făcută din curtea lui.

— Ce frumos! am exclamat. Vasăzică ai fost acasă la Peter și Elise?

N-am făcut niciodată terapie, așa că atunci nu știam dacă e sau nu ceva obișnuit ca pacienții să se împrietenească cu doctorii. Mi se părea normal ca soții McAllister și Newbold să se simtă bine împreună toți patru și chiar nu vedeam de ce n-ar fi prieteni.

— Da… ei, de fapt n-am fost niciodată în casă. Făceam fotografii prin apropiere și Peter a apărut pe plajă. Eram în fața casei lui, dar nu știam a cui este.

Stăteam față în față cu Rebecca, așa că mi-am putut da seama că minte. Am crezut că o să adauge ceva, însă ea a tăcut și și-a mușcat buza. Apoi a zâmbit:

— Ce s-o mai lungesc? Peter mi-a mărturisit că și el e pasionat de fotografie și mi-a dat voie să fac poze pe terenul lui dacă vreau.

— A, asta îmi place mult, am zis apropiindu-mă de o pânză uriașă pe care o ridicase să mi-o arate.

Nu mă interesa să aflu de ce îmi spusese o minciunică. Tuturor ni se mai întâmplă să spunem o gogoașă, ce mare lucru? Însă eu n-aș minți în legătură cu o lucrare de artă a cuiva. Nu spun că-mi place un lucru dacă de fapt nu-mi place. Tac și gata. Dar tabloul Rebeccăi îmi plăcea cu adevărat. Aproape că simțeam mirosul mării. Era foarte frumos.

— De fapt, fotografia e făcută de Peter, a adăugat Rebecca. Mi-a dat-o când a văzut că-mi place și pe urmă am pictat după ea.

— Țin mult la Peter, am zis. E un tip de treabă. Pun pariu că e și un terapeut foarte bun…

O pândeam pe Rebecca, să văd ce zice, dar înainte să-mi răspundă s-a întors cu spatele, ca să pună tablourile la loc, lângă perete.

— Mda… de fapt, nu pot spune chiar că îmi aplică o terapie. Mi-a prescris niște medicamente de care aveam nevoie, și cam atât. Mi-a… da, mi-a schimbat viața. În timp am fost la mai mulți psihiatri care mi-au prescris diverse antidepresive… Doamne, nici nu te cunosc și îți povestesc atâtea, a zis întorcându-se cu un zâmbet pe buze.

Își adusese paharul de vin cu ea, iar acum l-a luat de pe masa de lucru stropită cu uleiuri colorate și a sorbit din el. M-am bucurat să văd că îi plăcea vinul.

Întotdeauna bag de seamă felul în care beau ceilalți. Mă bucur să găsesc ceea ce îmi pare a fi un alt amator de băuturi alcoolice. Aveam o bănuială cum că Rebecca a genul meu.

— Nu-ți fie teamă, am căutat s-o liniștesc. Oamenii îmi spun tot felul de lucruri, dar eu nu bârfesc.

Și chiar așa e. Sau, mă rog, nu despre chestiile serioase.

— Păi, nu prea am ce să-ți spun. Peter mi-a prescris niște medicamente care mi-au priit. Acum nu mai sunt deprimată.

— Totdeauna am fost curioasă: ce-ți fac antidepresivele astea? (Fetele mele iau, amândouă. Eu nu vreau să iau pastile.) Cum te simți după ce le iei? Te calmează? Sau te binedispun?

— De la cele mai multe te simți ca dracu. Ca un tâmpit care se zbate prin nămol și nu ajunge nicicum la liman. Dar chestiile pe care mi le-a dat Peter… m-au făcut să mă simt mai bine, puțin câte puțin. Într-o zi, din senin, am început să simt gustul mâncării. Mâncam o prostioară, o brioșă ori ceva de genul ăsta, și mi-am zis dintr-odată: „E cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat în viața mea”. De-asta am și luat vreo două, trei kile. Am prins din nou gustul mâncării.

Așa era, Rebecca pusese ceva pe ea, dar chiar avusese nevoie.

— Mi se întâmplă să mângâi câinele și să-mi spun: „Cum de n-am băgat de seamă ce blană moale are? N-am mai atins niciodată ceva așa de moale”.

— Ți-ar sta bine într-o reclamă d-alea pentru medicamente care te vindecă de orice boală, am zis și Rebecca a izbucnit în râs.

Chiar că mi se părea tentant. După cum înțelesesem de la ea, te simțeai mereu ca la al doilea pahar. Nici beat, dar nici treaz și disperat. Pe cât îmi fac eu idee, așa ar trebui să te simți tot timpul. Ne-am mai uitat la câteva tablouri și ne-am hotărât să ne întoarcem în casă și să mâncăm.

— Ia-ți paharul, i-am zis văzând că era să-l uite.

— A, da, a zis Rebecca și l-a luat.

A băut restul de vin din pahar cât a pus mâncarea în farfurii, iar apoi, în timpul mesei, a băut apă, la fel ca mine. Vreau, nu vreau, eu sunt atentă la felul în care

beau cei de lângă mine. Mă uimesc întotdeauna cei care pot să bea doar un pahar sau două de vin și pe urmă trec pe apă. N-aș fi zis că Rebecca e dintre ăștia, da' uite că era.

Când am plecat de la Rebecca în seara aia, am coborât pe Wendover Rise, dar în loc să cotesc spre râu și spre casa mea m-am hotărât să o iau pe lângă Getchell's Cove, ca să văd cum arată luna deasupra apei. Mai erau câteva bărci amarate acolo. Am recunoscut vechea barcă cu motor a lui Oatie Clarke, barca cu pânze a lui Stein și cea a lui Weston. Le-am privit cum săltau pe apa care unduia sclipitoare, sub lumina aurie a lunii. Mi-am adus aminte de bărcuța pe care o țineam pe vremuri amarată în golf. Mi-o dăduse Frankie Getchell în vara dinainte să intru la facultate Era o bărcuță cu pânze, atât de veche că fusese aruncată la gunoi, pe care el o găsise, o luase acasă și o reparase. Peticise găurile din cocă, o vopsise în roșu viu și mi-o dăruise mie. Ba chiar mă învățase și să navighez. Nu cred să se mai fabrice bărcuțe din astea. N-am mai văzut niciuna de multă vreme, dar sunt niște bărci grozave. Are trincă și velă mare, încap în ea două persoane și totuși e atât de mică, încât un singur om o poate manevra fără greutate. Am botezat-o *Sarah Good,* după o strămoașă de-a mea și am petrecut multe după-amiezi ieșind cu ea în larg, eu, în bikiniul vărgat pe care l-am purtat toată vara, Frank, gol până la brâu, într-o pereche de pantaloni lăbărțați, stropiți de vopsea. Abia ne mișcăm unul lângă altul în bărcuță, încurcându-ne în picioarele celuilalt, înjurând și râzând în timp ce încercam să schimb direcția ori să merg în zigzag și mai ales când răsturnam barca, ceea ce am izbutit în mai multe rânduri. Nu e chiar floare la ureche să manevrezi o astfel de barcă, însă Frank m-a învățat cum să stau în picioare pe derivor și să mă folosesc de propria greutate ca să o întorc la loc. M-a învățat cum să mă descurc singură, în caz că nu mai era nimeni cu mine. Așa am deprins meșteșugul navigației. Frank și cu mine ajunseserăm adevărați marinari. Nu schimbam prea multe cuvinte, fiindcă nici nu era nevoie. Ridicam pânzele în tăcere, apoi Frank stătea cu spatele sprijinit de pupă, cu brațul sprijinit de cârmă și cu o țigară în colțul gurii veșnic

zâmbitoare. Eu mă așezam între pulpele lui groase și strâmbe; țineam trinca cu degetele și ridicam fața spre soare. N-am avut decât o vară pentru noi. După asta eu am plecat la facultate și el a plecat la San Francisco, cred. Dar bărcuța am păstrat-o. Un prieten de-al meu avea o remorcă și m-a ajutat să o scot pe uscat la sfârșitul verii și s-o duc acasă la tata, în curtea din spate, unde a rămas toată iarna. Coca ieșea din zăpadă ca spatele unei balene roșii, înconjurată de valuri albe.

Scott a venit prima oară la Wendover să mă vadă în vara de după anul întâi. Luam schiful lui Butchie Haskell ca să ajung la locul unde era amarată bărcuța mea peticită și, când ne apropiam de ea, Scott, căruia îi plăcea să facă un pic de teatru, țipa cât îl ținea gura: „Mamă, ce sprintenă e!” Râdeam ca nebunii și ne petreceam după-amiaza navigând prin portul Wendover. Vorbeam imitându-i pe Katharine Hepburn și Cary Grant. Sigur, amândoi ne doream să fim Katharine Hepburn. Poate vă vine greu să credeți, dar până când Scott nu mi-a mărturisit că e gay, după aproape șaisprezece ani de căsătorie, n-am avut nici cea mai vagă bănuială.

Nouă

„Bună, mamă, Tess la telefon. Grady e bolnav azi. Nimic grav, doar o răceală urâtă. O să stăm cu el acasă diseară, așa că nu e nevoie să vii. Mulțumesc pentru intenție. A, și sună-mă când poți, vreau să discutăm despre Ziua Recunoștinței."

Mesajul era înregistrat pe telefonul meu de acasă. Era vineri seara.

La scurtă vreme după ce m-am întors de la dezintoxicare, Tess și Michael au început să mă cheme în câte o seară să stau cu băiețelul lor. Cu timpul am început să vin în fiecare vineri – ei își dădeau întâlnire în oraș, eu aveam întâlnire cu micul Grady. Abia așteptam să-l văd. N-am să vă plictisesc cu povești de bunică grijulie. Doar una am să vă spun. Fusesem acolo cu o vineri înainte de cea în care îmi spuseseră să nu vin fiindcă Grady e bolnav. Băiețelul avea cam cincisprezece luni. Tocmai își terminase „cina".

Când fetele mele erau mici, era foarte ușor să le hrănesc. Mai țin și acum minte că le dădeam o farfurie de plastic cu două sau trei despărțituri, în care puneam mâncarea. Carne, legume, poate și bucăți de fructe. Le mai dădeam și o cană cu lapte, din alea care nu pot fi vărsate. Înainte de asta le alăptam.

Mesele lui Grady, de la prima la ultima, sunt chestiuni serioase și complicate. Așa a fost de când s-a născut. Tess s-a dus la mai mulți „specialiști în lactație" la puțină vreme după ce a venit cu el de la maternitate, fiindcă i se părea că nu suge îndeajuns lapte. După ce s-a rezolvat cu suptul, nu mai scăpa de colici, așa că au consultat tot felul de doctori și nutriționiști. I-au descoperit o intoleranță la lactoză așa că, după ce maică-sa l-a înțărcat, n-a avut voie să bea decât lapte de soia. Lapte, nu, brânză, nu, unt, nu. Și, cu toate că Grady nu avusese prilejul măcar să vadă o alună în scurta lui viață, au aflat că un văr din partea lui Michael era alergic la alune, așa că orice aliment bănuit că ar conține alune sau ulei de alune a fost interzis în casa lor. Acum căutau o cale să evite alergia la gluten.

— Ce-o să mănânce? am întrebat-o pe Tess. Cu ce o să trăiască?

Tess și Michael își ieșeau din sărite de câte ori întrebam ceva legat de dieta lui Grady. Michael chiar mi-a spus într-o zi: „Ne e teamă, când faci comentarii nelalocul lor despre probleme lui de nutriție, că nu le iei în serios și că… s-ar putea să uiți și să-i dai lui Grady ceva ce n-are voie să mănânce”.

L-am asigurat că știu cât de grave sunt problemele lui de nutriție și că nici prin cap nu mi-ar trece să-i dau ceva care i-ar face rău, cu toate că deseori mă bătea gândul păcătos să-i dau pe furiș o cești cuță de înghețată sau o felioară de tort. Copilul nu se îndemna la mâncare, ce vină avea el? În sfârșit, în vinerea aia Grady terminase de învârtit prin farfurie piureul de mazăre organică, pastele fără gluten și burgerul de soia și se uita râzând la mine cum ștergeam tava scaunului înalt pe care stătea când lua masa.

Mă strigă „Mema”.

Când îl aud sunt în al nouălea cer.

Asta e încă unul dintre motivele pentru care le sunt recunoscătoare fetelor că m-au trimis la clinică. Tess și Michael nu mi l-ar fi lăsat nici în ruptul capului pe Grady în grijă dacă aș fi băut atât de mult. Fiindcă beam prea mult, ăsta e adevărul, și abia acum îmi dau seama. După câteva luni de abstinență – luna petrecută la Hazelden și cele trei care au urmat – mi-am dat seama că pot trăi fără alcool oricât de mult aș fi vrut, așa că nu beam niciodată înainte să mă duc să stau cu Grady. Chiar îmi făcea bine să mă abțin o seară sau două pe săptămână. Mi se întâmpla de multe ori să nu beau nici măcar un pahar când mă întorceam acasă de la el. Eram așa de obosită, că mă duceam direct la culcare.

Și, cum spuneam, în seara aia, după ce mâncase, Grady se uita râzând la mine, iar eu nu prea știam ce să fac cu el. Nu știa decât vreo câteva cuvinte, dar părea fericit să stea pe scaunul înalt, așa că l-am întrebat:

— Vrei să-ți cânte Mema?

— Mmmmmnnnnnn, a îngăimat el, ceea ce însemna „da”.

Așa că i-am cântat *Good Morning, Sunshine,* așa cum le cântam fetelor împreună cu Scott. Am fredonat doar primul vers, pentru că nu-mi mai aminteam restul. Nu mai cântasem de ani de zile. Când am terminat, i-am zâmbit, iar el a râs și a bătut din palme. Apoi a zis

„mai”, unul dintre cele câteva cuvinte pe care le știa, și i-am cântat din nou.

L-am luat de pe scaun, i-am schimbat scutecul și l-am îmbrăcat în pijama. M-am așezat pe canapea și i-am mai cântat câteva cântece, legănându-l pe genunchi. I-am cântat din Joni Mitchell, pe urmă i-am fredonat cântecul lui Billy Holliday, *God Bless the Child,* dar, bineînțeles, nu mi-a ieșit cum trebuie; Scott o imita mult mai bine. Am mai cântat *Wild Horses* și câteva cântece scrise de Scott când eram la facultate, M-am mirat și eu că-mi aduceam aminte majoritatea cuvintelor.

L-am cunoscut pe Scott când mergeam la grupul acappella de la universitate. Mai târziu, împreună cu alți doi prieteni, am format propriul nostru grup, pe care l-am numit „Clanțele”. (Nu întrebați de ce; ni se părea haios.) Cântam prin cafenelele din Amherst și Holyoke. Fetele ne luau peste picior fără pic de milă din cauza asta. Spuneau că nu pot suferi muzica aia, însă, când erau mici, Scott și cu mine le convinseserăm să cânte cu noi când mergeam undeva cu mașina. Le învățaserăm să cânte în armonie. Emily avea o voce frumoasă și cânta tot felul de cântece împreună cu Scott. Cred că și micul Grady are ureche muzicală. Se vede că simte ritmul. Dădea din cap în tact cu muzica și de fiecare dată când sfârșeam un cântec țipa „Mai, mai”.

Eram topită după el. Tess mi-a spus care fusese primul cuvânt rostit de el: mai.

Mi se pare normal, doar e nepotul meu. Tess și Michael n-o să-și dea niciodată seama cât de mult îmi seamănă. Am o bănuială, cum că și primul cuvânt spus de mine a fost tot „mai” (cu toate că n-am de unde ști dacă mintea împâslită a maică-mii l-ar fi înțeles). Ce vreau să spun e că, dacă e vorba să mă bucur, nu mi-e niciodată de ajuns. Totdeauna vreau mai mult, întocmai ca micul Grady.

Așa că în vinerea aia, după ce mi-am ascultat mesajele, mi-a părut rău că n-am să-l văd pe Grady, dar în același timp am răsuflat ușurată că nu eram nevoită să merg la Marblehead. Era frig și ploua. Mi-am zis că era o seară tocmai bună să aprind focul în cămin și să mă uit la un film împreună cu câinii mei. Sigur, înainte de asta am făcut un drum până la hangarul pentru bărci. Îmi dădeam seama că în scurtă vreme va trebui să duc vinul

în casă. O să fie ger și căutam o ascunzătoare pe care fetele să n-o poată găsi. În pivniță era un loc unde nu puteai intra decât de-a bușilea – mi se părea perfect. Doar că nu apucasem încă să mut vinul. Era aproape opt, se întunecase bine, așa că m-am întors acasă mergând încet, ținând sticla de gât. Deodată o mașină a intrat pe alee. Am înghețat, ca un răufăcător prins asupra faptului, cu sticla atârnându-mi în mână, ca o armă acum inutilă.

— Hildy? s-a auzit o voce de femeie.

Mă uitam cu ochii mijiți înspre mașină, dar nu puteam vedea nimic din cauza farurilor. Cine să vină pe nepusă masă într-o seară ca asta? M-am apropiat de mașină și am văzut că era un Land Cruiser argintiu. La volan, Rebecca. Plângea în hohote, acoperindu-și ochii cu mâinile.

— Rebecca, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

Plângea cu sughițuri. Mi-am dat seama că stăteam mult prea aproape de drum cu o sticlă de vin în mână, la vedere, așa că i-am zis:

— Rebecca, scumpa mea, hai în casă. Oprește motorul și vino înăuntru.

Era ceva vreme de când nu mai venise nimeni pe la mine. Cred că în anul când fusesem la clinică veniseră pe la mine vreo două prietene bune, și, firește, Tess și Emily, dar foarte rar. Prin urmare, când am intrat cu Rebecca în casă, nu prea mă simțeam în apele mele. Dintr-odată mi-am privit casa prin ochii Rebeccăi – îmi vine foarte ușor, de vreme ce sunt agent imobiliar – și primul lucru pe care l-am văzut au fost perechea solitară de cizme de cauciuc de lângă ușa din față și lesele câinilor atârnate în cui deasupra lor. Am trecut prin living, eu întrebându-mă dacă era evident că nimeni nu mai stătuse în camera aia de mai bine de un an. În bucătărie, pe scurgătoarea de lângă chiuvetă, era o cană de cafea – doar una – și un pahar – doar unul. Le clăteam la robinet în fiecare zi. De gătit găteam când și când. Mai degrabă luam mâncare japoneză în drum spre casă și o mâncam pe o farfurie de hârtie, așezată în fața televizorului, în camera de zi. Oare casa mea, acum tăcută și singuratică, își striga atât de tare deznădejdea? M-am repezit să aprind mai multe lămpi, dar când am aruncat o privire spre Rebecca am văzut că nu dădea

nicio atenție casei. Era prea supărată. Câinii țopăiau de colo-colo, încântați că avem un musafir. Când Rebecca s-a aplecat să-i mângâie, până și bezmetica de Babs i-a lins lacrimile de pe obraji.

— Să-ți aduc ceva? am întrebat și, privind spre sticla pe care o țineam în mână, am adăugat: Un pahar de vin?

— Un pahar de vin mi-ar prinde bine, Hildy. Mulțumesc din suflet. Mă simt prost că dau așa, buzna, dar treceam pe aici și când te-am văzut…

Zâmbea printre lacrimi, așa cum făcuse în ziua când o întâlnisem prima oară, când era îngrijorată din cauza mânzului furat.

Deci am scos două pahare din dulap. Două pahare. Când am turnat vinul în pahare, un fel de bucurie mi-a încălzit inima. Eram din nou om de lume. Beam în compania cuiva. Rebeccăi nu-i trecea prin cap că, alături de mine, pornea pe un drum întunecat și de care ar fi trebuit să se ferească. I-am întins unul din pahare și am privit-o cum îl duce la buzele ei frumoase. Am luat amândouă o înghițitură bună și Rebecca mi-a zâmbit. I-am răspuns și eu cu un zâmbet, apoi am luat sticla și am invitat-o:

— Hai dincolo, tocmai voiam să aprind focul.

Împreună cu Rebecca am terminat sticla și după aia aproape am terminat-o și pe a doua. Ea tot spunea „Nu, zău, chiar că trebuie să plec”, dar în același timp întindea paharul să i-l umplu. Știam că Rebecca e un suflet pereche. De multe ori pot spune de cum văd pe cineva dacă are aceeași legătură cu alcoolul ca și mine. Unii sunt atât de… plăpânzi când sunt treji, întocmai cum era Rebecca în acea primă zi, la fermă. Mă doare-n cot ce leacuri vor să ne vândă alde Peter Newbord; pentru cei ca noi nu există decât un singur tratament potrivit; nu glumesc deloc.

De-abia după ce am terminat prima sticlă și m-am dus s-o iau pe a doua i-am împărtășit Rebeccăi povestea cu Hazelden. A lăsat-o rece. Multe prietene de-ale ei din liceu ori de la facultate făcuseră cure de dezintoxicare. Și toate s-au reapucat de băutură. O priveam și nu-mi venea să cred. Mi-au dat lacrimile. Vasăzică, cineva îmi spunea că există pe lume o mulțime de oameni la fel ca mine. Nu eram o ciudată. Semeni de-ai mei găseai peste tot.

Mărturisirea mea, micul meu secret, trebuie că i-a dat curaj să-mi spună și ea de ce era supărată în seara aia. Se certase cu Brian. În weekend urmau să meargă la Palm Beach, la părinții lui, dar se certaseră ca chiorii și rămăsese ca Brian să plece cu băieții, iar ea să rămână acasă. El plecase, iar ea se urcase în mașină cu gândul să meargă la o prietenă, să-și verse năduful, dar n-a găsit-o acasă. Apoi, când trecea pe lângă casa mea, m-a zărit pe alee.

— Da' ce s-a întâmplat? am întrebat-o umplându-i paharul. Care-i baiul cu Brian?

Rebecca a tras aer în piept și a zis:

— Ei, ne-am certat pe un fleac. I-am reproșat ceva și s-a înfuriat.

— Aha, am făcut eu. Ei, pe cât îmi dau seama o să vă treacă…

— Așa cred și eu, a zis și a adăugat, o fracțiune de secundă prea iute: Apropo, voiam să lămuresc ceva ce-am spus acum câteva seri. Când ai venit la mine.

— Da?

— Poate am lăsat să se înțeleagă că Peter Newbold e psihiatrul meu, sau ceva de genul ăsta. În realitate, n-am fost la consultație decât o dată sau de două ori. Nu e doctorul meu…

Rebecca e fată deșteaptă, iar dacă n-ar fi băut atât vin, mă îndoiesc că ar fi aruncat vorba asta nitam-nisam, tocmai când discutam despre necazurile ei conjugale. Mi-a dat de gândit. Mi-am adus aminte ce încântată era când îmi arătase tablourile ei, mai ales cel cu casa lui Peter, și că mă minți se cum că nu fusese niciodată acasă la el. Pofta de mâncare, pofta de pictură… Nu de la medicamente i se trăgea. Rebecca era îndrăgostită.

— Aha, am făcut și, ca să mă lămuresc cum merg lucrurile, am continuat: Sunt sigură că Peter e un doctor a-ntâia. Și un tip așa de treabă. Da' uneori mi-e milă de el. Am impresia că e cam singur.

Rebecca parcă atât aștepta.

— Chiar așa? a întrebat aplecându-se în față. Cum adică?

Eram lângă căminul unde ardea focul, așezate față în față, în cele două fotolii confortabile de piele roșie pe care le găsise Scott la târgul de antichități de la Brimfield. S-a întors cu tot trupul spre mine când i-am

rostit numele, a ațintit privirea spre fața mea; ochii ei, acum de un verde închis în lumina palidă a tăciunilor, îi cercetau pe ai mei cu o sete mistuitoare. Brusc mi-am dat seama cam cum trebuie să se fi simțit Peter Newbold la consultațiile care ea încerca să mă convingă că nu avuseseră loc. Îi vedeam bine ochii, atmosfera era perfectă pentru citit gândurile, plus că mie vinul îmi dă tot felul de idei năstrușnice, așa că mi-am zis să încerc.

— Rebecca, i-am spus, știu că ai o legătură cu Peter. O relație romantică.

N-a scos o vorbă, însă, cum v-am spus, flăcările îi luminau fata, așa că mi-am dat seama că nu mă înșel.

— Nu trebuie să spui nimic. Mă pricep la lucrurile astea.

Rebecca a zâmbit și a zis:

— Îmi aduc aminte de mica ta demonstrație de citit gândurile, la petrecerea lui Wendy. Nu cred în astfel de lucruri.

— Nici eu, am spus. Dar, dacă-mi dai voie, aș încerca să-ți spun exact ce s-a petrecut între tine și Peter.

— Păi, nu s-a întâmplat nimic, tocmai asta e interesant, a râs ea. Ce-am de făcut? Intru în transă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, trebuie doar să te uiți la mine. Să nu dai din cap ori să mă lași să înțeleg ceva din privirea ta. Nu e nevoie să-mi spui dacă am ghicit sau nu. Nu e nevoie să-mi spui nimic, dacă nu vrei. E doar un experiment.

— S-ar putea să fie amuzant, a spus Rebecca, s-a aplecat spre mine și m-a privit drept în față, cu o sclipire poznașă în ochi.

— Știu, din ce mi-ai spus, că ai fost la el de câteva ori, când erai deprimată, că ți-a dat niște medicamente care ți-au făcut bine.

— Așa e.

— Pe urmă te-ai mai dus la o consultație… ba nu, mai multe consultații și i-ai povestit despre copilăria ta. Mama ta… n-ai simțit niciodată că te iubește. Tatăl tău o înșela și de-aia simțeai că te înșală și pe tine. S-au despărțit când tu aveai doișpe-treișpe ani.

— Nu-i rău. Da' asta putea afla oricine de pe Google. S-a scris mult despre el.

— Mda, am făcut eu. Poate că așa am aflat și eu. Vasăzică discutai chestiile astea cu Peter. Aveai o

supărare. Nu cumva tatăl tău a murit chiar când erai pe cale să-l adopți pe unul din băieți? Pe Ben, cumva? Nu, pe Liam.

Rebecca n-a scos o vorbă, dar nu și-a desprins ochii de ai mei. Ai crede că e mai greu să-i ghicești pe oameni când sunt abțiguiți, dar de fapt e mai ușor, fiindcă nu mai sunt așa atenți la ce spun sau fac. Ei, sigur, nici eu nu mai sunt așa de ageră după ce-am întrecut măsura, însă în seara aia simțeam că sunt pe aceeași lungime de undă cu Rebecca.

— Venind la consultații, ai băgat de seamă că Peter e un bărbat cu vino-ncoa'.

— Nici nu era greu de ghicit. Peter e un bărbat seducător.

Am dat din cap, abținându-mă cu greu să nu zâmbesc. Puțini ar fi zis că Peter Newbold e cel mai atrăgător bărbat de prin partea locului. Mai ales dacă-l comparai cu Brian, soțul Rebeccăi, declarat de *Boston Magazine,* doar cu an în urmă, unul dintre cei mai sexy bărbați din Boston. Mă rog, proprietarul revistei era chiar el. Dar totuși.

— Vara era pe sfârșite și ai început să dai nas în nas cu el de câte ori ieșeai în oraș. De fiecare dată te lua pe nepregătite. Parcă te întâlneai cu profesorul în afara orelor de clasă. Părea ceva… predestinat. Nu știi cum se făcea, dar una, două vă întâlneați. Erau niște coincidențe de-a dreptul stranii.

Rebecca făcuse ochii mari. Acum chiar i se părea că-i ghicesc trecutul. De unde știam amănuntul ăsta? Ei, ăsta e șpilul. Așa își câștiga mătușa mea traiul, așa te fac astrologii să crezi că citesc totul în stele. Ne considerăm unici, când de fapt suntem toți o apă și-un pământ. La început, toți îndrăgostiții cred în coincidențe miraculoase, cred că soarta i-a hărăzit unul altuia. Așa se întâmplă când ne îndrăgostim – credem în miracole. Mai ales femeile cred așa.

— Ați început să jucați tenis împreună? am continuat.

De data asta chiar trișam. Prietena mea, Lindsey Wright, îmi spusese că Peter și Rebecca făcuseră pereche într-un campionat de dublu mixt la Clubul Anawam. Pe de altă parte, mi se părea că e nevoie să plusez un pic, și păcăleala a ținut.

— Nu, nu pot să cred! a exclamat Rebecca, cu obrajii în flăcări și un zâmbet până la urechi. Era de-a dreptul straniu cum dădeam tot timpul de el. Au fost niște coincidențe curioase și cel mai bizar a fost când Nancy Chuver m-a sunat să vin, fiindcă aveau nevoie de a patra persoană la un dublu mixt. Iar, când am ajuns, cine crezi că era partenerul meu?

— Știu cine, am zis. Peter.

— Hai să vedem mai departe, m-a îndemnat Rebecca.

— L-ai întâlnit odată când ai simțit… ca un curent electric. Da. Erai în casă… ba nu, stai… erai afară… erai aproape de casă, pe deal. Lucrai în grădină… ba nu, erai mai departe de casă, călare pe Betty. Da, te plimbai călare pe Betty și ai dat de Peter. Alerga. Îi place să alerge la deal pe Wendover Rise, însă tu nu știai și din nou ți s-a părut că soarta ți l-a scos în cale.

— Vai de mine, chiar așa a fost. Eram în vârful dealului și la început nu mi-am dat seama cine e, dar când s-a apropiat am văzut că e Peter. Când a ajuns în vârf, abia mai răsufla și a fost uimit să mă vadă. A întins mâna s-o mângâie pe Betty pe gât și eu i-am zis „Fii atent să nu te muște” și am tras de zăbală ca să-i întorc capul, ca să nu-l apuce de mână. Pe urmă Betty s-a potolit; tropăia pe loc și plesnea din coadă, a zis Rebecca râzând. Nu poate suferi bărbații, să știi. Trebuie că Frank Getchell s-a purtat urât cu ea.

— Ba deloc, Frank nu i-a făcut nimic, am răspuns înfuriată. Betty e o scârbă.

Rebecca a râs încântată văzând că m-am supărat.

După asta am râs amândouă pe seama scorpiei de Betty, dar pe mine mă rodea gândul că îl vorbise de rău pe Frank. Oamenii din partea locului nu mai cresc cai, așa cum era pe vremea copilăriei mele. Dar majoritatea au măcar un câine și mulți cred, la fel ca mine, că a maltrata un animal e la fel de odios ca și cum ai maltrata un copil. Nu ți-ar pica nicicum bine să spună cineva așa ceva pe seama ta. Iar Frank n-ar maltrata niciodată o vietate.

— Mai departe, a zis Rebecca. Ce-mi mai spui?

— Data următoare când v-ați văzut erai pe plajă, în fața casei lui Peter.

— Da, asta a fost săptămâna următoare, mi-a tăiat ea vorba. Habar n-aveam unde e casa familiei Newbold,

dar mai mersesem cu mașina pe Wind Point Road și văzusem un loc, aproape de plajă, unde puteam parca. Așa că am luat niște acuarele și hârtie și m-am dus acolo cu Harry. Mi se întâmplă pictez o acuarelă și pe urmă, dacă îmi place, să fac un tablou în ulei după ea, în atelier. Ei, deci m-am așezat pe un buștean adus de apă și m-am apucat să pictez, când deodată îl aud pe Peter Newbold zicând: „Rebecca?” Eram amândoi uimiți, fiindcă mă aflam chiar în fața casei lui.

De fapt, plaja de la capătul Wind Point Road e o plajă privată. E pusă și o pancartă care te avertizează să nu intri. Numai că avertismentele de felul ăsta nu sunt pentru oameni ca Rebecca, crescuți în belșug. Sunt sigură că a văzut pancarta și a trecut bine mersi mai departe.

— După asta vă întâlneați pe plajă. Nu vă vedeați în fiecare zi… nu, ci de câteva ori pe săptămână. La început, primele dăți, vă prefăceați că din întâmplare, dar, în scurtă vreme, dacă unul din voi întârzia sau nu venea deloc la o întâlnire de-asta întâmplătoare, îi cerea scuze celuilalt.

Rebecca amuțise cu ochii la mine.

— Peter era foarte interesat de ceea ce pictai. Dacă nu vă vedeați câteva zile te întreba „Ce-ai mai pictat?”. Îi plăceau tablourile tale, îi plăcea că voiai să pictezi bucata lui de plajă, marea așa cum se vedea de acolo. Brian nu se interesase niciodată în așa măsură de lucrările tale.

— E adevărat, Hildy, dar din cauză că Peter e el însuși un artist. Se ocupă de fotografie. Într-o zi mi-a adus niște fotografii făcute seara, când se simte cel mai bine pe plajă, datorită luminii. Erau atât de frumoase… El chiar iubește lumina și culorile la fel ca un artist. Știai că și-a dorit dintotdeauna să fie artist?

— Nu, am răspuns. Nu-l cunosc așa de bine pe Peter.

Nu era întru totul adevărat. Credeam că-l știu destul de bine, dar acum aflam lucruri noi despre el.

— Spune-mi ce mai știi, m-a rugat Rebecca. Spune-mi tot ce mai știi.

— Vrea să se lase de medicină, i-am zis. Abia așteaptă. A obosit. Iar căsnicia lui e pe butuci de ani de zile. Vrea să termine de scris cartea și apoi să călătorească prin lume…

Rebeccăi i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Nu pot să cred! Știu sigur că Peter n-a mai povestit asta nimănui în afară de mine. Tot ce mi-ai spus e adevărat.

Sfinte Sisoe! Ce proști sunt oamenii îndrăgostiți. Bineînțeles că era adevărat. Ce e valabil pentru bărbații care au o aventură pe la cincizeci de ani era valabil și pentru Peter. Aceeași treabă: nimeni nu vrea să creadă ceea ce îți sare în ochi, și anume că suntem toți cam la fel. Nu, cei mai mulți preferă să creadă în ceva ce nu se vede și e neverosimil, și anume că soarta ne e scrisă în stele, că există un spirit care îi caută anume pe ei, fiindcă sunt unici și uimitori, că oamenii pot citi gândurile și că destinul poate fi prezis și poate chiar schimbat. De fapt, e mult mai simplu: oamenii sunt aproape toți la fel. Adevărul adevărat e că, într-o situație dată, cam toți, cu mici diferențe, ne purtăm și gândim la fel, ne dorim sau ne temem de aceleași lucruri.

— Într-o zi, a povestit Rebecca mai departe, voiam s-o sun pe Magda să-mi spună ce mai fac copiii. Era într-o vineri. Peter nu mai primea pacienți vinerea, fiindcă voia să lucreze la carte, așa că stătea acasă și scria, dar din când în când se oprea și cobora pe plajă să vadă la ce lucrez. Așa că mi-a zis să merg acasă la el ca să dau telefon. Așa am și făcut. Când am terminat de vorbit, el stătea în cadrul ușii care dădea pe terasă. Ca să ies trebuia să trec pe lângă el și, nu știu ce mi-a venit, am întins degetul și l-am atins la îndoitura cotului, apoi am mers cu degetul în jos, până la palmă. M-a apucat de mână… și nu mi-a mai dat drumul. Așa a început totul.

Aha! Vasăzică așa a fost. Peter a făcut prima mișcare. O atrăsese în casă și pe urmă nu-i mai dăduse drumul. Îmi închipuisem altceva, însă acum mă lămurisem pe de-a-ntregul.

— Îți place ca bărbatul să aibă inițiativa, iar Brian, cât face el pe grozavul și pe durul, în pat nu e decât un băiat de treabă.

Rebecca a fost atât de uimită, că era să se înece cu vinul.

— Nu pot să cred! Da, chiar așa, Brian e genul duios.

Dacă era s-o cred pe Rebecca, Peter era șeful în pat. Îi prindea amândouă încheieturile cu o singură mână și i le

ținea deasupra capului, în timp ce o săruta și, cu cealaltă mână, o dezbrăca.

— Dac-ai ști cum sărută… a făcut Rebecca. Nu-l întrece nimeni.

Am oftat și mi-am mai turnat un pahar.

Da, sărutatul. Da.

— La început vă întâlneați la biroul lui, am zis, amintindu-mi de seara când mă dusesem să iau asigurarea pentru casa pe care urma s-o vând.

Mi-era și rușine cât de ușor o păcăleam, dar pe de altă parte mă distram.

— Da, lui Peter nu prea-i venea la îndemână să ne întâlnim acasă la el. Îi era teamă că o să-mi vadă cineva mașina, sau că o să uităm ceva… o dovadă, îmi închipui. Așa că ne-am văzut în biroul lui de câteva ori, numai că nu era pentru terapie, ci… înțelegi… erau întâlniri amoroase. Acum ne vedem în biroul de deasupra garajului. Acolo unde scrie. Elise nu vine niciodată acolo. E un locșor plăcut, intim. A fost aranjat ca apartament de oaspeți, așa că are pat și tot ce trebuie. Când merg acolo, parchez în oraș și Peter vine să mă ia, ca să nu-mi vadă cineva mașina în față. Acum își face griji din cauza ta, fiindcă ai un birou la parter. Îi e teamă să nu crezi că sunt pacienta lui sau ceva de genul ăsta și să devii bănuitoare.

— Bine, da’ chiar ai fost pacienta lui.

— Nu tocmai, Hildy. Când faci terapie, mergi la doctor luni de zile, poate ani. Eu am fost la el de două ori și mi-am dat seama că n-am nevoie de terapie. E cu totul altceva.

— Ai de gând să-i spui că mi-ai povestit de voi doi?

— Eu nu ți-am spus nimic. Tu mi-ai citit gândurile, ai pătruns în mintea mea. Nu. S-ar speria dacă ar afla ce-am vorbit noi azi. Am încredere în tine, Hildy. Dar îmi pare bine că știi. N-am cu cine să mai vorbesc de asta. Îmi ești ca o… soră.

Era cât pe ce să zică „mamă”, da’ bine a făcut că s-a răzgândit. Nu mi-e ușor să îmi accept vârsta. Cui i-ar fi?

— Pot să am încredere în tine, așa-i?

— Da, am asigurat-o. Sigur că da.

Altădată aș fi fost foarte mulțumită de mine. Îți dai seama peste ce pleașcă ai dat atunci când persoana căreia îi ghicești te crede în așa măsură, încât îți spune

tot ce nu știi despre ea. Nu aveam de gând să spun nimănui, bineînțeles. Eram convinsă că se va afla cu timpul, că totul va ieși la iveală, așa cum se întâmplă întotdeauna. Soția lui ori soțul ei vor începe să bănuiască ceva. Sau, așa cum i s-a întâmplat lui Scott, unul din ei va obosi să „trăiască în minciună". Îmi închipuiam că Rebecca și Peter vor divorța și vor trăi împreună. De obicei, când aud vești de felul ăsta, mă simt ca un vânător care ia urma prăzii. Recunosc, îmi lasă gura apă un pic, fiindcă, înainte să se termine, cel puțin o casă iese pe piață, și vreau să fiu eu cea care o vinde.

Dar în seara aceea, în fața focului împreună cu Rebecca, eram așa de încântată de prezența ei plăcută, de faptul că nu mai eram nevoită să beau de una singură, că nu mă mai gândeam la vânzări de case, în schimb o tachinam povestindu-i chestii nostime despre Peter Newbold. Cum tatăl lui, David Newbold, medic de familie, venea la noi acasă când eram eu copil. Că Peter era copil unic, făcut de taică-său la bătrânețe, cu a doua soție. Că prietena mea Allie Dyer avea grijă de el în timpul vacanțelor de vară și la sfârșiturile de săptămână.

— Era un copil așa drăguț, am zis eu visătoare, învârtind tăciunii în cămin cu vătraiul.

— Da? a făcut Rebecca.

— Ne jucam v-ați ascunselea, jocul lui preferat. Noi ne ascundeam și el se învârtea pe lângă casă în vârful picioarelor. Ne căuta, dar îi era și frică, pentru că, atunci când se apropia de locul unde eram ascunse, țâșneam afară și-l speriam de-l lua cu fiori, am zis eu râzând, amintindu-mi cât de mult iubea și ura Peter jocul, cum i se întâmpla să râdă și să plângă în același timp și cum se ruga de noi să mai jucăm o tură.

Simțeam privirea Rebeccăi îndreptată asupra mea în timp ce îmi făceam de lucru la cămin. Nici nu vă puteți imagina ce înseamnă să-ți dea cineva atenție după ce ai petrecut zeci și zeci de seri în singurătate. Am pus jos vătraiul și am băgat de seamă că paharele sunt goale.

— M-am crucit când s-a însurat cu Elise. Nu părea deloc genul lui… încă un pic de vin? am întrebat-o pe Rebecca.

— Vai de mine, nici vorbă. Musai să plec, a răspuns dar a întins paharul spre sticla din mâna mea.

În clipa aia am îndrăgit-o ca pe propriul meu copil. Mai. Mai. Voia mereu mai mult.

Zece

Îmi făcusem o prietenă. Până în seara petrecută cu Rebecca nici nu-mi dăduse prin cap că aș avea nevoie de o prietenă. De fapt, credeam despre mine că am mulți prieteni. Majoritatea locuitorilor din Wendover ar spune că mă consideră prietena lor. Baiul e că, de când m-am întors de la dezintoxicare, am tot pendulat între două lumi. Ziua eram femeie de afaceri, îmi aduceam obolul la operele de binefacere, aveam relații „prietenești" cu vecinii și ceilalți agenți imobiliari. Serile, în schimb, eram mai mult singură. Rar mi se întâmpla să mă văd cu cineva. Nu mai stăteam până noaptea târziu cu Mamie. Nu mai mergeam la prânzuri stropite cu vin și nici la cine festive, odată ce încheiasem o afacere. Îmi luasem obiceiul să refuz invitațiile la petreceri, mai ales după ce mă apucasem din nou de băut.

Nu știu cum se făcea, dar în primele luni după ce mă întorsesem de la Hazelden chiar nu mă mai tenta băutura, așa că nu-mi era prea greu să merg la petrecerile unde se bea. Nu mai eram tot timpul cu mintea la alcool și dacă-mi venea poftă să beau ceva îmi trecea repede. Mă gândeam tot timpul la ce s-ar putea întâmpla dacă aș cere ceva de băut și că era posibil să mă întorc la Hazelden.

Ei, și într-o bună zi eram în pivniță. Căutam niște fotografii vechi pentru Tess când am dat peste o ladă de vin. Scott și cu mine nu beam niciodată vin. Trebuie că rămăsese de la o petrecere. Am deschis cutia și am scos o sticlă. Era Merlot. Am ținut-o puțin în palme ca să văd bine eticheta. Am învârtit sticla și m-am uitat cum lichidul roșu se ridică pe gâtul ei și se izbește de dop. Am întors-o cu susul în jos și am văzut că avea ceva sedimente la fund. Sticla era prăfuită, așa că am șters-o cu mâneca și am suflat praful de pe etichetă. Pe urmă am așezat-o cu grijă la loc în cutie. O să vină o zi când voi da vin musafirilor. Bine că aveam o lădiță întreagă la îndemână.

Din clipa aia, tot timpul cât eram acasă nu-mi stătea mintea decât la sticlele alea. Era primul gând cu care mă trezeam și gândul cu care veneam acasă de la birou. Cât fusesem plecată, Tess și cu Michael luaseră fără să mă

întrebe absolut toate sticlele cu băuturi alcoolice din barul meu. Era spre binele meu, mi-au explicat după aia. Nu voiau să cad pradă tentației după ce mă purtasem așa de bine la clinică. Cred că nu le-a dat prin cap să caute și prin pivniță. Mă încerca un fel de fior de bucurie știind că trecuseră ceva cu vederea – o ladă cu sticle. Vreo două săptămâni nu m-am atins de ea. Pe urmă, într-o vineri seară, când m-am întors acasă de la Grady, mi s-a făcut urât și m-a luat o tristețe. Îi citisem lui Grady una dintre cărțile preferate ale fetelor când erau mici – *Horton Hears a Who* de Dr. Seuss. Nu știu de ce, dar la scenele când omuleții microscopici strigă, pe firicelul lor de praf, „Suntem aici, suntem aici, suntem aici" mi se pune un nod în gât, și să știți că nu mă pierd chiar așa ușor cu firea. Nu știu ce mă apucă la scenele alea, dar întotdeauna mi se întâmplă la fel.

Când am terminat de citit, l-am pus pe micul Grady în pătuț și l-am îmbrăcat într-o pijama moale. A închis ochii, a pus obrazul rozaliu pe „pătică" (o păturică veche și cam ferfeniță, dar la care ține enorm) și dintr-odată l-am invidiat pentru cât de bine se simte. Mi s-a părut că s-a scurs o veșnicie până ce-au ajuns Tess și Michael acasă, iar când au venit Michael era oleacă pilit. Aveau chef de trăncăneală, însă le-am spus că pic din picioare de oboseală și am plecat.

Când am ajuns acasă, m-am dus direct în pivniță. Babs și Molly alergau în fața mea. Caraghioasa de Babs a coborât treptele doar pe picioarele din față, atingând din când în când pământul cu vârful unei labe din spate, iar Molly, ca să ajungă prima jos, a sărit peste ultimele patru trepte. După asta s-au apucat să caute șoareci, amușinând prin toate colțurile ca niște zănatice. Eu m-am dus ață la lădița prăfuită și am scos o sticlă. Am luat-o în brațe ca pe un copil și am dus-o sus, în bucătărie. După ce am răscolit prin dulapuri, am găsit un tirbușon, am scos dopul și am turnat din vinul bogat într-un pahar, un frumos pahar de cristal Waterford dintr-un serviciu cumpărat de Scott la o licitație cu ani în urmă. Am luat o înghițitură. Apoi am mai luat una, sorbind mai îndelung, și am simțit căldura bine cunoscută, întâi în fundul gurii, apoi pe gât și pe urmă în stomac. Am mai luat o gură și căldura mi-a cuprins tot corpul. Căldura și starea de bine și de bucurie care îmi lipsiseră atât, le-am regăsit pe

toate după doar câteva înghițituri de vin. M-au pus cumva pe picioare și mi-au adus alinare, așa cum făceau întotdeauna.

Starea de bine care mă ocolise de atâtea luni m-a cuprins iarăși. Era o seară rece, pe la sfârșitul lui februarie, iar eu stăteam în living, pe canapea, cu dragele mei cățelușe alături și beam vin. Când am terminat paharul, l-am umplut din nou. N-am băut toată sticla, nu toată, nu. Mi-au fost de-ajuns două pahare din vinul ăla roșu, dumnezeiesc și am simțit că am ieșit la lumină dintr-un loc întunecat, subpământean, și că oxigenul îmi inunda sângele îngroșat.

Dar numai după ce am ajuns să împart vinul cu Rebecca am înțeles cât de sătulă eram să beau de una singură.

Nu e normal să bei singur tot timpul. E un lucru pe care l-am învățat la Hazelden.

Mi-am dat seama că și Rebecca suferise uneori de singurătate până în seara aceea. Băieții mergeau la școala Montessori și, cu toate că se împrietenise cu câteva mămici, știam că nu avea o prietenă adevărată. O confidentă.

La începutul lui noiembrie am avut o scurtă vară indiană, așa că Rebecca a adus băieții la mine în câteva rânduri ca să pescuiască în râu. Îi îndrăgisem pe Ben și Liam. Pe de altă parte, trebuie să recunosc: nu prea mă dau în vânt după puștii enervant de precoci care ies de pe băncile școlii Montessori. La școala aia nu se dau note și nici nu se ține scorul la meciuri, înțelegeți, ca să nu le dezumfle orgoliul supradimensionat. Acolo adulții nu sunt „profesori”, ci „parteneri de învățătură” și, pe cât mi s-a pus, până și copilașii de patru ani își strigă profesorii pe numele mic. Așa veți înțelege mai bine de ce mai deunăzi, într-o alimentară, o domnișoară care a studiat la Montessori mi s-a adresat cu:

— Hildy, nu mai cumpăra înghețată, că te îngrași și mai rău.

Îi cunoșteam pe părinții ei. Le închiriasem de puțină vreme o casă, așa că n-am zis nimic, așteptând ca mama să-și pună la punct odrasla în vârstă de șapte ani. Când colo, mama i-a zâmbit îngerașului și n-a scos o vorbă. Atunci, copilul a continuat:

— De ce o cumperi dacă te face și mai grasă?

I-am aruncat o privire împietrită.

— Ei, Ashley, asta e prerogativa lui Hildy, a zis mama.

— Ce-i aia „prerogativă”? a întrebat progenitura.

Eu am băgat mâna în congelator și am mai scos o cutie de înghețată.

— Dacă n-o înveți să se poarte la vârsta asta, i-am spus mamei, îi faci un mare deserviciu. N-o să-i fie ușor ca adult.

În timp ce mă îndepărtam, mama a zis:

— Să știi că n-ai dat un bun exemplu ignorând-o pe fiica mea.

Așa că m-am întors spre copil și i-am spus:

— Eu sunt un adult, deci ar fi fost mai respectuos să-mi spui „doamna Good”. Și e o obrăznicie să spui cuiva că e gras.

— Ia, te rog! a exclamat mama și s-a îndepărtat iute pe culoar, trăgând-o pe fie-sa de mână.

Fata a întors capul și s-a uitat la mine peste umăr, iar eu am privit-o amenințător. Era prerogativa mea.

Băieții Rebeccăi îmi spuneau întotdeauna „doamna Good” și mă priveau în ochi când vorbeau cu mine. Rebecca era destul de îngăduitoare cu ei, dar îi corecta ori de câte ori arătau și cea mai mică lipsă de respect și nici nu-i păsa dacă se smiorcăiau și se văietau. Într-o zi, de pildă, eram așezate pe scaune, pe malul râului, și ne uitam la băieți cum pescuiesc. Liam, cel de nouă ani, nu prinsese nimic.

— Mami, cum de Ben a prins trei și eu niciunul?

— Ei, Liam, a râs Rebecca. Nu te mai văicări. Du-te și pescuiește mai aproape de Ben.

— Așa e, Liam. Îl vezi pe Ben cum stă la umbră? am zis eu. Acolo le place păstrăvilor să se ascundă când e cald afară.

— Chiar așa?

— Sigur, am zis. Aruncă momeala mai aproape de mal, peștilor le place să stea pe sub marginile stâncoase.

Câteva minute mai târziu, după ce prinsese primul pește pe ziua aia, Liam a spus:

— Mulțumesc pentru sfat, doamnă Good.

Apoi s-a dus la mama lui cu undița încovoiată, la capătul căreia se zbătea peștele. Băieții ne rugau

întotdeauna pe Rebecca sau pe mine să scoatem peștii din cârlig.

— Nu mai fi așa fandosit, l-a mustrat Rebecca, după care l-a ajutat să scoată păstrăvul din cârlig. Acum ia-l și aruncă-l înapoi în apă. Hai.

Liam a apucat peștele cu vârful degetelor. A fugit până la râu și l-a aruncat în apă. După asta și-a șters palmele pe jeanși zicând:

— Pfui. Era lipicios, ca un șarpe.

Rebecca a izbucnit în râs.

— Iar o să viseze șerpi la noapte. Tot visează șerpi. E adorabil, pentru că se apropie de pubertate.

— Cum adică? am întrebat eu nedumerită.

— Păi… e obsedat de penisul lui. Peter mi-a spus că e normal ca băieții să aibă astfel de vise. Îmi place la nebunie să-i povestesc lui Peter visele mele și ale copiilor. Se pricepe așa de bine să le analizeze…

— Da? Chiar îi povestești ce visezi? Despre… voi doi? am întrebat în șoaptă.

— Cum să nu. Visele sunt fascinante. Spun o sumedenie de lucruri despre noi.

— Ale mele nu-s așa. Eu visez case cam tot timpul. Probabil fiindcă sunt agent imobiliar.

— Ba nu, a zis Rebecca. Mai deunăzi citeam o carte despre vise pe care mi-a dat-o Peter. Casele din vis reprezintă sinele, așa scria acolo. Dacă visezi că ești în pod sau sus, pe casă, înseamnă că mintea ta caută ceva spiritual. Pivnița reprezintă pornirile subconștiente, dorințele primare, sexualitatea. În ce loc din casă visezi că ești?

— Cred că întotdeauna visez că sunt în bucătărie.

— Înseamnă că ți-e poftă de ceva. Vrei să umpli un gol.

Am râs, înveselită. Rebecca credea că se pricepe la psihanaliză doar fiindcă avea o aventură cu Peter. M-am uitat la ceas.

— E cinci. Ce-ai zice de un pahar de vin?

— Bine, da'… doar unul.

Cel puțin o seară sau două pe săptămână, când Brian rămânea în oraș, Rebecca lăsa băieții cu bona și, după ce mergeau la culcare, venea să stea în fața focului cu mine și beam un pic de vin. Asta era de obicei marțea sau

miercurea. Joia seara se vedea cu Brian. Vinerea, Brian se ducea să petreacă weekendul acasă.

Rebecca era o persoană atât de plăcută, că tovărășia ei era o adevărată bucurie. Mă distram de minune cu ea. Fiind nou venită, spunea despre unii, pe care eu îi cunoșteam de o viață întreagă, niște lucruri de mă tăvăleam pe jos de râs. Erau oameni ale căror ciudățenii deveniseră în așa măsură parte a vieții orașului, că nici nu-mi mai dădeam seama de ele până nu-mi atrăgea ea atenția. De pildă, cei doi frați Winston – Ed și Phil. Erau gemeni identici care și acum, când mergeau pe nouăzeci de ani, se îmbrăcau la fel și își făceau plimbarea de după-masă prin Crossing. O babă anorexică, pe nume Diana Merchant, care, în ciuda vârstei venerabile, mergea la băcănie în bluze cu bretele și sandale cu toc. Și nebuna de Nell Hamlyn, ale cărei capre scăpau mereu din țarc și terorizau caii Rebeccăi. Rebecca se pricepea de minune s-o imite pe Linda Barlow, care o ajuta la grădinărit și la treburile din curte. O cunoșteam pe Linda de-o viață, așa că nu-mi dăduse prin minte cât de bărbătoasă e până când n-am văzut-o pe Rebecca umblând țanțoșă prin cameră și răstindu-se la mine cu vocea ei înfundată.

În unele seri râdeam cu lacrimi. Rebecca, vădit nemulțumită de bărbatul ei, îmi povestea ce revoltător de egoist era. Râdeam până ne înecam cu vinul. Mi-a mărturisit și care era adevăratul motiv al nemulțumirii ei: Brian era un fustangiu și un mincinos. Fusese încurcat cu un model chiar cu un an înainte să se mute aici. În *Boston Herald* apăruse o fotografie cu ei doi, stând alături la un meci de baschet al echipei Celtics. Brian o asigurase că pusese punct relației, dar ea nu-l crezuse. Și, n-ai fi zis, dar Rebeccăi nu-i păsa. Mi-a povestit că a suferit foarte mult la început. A fost una dintre cauzele depresiei de care suferea când s-au mutat aici – infidelitățile lui și amărăciunea din cauză că nu putea avea copii. O îngrozea gândul că Brian ar părăsi-o și că, orice ar fi făcut, el se îndepărta de ea. La scurtă vreme după ce veniseră în Wendover, regretase pasul făcut, fiindcă nu mai putea sta cu ochii pe el. Acum o umfla râsul când își amintea cum îl suna noaptea la casa lor din Boston, învinuindu-l că e cu amanta, apoi

spunându-i că vrea să vândă casa de aici și să se mute înapoi la Boston.

— Închipuie-ți, zicea acum. Parcă mă prostisem. Mutatul aici a fost cel mai bun lucru din viața mea.

Aveam impresia că, în mintea ei, mariajul cu Brian era o încercare neizbutită de a găsi dragostea. Un eșec pe toată linia. Pe când acum găsise iubirea adevărată alături de Peter Newbold.

I-am povestit și eu cum mă părăsise Scott pentru Richard. Habar n-avusese. Toată lumea din oraș știa că Scott m-a părăsit pentru un bărbat, însă Rebecca nici nu bănuise, tot așa cum nu știa că fiul Lindei Barlow murise când avea doar câțiva ani într-un accident de mașină, pe când Linda, care conducea, se alesese doar cu câteva zgârieturi. Dar de Linda nu i-am spus; mă gândeam că s-ar simți prost să o vorbească de rău pe Linda. Fiindcă Rebecca nu voia să supere pe nimeni cu remarcile ei glumețe. De fapt, părea să plutească prin oraș, mergând pe drumul ei, altul decât al nostru, fără să bănuiască dedesubturile pe care noi, orășenii de baștină, le cunoșteam și le înțelegeam de o viață întreagă. Știa doar ce vedea, adică lucrurile de suprafață, dar de la ea am învățat cât de amuzante pot fi lucrurile dacă le privești doar la suprafață.

În timpul ăsta am observat cum se schimbă purtarea lui Peter Newbold față de mine când ne întâlneam la serviciu. Nu cred că mi se năzărea. Peter a fost întotdeauna un vecin și un chiriaș atent și respectuos, dar după prima vizită pe care mi-o făcuse Rebecca devenise deosebit de amabil. Într-o vineri dimineață am ajuns amândoi la birou în același timp și mi-a deschis ușa și apoi, în loc să urce scările în grabă, cum făcea de obicei, s-a oprit ca să mă întrebe ce mai fac.

— Foarte bine, mulțumesc, Peter, dar tu?

De fapt eram mahmură.

— Bine, bine, Hildy.

— Elise și Sam vin acasă la sfârșitul săptămânii?

— Au să încerce să vină mâine-seară, sper. Elise are ore sâmbăta dimineața acum, iar lui Sam îi place să mai stea la Cambridge cu prietenii…

— A, da, am zis.

Aveam o bănuială, cum că Peter fusese cu Rebecca în seara dinainte. Mă gândeam că poate simte damful

vinului din ajun. Fusesem singură și băusem ceva mai mult ca de obicei. Simțeam că-mi crapă capul de durere. Cum stăteam acolo și scormoneam prin geantă după chei, mi-am dat seama că mahmureala mea se datora lui Peter. Îmi răpise tovarășa de pahar, de-aia întrecusem măsura în loc să mă duc la culcare în seara dinainte.

Pe cine vrei să duci cu preșu'? ziceam în sinea mea uitându-mă la părul lui ciufulit și la mutra nițel obosită. Pe de altă parte, mă distra să știu că fusese cu Rebecca în seara dinainte. Fusese cu Rebecca. Nimeni nu mai știa, în afară de Peter însuși, de Rebecca și de mine. Iau eu știam fără să-mi fi spus nimeni. Până la urmă am găsit cheile și, chiar înainte să mă întorc și să descui ușa, i-am zis în treacăt:

— Precis știi că m-am văzut des cu Rebecca în ultima vreme.

Capul îmi zvâcnea. Cred că mai eram un pic turtită și de-aia a vorbit gura fără mine.

— Rebecca? a făcut Peter.

— Da. Parc-am înțeles că ai fost drăguț și ai lăsat-o să picteze pe plaja ta.

— A, da. Rebecca McAllister. Da, a zis. Așa e.

— Îmi pare bine că s-au mutat la noi în oraș. Cu toate că pe el nu-l cunosc, pe Brian McAllister. Parcă nu prea stă pe aici, am zis.

— Nu? a zis Peter.

Încercam să ghicesc ce-i în mintea lui. Se stăpânea de minune într-o situație când ar fi trebuit să fie pe ghimpi. Trebuie că învățase șmecheria la școala de psihiatri. Învățase să nu dea nimic în vileag, să arate că nu-i pasă.

— Ei, îți urez weekend plăcut, i-am zis când am găsit cheia și am descuiat ușa.

— Și ție la fel, Hildy, mi-a răspuns și am simțit că mă urmărea cu privirea când am intrat.

Prietena mea Allie Dyer a fost bona lui Peter Newbold de când era mic până a făcut vreo opt ani. Tatăl lui, David Newbold, avea aproape cincizeci de ani când s-a născut Peter. Cabinetul doctorului Newbold era întotdeauna plin. Soția lui, Colette, împlinise treizeci și ceva de ani și, la rândul ei, avea o viață socială foarte plină. Nu era mai niciodată acasă, mai ales în lunile de vară, drept care o angajase pe Allie Dyer cu normă

întreagă. Colette Newbold juca tenis zilnic. Mai juca bridge și golf și avea un cal la Clubul Westfield. Era membră în numeroase comitete și membră activă a Clubului Plaja Anawam și a Clubului de yachting, pe lângă clubul de echitație. Ei i se datorează prânzul de caritate organizat la marele concurs hipic din august.

Când Peter era copil, Allie stătea cu el în casa familiei Newbold de pe Wind Point Road. În fiecare dimineață, după ce Colette ieșea îmbrăcată cu șortul de tenis sau pantalonii de călărie, Mamie, Lindsey și cu mine veneam acolo pe biciclete și stăteam la soare pe plaja din fața casei Newbold, după care dădeam iama prin frigider. Colette nu se plângea niciodată. Pe cât se părea, nu-i păsa cine stă cu Peter, cu condiția să nu fie ea.

Când Allie a putut să-și ia permis de conducere, îl luam pe Peter cu noi oriunde mergeam. Cred că avea cinci sau șase ani când am început să-l luăm la North Beach, unde ne duceam să ne întâlnim cu băieții, să ne facem ochi dulci, să bem cola, să fumăm și să alergăm pe plajă în bikini. Allie câștiga un dolar pe oră atât timp cât Peter era cu noi, așa că îl luam peste tot. Învățase să vorbească șmecherește, ca noi, ceea ce ne distra la culme. L-am învățat să fluiere după fetele drăguțe care treceau și, când ele întorceau capul, ne stricam de râs. Peter chicotea cel mai tare. L-am învățat să facă semne deocheate cu degetul de la fereastra mașinii lui Allie și ne prăpădeam de râs văzând ce fețe fac bătrânicile pe lângă care treceam. Mamie are și acum o fotografie cu Peter de când nu avea mai mult de șapte ani: cu ochelari de soare pe nas și o țigară în colțul gurii. Altădată l-am fotografiat călare pe motocicleta prietenului lui Mamie. L-am legat la cap cu o băsmăluță și l-am aranjat așa încât să semene cu Peter Fonda în filmul *Easy Rider*. Îi plăcea la nebunie să stea pe lângă noi, iar noi de obicei uitam ce vârstă are și că e băiat. Stăteam tolănite pe plajă, doar în bikini, și trăncăneam despre băieți și cine cu cine și-o trage. Peter stătea și asculta. Ne plângeam de ciclu, de părinți și de școală, iar Peter stătea și desena cu un băț în nisip, cu urechile ciulite. De multe ori discutam de față cu el despre cum plănuiam să ne petrecem seara și Peter se milogea de noi să-l luăm și pe el, iar pe noi ne umfla râsul. Când și când, Colette avea nevoie de cineva care să stea cu Peter noaptea și atunci

îl luam la petrecerile de pe plajă sau mergeam acasă la una dintre noi să ne uităm la filme. Înțelesesem că Peter se simte singur cu părinții lui. Nu prea avea prieteni de vârsta lui, dar când l-am întrebat de ce, ne-a răspuns că erau prea copilăroși. Nici nu era de mirare. El își petrecuse primii ani de viață printre adolescenți. Se întâmpla să-și închipuie că o să-l luăm cu noi pe unde ne duceam și atunci eram nevoite să-i aducem aminte că nu era chiar prieten cu noi.

— Poți să vii atâta timp cât îi plătesc lui Allie, spunea Mamie și Allie se uita urât la ea.

Peter era îndrăgostit de Allie. Știam că vorbele lui Mamie îl jigneau.

— Da' ăsta e adevărul, bombănea Mamie. La ce bun să-și închipuie că are alt motiv să stea pe lângă noi? N-are decât opt ani. Suntem prietenele lui plătite.

— Mamie, o dojenea Allie și îl strângea pe Peter în brațe.

Dar ăsta era adevărul. Și Peter știa foarte bine.

Haideți să vă spun o poveste drăguță despre Peter Newbold. Odată, de ziua lui, a primit o bancnotă de zece dolari de la bunicii lui. Mama lui l-a întrebat cum are de gând să-i cheltuiască și el i-a răspuns că are să-i dea pentru zece ore petrecute împreună cu Allie. Doamna Newbold i-a povestit lui Allie când Peter nu era de față; au râs împreună și au zis că e un scump, dar Allie mi-a mărturisit după aia că se simțise stânjenită. La puțină vreme, familia lui Allie s-a mutat în New Hampshire și noi, celelalte fete, ne-am găsit de lucru la Clubul de yachting, așa că nu prea l-am mai văzut pe Peter. Dar de multe ori m-am gândit că verile alea, când stătea și asculta năzbâtiile pe care le spuneam noi l-au pregătit pentru meseria de psihiatru. Se pricepea de minune să-i asculte pe ceilalți vorbind.

Când și-a deschis cabinetul în Wendover, Peter a dat consultații mai întâi în biroul de deasupra garajului. Apoi, cam acum zece ani, a închiriat biroul pe care îl aveam eu la etaj. Într-o seară de februarie, acum mai mulți ani, când am fost înzăpeziți și așteptam să vină niște băieți de-ai lui Frankie cu un plug, să ne scoată de acolo, am stat în camera mea de primire și am împărțit o sticlă de șampanie pe care mi-o trimisese un client. Peter mi-a povestit ce făcea la spitalul McLean. Se

dusese acolo cu trei ani în urmă ca să-și termine rezidențiatul și rămăsese să lucreze ca psihiatru. În primii ani se ocupase de cazuri de schizofrenie – de fapt, o considera specialitatea lui. Publicase multe articole, studii clinice pe care urmau să le citească alții ca el. Mai avea un cabinet particular în Cambridge și ăsta de aici, unde veneau „pacienți îngrijorați", cum îi numea el.

Experiența căpătată cu cei care erau grav bolnavi i-a folosit ca să scrie o carte despre „afecțiune". Se numea *Despre legăturile dintre oameni.* Era o carte scrisă pentru publicul larg, un fel de carte de psihologie pop, cred. Mi-a dat și mie una, cu dedicație, dar, mărturisesc, nu mi-a venit s-o citesc decât când a apărut povestea cu Rebecca și atunci am răscolit peste tot ca s-o găsesc, fiindcă voiam să aflu cât mai multe despre Peter Newbold. De felul meu nu citesc decât romane, dar în seara aia, când așteptam plugul să ne scoată de acolo, l-am întrebat despre carte. Fusese publicată cu câteva luni înainte. Mi-a vorbit puțin despre legătura dintre părinte și copil și cât de importantă este. Lucruri pe care le știe toată lumea, să fim serioși. Mi-a vorbit și de traumele suferite în copilărie. Apoi, din senin, m-a întrebat:

— De exemplu, atunci când mama ta s-a sinucis, câți ani aveai… zece? Unsprezece?

Am rămas cu gura căscată. Sigur, nu m-am mirat că Peter știa despre mama. Mai toată lumea din oraș știa, așa că probabil auzise de la cineva, cu toate că era un copil pe atunci. Nu cred însă să mai fi fost cineva, în atâția ani de la moartea ei, care să vorbească pe șleau, așa cum vorbise Peter. Oamenii vorbeau de moartea ei „tragică" sau spuneau că „murise înainte de vreme", dar niciodată, absolut niciodată nu spuneau că „s-a sinucis". Nici măcar tata nu spunea așa. Eram măritată de mulți ani când i-am povestit lui Scott, într-o seară când băusem, despre cum murise mama. Mi-a părut rău pe loc, fiindcă el, fiind pasionat de istorie, a vrut să știe toate amănuntele. A fost uimit când a aflat că nu urmasem niciun fel de consiliere sau terapie după cele întâmplate.

— Nu cred că exista așa ceva aici pe vremea aia, i-am spus.

Ei, sigur, când Scott și cu mine ne-am despărțit, am dus fetele la terapeut „ca să-și trateze suferința", după

cum ne-a recomandat consilierul școlar. Tess avea paisprezece ani, Emily, doisprezece. De atunci fac terapie mereu, cu unele întreruperi, încă le mai plătesc facturile, cu toate că îmi e din ce în ce mai greu. De altfel, le-am și spus părerea mea, anume că e un fel de răsfăț. Eu una n-am făcut nicio terapie și mă descurc destul de bine. Dacă m-ar întreba pe mine, aș spune că, în urma terapiei, fetele, mai ales Tess, s-au făcut mai morocănoase și nepăsătoare faţă de ceilalți. A avut chiar o fază când era obsedată de mama mea și căuta cu înverșunare să afle orice lucru despre ea, cât de mărunt.

— Care a fost problema cu ea? mă întreba.

Uneori, după ce băusem două, trei pahare, îi spuneam ce știam.

— A suferit de psihoză maniaco-depresivă. Doctorii i-au spus tatei că avea psihoză maniaco-depresivă.

— Tulburare afectivă bipolară, proclama Tess cu însuflețire. Acum se cheamă bipolară.

— Mă rog, cum spui tu, încuviințam eu.

— Trebuie că-ți era foarte greu să ai o mamă cu stări atât de imprevizibile, adăuga Tess.

— Să știi că nu prea-mi dădeam seama. Cred că nici nu dădeam atenție. Eram la școală cam toată ziua. Iar vara stăteam mai mult pe-afară…

— Fiindcă mamei tale îi venea greu să aibă grijă de voi?

— Nu, ci fiindcă așa făceau copiii pe vremea aia.

Mă străduiam să schimb subiectul, însă Tess nu mă lăsa.

— E important să știu, insista ea. Terapeutul vrea să-mi cunoască antecedentele. Cum să-ți spun, dacă mama ta suferea de o boală mintală și bea atât de mult, plus că știm că au fost semne de demență pe partea tatălui tău, mergând până la Sarah Good…

— Te rog, nu începe iar cu prostia aia despre vrăjitoare, protestam eu. Cotoroanța a fost spânzurată. Las-o să se odihnească în pace.

Scott și fata noastră cea mică, Emily, aveau o teorie despre strămoașa mea, vrăjitoarea Sarah Good. Când era la liceu, Emily a scris o compunere despre Sarah Good, intitulată „Povestea unei vrăjitoare”. Uitați ce au aflat, ea împreună cu Scott: Tatăl lui Sarah Good s-a sinucis când ea era doar un copil, iar, când mama ei s-a

recăsătorit, tatăl vitreg i-a luat moștenirea. Sarah s-a măritat prima oară la vârsta de șaisprezece ani, a rămas văduvă și s-a recăsătorit, de data asta cu un bărbat pe nume Good. Cred că-i lipsea totuși o doagă, fiindcă nu știu cum a făcut, dar i-a adus la faliment și s-a înglodat în datorii, așa că, în scurtă vreme, familia Good, între care și Dorcas, fetița lor de patru ani, au pierdut casa și ajunseseră să cerșească pe străzi. Sarah Good nu era o cerșetoare umilă și simpatică. Era antisocială și certăreață. Își luase obiceiul să bată la ușile caselor din Salem și, dacă oamenii nu voiau să-i dea de pomană, mormăia blesteme fără noimă cu jumătate de gură. Ea și fetița umblau murdare, îmbrăcate în haine găsite în gunoi.

Sarah Good a fost una dintre primele trei femei învinuite de vrăjitorie în Salem, atunci când a început prigoana. Fiica și soțul ei au depus mărturie împotriva sa. Dar mai e un amănunt care mă întristează în povestea lui Sarah Good. Fetița de patru ani a fost și ea acuzată de vrăjitorie și, din cauză că era un copil ignorant, a mărturisit. A fost pusă în lanțuri și aruncată în temniță, alături de celelalte, iar când a fost anchetată, câteva zile mai târziu, le-a spus că mama ei îi dăduse un șarpe, care o mușcase de un deget și îi supsese sângele. Judecătorii au fost convinși că șarpele era un „însoțitor” și soarta lui Sarah Good a fost pecetluită. Era însărcinată când au arestat-o, dar după ce a născut copilul (care a și murit după aia) au spânzurat-o. Lui Dorcas i-au dat drumul până la urmă, dar s-a scrântit de la statul în temniță, în lanțuri, așa că taică-său a socotit că „nu mai e bună la nimic”, dar a primit o compensație pentru cele suferite de fiica lui. Până la urmă, o fi fost vreun bărbat care a găsit-o bună la ceva, fiindcă din ea ne tragem eu și fetele mele.

În compunerea ei, Emily spunea că, dacă Sarah Good ar trăi în zilele noastre, ar fi diagnosticată cu o formă gravă de boală mintală – ori tulburare bipolară, ori schizofrenie. A inclus în compunere declarațiile martorilor cu privire la purtarea deplasată a lui Sarah Good. Faptul că bombănea tot timpul – vorbea singură ori cu alții. Că avea o natură antisocială și ostilă. Bolile mintale au întotdeauna o componentă genetică, a mai scris Emily, făcând referire la tatăl lui Sarah Good, care

își pusese capăt zilelor. Scott a ajutat-o pe Emily să adune materialul documentar și compunerea a fost notată cu 10. A fost trimisă și la un concurs de compuneri pe tot statul Massachusetts. N-a câștigat, dar a luat o mențiune.

Scott a fost fascinat de teoria asta a dublei moșteniri de țicneală din familia mea. Evident, n-a cunoscut-o pe mama, dar ceea ce el numea „ironiile" situației îi dăduseră de gândit. De pildă, faptul că, atunci când eu eram mică, mama a petrecut o bună bucată de vreme în spitalul de stat din Danvers, unde erau tratați nebunii. Puțină lume știe că procesele vrăjitoarelor din Salem au avut loc de fapt în Salem Village, care azi se numește Danvers, foarte aproape de spitalul unde mama a fost internată în mai multe rânduri. Lui Scott i-a plăcut la nebunie că spitalul de stat din Danvers, construit pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, se numea pe atunci „Spitalul de nebuni din Danvers" și că se înălța pe dealul Hathorne, numit astfel după John Hathorne, judecător la procesele vrăjitoarelor din Salem.

— Chiar îi ziceau spital de nebuni! striga către mine în timp ce citea din vrafurile de cărți luate de la bibliotecă. Tot așa îi spuneau când era mama ta internată acolo?

— Nu, sigur că nu, răspundeam ajunsă la capătul răbdărilor.

Scott știa că nu puteam suferi să vorbesc de locul ăla.

Aproape tot ce știa despre mama aflase când eram amândoi abțiguiți. De câte ori beam mi se dezlega limba. Se pare că la fel i se întâmpla mamei. De câte ori era „în formă", cum spunea tata – cu toate că eu nu prea îmi aduc aminte s-o fi văzut așa, cred că i se întâmpla foarte rar –, bea ca să se mai calmeze, să poată dormi. Probabil că întrecea măsura. Mi s-a povestit că odată, când eu eram foarte mică, a ajuns la Danvers pentru că mersese acasă la reverendul Howell, care era pe atunci pastorul bisericii. (Altă ironie a sorții care îi plăcea lui Scott: fosta sufragerie a reverendului Howell este actualmente biroul meu de lucru.) A intrat în cameră, unde reverendul lua cina împreună cu soția și cei trei copiii, și l-a întrebat de ce o violează în mod repetat și îi sodomizează pe copiii din parohie. N-am știut până când nu mi-a povestit mătușa Peg – câteva cuvinte spuse în

șoaptă înainte să plec la facultate. Când eram copil, noi mergeam în fiecare duminică la biserică. Doamna Howell ne preda la școala de duminică și dirija corul de copii al bisericii. Întotdeauna se purtase frumos cu mine. Cum puteam să bănuiesc așa ceva?

Prima oară când îmi aduc aminte că mama s-a dus la spitalul din Danvers a fost după ce se născuse fratele meu, Judd. Eu aveam șase ani și sora mea, Lisa, vreo patru. Cred că mama suferise de o depresie postpartum după fiecare naștere, numai că, pe vremea aia, nu se prea știa despre asta. Era foarte deprimată, dormea tot timpul. Mătușa Peg a venit și a stat la noi după ce l-a născut pe Judd. Verișoara mea, Jane, avea cu un an mai puțin ca mine, iar Eddie avea cu trei mai mult, așa că ne distram de minune când veneau să stea la noi. Într-o zi, Peg avea treabă în bucătărie și voia s-o convingă pe mama să-l țină pe Judd în brațe, dar mama refuza, cu lacrimi în ochi. În cele din urmă i-a șoptit lui Peg la ureche că-i era teamă să-l ia, fiindcă s-ar putea să se ducă cu el în baie și să-l înece în cadă. Visase de multe ori că așa o să facă. Mama nu mai făcuse baie de săptămâni întregi. Așa am aflat că-i era frică să intre în cadă fiindcă visase că o să înece bebelușul.

Deci s-a întors la spitalul din Danvers. Îmi aduc aminte că a fost internată acolo pentru că am mers să o vedem. După câteva pahare, Scott mă convingea să-i povestesc ce văzusem. De fapt, cel mai bine țin minte mirosul care umplea toate saloanele – o duhoare de urină, fecale, amoniac și un iz de infecție amestecat cu miros de chimicale. De cum deschideau asistentele ușile saloanelor, duhoarea te învăluia. Nu aveai cum să scapi de ea, fiindcă te acoperea ca o apă. Nu puteai decât să te duci acasă și să te cufunzi în cadă măcar o oră, să-ți speli de mai multe ori părul cu șampon ca să nu mai puți. Când ne duceam să o vedem, mama era confuză și, de cele mai multe ori, tăcută. Trebuie că-i dădeau o groază de sedative. Femeile care erau în același salon țipau și înjurau, iar una mi-a spus că vede diavolul deasupra capului meu. Era acolo, învăluit în aburi, mi-a zis. Stătea cu ochii ațintiți deasupra capului meu, și clătina din cap cu o privire rătăcită și apoi se uita cu milă la mine. A fost ultima noastră vizită acolo. Până la urmă, mama s-a întors acasă.

Mama suferea de depresie. Ce se mai poate spune? Scott și fetele voiau să afle cât mai multe despre ea, numai că nici eu nu știam prea multe. Iubea animalele. Pisica noastră, Calico, era printre puținele lucruri care îi aduceau întotdeauna zâmbetul pe buze. M-a învățat să tricotez. Îi plăcea să citească. Avea nevoie de liniște. Era frumoasă. Când aveam eu doisprezece ani, s-a sinucis.

Era la începutul verii. Îmi aduc aminte că fratele și sora mea, ca și mine de altfel, jubilam de bucurie că nu aveam să mergem la școală în dimineața aceea. Mama stătea în pat, lucru neobișnuit. Ne-am dus cu bicicletele la piață și tata ne-a dat să mâncăm gogoși la micul dejun. Apoi ne-am dus la mătușa Peg, care locuia ceva mai încolo, pe aceeași stradă, și ne-am jucat cu frații noștri, Janie și Eddie. Pe urmă Peg ne-a adus acasă. Era ora cinei și Peg a zis că a avut o presimțire. A vrut să se asigure că mama e bine.

Mama era tot în pat, dar ușa dormitorului era încuiată. Peg a bătut de mai multe ori, apoi l-a chemat pe tata, care a venit acasă, a proptit de zid o scară și eu m-am urcat până la fereastra dormitorului. Tata nu se putea strecura înăuntru, mătușa Peg plângea și își frângea mâinile, așa că am intrat eu, am alergat la ușa dormitorului și am descuiat-o. Mi-aduc aminte că mi-am ținut răsuflarea cât am traversat camera, ca și cum aș fi înotat pe sub apă, de la un capăt la altul al bazinului. Am zărit-o pe mama cu coada ochiului. Era ghemuită, cu fața la perete. Am descuiat ușa și am trecut în goană pe lângă tata. Nu știu cum mi-am dat seama că e moartă, dar am știut din prima clipă. Înghițise toate pilulele din casă – și în casa noastră erau multe pastile.

Mulți ani după aceea m-am simțit vinovată că alergasem așa prin cameră. Ar fi trebuit să mă duc la ea. De fapt, cei care știau cele întâmplate își închipuiau că asta și făcusem: mă apropiasem de ea și încercasem să o trezesc. Nu-i adevărat. Pe de altă parte, nu prea știu de ce mă simt vinovată. Chiar și acum mă mai simt vinovată uneori. Undeva, într-un ungher al minții, stăruie gândul că, dacă i-aș fi ținut palma în fața nasului ca să văd dacă mai respiră, așa cum a făcut tata când s-a năpustit în cameră, poate că ar fi revenit la viață, fiindcă eu aveam nevoie de ea. Așa cum iapa pe care Rebecca o salvase în dimineața când ne cunoscuserăm revenise la

viață pur și simplu din cauză că mânzul ei avea nevoie de ea.

Mama știa însă că noi avem nevoie de ea în momentul când a luat pastilele. Nu avea cum să uite de noi. Nu mai eram copii mici. Eram zurbagii, toți trei. Întorceam casa cu susul în jos. Ne pâram unul pe altul și, încăierându-ne, ajungeam până în camera ei. Săream în pat și țipam, dând vina unul pe altul. Judd, care a fost întotdeauna un copil-problemă la școală, e polițist acum, în Swampscott. Sora mea, Lisa (acum *make up artist* în Los Angeles) și cu mine, urlam, ne certam și ne plesneam una pe alta, ne drăcuiam și, cu țipete, încercam s-o atragem pe mama fiecare de partea ei. Într-adevăr, uneori lua partea uneia din noi, dar de obicei ne spunea s-o lăsăm în pace, că are nevoie de liniște. Era obosită și dorea să ieșim din cameră.

— O s-o scoateți din minți pe biata mama voastră! țipa mătușa Peg la noi când venea „să vadă cum mai stau lucrurile", adică destul de des.

Așa era și noi ne dădeam seama. Parcă se închidea în ea, se depărta de noi și se întrista. Dar, odată ce ajungea în starea asta, în momentele când – acum îmi dau seama – făcea o criză depresivă, mama parcă nici nu mai știa că suntem acolo. Am fi putut să țopăim în patul ei, să țipăm, să ne bălăcărim și să ne dăm șuturi, că ea s-ar fi întors cu fața la perete.

Suntem aici, suntem aici, suntem aici, țipam noi cât ne ținea gura.

Și cui îi pasă? cred că era răspunsul ei.

Unsprezece

Tess și Michael mă invitaseră la ei de Ziua Recunoștinței. În afară de noi, la masă veneau părinții lui Michael, Nancy și Bill Watson. Venea și Emily de la New York, fără Adam de astă dată, pentru că, din nu știu ce motiv, el se hotărâse să-și petreacă Ziua Recunoștinței cu părinții lui. Avea să vină și Scott. Era prima oară de când divorțaserăm că aveam să fim împreună cu copiii într-o zi de sărbătoare. Când Tess m-a anunțat, cu câteva săptămâni înainte, nu-mi venise deloc bine.

— Lasă, chemați-l pe Scott. Eu am să iau masa cu mătușa Jane.

Mătușa Jane locuia în Wendover și mi se mai întâmplase să petrec sărbătorile cu ea și familia ei atunci când Scott era invitat acasă la fete.

— Bine, mamă, da' de ce? a vrut să știe Tess. Tata e singur, tu ești singură. Știu că vă înțelegeți bine. Mi-a spus că a vorbit cu tine nu mai departe de săptămâna trecută.

Era adevărat. Scott mă sunase din Lenox, unde locuia, ca să-mi ceară sfatul cu privire la casă: dacă să o scoată la vânzare acum ori să aștepte până la primăvară. Se despărțise de Richard și voia să se mute mai aproape de Marblehead, ca să-l poată vedea pe Grady mai des. I-am spus să mai aștepte. Munții Berkshire sunt minunați primăvara, în schimb toamna și iarna sunt cam triști – cel puțin așa mi se pare mie. Scott știe că părerea mea despre ținutul Berkshire se bazează pe o vizită făcută în Lenox într-o vară, acum douăzeci de ani, și pe impresiile de lectură a romanului *Ethan Frome*[14]. Totuși mi-a dat ascultare. S-a hotărât să aștepte până la primăvară. Între timp, avea să meargă de mai multe ori în Brooklyn s-o vadă pe Emily și la Marblehead s-o vadă pe Tess. Întotdeauna a fost un părinte atent cu copiii lui.

După Ziua Recunoștinței afacerile merg mai greu. E o perioadă pe care de obicei o aștept cu nerăbdare, numai că anul ăsta nu era așa, tocmai fiindcă afacerile merseseră greu și în lunile dinainte. Pe deasupra, taman la vremea asta fusesem expediată la Hazelden cu un an

înainte. Anul ăsta primisem deja câteva invitații pentru sărbători, dar nu prea aveam chef să merg. La zilele astea festive oamenii se îmbată. Înainte îmi plăcea: mă făcea să mă simt la fel cu ceilalți. Pe când acum, fiind trează la petreceri, mă găsesc asediată de soțul vreuneia dintre invitate, beat chior, care vrea să-l ascult cum vorbește fără șir despre Barack Obama sau despre cum a iubit el marea de când era mic. Și, bineînțeles, mai sunt cei care vor să le spun cât valorează casa lor. Oamenii îmi tot pun întrebarea asta, chestie care mă scoate din fire. E ca și cum l-ai întreba pe un doctor, la o petrecere, despre tusea care nu te mai lasă. E drept, mi s-a și întâmplat să vând casa persoanei care îmi pusese întrebarea. Pe vremea când beam, le spuneam curioșilor ăstora că valorează cu cel puțin 10 mai mult decât plătiseră, doar așa, ca să-i văd mulțumiți. Dar acum îmi tot vine să le spun „Nici pe departe cât ați plătit când ați cumpărat-o", doar așa, ca să văd ce mutre fac. În general am refuzat invitațiile la petreceri de sărbători, dar până la urmă m-am înțeles cu Tess să vin, ca să fiu cu toată familia.

Chiar cu o zi înainte, lucram ceva la birou când Rebecca și-a făcut apariția. Era îmbrăcată în pantaloni și cizme de călărie, cu un hanorac albastru-închis. Era bronzată și radioasă. Ziua fusese neobișnuit de caldă, așa că, împreună cu Linda Barlow, puseseră caii în rulotă și se duseseră la Hart's Beach pentru o partidă de călărie. Cei doi cai, Serpico și Hat Trick, erau odihniți, neobișnuiți cu sunetul valurilor, și galopaseră pe o distanță apreciabilă. Trecuseră de Wind Point Road, zisese Rebecca puțin stânjenită. Până după Wind Point Road și înapoi.

— Ce noroc am avut cu vremea asta, am zis. E o zi splendidă ca să călărești pe plajă.

Rebecca se așezase pe unul din fotoliile din fața biroului meu. A pus glezna unui picior pe genunchiul celuilalt și s-a lăsat pe spate. Și-a plimbat privirea prin birou, de parcă atunci îl vedea prima oară.

— Ce frumos birou ai, a remarcat. E aranjat de fostul tău soț?

— Bineînțeles, am recunoscut. Eu nu mă pricep câtuși de puțin.

Rebecca a zâmbit.

— Îi plăcea să meargă la cumpărături împreună cu tine? Să cumpere haine, vreau să zic… haine pentru tine?

— Da, am gemut eu și ne-am pus amândouă pe râs.

Rebecca zicea că e râsul de pe lume că am avut atâtea semne, atâția ani, și nici nu mi-a dat prin minte că e gay. Chiar că mi se părea și mie amuzant acum, când Rebecca glumea pe tema asta.

— Îmi tot aducea acasă haine de la Boston și New York, lucruri pe care eu nu le-aș fi cumpărat niciodată, dar care arătau grozav…

La un moment dat mi-am dat seama că Rebecca nu mă mai asculta. Cineva descuia ușa laterală, pe unde se intra la birourile de sus. Apoi s-au auzit pași pe scări. Rebecca era îmbujorată la față, și nu doar din cauza plimbării în aer liber.

— Ăsta trebuie că a fost Peter, a zis ea ridicând un prespapier de pe biroul meu și prefăcându-se că-l privește cu atenție.

— Nu cred, am zis. Peter nu prea vine miercurea. Familia Newbold sărbătorește Ziua Recunoștinței acasă la sora lui Elise. În Concord, dacă nu mă înșel. Nu, ăsta cred c-a fost Patch Dwight. La etaj curge un robinet.

— Aha, a făcut Rebecca.

Dintr-odată a devenit foarte interesată de prespapier – un dom de cristal cu un ceas digital la mijloc. Rebecca îl privea cu atenție; îl ridicase și se uita la tavan din bolta lui rotunjită.

— A, că veni vorba, l-ai chemat pe Patch să-ți tragă apă în atelier?

— Da, a răspuns Rebecca. De fapt, l-am pus pe Brian să-l cheme. Ai avut dreptate, a venit cu plăcere și au lucrat foarte frumos. Acum pot să-mi spăl pensulele în atelier.

— Ai mai pictat?

— Da, o groază de chestii, a zis Rebecca înviorându-se. Fac o serie de tablouri uriașe cu luna oglindită în apă. Cea mai mare parte sunt după fotografii de-ale lui Peter. Dar una am pictat-o chiar acasă la Peter, într-o noapte. Era o noapte cu lună plină atât de mare, că nu puteai s-o prinzi cu aparatul de fotografiat. De cum a văzut-o, Peter m-a sunat și mi-a spus să-mi aduc vopselurile.

L-am auzit pe Patch coborând scara în fugă și Rebecca a întors capul să-l vadă când trece prin fața ferestrei, după care s-a întors spre mine și mi-a zâmbit.

— Ai avut dreptate. El era.

Mă uitam pe niște hârtii când Rebecca a zis:

— Hildy, să știi că Peter e puțin supărat pe mine. Pe noi amândouă, de fapt.

— Poftim? De ce?

Rebecca își rodea o unghie.

— Ba nu, lasă-mă să ghicesc. Știe că mi-ai povestit despre voi doi.

— Da, i-am spus cum ai… aflat despre noi și s-a supărat. A zis că ai profitat de mine.

— Am profitat? am repetat abținându-mă să nu râd.

Hai, că era tare! Tocmai Peter Newbold vorbea.

— Nu-ți face sânge rău. Hildy. Nu-i nimic. Peter crede că m-ai făcut să-ți spun lucruri pe care în mod normal nu le-aș spune nimănui. E de părere că toată chestia cu ghicitul gândurilor e o păcăleală.

— Asta și e, Rebecca. Doar ți-am spus. Nu ghicesc gândurile oamenilor, sau cel puțin nu așa cum îți închipui tu. Și nu te-am făcut să spui nimic. Nu-mi vine să cred că Peter te crede așa de influențabilă, încât… mă rog, dacă stau și mă gândesc, nici nu mă mir. El personal s-ar zice că a reușit de minune să te manipuleze.

— Hildy! Cum poți spune așa ceva? E unul dintre cele mai răutăcioase lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată. Doar știi că ținem mult unul la altul, Hildy. Știi foarte bine. Știi totul despre noi.

— Oricum, spune-i lui Peter că n-am de gând să spun nimănui. Și cui aș putea spune? Nimeni de prin partea locului n-o cunoaște pe nevastă-sa. Sunt convinsă că lumea crede că e încurcat cu pacientele…

Asta a fost o lovitură sub centură.

— Iartă-mă, am zis. A vorbit gura fără mine.

— Nu-i nimic, a zis Rebecca. Peter m-a avertizat că ai să-ți ieși din sărite dacă-ți spun, însă n-aveam cum să tac. Doar ești cea mai bună prietenă a mea de aici. Buba e alta: Peter nu e îngrijorat că Elise ar putea afla. Îi e teamă că află și alții și și-ar putea pierde autorizația. Psihiatrii nu au voie să întrețină relații intime cu pacienții. E ilegal. În unele state ar face închisoare doar

pentru ceea ce s-a petrecut între noi. Chiar dacă a fost doctorul meu doar o perioadă foarte scurtă de timp.

— Vrei să spui că doi adulți nu pot avea o relație fiindcă e împotriva legii? Doi adulți, de bunăvoie? Nu cred că e adevărat, Rebecca. Poate pe vremurile puritane, dar acu poți să faci amor cu cine vrei, atâta vreme cât sunteți amândoi adulți. Îmi pare rău să-ți spun, dar cred că Peter te duce cu prețul…

— Ce tot spui?

— Eu personal îi plătesc pensie alimentară unui individ care era încurcat cu alt bărbat timp de doi ani în timp ce eram căsătoriți. Legea n-a considerat că ar fi ceva nepotrivit; de fapt, sunt cumva răspunzătoare să-l sprijin financiar, pe el, și într-o perioadă, și pe partenerul lui, fiindcă eu câștig mai mult. Așa că nu văd cum ar fi împotriva legii ca tu și Peter să aveți o relație. Poate că Peter vrea să crezi așa… nu, lasă, scuză-mă.

— Nu-i nimic, Hildy, da să știi că n-ai dreptate. M-am interesat. E ilegal, din cauză că au fost doctori lipsiți de scrupule care au profitat de pacienții lor. Unii pacienți fac un transfer și își închipuie că s-au îndrăgostit de doctor, dar nu e iubire adevărată. Nu așa cum e între mine și Peter. Iar eu n-am fost niciodată cu adevărat pacienta lui. Nu i-am fost pacientă. În orice caz, a trecut mult de atunci. Ne iubim.

Rebecca îmi părea atât de fragilă, de vulnerabilă, că mi-a părut rău de ce spusesem.

— Știu că așa e. Știu.

Rebecca s-a aplecat spre mine și m-a privit drept în ochi. Voia să-i ghicesc.

— Știi? Știi ce simte? Spune-mi, Hildy. Nu e nevoie să mă menajezi, chiar vreau să știu. Și știu că tu știi.

— Ba nu, am oftat.

Uite de-asta m-am lăsat de ghicit gândurile cu ani în urmă. Oamenii vor să le spui că sunt deosebiți, că drumul lor prin viață are o rațiune cosmică și că îi așteaptă un destin previzibil. Un destin luminos, fericit, anume pentru cineva special, așa cum se cred ei.

— Hildy, Hildy, uită-te la mine, doar câteva clipe.

Am privit-o și m-a trecut un fior. Biata Rebecca.

— Da, da, sigur că te iubește. Nu-ți mai face griji. Ce-ar fi să treci pe la mine diseară? După ce se duc ăia mici la culcare. Haide să bem un pahar de vin, doar unul.

— Ce mi-ar plăcea, Hildy, dar n-am cum. Vine Brian acasă. Vin și socrii mei de Ziua Recunoștinței. Mai bine m-aș duce să mă schimb.

— Cele mai bune urări, Rebecca, i-am spus și ea mi-a urat la fel.

A ieșit pe ușa laterală și am auzit-o cum s-a oprit o clipă în capul scărilor care duceau spre cabinetul lui Peter. Apoi a traversat veranda, tropăind în cizmele de călărie și îndată după aceea am auzit motorul și mașina a luat-o pe Church Street.

În ziua aia am lucrat până târziu. Făceam contabilitatea, pregătindu-mă pentru sfârșitul anului, iar când am plecat spre casă era deja întuneric. M-a luat pe nepregătite, fiindcă ceasul de pe biroul meu arăta ora 3:30. De atunci încolo, ceasul din prespapierul de cristal n-a mai arătat decât 3:30, cu toate că i-am înlocuit bateriile în mai multe rânduri. Nu vreau să spun că a avut vreo legătură cu Rebecca, deși îmi aduc aminte ce spusese Brian în seara aia, la petrecerea dată de Wendy, despre câmpul magnetic al soției lui și efectul lui distructiv asupra aparatelor electrice. E un ceas ieftin, făcut în China. Probabil că se oprise cu multe zile înainte să pună Rebecca mâna pe el, dar nu băgasem de seamă.

Am luat-o pe aleea dintre clădire și biserica congregațională și mi-am ridicat gulerul. Când vremea se răcește pe aici, bate întotdeauna un vânt rece, venit dinspre răsărit. Am suflat în palme să mă încălzesc și am ridicat ochii spre ferestrele înalte ale bisericii, luminate ca ziua. Era miercuri seara, când corul bisericii face repetiții pentru slujba de duminică. Deseori îi zăresc pe cei din cor de la fereastra biroului, prin geamurile aburite ale bisericii: Sharon Rice, Lucy Dobbs de la biblioteca din Crossing, Frizzy Wentworth, bătrânul Henry Mallard și alții pe care nu-i cunosc. În serile când lucram până târziu, mai ridicam ochii de pe hârtii și îi priveam. Zâmbeam fără voie văzând cât erau de convinși; țineau în mâini cărțile de imnuri, rosteau cu pioșenie cuvintele și nu-și dezlipeau privirile supuse de la dirijorul pe care nu-l zăream de unde stăteam. În seara aceea dinaintea Zilei Recunoștinței repetau un recital de clopote. Când am ajuns lângă biserică, am încetinit pasul. Zidurile bisericii sunt groase, trainice, așa că

niciun sunet nu răzbătea afară, în schimb îi vedeam pe credincioși cum țineau în fiecare mână câte un clopot lucios de alamă, cu coadă de lemn. Mișcau clopotele în sus și-n jos, fără nicio noimă, după cum mi se părea mie, care stăteam afară. Mă gândeam că protestanții ăștia din Wendover semănau cu oamenii care cântau în cor pe vremea când eram eu copil. Femei de Massachusetts cu părul tuns scurt, nemachiate, asexuate precum copiii sau pelerinii. Iar bărbații, familiști cu burtă, clincăneau și ei din clopote, toți împreună și fiecare singur. Sus. Jos. Acum… acum… acum… într-o ordine stabilită de o persoană invizibilă.

N-am idee cine dirijează corul bisericii acum, însă când eram eu copil doamna Howell, soția pastorului, se ocupa de cor. Mi-era foarte dragă doamna Howell. De fapt, ea a fost prima care mi-a deschis gustul pentru muzică. Practic, dragostea mea pentru muzică ei i se datorează. Câteodată corul copiilor se alătura corului celor mari ca să cânte imnuri. Alteori, noi, copiii, cântam imnurile noastre anume în timpul slujbei. Doamna Howell spunea că glasurile copiilor o făceau cel mai bine să simtă prezența Domnului și ne-a învățat să nu ne temem să cântăm, să nu ne facem griji dacă cântam vreo notă falsă, ci să cântăm din inimă. Așa nicio notă nu avea să pară falsă.

Da, țineam foarte, foarte mult la doamna Howell.

Într-un an, când eram în clasa a doua ori a treia, m-a ales să cânt un solo – versul de deschidere a *Nopții sfinte*-cu prilejul slujbei din Ajunul Crăciunului, ținută la lumina lumânărilor.

Eram singură în fața altarului și am început să cânt „O, noapte sfântă” cu glas firav, șovăitor, care se strecura printre șirurile de bănci ale vechii biserici. În acel Ajun de Crăciun biserica era întunecoasă și rece. Fețele cunoscute erau deformate de umbrele pâlpâitoare și de firele răsucite de fum care se ridicau din lumânările ținute în mâini de cei veniți la slujbă. Singura persoană pe care o vedeam limpede era doamna Howell, care stătea alături de mine și surâdea calm, ridicând mâna cu un gest lin, parcă măsura aerul cu palma făcută căuș, în timp ce rostea în tăcere cuvintele, odată cu mine.

— Stele strălucesc pe cer, cântam eu cu voce tremurătoare, aproape în șoaptă. Este noaptea nașterii Mântuitorului.

Biserica era plină. Aproape toți cunoscuții mei erau așezați pe bănci, însă eu nu-i vedeam. Mâinile îmi tremurau și, ca să nu se vadă, le încleștasem de fusta roșie în carouri, tradițională mea fustă de Crăciun. Am tras aer adânc în piept și am cântat mai departe, cu ochii la doamna Howell.

— Vreme îndelungă au trăit oamenii în păcat și greșeală, tânjiiiind… (aici mi-am înghițit nodul din gât) până când El a venit… și sufletele s-au bucurat de puterea Lui.

Ajunsă aici, corul de copii și cel de adulți mi s-au alăturat (spre marea mea bucurie). Îndată după aceea au început să cânte toți enoriașii din biserică.

— O rază de speranță, lumea scârbită se înveselește, căci o dimineață nouă și luminată se arată. Îngenuncheați. (Aici se auzea bine vocea de bariton a bătrânului domn Hamilton și vocea de soprană, subțire, dar plăcută, a doamnei Riley, ridicându-se deasupra noastră.) Ascultați glasurile îngerilor. O, noaaapte sfântă… noaptea nașterii lui Isus.

N-am cuvinte să vă spun cât de îmbărbătată te simți atunci când, după ce ai cântat singură, tot corul îți vine în ajutor. Am terminat colindul zâmbind cu gura până la urechi și căutând din ochi fețele prietenilor în mulțime, fețele mamei și tatei, pe care acum le vedeam limpede la lumina lumânărilor. Țin și acum minte cum arăta mama în seara aia, cum cânta și cum îmi zâmbea, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Când ne-a învățat cântecul acela, la școala de duminică, doamna Howell ne-a pus să facem un desen potrivit pentru fiecare vers. Mie mi-a dat să ilustrez versul „până când El a venit… și sufletele s-au bucurat de puterea Lui”. Am desenat un copilaș în iesle, cu o mică aură deasupra capului și raze de soare emanând din el. Doamna Howell mi-a spus „îmi plac razele galbene pe care le-ai folosit ca să arăți bucuria sufletelor și puterea Lui”. Am zâmbit, mândră de mine, cu toate că îl desenasem pe Isus copil așa cum îl văzusem de multe ori – cu o mică aură și înconjurat de raze de lumină

aurie. Sufletul. Puterea lui divină? Vă închipuiți cum explică un adult bazaconia asta unui copil?

A doua zi de dimineață am scos câinii la plimbare. După aia mi-am pus o fustă de lână și un pulover. Până la urmă, avea să fie frig de Ziua Recunoștinței.

Am plecat de acasă pe la prânz. Tess ne-a cerut să sosim înainte de ora unu, fiindcă voia să servească masa la trei. Emily și Scott ajunseseră cu o seară înainte, iar părinții lui Michael locuiau ceva mai încolo, pe aceeași stradă. Când am sosit și eu, toată lumea era deja acolo.

Cum v-am mai spus, nu mi-e ușor să stau printre oameni care beau și se simt bine. Tess și Emily au grijă de obicei să nu bea prea mult când sunt și eu în preajmă. Știam că vor bea un pic de vin, dar se purtau ca și cum nu le plăcea. Soții Watson abia dacă s-au atins de băutură. De-asta mi-am zis că aș face mai bine să întârzii puțin. Ba chiar m-a bătut gândul să beau un păhărel de vin înainte să plec de acasă. Sunt mulți care beau vin la prânz atunci când nu lucrează. Dar mi-a fost teamă că o să mă miroasă. Plus că mi-am adus aminte ce recunoșteau femeile la Hazelden că făceau, spre rușinea lor, atunci când beau în fiecare zi: beau ceva ca să prindă curaj într-o împrejurare anume. Nu, eu nu eram ca ele. N-aveam nevoie de băutură ca să prind curaj. Așa că am ajuns la ora unu fix și am găsit-o pe bătrâna Bonnie culcată pe veranda din față.

Era frig, drept care am lăsat-o să intre în casă odată cu mine și îndată, Tess, care trecea prin fața ușii ducând un platou cu brânzeturi, mi-a zis:

— Mamă, de-abia am scos-o afară. Vreau să pun platoul pe măsuța de cafea și o să mănânce tot.

— Tess, afară e ger. Nu poți s-o lași în camera ta sau înaltă parte?

— Nu. O să scheaune și o să râcâie la ușă. O să-l trezească pe Grady. Scoate-o afară. Te rog.

— Bine, bine, am zis.

Am apucat-o pe Bonnie de zgardă și am scos-o afară. I-am promis să-i aduc pe furiș niște carne de curcan și s-a trântit icnind pe verandă.

Am intrat înapoi în casă, unde toți, până și Nancy și Bill Watson, m-au întâmpinat cu îmbrățișări drăgăstoase. De ce le-o plăcea oamenilor să se strângă

în brațe cu orice prilej? Scott avea un Bloody Mary în mână. Din întâmplare e una dintre băuturile mele preferate așa că, atunci când Tess m-a întrebat ce vreau, am dat să spun Cola dietetică, dar m-am răzgândit și am zis:

— Vreau un Bloody Mary… fără vodcă.

— Aha, carevasăzică o Bloody Mary virgină, a râs Scott. Ți-o pregătesc eu, Hildy, s-a oferit și ne-am dus amândoi în bucătărie.

Mă bucuram să-l văd pe Scott, trebuie să recunosc. Întotdeauna mi-a plăcut și îmi va plăcea. Când m-am măritat cu el, m-am măritat de fapt cu cel mai bun prieten. Anii cei mai răi ai căsniciei noastre au fost cei când știa că e gay, dar n-a vrut să-mi spună. După ce ne-am despărțit, după ce a trecut durerea de a mă ști respinsă și m-am pus din nou pe picioare financiar, l-am regăsit pe vechiul meu prieten, Scott, și el m-a regăsit pe mine.

Când am intrat în bucătărie, Tess, care se învârtea grăbită de colo-colo, împreună cu Nancy Watson, ne-a aruncat o privire exasperată.

— Mami, tati, avem de terminat treaba aici. De ce nu vă duceți să stați cu ceilalți în living?

— Voiam să-i pregătesc mamei tale ceva de băut.

— Bine, atunci, a zis Tess și am văzut cum, în timp ce stropea curcanul cu sos, îl privea pe Scott cu coada ochiului cât timp a amestecat ingredientele.

— Când crezi că se trezește Grady? am întrebat-o.

— De obicei se trezește pe la două, acum că nu mai doarme decât la prânz, mi-a dat Nancy raportul.

I-am zâmbit zicându-mi: „Știu, scumpilor. Voi aveți grijă de el în fiecare zi”.

Scott a stors lămâie în pahar și a mai adăugat câteva picături de Tabasco, așa cum îmi plăcea mie. Ne-am întors în living, dar Michael și Bill se uitau la un meci de fotbal. Eu și Scott nu ne uitam niciodată la emisiunile sportive, dar acum am rămas câteva minute în fața televizorului. Michael și Bill stăteau pe marginea scaunelor.

— Nu, nu. Nuuuu! a gemut Michael pe neașteptate, izbind cu pumnul în canapea.

Scott și cu mine ne uitam la televizor, străduindu-ne să înțelegem de ce suferea în așa hal. Eu personal mă uit

la emisiunile sportive cam cum se uită o pisică. Îmi place că se mișcă ceva pe ecran, urmăresc siluetele, dar n-am nici cea mai vagă idee de ce se petrece acolo.

— Ei, asta a fost, a zis Bill.

— Aaaaahh, a făcut Michael.

Scott și cu mine ne-am privit zâmbind.

— Hai să te uiți la masa din sufragerie, m-a poftit. Am aranjat-o de dimineață.

Ne-am dus în sufragerie și eu am rămas cu gura căscată. Era o masă aranjată ca într-o emisiune de-a Marthei Stewart. Scott colecționa porțelanuri chinezești, fețe de masă și șervete vechi, și întotdeauna împărțea prada cu fetele. Îmi lăsase și mie o groază de lucruri vechi, valorau o avere, dar eu n-aș fi reușit niciodată să aranjez o masă cum știa Scott. Umpluse vazele cu flori proaspete. În mijloc făcuse un aranjament din conuri de brad și mănunchiuri de frunze viu colorate. Din tărtăcuțe făcuse mici suporturi de lumânări. Ne-am tras câte un scaun, ne-am așezat și am ciocnit paharele.

— Noroc, am zis.

— Noroc, Hildy, a zis și Scott și am sorbit din pahare.

— Cât ai de gând să stai în Marblehead? l-am întrebat.

— Plec mâine cu noaptea-n cap. N-am găsit pe nimeni de încredere în grija cui să las magazinul când sunt plecat. Iarna nu țin deschis decât în weekend.

— Aha, mâine e mare zi de cumpărături, nu-i așa?

— Poate la supermarket. Nu la magazinele de antichități. Dar noi… adică eu am făcut vânzare bună după Ziua Recunoștinței.

Fostul iubit al lui Scott, Richard, era și partenerul lui în afacere, dar după ce s-au despărțit s-a mutat la New York. Am mai luat câte o gură din pahar și ne-am zâmbit. Scott părea…

Puhăvit. Bine, hai s-o spun pe șleau. Părea bătrân. Precis că la fel zicea și el despre mine.

— Și… ești pe uscat, hm? a întrebat Scott.

— Nu sunt pe uscat, l-am mustrat eu în glumă, ci la recuperare.

— Așa e, pardon, a zis și a adăugat mai încet: Te duci la reuniunile Alcoolicilor Anonimi?

— Ce, te-ai prostit? am răspuns tot în șoaptă și ne-a umflat râsul pe amândoi.

— Fetele îmi tot spun ce bine îți merge cu „programul”. Până la urmă le-am întrebat care program. Credeam că iei parte la un program TV sau ceva de genul ăsta. „Programul AA”, mi-au zis. Cred că ar vrea să mă facă și pe mine s-o las mai moale.

— Fii atent. Dacă te invită la cină și nu e o sărbătoare mare, sfatul meu e să te ferești ca de dracu’.

Scott a râs și a zis:

— Zău, Hildy, e uimitor ce-ai reușit. Să te lași de băutură… De necrezut… Știu că ai făcut-o de dragul fetelor, dar și ție ți-a prins bine. Se vede schimbarea pe fața ta. Zău.

Poate că nu e prima lui Bloody Mary pe seara asta, mi-am zis. Schimbare! Oamenii văd ceea ce vor să vadă.

Grady s-a trezit la două, cum trebuia. Nancy s-a repezit sus pe scări să-l aducă. Când a coborât cu el, era îmbrăcat cu o pereche minusculă de pantaloni gri și o cămășuță albă, elegantă.

— Sfinte Sisoe, a mormăit Scott. Un mic republican.

— Gata, am zis în șoaptă. Acu știe toată lumea. Te-ai pilit.

Scott a izbucnit în râs, un pic prea tare, așa că Tess și Nancy ne-au dojenit din privire înainte să intre iar grăbite în bucătărie.

Cu toții ne-am jucat cu Grady. Era la o vârstă adorabilă. Știa să meargă, să vorbească și să te farmece.

Nancy l-a pus să zică toate literele alfabetului învățate de la ea. Pe urmă l-a întrebat:

— Cine-i el? arătând spre Michael.

— Tati, a bolborosit Grady.

— Și el? arătând spre Bill.

— Bunu’.

— Bravo. Bunu’, ai auzit ce-a zis Grady?

— Îhî, a făcut Bill întorcându-se și făcându-i lui Grady cu ochiul, după care s-a uitat iarăși la televizor.

— Ea cine e? a întrebat Nancy arătând spre mine.

Atenția lui Grady fusese atrasă de grămada de biscuiți sărați de pe platoul cu brânzeturi.

— Grady, cine e ea? a repetat Nancy străduindu-se să-l facă pe Grady să se uite la mine.

A încercat să-l întoarcă cu spatele la platou, dar el i s-a smuls din mâini și a îndesat un biscuit în gură. După asta a întins mâna după brânza Brie.

— Nu, Grady! a țipat Nancy, l-a înșfăcat și l-a luat de lângă platoul ispititor, plin cu brânzeturi ucigătoare. Ia să vedem dacă mami are o gustărică pentru tine. Dar mai întâi dă-i un pupic bunicii Hildy.

Grady urla după platoul cu brânzeturi. Când mi l-a adus, scutura din cap și zicea: „Nu, nu, nu, nu”.

— Întotdeauna e mâțâit după ce se trezește, a zis Nancy zâmbind în chip de scuză.

— Știu, am zis printre dinți.

Vă spun cu mâna pe inimă: dacă nu l-ar fi avut pe nepotul meu în brațe i-aș fi tras una în cap. Cum putea fi așa de nesuferită cu Grady? Niciodată n-am plăcut-o pe Nancy Watson. Rar am văzut femeie mai toantă. Când nu stă cu ochii pe Grady, face albume cu colaje, hobby-ul ei. Tess mi le tot arată: niște dulcegării grețoase. Nancy face unul pe săptămână, pe cât se pare, folosind poze de-ale lui Grady. Tess întoarce foile ca să le văd, iar eu zâmbesc și spun ceva de genul „Ce bine e să ai timp de lucruri de-astea”, sau „Cred că mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost doar pozele, fără inimioarele și ursuleții de hârtie și tot restul”. Ultima găselniță a lui Nancy erau „baloanele cu gânduri” care ieșeau din capul lui Grady. Se presupune că erau umoristice. De pildă, Grady era înfășurat în prosop după ce i se făcuse baie, iar în balonul scria „Aaah, încă o zi la băi”. De câte ori Nancy sau Tess îmi arătau chestii de astea, eu rămâneam indiferentă, în timp ce ele se schimonoseau de râs, dădeau din cap și își arătau una alteia pozele.

Pregătirea mesei dura o veșnicie. Simțeam cum îmi vâjâie urechile. În ultimele săptămâni ajunsesem la concluzia că e musai să trec de la vin roșu la vin alb. Roșul îmi dădea dureri de cap. Citisem undeva că e din cauza taninului din vinul roșu. Unora le dă dureri de cap.

După ce am trăncănit despre tot felul de fleacuri cu Scott până m-am plictisit, a venit în sfârșit vremea să ne așezăm la masă. Emily deschidea sticlele de vin în bucătărie.

— Mamă, ce bei?

M-a bătut gândul să-i cer o cutie de suc de-a lui Grady. Simțeam că mă „infantilizez” (un cuvânt învățat la dezintoxicare) de fiecare dată când eram întrebată ce

vreau să beau. Am băgat de seamă că Bill și Nancy se uitau de sus la mine, zâmbind.

— Scott, mai fa-mi o Bloody Mary virgină, am zis.

Scott s-a conformat și mi-a preparat cocktailul.

O băutură inocentă pentru fetițe rele care au renunțat la dreptul de a bea băuturi pentru adulți.

Mi-a întins paharul, după care am dat cu toții o mână de ajutor aducând curcanul și garnitura, piureul de cartofi, varza de Bruxelles și mazărea, dovleacul și pastele speciale, fără gluten, muiate în unt de soia – singurul fel de mâncare din drastica lui dietă pe care Grady putea fi convins să o mănânce. Ca de obicei, am umblat de colo-colo după sosieră și după o solniță care să nu fie înfundată, mirându-ne tot timpul de unde vine mirosul de ars. În cele din urmă m-am trezit singură în bucătărie cu paharul de cocktail virgin. Toată lumea era așezată la masă, dar Tess uitase să bage plăcinta în cuptor.

— Las' c-o pun eu, am zis și m-am întors în bucătărie.

Eram singura care nu se așezase încă. Am băgat plăcinta cu mere și cea cu cireșe la cuptor și pe urmă mi-am turnat puțină vodcă în pahar. Nu prea multă, dar nici prea puțină. Chiar așa, să nu te atingi de un strop de alcool într-o zi de sărbătoare… era prea mult. Aveam nevoie doar de un pic, cât să mă binedispun.

M-am așezat și Bill Watson a spus rugăciunea. Am ridicat paharele și ne-am urat cele bune unul altuia. Am sorbit din cocktailul meu. De când mă apucasem din nou de băut, nu mă atinsesem decât de vin. Cum să spun, în mintea mea, vinul nu era o băutură adevărată. Pe când vodca, mi-am zis mai luând o înghițitură, vodca era.

Ei, și?

Am încercat să-l facem pe Grady să mănânce puțin curcan. Scott și cu mine o convinseserăm pe Tess să pună între noi un scaun înalt, pentru bebeluși. Eram cât pe ce să-i dau lui Grady puțin piure când Michael a strigat:

— Hildy, nu! E făcut cu unt și lapte.

M-am uitat la Scott pe deasupra lui Grady și amândoi ne-am ținut să nu izbucnim în râs. Lui Scott i se umflă nările când se abține să nu râdă, dar mie nu mi-a fost așa

ușor. Am întors capul și am tușit, cu șervetul la gură, clipind ca să nu mi se vadă lacrimile de râs. Dacă l-ați fi auzit pe Michael cum mi se adresase… Parcă voisem să-i dau copilului o linguriță de arsenic.

Emily ne-a distrat povestindu-ne despre cum s-a zbătut una dintre colegele ei de apartament să-și găsească un prieten pe Harmony. Chiar că era demențial. Emily știe să te facă să râzi. L-a moștenit pe Scott. Eu m-am dus să mai iau un pahar de „suc de roșii" și mi-am făcut încă un Bloody Mary pentru adulți. Când m-am întors, Grady s-a apucat să bată din palme și să îngâne ceva.

— Cinstit vă spun, eu cred că Grady are talent la muzică.

— Mami, nu-mi vine să cred! s-a extaziat Tess. Așa e. Și eu îi spuneam cuiva acum câteva zile.

— Normal că are, a zis Scott. Ce cântece știi, Grady?

Michael și Tess încercau să-l momească cu cântecele din filmele de copii. Toată lumea era deja spre sfârșitul celui de-al doilea pahar de vin, așa că-i luam peste picior, zicând că alea sunt cântece tâmpite.

— Eu l-am învățat niște cântece adevărate, am zis. Cântece pe care eu și tatăl vostru le fredonam pentru voi, fetelor…

— Ei, ce să-ți spun, a făcut Emily cu un zâmbet ironic. Grady învață melodii rock, de-ale trupei Grateful Dead.

— Ete, na, am protestat la unison, eu și Scott și dintr-odată ne-am simțit ca pe vremuri, când eram doar Scott, Tess, Emily și cu mine.

— De când mă știu m-a călcat pe nervi trupa asta, am zis eu învârtind „sucul" în pahar, amuzată de idee.

— Și pe mine la fel. Mai slăbiți-mă, a zis și Scott. Grady, ia ascultă aici un cântec al măreței Nina Simone.

— Tati, nu! au țipat fetele în cor, râzând cu gura până la urechi.

M-a umflat și pe mine râsul, de era să mă înec cu băutura. Auzi, Scott să cânte muzică gospel în fața socrilor!

— Stați așa, am spus în cele din urmă. Lui Grady îi plac Simon și Garfunkel. L-am învățat *Scarborough Fair.*

— Chiar așa, Hildy? a zis Scott, zâmbindu-mi drăgăstos. Cântă-i-l, m-a îndemnat. Cântă-i-l acum.

— Nu pot, am chicotit, simțind că roșesc.

— Hai, mami, m-a rugat Emily.

— Păi, nu pot să-l cânt de una singură. Îmi trebuie acompaniament.

— Taaati… îl rugau fetele.

— Nu pot să cred. Altădată nu puteați suferi să ne ascultați, am râs eu.

— Ba nu, m-a contrazis Tess.

— De fapt, nu ne plăcea când îl cântați în mașină, a zis Emily.

— Așa e. Era groaznic. Mai bine nu-l cântați, a spus Tess. Firește că după asta l-am cântat. Ne-a ieșit binișor. Am cântat zâmbindu-ne unul altuia pe deasupra căpșorului lui Grady, care se răsucea ca să se uite când la Scott, când la mine. Am luat niște note false. Scott tot încurca versurile, dar, când am ajuns la refren, a fost la fix. A fost foarte bine, simțeam că e un lucru frumos. Când am ajuns la sfârșit, Grady a plesnit cu palmele în tava din fața lui.

— Mai, făcea. Mai.

Au râs cu toții când l-au auzit. Emily zâmbea, clătina din cap și își ștergea lacrimile cu șervetul. Ea a fost întotdeauna cea mai impresionabilă dintre noi, dar e adevărat că și fusese un moment de suflet.

— Nu ne stârni, Grady, c-o să-ți pară tare rău, a zis Scott.

— N-am știut că aveți voci așa frumoase, a spus Nancy Watson.

— Și fetele cântă frumos. Tess, mai ai chitara aia? am întrebat-o chiar în timp ce își turna încă un pahar de vin.

— E pe undeva. În pod, cred. Pot să mă duc să văd. Da să știți că n-am de gând să cânt împreună cu voi.

După ce am terminat desertul și am spălat cea mai mare parte a vaselor, ne-am așezat în fața căminului. Tess își acorda chitara. Mie mi s-a dat în sfârșit voie să o bag pe Bonnie în casă și când am dus-o la bucătărie să-i dau de mâncare mi-am mai dres un pic băutura. Gata, asta a fost tot. Nicio picătură mai mult. Aveam de condus până acasă. Scott a intrat tocmai când storceam lămâie în pahar.

— Draga de Bonnie, a zis. Însoțitoarele tale ce mai fac?

Scott le spusese întotdeauna câinilor „însoțitoare”. Era încă o glumă pe seama puterilor mele vrăjitorești: o aluzie la animalele care însoțesc vrăjitoarele. Când fetele erau mici, aveam un câine, o corcitură de husky numit Luca. Câinele făcea pipi pe lucrurile la care ținea Scott, îi rodea pantofii și curelele. Când se supăra, Scott pretindea că Luca se purta așa fiindcă eu îl puneam, lucru care mă distra la culme.

— Babs și Molly nu sunt însoțitoare. Nu seamănă câtuși de puțin cu Luca. Câinele ăla semăna cu mine, ba se și purta la fel ca mine.

— Ei, nu fi așa de aspră cu tine, a zis Scott.

— Cum adică? Luca a fost un câine a-ntâia: loial, stoic, deștept…

— Afurisit, ranchiunos și nedisciplinat, așa mi-l amintesc eu, m-a corectat Scott.

— Vezi? La fel ca mine. Ăștia pe care îi am acum nu sunt animale însoțitoare. Mă rog, poate Babs o fi nițel. Dă numai un pic.

— Babs e aia care muşcă, nu? Eu cred că semeni mai mult cu ailaltă. Aia care e blândă și zâmbește… doar că nu vrei să afle oamenii cum ești de fapt.

— Nu. În niciun caz nu semăn cu Molly, care așteaptă totdeauna disperată o mângâiere, am glumit eu.

Scott m-a rugat să încerc pe Bonnie trucul pe care îl făceam la petreceri. Pot să fac câinii să asculte comenzi simple, fără să scot o vorbă ori să fac vreun gest evident. Nu e neapărat nevoie să fie un câine cunoscut. Pur și simplu îi atrag atenția cu o bucățică de mâncare; după aia mă ascultă. Deci am luat o bucată de carne de curcan din resturile rămase, am chemat-o pe Bonnie și am ridicat puțin mâna cu bucata de carne. Câinele s-a așezat pe coadă. Am așteptat până și-a mutat ochii de la carne la fața mea și atunci am expirat încet, aplecându-mă ușor spre ea. După câteva clipe Bonnie s-a întins pe burtă. Atunci i-am aruncat bucata de carne.

— Mami, tati! a strigat Emily din living. Ce faceți acolo?

— Nimic, scumpo. Mami vrăjește câinele, a răspuns Scott râzând.

I-am dat un brânci să intre în living și l-am urmat.

După câteva minute îl legănam pe Grady pe genunchi și îi cântam:

Tropa, tropa, până-la Boston

Tropa, tropa, până-la

y
n
n
,
I
a
s
ă
fi
i
a
t
e
n
t,
b
ă
i
e
t
e,
S
-
a
r
p
u
t
e
a
s
ă
...
c
a
zi
p
u
ți
n
.

Când ajung la ultimul vers Grady, se agită și începe să țipe încântat, fiindcă după ce spun „să… cazi puțin” desfac genunchii, poponeața îi alunecă și i se pare că va cădea pe jos. Dar chiar atunci îl salt înapoi pe genunchi. Lui Grady i-a plăcut dintotdeauna jocul ăsta; de fiecare dată râde și țipă că mai vrea. Și fetelor le plăcea jocul când erau mici.

În cele din urmă, Scott a reușit să acordeze chitara. Soții Watson își sorbeau cafeaua și terminau ultima bucată de plăcintă. Scott s-a priceput întotdeauna să imite vocile și, când era în formă, cânta întocmai ca interpretul imitat. În seara aia, de pildă, a început cu *Sweet Lorraine,* pe care a interpretat-o exact ca Nat King Cole. Imaginați-vă cum sună *Sweet Lorraine* la chitară. Poate nu vă vine să credeți, dar cum o cântă Scott sună nemaipomenit de bine. După asta m-a convins să cânt ceva împreună cu el.

— Doar un cântec, am cedat eu.

Am cântat o variantă lentă a melodiei *Sea of Love,* pe care o cântam pe vremea când dădeam spectacole prin cafenele. Așa cum o cântam noi suna trist, a jelanie. Acum, după ce n-o mai cântaserăm de ani de zile, aveam lacrimi în ochi când am încheiat. Scott s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Se făcuse ora de culcare pentru Grady.

— Îl duc eu sus, a zis Nancy.

Grady stătea pe genunchii mei, așa că m-am ridicat cu el în brațe și am zis:

— Ce prostii vorbești, Nancy. Ai muncit destul toată seara. Odihnește-te. Îl duc eu.

Toată lumea a părut uimită de ce spusesem. Să fi vorbit prea tare sau apăsat?

— Ei, nu, dar eu îi știu toate obiceiurile, a spus Nancy.

— Cum adică? am zâmbit eu indignată, doar îl duc la culcare în fiecare vineri seara.

— Pe Grady îl duc eu la culcare, a intervenit Michael.

Nancy și cu mine ne-am pus pe râs. Ca toți ceilalți, de altfel. Chiar că ne purtam ca două bunici care au ceva de împărțit, așa că i l-am dat pe Grady lui Michael. Dar mai întâi l-am strâns un pic în brațe. Mi-am îngropat fața în gâtul lui moale și l-am pupat până a început să râdă. Râdea cu sughițuri, așa că l-am pupat iar. Și iar.

— Gata, mamă, a zis Tess privindu-mă cu atenție. Nu vreau să se agite prea tare înainte de culcare.

— Da, să trăiți, am răspuns și i l-am dat pe Grady lui Michael.

Michael e un tată grozav. De multe ori se întâmpla să uit asta, așa că acum i-am strâns în brațe pe Michael și pe Grady deodată și am zis:

— Trebuie să plec, așa că, dacă nu cobori până atunci, vă spun noapte bună, băieții mei dragi, iar ție, Michael, îți mulțumesc pentru o seară absolut minunată, și i-am îmbrățișat din nou.

— Plăcerea a fost a noastră, Hildy, a spus Michael.

— Ești un tată minunat, cu adevărat minunat! Sper că știi.

N-am putut rezista și i-am mai strâns un pic în brațe.

— Ei, mulțumesc, Hildy. Hai, spune-i noapte bună bunicii, l-a îndemnat pe Grady.

— No-te bu-ă, a făcut Grady.

Michael l-a dus pe Grady sus. Bill, Nancy și cu mine ne-am luat paltoanele. Le-am strâns în brațe pe fete, scumpele mele fete și le-am spus cât de mult țin la ele. Mi-au răspuns bâlbâindu-se că și ele țin la mine. După aia i-am strâns în brațe pe Bill și Nancy. Pe bune, cu toate că sunt plictisitori și îl consideră pe Grady nepotul lor personal, nu se poate să nu-i îndrăgești pe Nancy și Bill Watson. Oamenii ca ei sunt sarea pământului. Greu găsești un tip mai de viață decât Bill Watson. Iar Nancy e întotdeauna bine intenționată. Ce noroc pe mine, să am cuscri așa de cumsecade. Le-am și spus.

Scott m-a condus până la mașină și mi-a deschis ușa.

— A fost nemaipomenit să fim împreună. Să fim din nou o familie.

— Într-adevăr, am zis și eu din tot sufletul și l-am îmbrățișat.

Ne-am sărutat, un sărut adevărat, pe buze. După aia i-am zis:

— Ce dracu ți-a venit să te faci gay?

Scott a izbucnit în râs. M-am urcat în mașină, am dat în marșarier, încet, încet, pentru că știam că băusem ceva (niciodată nu ești îndeajuns de grijuliu) și am plecat spre casă.

Mi-a luat trei sferturi de oră bune ca să ajung. Am condus încet, dar eram într-o dispoziție de zile mari.

Seara asta îmi întărise o idee pe care o aveam de mai multă vreme: eram o companie mult mai agreabilă atunci când beam. Fetele erau convinse că băutura îmi făcea rău, și nu doar mie. Ei, uite că în seara asta le-am arătat că lucrurile stăteau taman de dos. Băutura mă ajuta. Toată lume se simțea mai bine când eu beam. Nu mai râsesem așa împreună cu fetele și cu Scott de nu mai țin minte când. Dacă faptul că beam le îndurera în așa măsură pe fete, atunci am să fac precum astă-seară. Am să iau ceva pe tăcute. Doar atât, cât să mă simt bine.

Când mergi la Wendover, poți s-o iei prin Crossing, apoi pe Pig Rock Lane și să cobori pe River Road, unde locuiesc eu, sau să urci colina și s-o iei pe drumul ocolitor. M-am hotărât s-o iau pe colină, din curiozitate. Voiam să văd ce fel de musafiri avea Rebecca de Ziua Recunoștinței. Trecând prin fața casei am văzut cinci sau șase mașini pe alee. Mi-am continuat drumul. Mai la vale am trecut prin fața casei lui Frankie. În casă ardea focul, fiindcă la lumina lunii se vedea fumul ieșind pe coș. Într-una dintre camerele de la parter lumina era aprinsă. În curte nu se vedea decât camionul lui. Mă întrebam dacă are vreun musafir la masă și cine ar putea fi. Recunosc, mă trăgea ața să intru. Să bat la ușă. Dar am trecut mai departe. Asta am învățat la dezintoxicare: să mă feresc de belea.

La Hazelden se vorbea mult despre belelele în care intraseră unii și alții în vremea când se țineau de băutură. Povesteau cum decurseseră lucrurile, puneau pe masă „jurnalul băutorului” și spuneau ceva de genul „îmi mergea bine, aveam o slujbă bună, copii foarte reușiți. Mă abțineam două sau trei luni și nu beam decât când ieșeam în lume. Și pe urmă iar o feșteleam și dădeam de belea”.

Când o feșteleai ori dădeai de belea însemna că erai arestat pentru conducere sub influența alcoolului ori că făceai o scenă în public, beat fiind. Că erai dat afară pentru că veniseși beat la lucru. Dacă erai femeie, ți se întâmpla să te trezești într-un loc necunoscut, alături de un străin. La Hazelden am întâlnit o femeie care intrase într-un bar să-și înece în alcool necazul de a fi fost părăsită și se trezise într-o stațiune din Bahamas alături de un tip foarte nostim, care era totuși căsătorit. Am auzit tot felul de povești hazlii, trebuie să recunosc.

Toată lumea râdea, până și cei care le spuneau, fiindcă își dădeau seama că nu sunt atât de răi sau descreierați pe cât credeau că sunt. Sufereau de o boală care se numea alcoolism. Dar exista o soluție, care se numea Alcoolicii Anonimi și care beneficia în principiu de ajutor „de sus”.

Adică de la Dumnezeu.

Cu toții aveam datoria să ne spunem povestea, de la prima experiență cu alcoolul, până la cum ajunseserăm la Hazelden. Într-o seară, după ce eram acolo de câteva săptămâni, mi-a venit și mie rândul să-mi depăn povestea în fața „grupului”. Am început așa cum îi auzisem și pe alții. Le-am spus cum, încă de la prima mea bere, băută pe North Beach împreună cu câțiva colegi de liceu, îmi plăcuse senzația pe care mi-o dădea alcoolul. Am spus cum mă ajuta să-mi înving timiditatea după ce am intrat la facultate. Cum credeam că sunt mai frumoasă, mai simpatică, mai deșteaptă și, pe bune, mai amabilă cu ceilalți atunci când beam. Toată lumea dădea din cap în timp ce vorbeam. Se „identificau” cu mine. La început alcoolul avusese același efect asupra lor. Când am ajuns la punctul ăsta, s-au așezat mai comod pe scaune, așteptând să le spun ce nu mersese bine. Voiau să audă cum dădusem de belea. Însă eu am continuat să vorbesc despre vremurile bune. Despre cafenelele în care cântam împreună cu Scott și despre cum alcoolul mă scăpa de trac și mă ajuta să cânt mai bine. Le-am povestit cum am făcut autostopul până la Woodstock și l-am văzut pe Jimi Hendrix, drogați de nu mai știam ce e cu noi. Am explicat că cele două sarcini mi-au prins bine. Am lăsat-o moale de tot cu băutura. Am renunțat la țigări și marijuana și nu m-am mai apucat niciodată de ele. Pe urmă le-am spus cum, odată cu trecerea anilor, a început să-mi placă să beau un pahar sau două la sfârșitul zilei. Îmi plăcea starea de bine pe care mi-o dădea băutura la petreceri, mai ales după ce Scott plecase și mă simțeam pierdută prin viață.

— Mai presus de toate, am zis în chip de concluzie, regret că nu mai pot bea împreună cu oamenii la care țin. Așa îi iubeam și mai mult.

Și cu asta am încheiat. De obicei, la sfârșitul unui „jurnal” se aplauda, dar când eu am tăcut s-a lăsat tăcerea, apoi cineva a aplaudat din politețe – colega mea

de cameră și o nou-venită, care era la prima ei reuniune de grup.

Celia, consilierul și șeful grupului, și-a dres glasul și a zis:

— Mi se pare că ai și alte lucruri de povestit, Hildy.

— Aha, am făcut eu și m-am străduit să-mi aduc aminte și altceva. Păi eu beau de ani buni, doar nu vreți să-mi aduc aminte tot ce mi s-a întâmplat.

Aici au izbucnit cu toții în râs, ceea ce mi-a făcut plăcere.

— N-ai fost arestată fiindcă ai condus sub influența alcoolului?

— Ba da. Numai că, dacă e s-o spun pe cea dreaptă, aș fi scăpat basma curată dacă n-aș fi intrat în fundul unei mașini de poliție.

Acum au râs cu gura până la urechi. Chiar că era de râs. Nici eu nu m-am putut abține.

Celia a zis:

— Cred că ar trebui să citești capitolul cinci din manual, Hildy. Este despre onestitate. Primul pas spre onestitate și vindecarea de boala alcoolismului este să recunoști că suntem neputincioși în fața alcoolului, că din cauza lui nu mai avem control asupra vieților noastre.

— Anul trecut am vândut proprietăți în valoare de șapte milioane de dolari, singură, fără ajutorul nimănui. Am crescut două fiice minunate. Am pierdut controlul asupra vieții mele de când am venit aici…

Cum de nu le pica fisa?

Un tip care-mi era simpatic, un negru foarte amuzant pe nume Raymond, a întrebat:

— Eu tot n-am înțeles: De ce ai venit aici, Hildy?

Ei, atunci am fost nevoită să mărturisesc că fetele mele mă acuzaseră de alcoolism. Că făcuseră o intervenție. De câte ori rosteam vorba asta mă poticneam și era cât pe ce să zic „inchiziție” în loc de „intervenție”. După mărturisirea asta toți cei din grup s-au întrecut ca să mă ajute să îmi corectez negarea. Dacă vrei să ieși de acolo după 28 de zile, atunci ai face bine să nu mai negi și să împărtășești cu ceilalți câteva întâmplări cu bucluc. Intrasem și eu la belea, firește. O dată sau de două ori, când eram la facultate, mi s-a întâmplat să mă trezesc unde nu trebuie. Fusesem

arestată pentru condus sub influența alcoolului, mă făcusem de râs la niște dejunuri de afaceri și bălmăjisem monologuri la câteva petreceri, cu limba amorțită de băutură. Ei, și mai era și tărășenia cu Frankie Getchell, dar de aia n-am pomenit nimănui.

S-a întâmplat cu ani buni înainte să ajung la Hazelden. Mai întâi trebuie să vă spun că era în momentul când mariajul meu cu Scott era pe butuci. Nu mai făcusem sex de șase ani. Pretindea că are „libido scăzut". Uimitor e că eu îl credeam. Mă rog, în parte îl credeam, în parte îmi dădeam seama că ajunsesem atât de neatrăgătoare, că nu-l mai interesa să se culce cu mine. Îmi închipuiam că eu sunt de vină. De Crăciun m-am dus la petrecerea dată de Mamie și Boatie. E o petrecere pe cinste, la care invită de fiecare dată cel puțin o sută de persoane. Într-un an Mamie a pus o pereche de coarne pe capul poneiului fetiței ei, Lexie, și l-a adus să-l vadă invitații. Până la urmă poneiul, speriat să vadă atâta lume, i-a tras o copită în șold, s-a smuls din mâna ei și s-a apucat să tropăie prin bucătărie, spărgând vesela și băgând spaima în angajații firmei de catering.

În noaptea petrecerii a fost un viscol teribil. Eu trăsesem serios la măsea. Scott nu era cu mine. Era la New York, „în căutare de antichități". Abia mai târziu am aflat ce pot face „antichitățile" pentru libidoul unora. Petrecerea era pe sfârșite când am plecat. Ajunsă la mașină am găsit-o înțepenită în gheața adunată pe alee. Toată lumea plecase, iar mașina mea bloca ușa garajului în așa fel încât nici Mamie, nici Boatie nu puteau să-și scoată mașinile. Boatie l-a chemat pe Frankie, știind că oamenii lui ieșiseră cu plugul de zăpadă, ca să-l roage să-l trimită pe unul din ei să mă ducă până acasă. M-au rugat să rămân la ele, dar la vremea aia fetele locuiau încă la mine și nu voiam să nu fiu acasă a doua zi, când se trezeau.

Când a venit plugul, mi-am luat la revedere de la Mamie și Boatie și am luat-o spre camion, abia ținându-mă în picioare pe gheață. Șoferul a sărit jos ca să mă ajute să urc pe locul pasagerului și atunci am văzut că era Frankie în persoană. Frankie Getchell. Eu eram îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată, și aveam pantofi cu tocuri înalte – la vremea aia eram în formă, nu ca

acum –, dar tot a fost nevoie să mă ajute să mă urc în cabina încăpătoare, dar murdară. Apoi s-a aburcat și el pe scaunul șoferului.

— Bună, Hildy, a zis și a băgat în marșarier.

— Bună, Frankie. Nu credeam că vii chiar tu… Ziceam că trimiți unul din băieți.

— Nu, am venit chiar eu.

Când am plecat viscolea. Drumul nu se vedea. Vântul arunca vârtejuri de zăpadă în parbriz, ștergătoarele nu făceau față. Ni se părea că zburăm prin spațiu și că suntem sorbiți în tăcere într-o vâltoare de stele. I-am spus lui Frank să strângă ochii, așa cum făceam și eu, ca să i se pară că ne aflăm într-o rachetă cosmică și ne învârtim printre stele și planete micuțe. Pe Frankie l-a umflat râsul și m-am uitat la el să văd dacă strângea din ochi, așa cum îi spusesem. Și atunci l-am văzut, nu pe acel Frankie care făcuse burtă și chelise, care șchiopăta nu se știe de ce, a cărui mașină mirosea a gunoi, ci pe acel Frankie care mă strângea în brațe în nopțile fierbinți, alunecoase și sărate, petrecute pe yachturile altora, cu mulți ani în urmă.

— Mai vreau, îi șopteam uneori. Mai vreau.

Lângă Frankie simțeam că am să capăt oricât doresc. Dar acum căsnicia mea era un dezastru sexual. Soțul meu era un bun prieten și un tată bun, însă eu aveam nevoie de cineva care să mi-o tragă. Asta i-am și mărturisit lui Frankie, cam cu aceleași cuvinte. El mă privea zâmbind și clătina din cap. Ce situație jenantă! Mă simțeam ca dracu. (De ce nu poți să uiți când ai nevoie?) Îmi amintesc că Frankie se înroșise un pic la față.

— Hai să ne oprim nițel la tine, Frankie, ca să… știu tu… doar câteva minute.

Aveam ciorapi negri Donna Karan; îmi scosesem pantofii și îmi frecam degetele de piciorul lui.

Frankie chiar a oprit în fața casei lui și m-a întrebat:

— Sigur, Hildy?

— Da, am răspuns și am izbucnit în lacrimi.

— Gata, asta a fost. Te duc acasă.

— Ți-e scârbă de mine, așa-i? am întrebat printre sughițuri.

— Nu, Hildy, doar că acum ești trotilată. Du-te acasă și trage un somn bun. Mâine o să vezi lucrurile astfel.

Bineînțeles că a doua zi dimineață am văzut lucrurile altfel și mi-a venit să intru în pământ de rușine. A fost una dintre diminețile în care m-am trezit terorizată de ideea că băutura pusese stăpânire pe mine, că nu mai aveam scăpare. Nu era prima oară că mă trezeam gândind așa. Înainte să merg la Hazelden era gândul cu care mă trezeam de cele mai multe ori.

Acum nu mă mai obsedează ideea asta când mă trezesc, fiindcă, așa cum am mai spus, am învățat să nu mi-o mai caut cu lumânarea. Acum știu să țin lucrurile în frâu. Beau cu măsură, așa că, dacă văd că aș putea da de belea, mă abțin.

Înțelegeți de ce, în seara aia, am trecut pe lângă casa lui Frankie, m-am dus acasă la mine, m-am băgat în pat alături de Molly și Bess, fetițele mele, cățelușele mele dragi, și am adormit pe loc, pătrunsă de spiritul acelei zile de sărbătoare.

Doisprezece

— Rebecca McAdams a sunat de trei ori de azi-dimineață, m-a anunțat Kendall de cum am intrat în birou luni.

— E nouă și un sfert, am zis. A sunat deja de trei ori?

— Mda, a lăsat două mesaje pe robot. Și a mai sunat o dată acum câteva minute.

M-am dus în birou și am format numărul Rebeccăi. A ridicat receptorul după primul țâr.

— Hildy? a întrebat cu voce întretăiată de bucurie.

— Salut, Rebecca. Ce s-a întâmplat?

— A, nimic. Cum te simți?

— Bine.

Rebecca a izbucnit în râs:

— Ne-am făcut griji pentru tine aseară.

Aseară?

— Da? am făcut eu.

— Chiar am crezut că vii la noi când ai sunat, dar până la urmă mi-a părut mai bine că te-ai răzgândit. Am stat și te-am așteptat, să știi, împreună cu Brian.

— Mda, vezi tu, până la urmă m-am dus la culcare.

Asta ți se întâmplă. Așa pățesc băutorii care dau în amnezie.

Până n-am ajuns la Hazelden credeam că toți băutorii suferă de amnezie. Și pe mine mă apuca când și când, după ce mă apucasem de băut la liceu. Nu mai țineam minte să fi mers la un chef, nici măcar la unul unde fusesem ce se cheamă „sufletul petrecerii”. „Nici măcar nu ne-am dat seama că ești beată”, îmi spuneau de multe ori prietenii când îi asiguram că nu-mi aduc aminte să-i fi văzut. Ajunsesem să cred că funcționam pe un fel de pilot automat, și încă unul sictirit pe viață. Mi se întâmpla să fiu la o petrecere, într-un bar sau un restaurant, beam ceva și trăncăneam cu amicii și dintr-odată mă trezeam a doua zi. Trecea oarece timp până aflam că îi dusesem pe câțiva pe plajă ca să facem o baie în pielea goală, sau convinsesem pe cineva să danseze pe tejgheaua barului, ba chiar că mă dădusem la un tip pe care abia dacă îl cunoșteam.

Ei, dar anii au trecut, am devenit soție și mamă. Nu mai avea niciun haz să uit ce făcusem mai multe ore în

șir. Unii chiar considerau că e ceva în neregulă cu mine. Așa că îmi pusesem la punct o tactică de intimidare a celor care voiau să știe ce făcusem cu o seară înainte. Dădeam răspunsuri în doi peri când eram întrebată cum ajunsesem acasă și bălmăjeam ceva fără cap și coadă dacă venea vorba de o discuție despre care nu-mi aminteam o boabă. Am încheiat afaceri de care nu-mi aduceam aminte, invitasem oameni la mine acasă, dezvăluisem secrete, făcusem declarații de dragoste unor cunoștințe întâmplătoare – tot felul de lucruri pe care trebuia să le repar când mă trezeam, încă mahmură, chinuită de o năprasnică durere de cap. Așa că acum înțelegeți de ce, după excursia la Hazelden, cea mai bună soluție era să beau acasă, singură. Ce ușurare să nu mă trezesc că am de dres tot felul de tâmpenii. Credeam că nu mai dau telefoane când sunt beată, dar, pe cât se pare, dacă e s-o cred pe Rebecca, o luasem de la capăt. Mai bine zis, pilotul meu automat trăgea sforile de capul lui. La Hazelden, în timpul unei ședințe de „educație", un consilier ne explicase ce e cu amnezia alcoolică.

— Atunci când aveți o fază amnezică, mintea voastră conștientă nu funcționează. Acționați în principal pe baza unor instincte primitive. Sunteți asemenea animalelor.

Animalul din mine o sunase pe Rebecca și acum eram nevoită să șterg urmele.

— M-am gândit că e totuși mai bine să mă duc la culcare, am repetat.

Rebecca a râs.

— Mi-a fost teamă să nu ai probleme cu condusul, judecând după vocea ta. Dar când am sunat și n-ai răspuns m-am gândit că te-ai dus la culcare. Oricum, s-ar zice că te-ai distrat de minune.

— Chiar așa, m-am simțit nemaipomenit, i-am tăiat eu vorba.

Aoleu! Ce i-oi fi spus la telefon?

— Ce grozav că tu și Scott sunteți prieteni buni. Nu cred că lucrurile o să meargă la fel de bine cu mine și Brian după ce o să ne despărțim, a zis Rebecca și, până să apuc să adaug ceva, m-a întrebat: Ai văzut dacă Peter e cumva la cabinet?

— Abia am ajuns, Rebecca. Dar azi e luni. N-are de ce să fie aici.

— Știu și eu… Dar nici la spital nu e. De azi-dimineață tot încerc să dau de el.

M-am uitat la ceasul de pe birou, care tot 3.30 arăta. Apoi m-am uitat la ceasul de la mână.

— E 9.40, am zis. Nu cred să fi ajuns. Dă ce-i așa urgent?

— Urgent? De ce-ar fi ceva urgent? Nu l-am mai văzut de mai bine de o săptămână. Vreau să vorbesc cu el. Întotdeauna ajunge la spital înainte de 8. Mă gândesc că poate i s-a întâmplat ceva în weekend.

— Rebecca, am zis, sunt sigură că totul e în regulă. Probabil că a umblat de colo-colo, de la o petrecere la alta. Cine știe, poate e și un pic mahmur și a dormit mai mult ca de obicei…

— Poftim? Chiar crezi că se simte bine cu Elise? Că sărbătorește împreună cu ea? Tu singură mi-ai spus acum vreo două zile. Pe mine mă iubește! Viața alături de Elise e un iad! Nu, mă tem că s-a întâmplat ceva.

N-am mai spus nimic. Rebecca se purta mârlănește, iar pe mine mă durea capul.

— Alo? a zis ea în cele din urmă.

— Da, te aud, am răspuns frunzărind corespondența de pe birou.

— Hildy, ai să mă anunți când vine? m-a întrebat pe un ton mai blând; se ruga de mine, ca o fetiță.

— Da, draga mea, sigur că am să te anunț, i-am spus ca s-o liniștesc.

După ce am închis, m-am gândit un pic îngrijorată la ea. La ea și Peter.

Afacerile mergeau slab în preajma sărbătorilor, dar pe la începutul lui decembrie am primit o ofertă pentru casa lui Cassie și Patch. Le arătasem de două ori casa soților Goodwin, așa că știam că-i interesează, dar de fiecare dată se plânseseră de „halul” în care arăta, așa că nu-mi făceam speranțe prea mari. Reparațiile făcute de Frank nu avuseseră viață lungă. Dar alde Goodwin își doreau să locuiască în Wendover, prețul casei era pentru buzunarul lor și le plăcea și locul. Au oferit cam puțin, Cassie și Patch s-au târguit și au bătut palma. Ce bucuroasă am fost! În seara aia, recunosc, am sărbătorit împreună cu Babs și Molly. Cassie și Patch au sărit în sus de bucurie când le-am spus că ceilalți vânzători

acceptaseră condițiile lor. Jake nu știa, bineînțeles, dar avea să meargă la o școală unde chiar putea fi ajutat. Mă simțeam bine că dădusem și eu o mână de ajutor. Am terminat sticla de vin roșu, dar adevărul e că fusese aproape goală, așa că am deschis alta.

Dimineața următoare era cenușie. Ningea, dar fulgii se transformau în picături de apă. Era ceea ce meteorologii numesc „zloată". Am ajuns cu oarecare întârziere la birou și, de cum am intrat, Kendall a sărit de pe scaun, vizibil tulburată.

— Rebecca McAllister e în birou. Era deja aici când am sosit eu.

— Ce mă-sa…? mi-a scăpat.

Kendall a făcut ochii mari.

Am intrat și am găsit-o pe Rebecca la fereastră, privind cum cade lapovița din cer.

— Bună, Rebecca. Ia spune, care-i povestea?

Rebecca s-a întors și când a dat cu ochii de mine a oftat ușurată, un oftat dramatic.

— Uf, Hildy, ce mă bucur că ești bine.

— Sigur că sunt bine.

— Mai ții minte ceva de aseară? Adică, după ce ai plecat de la mine de acasă?

Ce? Inima mi s-a zbătut în piept.

— Aseară? am zis.

Rebecca s-a dus și a închis ușa. Eu m-am așezat la birou.

— Hildy, n-am vrut să-ți spun fiindcă știu că băutura e un subiect sensibil pentru tine. Dar să știi, cred că ar trebui să reiei tratamentul ori să faci ceva. Nici măcar nu-ți aduci aminte că ai venit acasă la mine aseară?

Să respir. Să nu uit să trag aer în piept și să-l dau afară.

— Nu, n-am fost nicăieri. M-am băgat în pat. Am mult de lucru azi-dimineață, așa că poate putem sta de vorbă altădată…

— Știu. Vinzi casa soților Dwight. Mi-ai spus aseară.

Da, parcă-mi aduceam aminte, ca prin ceață, că vorbisem la telefon când eram întinsă în pat.

— Aha, acum îmi aduc aminte, am zis. M-ai sunat tu. Eram pe jumate adormită, de-aia nu mi-am amintit de la început.

Mi-am făcut de lucru cu hârtiile de pe birou, ca să nu se vadă că-mi tremură mâinile. Mă enervasem și de câte ori îmi ies din fire îmi tremură mâinile.

— Nu, Hildy, a zis Rebecca cu tristețe în glas.

(Oare de ce trebuia să arate că-i e milă?)

— Nu te-am sunat. Tu ai venit cu mașina acasă la mine. Erai… îți ieșiseși din fire. Aș fi vrut să te duc acasă, dar Magda avea liber și, oricum, nu m-ai lăsat tu. Țipai așa de tare, că l-ai trezit pe Ben.

Când cineva îți povestește ce-a făcut trupul tău atunci când mintea era dusă cu sorcova, simți că ești gol, dat în vileag. Parcă te-a jupuit cineva de piele în public, parcă ai rămas învelită doar cu o pieliță scârboasă, pe care nimeni n-ar trebui s-o vadă și care e acum la vedere.

Eu nu le povestesc niciodată altora ce-au făcut la beție. N-aș face niciodată așa ceva.

— Conduci noaptea prin oraș, fără să știi ce-i cu tine. Să fiu eu singura care știe? Așa sper. Nu ți-am spus nici ție, nici altcuiva că sunt îngrijorată fiindcă lumea se retrage în casă foarte devreme în orașul ăsta. Nu credeam că e vreun pericol. După ora 11 nu mai vezi nicio lumină la ferestre, așa că mi-am zis că nu e cine știe ce dacă tu bântui noaptea prin oraș după ce-ai băut câteva pahare în plus. Numai că acum sunt îngrijorată. Dacă mă suni pe mine și vii să mă vezi, nu pot să nu mă gândesc cu cine altcineva mai stai de vorbă. Cui s-ar putea să-i fi spus de mine și Peter.

Mă băgasem în pat. Țin minte că mi-am pus cămașa de noapte. Mă trezise telefonul. Ori poate visasem?

— Acum și Peter își face probleme. Așa mi-a spus.

Am ridicat privirea de pe hârtii și am zis cu vocea tremurând de furie:

— M-am săturat să fiu băgată în încurcătura asta a ta cu Peter. Puțin mă doare de ce faceți voi doi. N-am spus nimănui…

— Vrei să zici că nu-ți amintești să fi spus cuiva.

— Rebecca, lasă-mă. Am treabă. Trebuie să-mi câștig traiul. Tata n-a fost bogat, cum a fost al tău. Mă simt foarte bine, în caz că n-ai băgat de seamă, și nu cred că mi-ai face un serviciu dacă părerile tale despre cum eu, beată fiind, aș vorbi vrute și nevrute, de exemplu despre prostia asta dintre tine și Peter…

— Hildy, eu am venit la tine ca prietenă. Peter m-a avertizat că așa se va întâmpla. Că ai să-ți ieși din fire…

— Rebecca, ieși din biroul meu. Te rog!

Treisprezece

Pe la sfârșitul lui decembrie soții Goodwin au semnat contractul, au plătit un avans de garantare, iar eu am aranjat să vină un constructor ca să facă o inspecție a casei. Cumpărătorii voiau să încheie tranzacția până la 1 februarie. Acuzațiile Rebeccăi mă tulburaseră, dar după câteva zile mi-a trecut. Rebecca era instabilă emoțional. Dintotdeauna bănuisem că asta e problema ei. Se încurcase cu fostul ei psihiatru. Asta spunea tot. M-am hotărât să mă țin departe de ea o vreme, nu doar din cauza felului cum se purtase la mine în birou, ci și fiindcă în timpul sărbătorilor dădusem nas în nas cu Brian McAllister în câteva rânduri. De cele mai multe ori ne văzuserăm în trecere la benzinărie sau la supermarket, dar o dată ne-am întâlnit în fața unui magazin din Crossing, înainte de Crăciun. Brian era cu băieții, căutau un cadou pentru Rebecca. M-a îmbrățișat cu căldură și mi-a spus cât de mult le plăcea la Wendover, cât de încântați erau că le vândusem o casă de vis. N-am putut nici măcar să mă uit la băieți. Cumva, mă simțeam complice la înșelăciunea ei. Un părtaș tăcut la o gravă infracțiune domestică. Aventura Rebeccăi nu mă mai distra și nici interesa, așa că am hotărât să păstrez distanța o vreme.

La câteva zile după ce a fost semnat contractul pentru casa Dwight mă duceam la poștă când am dat de Frank Getchell, care tocmai ieșea.

— Bună, Hildy, a mormăit trecând pe lângă mine.

— Ei, Frank, nu fugi așa, i-am zis și s-a întors spre mine.

— Am vești bune. Am vândut casa Dwight.

— Nu mai spune, a făcut Frank zâmbind. Cred că își storcea creierii să spună ceva potrivit, dar n-a zis decât: Mișto.

— Da, și îți mulțumesc pentru treaba făcută acolo. Încă n-am primit factura.

— A, n-am ajuns s-o trimit.

— Mulțumesc încă o dată.

— Cum mai merg afacerile cu case? a vrut Frank să știe.

— Slab. O să se mai învioreze în vreo lună. Când se mai drege vremea. N-am primit nicio ofertă pentru proprietatea ta. De ce nu stabilești un preț?

Frankie a bufnit în râs.

— Bine, atunci cincizeci de milioane de dolari.

— Hai, Frankie. Mai gândește-te.

— Auzi, am ieșit pe mare cu Manny Briggs acu' vreo două zile. Mai ies cu el pe la vremea asta, că iarna n-are echipaj…

— Păi, da, am zis.

Tatăl lui Manny, și bunicul lui, și tot așa până la a șasea sau a șaptea generație în urmă, fuseseră pescuitori de homari în Wendover. Manny și tatăl lui avuseseră odată o flotă întreagă de bărci de pescuit homari, dar acum nu mai rămăseseră decât cu una sau două. Vara nu era nicio greutate să găsești liceeni sau studenți care să lucreze pe bărci, iarna însă erau cu toții plecați la școală. Era o muncă istovitoare și frigul nu te ierta. Manny e de-o seamă cu mine. Prietena mea, Lindsey, se vedea cu el când eram la liceu, iar eu mă vedeam cu un prieten de-al lui, așa că ieșeam pe mare în zori și stăteam toată ziua la soare pe punte. Bărcile duhneau a pește, a motorină și a sudoarea băieților. Lindsey și cu mine ne îndopam cu homari toată vara. Întotdeauna aduceam doi acasă pentru tata și Lisa. Lui Judd nu i-au plăcut niciodată homarii. De fapt, nici eu n-am mai putut să pun gura pe homari de atunci. Dacă mănânci prea mulți, îți trece cheful de ei. Pun pariu că nici Manny Briggs n-a mai mâncat homari de când era copil.

— Mda, și am văzut casa aia pe care o construiește Santorelli la Grey's Point.

Dintr-odată am fost numai urechi.

— Ai văzut-o?

— Îhî.

A dat să plece, dar eu l-am apucat de mânecă. A început să râdă – se juca cu mine. Știa că mor de curiozitate să aflu despre casa pe care o dădea Santorelli la Grey's Point.

— Și? E mare? E urâtă?

Vince și Nick Santorelli erau constructori locali care făcuseră avere în anii '80 și '90 clădind case „la cheie" pe North Shore. Erau case de calitate, bine construite. Lucrau cu un arhitect din Boston și ridicaseră câteva

vile renumite pentru mărimea și frumusețea lor în Ipswich, Manchester și Beverly Farms. S-au vândut cu milioane de dolari. Cu un an înainte cumpăraseră o proprietate la capătul promontoriului Grey's Point, care aparținuse de multe generații familiei Dean. Acum toți copiii familiei crescuseră și nu-și mai petreceau vacanțele în Wendover. Terenul era, de departe, cea mai râvnită parcelă din oraș. Se întindea pe opt acri, adică tot promontoriul. Dacă așezai casa cum trebuie, puteai să vezi oceanul din orice cameră. Familia Dean scosese proprietatea la vânzare la prețul de 5 milioane de dolari, doar pentru teren. Iar Vince Santorelli o cumpărase. Se discutase mult despre asta printre agenții imobiliari. Familia Dean dăduse proprietatea la vânzare printr-un agent de la Coldwell, numit Simon Andrews. El le-a vândut-o fraților Santorelli, care voiau să construiască o vilă de vânzarea căreia să se ocupe tot Simon. La scurtă vreme după ce s-a încheiat tranzacția, poate vreo șase luni, Simon Andrews a făcut un atac de cord la sala de sport. Alerga pe banda rulantă. Așa că nu știa nimeni cui o să-i dea frații Santorelli casa spre vânzare și la ce preț.

Trecusem de multe ori cu mașina pe acolo. O alee lungă, mărginită de pini seculari, ducea spre promontoriu. Frații Santorelli puseseră un lanț de-a curmezișul aleii, așa încât nu puteai intra să arunci o privire. Mai bine zis, puteai, dar însemna să violezi o proprietate privată. De aproape un an, pe alee circulau camioane în sus și-n jos. Construcția se vedea de pe mare și vara întreagă am auzit lumea vorbind despre cum înaintau lucrările.

Îmi doream mult să fac eu vânzarea. Era tot mai greu pentru un agent singur, cum eram eu, să țină piept colegilor din companii precum Sotheby’s ori Coldwell – Bankers. Aveam nevoie de câteva proprietăți mâna întâi ca să-mi recâștig faima de cel mai bun agent din zonă. Nu-mi ajungeau casele vechi ale celor care locuiau de multă vreme în oraș; aveam nevoie de proprietăți noi, grandioase. În scurtă vreme niciunul dintre vechii locuitori n-o să se mai simtă dator față de mine și o să se ducă la agenții cărora afacerile le merg bine. Aveam nevoie de proprietatea fraților Santorelli și voiam să discut cu ei din poziția cuiva care îi înțelegea valoarea. Avea să fie cea mai mare tranzacție din istoria orașului.

— E mare, Hildy. A dracului de mare. Urâtă n-aș zice că e. Nici n-aș zice nu dacă m-ar pofti cineva să locuiesc în ea. Are o verandă largă, de jur-împrejur. Arată bine, dacă ne uităm doar la casă. Da mie îmi plăcea mai mult când locul era plin de copaci.

— Îmi doresc foarte mult să o văd, Frank. Crezi că Manny mi-ar da voie să merg cu el într-o dimineață?

— Numai dacă-l ajuți să scoată câteva năvoade, a râs Frank.

— Pot să leg cleștii, am zis.

Lindsey și cu mine deveniserăm foarte pricepute la legatul cleștilor de homari în vara aia, când eram la liceu. E drept, unul îmi spintecase degetul și făcusem o infecție de toată frumusețea.

— Noo, nu-i nevoie. Lui Manny o să-i facă plăcere să te vadă. Vino mâine, dacă poți. Cică o să fie soare și nu prea frig.

— Bine, vin mâine.

În seara aia Rebecca a venit la mine acasă. Era într-o joi, iar serile de joi le petrecea de obicei cu Peter. Trecuse pe la mine la birou după-amiaza, amărâtă că el îi spusese că nu se pot vedea. O sunase dimineața și o anunțase că nu poate veni în weekend. Rebecca nu știa, dar eu o auzisem cum urcase scara până la cabinetul lui și încercase clanța înainte să coboare în vârful picioarelor și să ciocănească la ușa mea. Nu-i venea să creadă că el nu e acolo sau voia să intre și să-și bage nasul prin lucrurile lui? Când a intrat în biroul meu și mi-a mărturisit cât e de supărată că nu-l vede în seara aia, mi s-a făcut milă de ea. Am invitat-o să vină la mine și a primit, cu lacrimi în ochi.

A adus mâncare japoneză și o sticlă de vin alb. Când a deschis-o, i-am spus că nu prea aveam chef de vin și mi-am turnat un pahar de apă minerală. Trebuia să înțeleagă că nu aveam nevoie să beau cu orice preț.

Era prost dispusă, cu gândul aiurea. Liam nu mergea prea bine la matematică. Rebecca n-o plăcea pe profesoară și ar fi vrut ca Brian să meargă cu ea să stea toți trei de vorbă, dar el nu putea decât după vacanța de sărbători. Se ruga de el de săptămâni întregi să-și facă timp, însă el nu-i dăduse ascultare. Plecase la New York cu treabă – afaceri de-ale lui. Îi sugerase să ia un

meditator, lucru care, nu știu de ce, o înfuriase pe Rebecca.

— Mama și tata au pus pe alții să-mi fie părinți în locul lor. Eu n-am de gând să fac așa ceva. Brian e un geniu al finanțelor, pe când eu habar n-am de matematică. Ar putea să-l ajute pe Liam, dar nu vrea să-și facă timp.

— Poate îi iei un meditator, măcar o vreme, am zis.

— Peter ţine așa de mult la Sam… Știai? m-a întrebat.

— Nu. La drept vorbind, mi-am zis adesea că, din păcate, Peter petrece așa mult timp aici, fără Sam. Sunt sigură că lui Sam îi e dor de tatăl lui.

— Și eu sunt sigură. Din nefericire, Elise e o scorpie: îl ține în oraș în weekenduri. Peter e nevoit să vină aici, la cabinet. Azi mi-a spus că va petrece mai multe weekenduri la Cambridge. Iar aici va veni vinerea, în loc de joia.

— Aha, de asta n-a venit azi?

— De fapt, nu vine deloc la sfârșitul ăsta de săptămână, a zis Rebecca umplându-și din nou paharul. A spus că n-o să prea mai vină până după Anul Nou.

— Îmi pare rău.

— Va trebui să fac unele schimbări.

— Ce fel de schimbări?

— Situația e intolerabilă. Nu mai suport să stau în aceeași cameră cu Brian.

— Aha, am făcut eu și pe urmă am întrebat-o: Tu și cu Peter v-ați făcut ceva planuri?

— Nu, nimic anume. De fapt, el chiar spunea că poate ar fi bine să nu ne vedem o vreme. Nici el nu crede ce spune. Viața lui cu Elise e un iad de ani buni. Suntem făcuți unul pentru altul. Cred că el vrea doar să păstrăm secretul pentru moment, însă eu vreau ca până la vară să ne facem unele planuri, între timp, mă bate gândul să nu mai aștept mult și să-i dau papucii lui Brian.

— Ai grijă, nu te pripi. Știu un avocat grozav, dacă ai nevoie. E cel mai bun din Boston. Poate ar fi bine să discuți cu el înainte să faci ceva.

— Vorbești de Dave Myerson?

— Da. De unde știi?

— Ai zis că e cel mai bun din Boston.

Nu știu cum se face, dar Rebecca poate să-și asigure serviciile celui mai bun în orice, oriunde. E altă trăsătură a celor care au bani ca ea. Cum, necum, sunt conectați la tot ce-i mai bun, oriunde s-ar duce.

— Peter o să se întoarcă repede. O să aibă nevoie de mine.

— Sigur că da. Acum cred că aș vrea paharul ăla de vin, dacă nu te superi.

Rebecca mi-a turnat vin în pahar, dar se vedea că e cu gândul aiurea. Chiar mă întrebam dacă-și mai aduce aminte de învinuirile pe care mi le adusese. Vedeți, asta e buba cu Rebecca: e schimbătoare. E instabilă. Am luat o gură bună de vin, pe urmă încă una și m-a năpădit un val de compasiune față de Rebecca. Uneori, după ce n-am văzut-o câtăva vreme, rămân uimită cât e de frumoasă. Frumoasă și fragilă.

— Știi, a zis, lucrăm împreună la un proiect cu fotografiile lunii făcute de el. Le mărim, decupăm lunile, le lipim pe pânză și pe urmă pictez deasupra lor în culorile mării. În unele chiar am integrat și un colaj. Lipesc deasupra fire de iarbă de mare și bucățele de sticlă aduse de apă.

— Mi-ar plăcea să le văd. După cum le-ai descris, trebuie să fie foarte frumoase, am zis și am dat pe gât vinul care rămăsese în pahar.

— Tocmai asta e, a spus Rebecca și s-a tras mai aproape de mine, așa cum făcea când i se urca vinul la cap. Sunt lucrări frumoase, cu adevărat frumoase. Niciunul din noi n-ar putea crea astfel de tablouri singur, înțelegi? Cum să-ți spun, n-am avut niciodată astfel de sentimente pentru cineva, Hildy. Știu că suntem făcuți unul pentru altul. Când mă trezesc, mă gândesc la el, e primul lucru care îmi vine în minte, și ultimul la care mă gândesc înainte să mă culc. Am ajuns uitucă. Știi că acu vreo două zile am uitat să-l iau pe Liam din stația de autobuz? A venit singur acasă, pe ninsoare.

— Of, Rebecca, am zis. Ai făcut o obsesie. Nu te mai gândi atât la el, nu-ți face bine.

Sticla de vin stătea pe masă, între noi. Pe cât îmi dădeam eu seama, mai rămăsese un pahar și jumătate de vin. Însă nu voiam să întind mâna după sticlă. Nu voiam să-i dau satisfacție Rebeccăi.

— Nu doar mie mi se-ntâmplă, Hildy. Și Peter se gândește tot timpul la mine, la noi. N-ai idee cât de singur este. Nici nu știi cât de singuri ne simțim atunci când nu suntem împreună.

Mi-era așa necaz pe Rebecca, încât mi-am turnat tot vinul din sticlă. Avea copii acasă. Avea un soț și un iubit. Peter la fel. Pe când eu, eu locuiam singură. Copiii mei crescuseră și plecaseră, cât despre iubit, nu mai avusesem unul de nu mai știu câți ani. Dar nu, tot ei erau singuri, iar eu trebuia să-i compătimesc.

— Habar n-ai cum e singurătatea, a oftat Rebecca.

— Ce spui? am zis.

A doua zi deșteptătorul m-a trezit la 4 și jumătate. Mi-am făcut un ibric mare de cafea, mi-am pus un maiou de corp, pantaloni groși, o bluză pe gât și un pulover gros. Am turnat cafeaua în termos. Am înhățat o cutie de brioșe cu afine cumpărate cu o zi înainte, de la patiseria lui Sue Doliber. Scotoceam prin șifonier, căutând niște mănuși groase când l-am auzit pe Frank claxonând. Îmi promisese să mă ia la ora 5. Am găsit mănușile, mi-am tras cizmele de cauciuc peste ciorapii de lână și am ieșit. Afară era beznă totală.

Frank s-a aplecat să deschidă ușa pasagerului. I-am întins termosul și brioșele, după care m-am urcat în camion.

— Unde ți-e căciula, Hildy? m-a întrebat el. Ai să-ngheți.

— N-am nevoie, am răspuns.

Arăt groaznic cu căciulă. Am nasul cam lung și, nu știu de ce, când port căciulă pare și mai lung.

— Manny are o ladă plină de căciuli și mănuși pe barcă. Plus niște haine de vreme rea. E umezeală multă.

— Sfinte Sisoe, am făcut, încercând să găsesc un loc unde să-mi pun picioarele.

Podeaua cabinei era plină cu tot felul de resturi: cutii goale de Cola, ambalaje, ziare vechi, clanțe, o șa de bicicletă, două balize pentru plasele de homari, o cutie cu unelte de pescuit și ceva ce părea a fi o jumătate de chiflă, acum tare ca piatra. Am împins cu piciorul o potcoavă ruginită.

— Ce-i cu mizeria asta?

Frankie a chicotit clătinând din cap.

— Mda, ar cam fi nevoie să curăț pe aici, așa-i.

— Da cum a ajuns potcoava asta ruginită aici?

— Poartă noroc. Am găsit-o într-un loc unde am lucrat. Am luat-o să-mi poarte noroc.

— Eu știam că trebuie să le atârni așa, am zis, întorcând potcoava cu vârfurile în sus. Altminteri norocul se scurge pe jos.

— Mda. N-am apucat să găsesc un loc unde s-o atârn, a zis Frankie zâmbind.

Am proptit potcoava de parbriz.

— Nici nu știi ce bine o să-ți pară, Hildy, dacă o să pun frână brusc și prostia aia o să te pocnească peste gură și o să-ți scoată dinții.

Am izbucnit în râs și am aruncat potcoava la loc pe podea.

— Am adus cafea și brioșe.

— I-auzi. La fix. De regulă, când venim de la pescuit ne oprim la Driftwood ca să luăm micul dejun, că la vremea aia suntem lihniți de foame.

Am traversat orașul adormit pe întuneric. Pe străzi nu era nicio mașină. La debarcader am găsit câțiva pescari din partea locului parcându-și camioanele. Își aruncau saluturi morocănoase, scoțând aburi pe gură. Am oprit chiar lângă mașina lui Manny, o camionetă albastră, veche și ruginită. Noaptea lăsa locul zorilor argintii, dar frigul stăruia. Vechile prăvălii de pe chei începuseră să prindă contur. Frankie a luat niște unelte din spatele camionului și ne-am îndreptat spre debarcader.

Apa se retrăsese, iar rampa care ducea de la parcare la doc era abruptă. Frankie mergea repede, cu toate că ducea colacii grei de funie și geanta mea cu termosul și brioșele. Eu, în schimb, am fost nevoită să mă țin de balustrada de sfoară și să mă uit bine unde pun piciorul. Ehe, a fost o vreme când eu și Lindsey coboram rampa alergând în picioarele goale.

Era ora din zori când, pe chei, cerul și marea capătă aceeași nuanță cenușie și orizontul nu se mai distinge. Se vedea doar o barcă, parcă plutind în aer, și în ea Manny, în costum galben de avertizare. E salopeta de vreme rea, care e uniforma pescarilor chiar și în zilele cele mai călduroase de vară.

Manny e un tip înalt, are aproape doi metri. E destul de solid și încă mai are smocuri răsucite de păr roșcat și

cărunt, care îi ies de sub pălărie. Am o bănuială: că e aproape chel, pentru că nu l-am văzut fără pălărie de cel puțin douăzeci de ani. Vara poartă o șapcă slinoasă, cum au șoferii de camion; iarna, căciuli de lână, ca toți pescarii.

— Ai ceva să-i dai lui Hildy să-și pună pe cap? Nu și-a adus căciulă, a întrebat Frank pășind pe punte.

S-a întors și mi-a întins și mie mâna. Ținându-mă de el, am încercat să fac o săritură sprintenă, ca să i se pară că sunt tot așa de ușoară cum eram pe vremuri. M-am clătinat și m-am izbit de el. Frank a râs și m-a ținut să nu cad. Eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. M-am dus la pupă, să văd cum e barca lui Manny.

Se numea *Mercy.*

Bărcile comerciale de pescuit homari sunt cam toate la fel. Prova, aflată chiar în fața cabinei, e scurtă și de obicei ridicată la mijloc, așa încât, dacă sunt valuri mari, apa să se scurgă imediat pe cele două laturi. Pe scândurile astea înclinate stăteam întinse la soare, Lindsey și cu mine, doar în bikini, ca să ne bronzăm cât mai mult. Sunt atâția ani de atunci, dar de fiecare dată când îmi mai scot câte o aluniță mă gândesc la vechea barcă de pescuit a lui Manny.

Cabina bărcii pe care o are Manny acum, la fel ca cele mai multe bărci de pescuit homari, a fost construită în așa fel încât căpitanul și membrii echipajului să poată sta în picioare, dar mai sunt și două scaune rotative. Acoperișul și parbrizul te apără oarecum de intemperii, dar spatele cabinei e deschis spre pupă, acolo unde trebuie să încapă zeci de capcane pentru homari. Manny pusese deja cea mai mare parte din capcane, așa că acum nu mai erau decât câteva, legate pe laturile pupei largi. Le păstra ca să le pună în locul capcanelor care se rupeau.

Barca lui Manny era departe de minunile tehnice pe care le vezi învârtindu-se prin portul Wendover în ziua de azi. În schimb era dotată cu tot felul de chestii pe care nici el nu le avusese pe bărcile dinainte și pe care mi le-a arătat, foarte mândru: GPS, radio prin satelit, radiotelefon, despre care ai zice că nu e nevoie acum, când avem telefoane mobile, dar Manny mi-a explicat că semnalul se pierde după ce ieși din „po-ort”.

A pornit motorul și tăcerea dimineții s-a umplut de mormăitul ritmic al motorului. Mirosul de pește mort, motorină și sare ne învăluia. Manny și Frank au deșertat în cutiile cu momeală găleți de pești morți, care puteau de-ți mutau nasul, și pe urmă s-au apucat să le împartă în coliviile de plasă. Frank a sărit pe chei, a deznodat parâma, a sărit înapoi pe punte și am plecat.

Cum traversam portul aproape pustiu mă gândeam că parcă nu mai ieșisem niciodată în larg iarna. Ei, da, fusese o iarnă pe la începutul anilor ’60 când marea înghețase la mal și putusem merge cu patinele până aproape de far, dar pe o barcă nu ieșisem niciodată mai târziu de octombrie. Era un frig de-ți tăia răsuflarea. Frank avusese dreptate. Manny m-a poftit să stau pe unul din scaunele din cabină, dar chiar și acolo simțeam cum îmi îngheață vârfurile urechilor de la vânt, plus că mă împroșcau stropi fini de apă de la valurile sparte de provă.

— Manny, unde ții hainele alea? a urlat Frank văzând că îmi acopăr urechile cu mănușile.

— E o pungă de plastic sub punte. Du-te și te uită, Hildy. Altfel o să te murezi până la piele! a strigat Manny.

Pe o barcă de pescuit nu te poți înțelege cu ceilalți decât dacă strigi sau urli, din cauza motorului. Bărbații nu prea vorbesc când sunt pe mare. Poate d-aia vorbesc așa de mult și așa de tare după-amiaza, când se duc la Barney’s, barul din port.

Am ridicat capacul tambuchiului, am găsit punga și m-am echipat cu o salopetă pătată de mărunțaie de pește și o haină de ploaie, cam cu cinci măsuri mai mare. Cu alesul căciulii a fost cam trist. Nu erau decât două căciuli de lână, împuțite amândouă și acoperite cu un fel de crustă întărită. Nu știu ce era, nici n-am cercetat. Am curățat-o pe una cât am putut de bine, mi-am tras-o pe cap și m-am furișat la pupă, prefăcându-mă că admir priveliștea portului care dispărea la orizont. Nici n-am fost nevoită să mă prefac prea multă vreme. Priveam digul care ducea până la far și îmi aminteam cum săream printre stânci cu fratele și sora mea când eram copii. Mergeam să pescuim pe dig. Odată, fratele meu chiar a prins un rechin de nisip.

La ieșirea din port se înalță Peg Sweeney's Rock, despre care se spune că e bântuită de fantoma unei tinere din Wendover care a fost violată și ucisă acolo de o bandă de pirați, cu două sute de ani în urmă. Zic oamenii că, dacă treci pe lângă stâncă noaptea, o mai auzi și acum țipând. Generații întregi de copii, veniți în bărci cu motor, cu vâsle ori cu pânze, s-au învârtit pe lângă stâncă în nopțile de vară, scoțând gemete și țipete ca să se sperie unii pe alții. Acum noi ne-am îndreptat spre Singer's Island. Când am auzit motorul oprindu-se, m-am întors spre Frank. Luase o cange lungă și trăgea afară din apă una din balizele lui Manny, vopsită în culorile lui – negru și galben. A scos baliza și plasa atârnată de ea, Manny a înșfăcat-o și a trecut sfoara peste un tambur. A apăsat pe un buton și tamburul a înfășurat automat sfoara. Când eram noi tineri, Manny și băieții lui înfășurau sfoara cu mâna.

Văzând că mă minunam de mașinărie, a strigat către mine:

— Tambur hidraulic. Bună chestie, nu, Hildy?

— Al dracului de bună, Manny, am încuviințat și m-am repezit să văd ce prinsese.

Trei homari buni, de păstrat, doi crabi și un homar de aruncat. Frank a băgat mâna în capcană și a aruncat crabii înapoi în apă. A măsurat homarul cel mic cu o vergea – părea într-adevăr cam mic, dar era bun, așa că l-a aruncat în bazinul de tablă, alături de ceilalți. După asta a aruncat o plasă cu momeală în capcană și eu m-am tras instinctiv înapoi. Pe măsură ce barca se îndepărta, sfoara de care era legată capcana avea să o tragă pe punte și apoi în apă, prin deschizătura de la pupă. Între altele, Lindsey și cu mine stăteam la provă pentru că era primejdios să stai la pupa bărcii. Dacă-ți prindeai piciorul în sfoară, într-o clipă te trăgea în apă, odată cu capcanele. Manny nu ne dădea niciodată voie să stăm la pupa.

Acum ne îndreptam spre a doua baliză. Frank se apucase să lege cleștii homarilor, ca să nu se omoare între ei.

— Dă-mi niște mănuși, Frankie, am zis. Leg eu cleștii.

Franz a izbutit să-mi găsească o pereche de mănuși groase de cauciuc și m-am apucat și eu să leg cleștii

homarilor, cu toate că îi fluturau clămpănind. Uitasem cât de frumoși sunt homarii abia scoși din apă. Crusta lor pătată seamănă cu o armură în nuanțe de pietre prețioase – safir, topaz și smarald – înainte să devină un verde mat, întunecat. Homarii își pierd luciul dacă îi pui în bazin, de aia trebuie să-i vezi chiar când au fost scoși din mare, când încă mai au o bucată de algă în clești și încearcă să te plesnească cu coada.

Frank a tras afară următoarea baliză și tot așa. Scoteam capcanele, legam cleștii homarilor, puneam alte momeli, aruncam capcanele înapoi în mare. Soarele se înălțase bine pe cer și ne mai scosesem din haine. Ne încălzisem muncind. Și, în cele din urmă, ne apropiasem de Grey's Point.

— Mergi mai aproape de mal, Manny! i-a strigat Frankie văzând că priveam cu atenție spre promontoriu.

Manny a luat-o spre țărm și atunci am văzut-o: o vilă mare, frumoasă, în stil Nantucket, cu o verandă pe toată fațada, care era îndreptată spre promontoriu. Așa cum îmi închipuisem, toate ferestrele dădeau spre ocean. O priveliște de milioane. Am văzut că era acoperită cu șiță de cedru, am numărat hornurile și, ceva mai încolo, am mai zărit și un garaj cu trei uși.

— Cu cât crezi că o să se vândă, Hildy? m-a întrebat Manny.

— O să ceară zece și-o să ia opt, am zis.

În mintea mea deja vedeam broșura de prezentare. O fotografie aeriană și una de pe mare. Aș da anunțul în *Boston Magazine* și *New York Times*. Frații Santorelli ar fi proști să nu facă contract cu mine.

Manny și Frank au fluierat de uimire. Într-adevăr, era o sumă care te lăsa cu gura căscată.

— Bine, am văzut ce voiam, am zis și mi-am adus aminte de cafea. Ce-ați zice de cafea cu brioșe?

— Cum să nu, a făcut Manny.

Am împărțit brioșele și, fiindcă nu aveam pahare, am băut toți pe rând din termos. Era bună, fierbinte. După aia am pornit spre următoarea baliză.

Era spre prânz când am pus ultima capcană și am pornit înapoi spre port. Frankie și cu mine stăteam alături pe punte, sprijiniți de parapet. Eu zâmbeam. Nu mă mai distrasem așa de ani de zile. Ieșisem pe mare cu doi vechi prieteni. Văzusem o vilă care mă interesa.

Vântul bătea acum din față, așa că ne-am înfofolit la loc. Fusese o zi bună. Prinsesem treizeci și opt de homari.

— A mai rămas ceva cafea, Hildy? a strigat Manny.

— Da, uite, am zis și i-am întins termosul.

— Auzi, Frankie, ia coboară în cală. Vezi că e o sticlă de Jameson pe acolo. Să facem niște cafea irlandeză.

Am zâmbit, cum vă închipuiți. Era exact ce lipsea.

Frankie mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ce? am zis. Du-te.

— Bine, a zâmbit el. Parc-am auzit că te-ai lăsat de băutură ori ceva de felul ăsta.

— Ei, nu mai beau așa mult, e adevărat.

Mi s-a părut că s-a bucurat de ce-a auzit. A coborât sub punte și s-a întors cu o sticlă de whisky irlandez Jameson. A turnat destul de mult în termos, apoi a mai turnat un pic. Mi l-a întins mie întâi. Am luat o gură, am zâmbit simțindu-i căldura pe gât și le-am dat termosul lui Manny și Frankie.

Până la debarcader mai aveam cam o jumătate de oră, dar nu era nicio grabă. Simțeam cum mă bate soarele pe obraji iar când am închis ochii nu mai era iarnă, ci una dintre verile de demult. Strălucirea era așa de puternică, încât m-a orbit când am deschis ochii și a trebuit să clipesc de mai multe ori până când siluetele nedeslușite ale lui Manny și Frank și-au recăpătat contururile, profilate pe orizont. Am trecut prin fața plajei de pe proprietatea Hart, care ziceai că nu se mai sfârșește, pe urmă prin fața fâșiei de plajă privată din fața casei Newbord. Ne-am uitat în tăcere la femeia micuță, îmbrăcată într-o canadiană cu glugă tivită cu blană, care stătea pe acea plajă îngustă. În fața ei țopăia un ciobănesc german. I-a aruncat o bucată de lemn adusă de apă și câinele a zbughit-o după ea, apoi i-a adus-o cu un aer triumfător. Cât de singură îmi părea de acolo de unde eram eu, umăr la umăr cu doi localnici get-beget. Eram toți trei născuți în Wendover și aveam o grămadă de amintiri unul despre celălalt, amintiri despre cum arătam și ne simțeam la vremea când toată lumea era a noastră. Cred că Rebecca s-ar fi îngrozit să afle că îmi petrecusem dimineața pe o barcă de pescuit, împreună cu Frankie Getchell și Manny Briggs. Ea nu-i cunoștea decât cum erau acum: doi burlaci bătrâni și puturoși, trecuți cu mult de data expirării. Fusesem amorezată la

nebunie de amândoi când eram puștoaică, și același sentiment mă cuprindea acum, dezghețat de whisky-ul băut în timp ce traversam portul. M-am uitat la Manny, ai cărui favoriți încărunțiseră, dar ai cărui dinți, când zâmbea, erau la fel de albi și puternici. Frankie, care stătea câțiva pași mai încolo, avea, de unde îl vedeam eu, profilul aspru al unei căpetenii de indieni anawam. Când a întors capul și m-a văzut privindu-l, am roșit până în vârful urechilor și am întors capul spre țărm. Rebecca se lupta să smulgă bucata de lemn din fălcile câinelui și a mai aruncat-o încă o dată pe plajă. Atunci chiar mi-a fost milă de ea. Mi-a fost milă că era singură pe plajă, pe plaja unde nu-i era locul.

Am trecut pe lângă Singer's Island, pe lângă far și Peg Sweeney's Rock. Am băut cafeaua irlandeză până când o pace semilucidă a coborât peste noi și am ajuns înapoi pe chei. Cât Manny și Frank au descărcat cuvele și capcanele, eu am spălat puntea cu furtunul. Apoi Frankie m-a dus acasă. M-a lăsat în fața casei. El trebuia să vadă ce fac oamenii din echipă. Eu aveam nevoie să trag un pui de somn.

— Ce-ar fi să vii la masă mâine-seară? l-am invitat.

— La masă? Știu și eu? Ce zi e mâine?

— Sâmbătă. Fac o tocană. Ceva simplu.

Mi s-a părut că se gândește cam mult, așa că am ridicat din umeri și am vrut să cobor. Atunci a zis:

— Bine, Hildy. La ce oră?

— Vino pe la șapte.

Am tras un pui de somn, iar când m-am trezit, duhnind a whisky și momeală pentru homari, am făcut un duș și am ieșit cu câinii la plimbare. După asta m-am dus până la birou să văd ce mai apăruse înainte să plece Kendall.

— A sunat Cassie Dwight și a zis că e ceva urgent, m-a anunțat ea când am intrat.

Mi-a dat corespondența și restul mesajelor și m-am dus în biroul meu s-o sun pe Cassie.

— Mai putem amâna un pic data când încheiem contractul? m-a întrebat Cassie.

Cumpărătorii doriseră la început să termine până la 1 februarie, dar îi convinsesem să amâne până la sfârșitul lunii. Casa trebuia să fie liberă până la 1 martie.

— Nu prea cred, Cassie. Care e problema?

— Încă n-am găsit o locuință în Newton și nici măcar prin apropiere. Iar ca să închiriem cu Jake… va fi foarte greu.

— Întâi de toate, să știi că e ilegal să fiți discriminați din cauza lui Jake. Apoi e absolut imposibil. Cumpărătorii trebuie să elibereze casa în care stau acum la întâi a lunii.

Cassie a tăcut îndelung, după care a zis:

— Ne păstrau un loc la școala din Newton pentru trimestrul din primăvară, dar acum locul a fost dat. Nu ne pot primi decât la toamnă. Dacă ne mutăm acum, va trebui să găsim un program alternativ. Patch va fi nevoit să facă naveta degeaba. Mă gândesc… ar fi ceva dacă… am renunța? Să vindem casa, vreau să zic.

Am rămas ca la dentist. Mie una mi se păruse că fusese un mic miracol să găsesc cumpărător pentru casa lor. Iar acum Cassie spera să se întâmple încă o minune peste patru luni, atunci când îi convenea ei.

— Ai să iroseşti o ocazie rară, Cassie. Nu-ți pot garanta c-am să-ți găsesc alt cumpărător la vară.

— Știu, dar nu se vând casele mai bine vara? Nu sunt mai mulți amatori?

— Da, dar vor fi și mai multe case la prețul pe care îl cereți voi.

„Și nici n-o să aibă găuri în pereți și parchet pătat”, am adăugat în mintea mea.

— Patch e de părere că ar trebui să renunțăm să vindem, a spus Cassie încet.

— Uite ce, Cassie. E vineri după-amiază. Gândiți-vă bine în weekend. Poate vă găsesc să închiriați ceva prin partea locului. Dar, sincer vorbind, părerea mea e că ar trebui să vindeți acum.

— Dar dacă dăm bani pe chirie în Wendover o să cheltuim tot ce luăm pe casă.

— Mai gândiți-vă, am zis.

Paisprezece

„Bună, mami. Vreau să vin acasă. O prietenă de-a mea vine cu mașina la Boston duminică dimineață și m-am gândit să iau trenul de acolo și să vin la tine, să stau până la Crăciun. M-am certat cu Adam și numai suport să stau cu fetele. Am nevoie să plec din oraș o vreme."

Era mesajul lăsat de Emily pe căsuța vocală sâmbătă dimineața. Crăciunul era de marțea următoare într-o săptămână. Fusesem toată dimineața la cumpărături fiindcă îl invitasem pe Frankie la cină. Acum îmi părea rău. Când eram pe barca lui Manny, prieteni la cataramă ca pe vremuri, îmi păruse o idee grozavă. Dar, dacă mă gândeam bine, ce-aveam în comun cu Frankie? Despre ce aveam să vorbim? Frankie era un mutulică.

Mesajul lui Emily nu mă lua prin surprindere. Știam că se certase cu una din colegele de apartament și că cea de-a treia era împotriva ei. Erau toate artiste, de aceeași vârstă – douăzeci și ceva de ani. Aveau nevoie să mai crească. Emily nu avea un serviciu stabil, așa că își făcea programul cum voia. Stătea luni întregi la reședințele artiștilor. Acum un an a petrecut toată vara la Vineyard, predând desenul. Acum voia să vină acasă și, trebuie să recunosc, deși mi-e rușine, ideea nu mă încânta deloc. Îmi făcusem un obicei să beau seara, înainte de culcare, iar dacă venea Emily nu mai aveam cum.

Ei, poate că era mai bine așa. Prea mă complăceam în povestea asta cu „moderația". Dimineața mă trezeam cu dureri de cap din cauza vinului și telefoanele pe care zice-se că le dădeam Rebeccăi mă scoteau din fire. Aveam să iau masa cu Frankie, să beau un pic de vin împreună cu el, după care îmi propuneam să mă las o vreme. Toate sticlele erau depozitate în pivniță acum. Iar diseară chiar era o ocazie. Frankie n-avea să spună nimănui că nu mergeam la întrunirile Alcoolicilor Anonimi ori că nu eram „în refacere". Din punctul ăsta de vedere, el și Rebecca erau singurii mei prieteni adevărați.

Am făcut tocana și am lăsat-o pe aragaz, la foc mic. Cumpărasem pâine proaspătă și aveam de gând să fac o salată chiar înainte să vină Frankie. Am plimbat câinii și

pe urmă am făcut duș. M-am ras pe picioare. Apoi la subraț și… pe lângă bikini, dacă chiar vreți să știți. Suntem adulți, ce naiba. M-am șters și m-am apucat să mă ung cu o loțiune de corp parfumată pe care mi-o trimiteau fetele la fiecare Crăciun.

Pe urmă m-am limpezit la minte.

Ce dracu făceam? Aveam pielea flască, în afară de talie, unde era întinsă bine. Părul era uscat, fața acoperită cu riduri subțiri, carnea de pe tot corpul era lăsată. Până și genunchii se lăsaseră, ai dracului. Cum de nu mă așteptasem la așa ceva? Dintr-odată mi s-a părut jalnic din partea mea să mă pregătesc pentru o întâlnire, o întâlnire cu Frankie Getchell, și să-mi fac probleme despre cum arăt. Doar îmi spuseseră fetele: individul arăta ca un pitic diform. Și nu prea cred că el își aranja ceva prin partea de jos, pregătindu-se pentru întâlnirea noastră.

După ce mă despărțisem de Scott mai avusesem niște relații, dar nimic de durată. Întâlniri eșuate cu bărbați corpolenți cu care clienții încercaseră să mă combine. N-a ieșit nimic, niciodată. Luaserăm masa împreună și ne despărțiserăm dimineața. Dar, de la divorț încoace, nu-mi trecuse prin cap că m-aș putea vedea cu Frankie Getchell. Eu eram om de afaceri, de fapt afacerea mea era cea mai prosperă din oraș. Pe când el, el era gunoierul orașului, omul bun la toate.

Ei, și ce? Cine avea să știe? Fusesem îndrăgostită de el demult. Cine și-ar fi închipuit asta acum?

Frank a sosit la șapte fix. Era proaspăt bărbierit, avea o cămașă curată și ceea ce părea a fi o pereche nouă de jeanși. De câțiva ani, eu arătam mai bine în fustă, așa că rareori mai purtam pantaloni. În seara aia aveam ciorapi negri, cum purtam de obicei, fustă și o bluză negre. Nu mă așteptasem ca Frankie să se îmbrace frumos, însă blugii și coada lui de cal m-au făcut să mă simt ridicolă, întâi de toate fiindcă îmi venise ideea cu cina. Molly și Bess au lătrat ca niște descreierate când l-au văzut. El s-a aplecat să le mângâie și când Babs a dat să-i înhațe mâna și-a tras-o taman la timp, râzând.

— Ai grijă, am zis.

— Nu degeaba li se spune cățele, a râs el.

„Să nu te iei de cățelușa mea”, am zis în gând, căznindu-mă să-mi aduc aminte ce naiba îmi venise de-l

invitasem pe Frank Getchell la mine acasă.

Îmi adusese flori, din alea care se găsesc la Stop and Shop – un buchet de crizanteme în culori țipătoare, vreo doi trandafiri galbeni cam veștejiți, floarea miresei și un fir de ferigă. Mi le-a dat, eu le-am luat și i-am mulțumit. Amestecam tocana, așa că le-am lăsat pe masă.

Vinul! Îl adusesem din pivniță chiar înainte să vină Frankie, așa că acum i l-am dat, împreună cu un tirbușon. A deschis sticla în timp ce eu amestecam mâncarea. Am stins focul, am scos două pahare din dulap și le-am întins lui Frankie, care a turnat vinul.

— Noroc, am făcut pe un ton aproape exasperat – nu m-am putut abține.

Am ciocnit și am luat o înghițitură.

— Frumoasă captură am făcut ieri, a zis Frankie.

— Da, am zis și am mai luat o înghițitură. Cam cât prinde într-o zi de iarnă ca cea de ieri?

— Nu știu, uneori prindem peste treizeci, alteori vreo duzină…

Vinul era așa de bun…

— Ce frumos miroase mâncarea, a spus Frankie.

— Da, știu, trebuie că ți-e foame, Frankie. Doar un pic să ai răbdare, până fac o salată. Ia loc și simte-te ca acasă.

Frankie mai fusese în casă de câteva ori. Odată curățase hornul, în care își făcuse cuib un liliac, alteori venise cu echipa când făcusem curățenia de toamnă și de primăvară pe terenul meu. Măturau frunzele, curățau șanțurile de scurgere, înlocuiau ferestrele de siguranță care se deterioraseră. Cunoștea bine casa, dar acum, că era musafir, părea că o vede pentru prima oară.

— Ce noroc ai avut cu casa asta, Hildy, a zis sprijinindu-se de masă și uitându-se cum tai legumele.

— Noroc? Da ce crezi, că am câștigat-o la loterie? am întrebat râzând și am mai sorbit din vin.

— Adică te-ai descurcat pe bune. Cam așa am vrut să spun.

— Nici ție nu ți-a mers prea rău, Frankie. Să știi că, dac-ai vinde terenul, ai putea cumpăra o casă de două ori mai mare ca a mea.

— Sigur, și s-o ia vreun avocat, să clădească ditamai vila alături de tine, ca să ai la ce să te uiți dimineața, când te trezești.

I-am zâmbit, cu toate că știam că nu vorbește serios. Îmi plăcea să mă gândesc că Frankie ține terenul vecin din cauza mea. Am zâmbit și am dat paharul pe gât. Frankie mi l-a umplut la loc.

Salata era gata, la fel și mâncarea. M-am întors și am văzut buchetul învelit în celofan pe care îl trântisem pe masă. Gestul delicat al lui Frankie m-a înduioșat. Auzi, intrase în Stop and Shop și alesese florile astea pentru mine! Fusesem măritată cu un bărbat care s-ar fi cutremurat la gândul că ar putea cumpăra buchete de flori de la băcănie și uite unde mă dusese simțul lui artistic. Am desfăcut cu grijă celofanul și am pus florile în vaza mea preferată, una înaltă, de culoare verde, ca cioburile aduse de valuri pe plajă. Am aranjat florile, le-am înfoiat puțin, după care le-am dus în camera de zi și le-am pus pe măsuța de cafea.

— Uite cum înviorează camera, am zis și Frankie a dat din cap, zâmbind mulțumit.

Masa din bucătărie e cam mare și nu ne-am fi simțit bine, așa că m-am hotărât să mâncăm în camera de zi, în fața focului. Era locul cel mai potrivit. E o cameră drăguță și intimă datorită focului. Așa, stând în fața focului, parcă nu simți neapărat nevoia să faci conversație. Mâncarea era bună, carnea pătrunsă exact cât trebuie. Tocana de vacă îmi ieșea întotdeauna bine. Rareori mai gătesc, dar cu felul ăsta de mâncare nu dau greș niciodată. Sorbind din vin ne-am apucat să vorbim vrute și nevrute despre vechii noștri prieteni. Ne-am distrat amintindu-ne de petrecerile de la clubul de yachting. Frankie m-a întrebat dacă am idee ce se întâmplase cu *Sarah Good,* barca cu pânze pe care mi-o dăruise el. M-am gândit puțin, dar habar nu aveam. Probabil că tata o aruncase la gunoi când eram eu plecată la facultate. În verile când veneam pentru scurtă vreme acasă nici măcar n-o scoteam pe mare. Scott și cu mine călătoream mult pe vremea aia. Aveam o rulotă. I-am povestit lui Frankie cum am făcut autostopul până la Woodstock, cu un an înainte să cumpărăm rulota. Așa am aflat că Frankie fusese și el la Woodstock. Traversase țara pe motocicletă. Fusese la concertul formației Rolling Stones de la Altamont, unde motocicliștii Hell's Angels înjunghiaseră un tip. Frankie locuise în San Francisco, dar mai stătuse și în Montana

și Colorado. Îmi venea greu să mi-l închipui oriunde altundeva decât în Wendover. I-am spus și mi-a răspuns că și lui, în ceea ce mă privea.

Frankie la lumina focului. Vinul roșu, bogat… Parcă mă mai domolisem. Inima, mintea, până și pielea și oasele mele păreau să se descotorosească de înțepeneală. Ăsta e efectul vinului asupra mea. Și, la urma urmei, ce-i rău în a da jos armura o dată pe zi, mai ales în tovărășia unui vechi prieten de suflet? Cât am mâncat, am stat pe fotoliile de piele din fața căminului, dar acum căldura se întețise și ne-am mutat la loc pe canapea, ba chiar am deschis fereastra câteva minute, ca să mai iasă căldura. Aerul nopții era proaspăt, cu parfum de pin. Din râu se ridica un abur care mirosea a zăpadă. Am fost amândoi de acord că mirosea a zăpadă. Ne-am uitat pe fereastră la luna cu aură cețoasă și am fost de aceeași părere: stătea să ningă.

Când am terminat vinul, l-am întrebat pe Frankie dacă să mai destup o sticlă.

— Nu știu, tu ce zici? mi-a răspuns el.

— Să știi că nu prea mai beau în ultima vreme.

— Hmm, hmm, a făcut el zâmbind pe sub mustață.

— Uite ce e, Frankie, mi-e și acum rușine când mă gândesc la noaptea când m-ai luat de la Mamie; nu vreau să mai ajung niciodată în halul ăla.

— Mă rog, du-te și adu încă o sticlă până nu mi se face și mie târșală.

Am dat fuga jos și am luat o sticlă. Când m-am întors, am simțit un miros… nu cumva era marijuana?

Ba da, Frankie aprinsese o țigară. Numai mirosisem marijuana de când eram la facultate. Lui Scott îi plăcuse întotdeauna mai mult decât mie, dar acum aroma cunoscută mă făcea să mă simt iar adolescentă. De fapt, prima oară când m-am drogat eram cu Frankie.

— Te superi, Hildy? m-a întrebat el ridicând țigara. Nu m-am gândit să-ți cer voie decât după ce-am aprins-o.

— Nu, deloc. Doar că ultima dată când am mirosit chestia asta a fost când m-am întors acasă prea devreme, într-o seară când fetele mele dădeau o petrecere.

Am deschis sticla și m-am așezat lângă Frankie. M-am lipit puțin de el, doar puțin. Mi-a întins țigara și am tras un fum. Când mi-a ajuns în plămâni, m-a luat tusea.

Am râs, am mai tras un fum și i-am dat-o înapoi lui Frankie.

— Gata, nu mai vreau, i-am zis când mi-a întins iar țigara.

Eram amețită, dar nu mă îmbătasem. Încă un pahar de vin n-avea cum să-mi facă rău.

Frankie a terminat țigara. Am pornit CD-playerul și am pus un disc. M-am apucat să dansez prin cameră în ritmul unui cântec de-al lui Van Morrison. Frankie a chicotit pe înfundate.

— Îți aduci aminte cum dansam pe vremuri? Hai să dansăm, Frankie.

Frankie a schițat un zâmbet. Pleoapele îi erau puțin lăsate din cauza căldurii și a marijuanei, dar în ochi avea o sclipire amuzată.

— Io nu prea dansam. Da' tu dă-i mai departe, Hil. Dintotdeauna mi-a plăcut să mă uit la tine cum dansezi.

Am ridicat paharul de pe masă și am sorbit din el, apoi l-am rotit în fața ochilor cu o mișcare grațioasă, privindu-l cu drag, ca și cum m-aș fi uitat la fața unui iubit. I-am aruncat o privire lui Frankie, am dat vinul pe gât ca pe whisky și am aruncat paharul în aer. Îmi propusesem să-l prind, însă l-am aruncat prea departe, așa că Frankie s-a întins și l-a prins înainte să se izbească de măsuța de cafea. Abia atunci m-am pus pe dansat. CD-ul era făcut de Scott anume pentru mine: o selecție de melodii de când eram la facultate. Chiar acum, Janis Joplin cânta răgușit *Piece of My Heart.* Legănam din șolduri și îmi trăsesem părul peste față, așa cum făcea Janis. Să știți, pot să cânt pe melodiile lui Janis mai bine ca oricine, a fost întotdeauna preferata mea. Am pus palmele pe genunchii lui Frankie și am cântat primele cuvinte, dulci și mângâietoare, întocmai ca Janis, întrebându-l dacă nu l-am făcut să se simtă singurul bărbat de pe lume. Frank m-a apucat de încheieturile mâinilor, dar eu m-am smuls, strigând „Iubitule, știi că așa e!".

Îmi legănam șoldurile alene, cântând. N-a trecut mult și râdeam și cântam cât puteam de tare, împreună cu Frank. Frankie m-a apucat de mână și m-a tras peste el, pe canapea și în clipa următoare îl sărutam pe Frankie Getchell. După asta Frankie Getchell m-a sărutat pe mine, lung și apăsat. Nu mă mai sărutase un bărbat de

atâta vreme. Stăteam călare pe el, iar el își îngropase mâinile în părul meu; îi prinsesem obrajii aspri în palme și parcă numai voiam să ne dezlipim gurile, să nu se termine sărutul, până când în cele din urmă ne-am oprit și apoi ne-am sărutat din nou, peste tot, pipăindu-se ca doi adolescenți. M-am tras înapoi un moment, zâmbind un pic rușinată, și am vrut să mă dau jos de pe el. Atunci Frankie a înhățat sticla de vin de gât și a zis:

— Ai face mai bine s-o ștergi de aici, fetițo!

Așa ne jucam pe vremuri. Am țipat încântată și am luat-o la fugă. Frankie m-a urmărit sus pe scări și pe coridor, până în camera mea. Câinii lătrau, mârâiau și se repezeau să-l muște de călcâie, parcă o luaseră razna.

Eram îndeajuns de beți ca să nu ne mai pese cât de grași sau bătrâni eram, îndeajuns de beți ca eu să dau un spectacol de striptease cu tot tacâmul, iar Frankie să fluiere de parcă arătam ca la douăzeci de ani. Apoi m-a apucat de mână și m-a tras în pat. A fost ca în nopțile petrecute în cala unor yachturi străine, întocmai ca în nopțile sărate, asudate, când valurile plesneau în coca bărcii. Deodată s-a auzit o bătaie timidă la ușă și o voce de femeie:

— Mami, mami?

Frankie și cu mine am înghețat.

— Ai auzit ceva? l-am întrebat în șoaptă.

— Mami?

Era Emily. Se întorsese acasă.

— Da, scumpo, am zis, străduindu-mă să par trează și vioaie.

Frankie nu făcea nicio mișcare.

— Îi… mami… ești… cu cineva?

— Da, draga mea, sunt, dacă chiar vrei să știi. Ai nevoie de ceva? am zis chinuindu-mă să par vioaie.

Frankie se abținea cu greu să nu râdă și pufnea înăbușit, parcă sforăia. M-am uitat urât la el.

— Nu… noapte bună, a zis Emily și am auzit cum a luat-o spre camera ei.

— Sfinte, am zis, Sfinte Sisoe.

— Da’ ce mare chestie? a întrebat Frankie în șoaptă.

— Am lăsat o sticlă goală de vin jos?

— Îi, cred că da.

— Cică sunt la refacere.

— Îi?

— Fetele m-au trimis la… dezintoxicare.

Pe Frankie l-a umflat râsul.

— La dezintoxicare?

— Da, am zis în șoaptă. Ele cred că nu mă ating de băutură. Cred că merg la… întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Ia mai termină cu râsul. Nu-i nimic de râs, am zis și mi-au dat lacrimile.

— Ei, Hildy, oprește-te. Ce te-a apucat? Ești femeie în toată firea, ce naiba. De ce te porți ca o fetiță? Răspunzi de ce faci și poți să faci ce ai chef.

Am clătinat din cap și l-am rugat:

— Frankie, te superi dacă te rog să pleci?

— Nu.

— Vrei să iei sticla asta cu tine și s-o iei și pe aia de jos?

Văzând în ce stare sunt, Frankie a sărit din pat și s-a apucat să se îmbrace.

— Da' de ce ți-e teamă, c-o să cheme brigada de moravuri? a zis el în șoaptă și nu m-am putut abține să nu râd.

Încă mai eram ametită, dar acum îmi era rușine să mă dau jos din pat complet goală, așa că i-am zis:

— Vino și pupă-mă înainte să pleci, Frankie.

M-a sărutat. A aruncat o privire pe fereastră și a zis:

— S-a pus pe nins. Oricum, trebuia să-i scot pe băieți cu plugurile. La revedere, Hildy.

Și cu asta dus a fost.

M-am trezit în zori și am dus paharele de vin în bucătărie, le-am spălat și le-am pus la loc. Am aruncat mâncarea pe care o lăsasem să zacă pe aragaz toată noaptea. Am făcut ordine în camera de zi, căutând vreun rest al țigării pe care o fumaserăm dar n-am găsit nimic. Am scos câinii la plimbare. Ningea de când plecase Frankie și acum se așternuse un strat de aproape două palme. Era duminică, așa că nimeni nu se apucase să curețe strada. Nu se auzea niciun sunet, în afară de scârțâitul ghetelor mele pe zăpadă și gâfâielile sau scheunatul câinilor care simțeau rozătoarele ascunse sub tufișurile înzăpezite. Ningea blând, temeinic. Zăpada cădea vertical, nu într-o parte, așa cum se întâmplă când suflă vântul din nord-est. Fulgii erau mari, pufoși, ca niște ghemulețe de vată. Se prindeau de blana câinilor, mi se așezau pe umeri și pe mănuși. De-abia vedeam la

câțiva metri în față. Neaua acoperise tot și cu greu ți-ai fi închipuit că sub belșugul alb căzut cu dărnicie din cer s-ar putea ascunde ceva murdar sau urât.

Cu mulți ani în urmă, când eram copil, a fost un viscol care a ținut cinci zile. A nins fără încetare, zi și noapte. Orașul nu avea plugurile de zăpadă pe care le are acum, așa că, atunci când ninsoarea s-a oprit, Hat Shop Hill Road nu se mai vedea deloc.

Noi aveam o sanie veche de lemn, din cele care alunecă cu fundul direct pe zăpadă. Unul dintre clienții tatei i-o dăduse cu un an înainte, fiindcă se muta în sud și nu mai avea nevoie de ea. Toți copiii de pe strada noastră și de pe străzile din jur, toți copiii care locuiau pe Wendover Rise au ajuns cum-necum pe Hat Shop Hill Road în ziua aia și strada s-a transformat într-un derdeluș lung de o jumătate de milă. E strada cea mai abruptă și mai dreaptă din oraș.

Copiii au venit cu tot felul de sănii cu tălpi de oțel, cu plăci ori chiar cu camere auto umflate, dar sania noastră era de departe cea mai bună, așa că, dintr-odată am devenit cei mai populari copii din Wendover. Nu era unul să nu se roage de noi să-l luăm pe sania noastră. Încăpeam cinci odată, șase cu Judd, care era cel mai mic, dar insista să se dea de fiecare dată și apoi să fie tras pe sanie până sus, în vârful dealului.

Școala a fost închisă o săptămână întreagă. A doua zi după ce s-a oprit ninsoarea, un camion cu plug a urcat dealul și a nivelat zăpada, a mai bătătorit-o puțin, dar n-a curățat-o până la asfalt. Acum sania mergea și mai repede și așa le-a venit o idee de milioane vărului meu, Eddie, și lui Frank Getchell. S-au gândit să pună un furtun la un robinet din casa noastră, care se afla aproape de vârful dealului, și să lase apa să curgă pe drum, ca să facă o pistă de gheață, cum văzuseră la Jocurile Olimpice că erau cele de bob.

Tata era la lucru, mama… cine știe, poate că era la spital atunci, tot ce știu e că nu era acasă. Drept care Eddie și Frank au pus un furtun la robinetul de afară, însă, când i-au dat drumul, apa n-a curs. Tatăl lui Frankie lucra în construcții, așa că Frankie, cu toate că avea doar doisprezece sau treisprezece ani, știa să intre în pivniță și să deschidă țeava de apă de afară. Cât ai

zice pește, un șuvoi de apă a început să curgă pe Hat Shop Hill Road. Cât a curs apa noi am stat în pivniță. Pivnița avea un chepeng prin care puteam intra și înăuntru era cald și bine. Mirosea a rufe spălate, a umezeală și uneori a puii pe care pisica noastră tricoloră îi făta aici, o dată sau de două ori pe an. Părinții nu ne dădeau voie să aducem prieteni decât dacă măcar unul din ei era acasă, dar în pivniță nu era interzis, așa că în ziua aia eram cel puțin o duzină de copiii acolo.

De câte ori intram în pivniță, Judd se punea pe plâns fiindcă degețelele de la mâini și de la picioare îi înghețaseră în mănușile și ciorapii uzi și îl dureau când începeau să se dezmorțească. Lisa sau verișoara mea, Jane, i le țineau sub jet de apă caldă în chiuveta din pivniță, în timp ce noi îi spunea lui Eddie să nu-l mai facă bulangiu și pațachină fiindcă n-avea decât cinci ani. În cele din urmă băieții au închis robinetul și am așteptat să înghețe apa, dar n-a durat mult.

După-amiaza era spre sfârșite, soarele coborâse sub vârfurile copacilor și, în lumina împuținată, drumul, devenit o pistă abruptă, avea sclipiri argintii. La drept vorbind, jurai că e o panglică de sticlă. Ne-am luat la ceartă care să coboare primul. Frankie și Eddie veniseră cu ideea, așa că era de la sine înțeles că ei o să fie primii. Judd avea să plângă dacă nu-l luam, așa că avea să meargă și el, așezat între cei doi băieți mai mari. Ca să nu strice pereții pistei, băieții trebuia să-și întindă picioarele pe lângă picioarele celui din față. Aveau nevoie să-i împingă cineva și Frankie, care stătea în spate, m-a rugat să-i împing eu. „Împinge cât poți de tare, Hildy”, mi-a zis, așa că am dat tot din mine. Am împins sania, apoi l-am apucat pe Frankie de umeri și l-am împins alergând, cât puteam eu de tare. Când am ajuns la gheață, n-am putut să rezist: am sărit pe sanie în spatele lui Frankie. Era loc destul. Țineam picioarele întinse în lături și Frankie le-a prins cu mâinile, strigând la mine să nu stric pista. Și am pornit.

Sania mergea iute și înainte, dar nu ca acum. Pur și simplu zburam la vale și gheața fâșâia sub noi. Câte un șleau arunca sania în sus iar și iar și, de fiecare dată când atingeam pământul, parcă prindeam și mai multă viteză. Țipam cu toții – Eddie, Judd, Frankie și cu mine. Țipam în cor, de încântare și de spaimă, de bucurie și

nerăbdare, să ne audă cerul și toți ceilalți. Vântul îmi ardea ochii, mi-au dat lacrimile și mi-am îngropat fața în ceafa lui Frankie. Zburam tot mai repede. La bază, drumul e plat și, înainte să fie gheață pe stradă, sania se oprea încet, de la sine, cu mult înainte de semnul de „Stop” de la intersecția cu Atlantic Avenue, principale stradă din Wendover Crossing. Dar apa cursese până la capătul drumului și într-acolo ne îndreptam și noi.

— Eddie! am țipat. Oprește sania!

Am scos cu toții picioarele, dar tălpile alunecau pe suprafața înghețată. Panta se terminase, dar noi goneam mai departe, parcă eram împinși de motoare cu reacție. În fața noastră, pe Atlantic Avenue, șiruri de mașini și camioane umblau în sus și în jos.

Ne-a venit la toți aceeași idee în același timp. Eddie s-a lăsat într-o parte, Frankie în cealaltă, cu micul Judd între genunchi. Ne-am aruncat jos, iar sania a mers mai departe, cu viteza fulgerului, și a intrat pe Atlantic Avenue, unde s-a întâlnit cu breakul tatălui lui Bucky Barritty. Sania a intrat sub roata din față, mașina a derapat, a trecut pe partea cealaltă a străzii și a intrat în frumoasa vitrină a farmaciei lui Allen.

În ziua de azi cred că s-ar fi lăsat cu un proces. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit în accident, însă tata a aflat cât ai clipi (piața e două uși mai încolo de unde era farmacia, acum sediul unei farmacii online) și ne-a tras o bătaie de ne-a sunat apa-n cap. Eddie a încasat-o cel mai rău, fiindcă era cel mai mare. Tata l-a pălmuit peste obraji și l-a pocnit peste cap, iar nouă ne-a tras niște palme la fund, numai că, fiind îmbrăcați în salopete de schi, urlam doar ca să creadă că ne-a venit de hac. Cred că pe Frankie l-a îmbrâncit în zăpadă de vreo câteva ori și l-a amenințat că-i dă telefon lui taică-său.

— Puteați s-o mierliți, pricepeți? urla tata în așa hal că ne era teamă că o să ne omoare fiindcă fusese cât pe ce să murim.

Întâmplarea ajunsese faimoasă. Când a reînceput școala, povestea luase amploare: înainte să ne ciocnim trecuserăm pe sub un camion. Eddie scornise tot felul de fapte eroice pe care și le atribuia, de exemplu, că îl smulsese pe Judd de pe sanie cu o nanosecundă înainte să fie călcat. Omitea să spună că el și Frankie uitaseră să închidă vana pentru apă, din care cauză țevile au pocnit

și tata a mai dat niște telefoane indignate acasă la Getchell. Mulți ani după aia, tata povestea întâmplarea râzând de-i dădeau lacrimile, dar la vremea respectivă n-a văzut nimic de râs.

Când m-am întors acasă cu câinii, Emily era în bucătărie, în picioarele goale, doar cu niște pantaloni de casă și un maiou cu bretele.

— Bună dimineața, Emily, i-am spus veselă și am strâns-o în brațe.

— Mami, e groaznic de frig. Nu poți da caloriferul mai tare?

M-am uitat la termostat. Era la 20 de grade, cum îmi place mie.

— E iarnă, i-am zis. Pune-ți și tu un pulover și niște șosete, ca toți oamenii.

— A, oamenii normali. Dac-ai ști ce rău îmi face să aud că nu-ți par normală…

— Of, Emily, am zis zâmbind, ca să mai înseninez atmosfera, e doar o vorbă. Bineînțeles că ești normală.

Emily a oftat, apoi a zâmbit și ea și a zis:

— Da, știu.

— Ai găsit cafeaua și ce ți-a mai trebuit?

— Da, a răspuns ridicând cana din care bea.

— Foarte bine, am zis. Parcă ziceai că vii azi. Nu te așteptam aseară.

— Da, mi-am dat seama, a zis Emily.

Mi-am turnat o ceașcă de cafea. Simțeam cum îmi zvâcnește capul. Gata cu vinul roșu!

— Mami, camionul care era aseară în curte e al lui Frank Getchell?

— Da, am zis deschizând frigiderul ca să scot laptele.

— Și… erai… în pat… cu Frank Getchell?

— Cred că e o chestiune care nu te privește.

— Mami, nu pot să cred. Dintre toți tipii de vârsta ta…

— Poftim? am izbucnit eu, m-am întors pe călcâie și i-am aruncat o privire furioasă. Care tipi de vârsta mea? Unde sunt tipii de vârsta mea? Și care-i problema cu Frank? Nici măcar nu-l cunoști.

— E… gunoier.

— Are o firmă de servicii care adună și sacii de gunoi, între multe, multe alte lucruri.

— Ați băut? Am văzut o sticlă de vin pe masă… și… când am intrat, mirosea a marijuana.

— Frank bea. Și fumează. Toți prietenii mei beau.

— Dar tu ai…

— Nu, sigur că nu.

S-a văzut pe fața ei ce ușurată a fost. Dacă o vedeați, ați fi zis că ea și cu Tess își petrecuseră copilăria culegându-mă de prin baruri. Îmi dau seama că nu-i frumos să-ți minți copilul de la obraz, dar era pentru binele lui Emily. Pentru liniștea ei. Și așa era necăjită din cauza lui Adam. Avea destule pe cap.

— Ei, și cum stau lucrurile, Em? am întrebat-o și ea mi-a povestit tot.

Voia să plece din apartament și să se mute cu Adam. Se înfuriase pentru că Adam nu era pregătit pentru acest pas.

— Suntem împreună de doi ani, a zis.

— Știu și eu, Emily, poate e mai bine așa. Poate că ar trebui să te vezi cu cineva care are… perspective… mai bune.

— Ce fel de perspective? a întrebat Emily.

— Adică o slujbă, am lămurit-o. Ar fi bine, mă gândesc, să fii cu cineva care are un venit stabil.

Nu-mi venea să cred că vorbele alea îmi ies pe gură. Eu eram un copil al anilor ’60, o feministă care își croise singură drum prin viață, fără să mă bazez pe soțul meu. Dar acum mă gândeam ce bine ar fi pentru Emily dacă ar găsi pe cineva care să aibă grijă de ea. Eu n-am avut nevoie de așa ceva, am fost mereu în stare să-mi port singură de grijă. Dar ce bine-ar fi dacă n-ar fi nevoie! Adică dacă Emily n-ar avea nevoie să-și poarte singură de grijă.

— Eram sigură că o să spui așa. N-ai crezut niciodată în talentul de muzician al lui Adam. Trupa lui e pe cale să semneze un contract. Acum câteva seri a dat un spectacol la Irving Plaza, era de față un agent de la Sony și… da’ hai s-o lăsăm baltă. Eram sigură că n-ai să înțelegi. Mă duc s-o sun pe Hailey, să văd dacă vrea să ia prânzul cu mine. Poate ne repezim până la Marblehead s-o vedem pe Tess.

— Emily, încerc să te înțeleg. Dar aș vrea ca și tu să fii realistă, asta-i tot.

— Mă rog, a zis și a urcat tropăind scara spre camera ei.

Ninsoarea s-a oprit și Emily s-a dus la Marblehead cu prietena ei, Hailey. Eu mi-am petrecut după-amiaza de duminică citind ziarul, iar când a început să se întunece mi-am zis că o să iau un deget, doar un păhărel de vin până se întoarce Emily. Mă scosese din fire cu iscodeala și, la drept vorbind, eram mahmură. Mahmureala îmi tocește nervii. Deci am coborât în pivniță, am desfăcut o sticlă și mi-am turnat o cană de vin. M-am gândit că e mai bine să beau din cană, fiindcă mi-era teamă să nu se întoarcă Emily mai devreme decât spusese. Am lăsat sticla în pivniță, în spatele unei vechi planșe botanice înrămate, pe care Scott n-o mai luase când plecase.

Înainte nu puteam suferi să merg în pivniță. Casa e veche, situată aproape de apă, și tavanul pivniței e atât de jos, că trebuie să te apleci când intri. De multe ori mi se prind pânze de păianjen de păr și de obraji. Pe jos e pământ bătătorit, care e adesea umed și puțin alunecos, cu toate că țin permanent un dezumidificator în funcțiune. Mai dau de șoareci și păianjeni și odată, nu la multă vreme după ce cumpărasem casa, am intrat repede să iau ceva și a fost cât pe ce să calc pe un șarpe lung și negru, care se târa pe jos. Avea cam un metru lungime. A traversat pivnița și s-a furișat printr-o crăpătură a fundației de piatră, iar eu m-am întors în casă țipând. Însă acum mă obișnuisem cu pivnița. De fapt, chiar mă simțeam bine acolo. Iarna era călduț și vara răcoare. Centrala termică bâzâia, boilerul șuiera. Toate organele vitale ale casei erau în bună stare și își făceau treaba.

Și acum mai țineam și vinul acolo. Coboram în fiecare seară cu o lanternă, mă feream de pânzele de păianjen, iar dacă mai dădeam de vreun șoarece îl priveam cu milă, știind că nu va scăpa de șarpele casei. Nu mai puneam capcane, lăsând lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Șoarecii au nevoie de un loc călduț unde să-și petreacă iernile, șerpii trebuie să mănânce, păianjenii țes pânze complicate ca să prindă gâze. Eu am nevoie de un strop de vin la sfârșitul zilei. Așa vedeam pivnița în momentul de față – un ecosistem simbiotic de-a dreptul uimitor, din care făceam și eu parte. De multe ori, când coboram după a doua sticlă de vin, îmi imaginam, nu fără plăcere, că, după ce am să

mor, am să mai bântui pe acolo și că păianjenii, șoarecii și șarpele o să mă recunoască chiar și sub înfățișarea aia.

Cincisprezece

Molly m-a trezit lingându-mă pe față și scheunând. Era întuneric beznă. Nu vedeam nimic și mi-am dat seama că e Molly doar fiindcă avea blana aspră. Am vrut să mă culc la loc, dar când am întins mâna după pernă am dat de pământ tare. Am rămas nemișcată câteva clipe. Ceva a trecut peste mâna mea și atunci am sărit în sus, dându-mi seama, după faptul că eram pe pământ, după mirosul de mucegai și zgomotul centralei electrice, că eram întinsă pe jos în pivniță.

În capul scărilor, o rază subțire de lumină se strecura pe lângă ușa întredeschisă a pivniței. M-am ridicat și am pornit într-acolo. Molly, care era deșteaptă, trebuie că deschisese ușa pivniței cu labele. Acum amândoi câinii îmi lingeau mâinile în timp ce mă îndreptam, abia ținându-mă pe picioare de amețeală, spre treapta de jos a scării pe care cădea o rază de lumină.

Dacă mă trezesc devreme după ce am băut la greu, așa cum mi se întâmplase în dimineața aia, de multe ori sunt binedispusă, pusă pe râs – o stare minunată, de care am învățat să mă bucur atât timp cât durează, adică până când nu dau în mahmureala care îmi sfâșie măruntaiele, îmi sparge capul în bucăți și îmi întinde nervii până când simt că pocnesc. Când am urcat scara, încă mai eram în starea aia de grație – nici beată, nici trează – și mi-am amintit, cu uimire amuzată, ce făcusem cu o seară înainte.

Îmi turnasem o cană de vin și dădusem drumul la televizor. Se dădea unul dintre filmele mele preferate – *Notorious* de Alfred Hitchcock, cu Ingrid Bergman și Cary Grant. N-aveam cum să fi fost beată pulbere, fiindcă îmi aduc aminte finalul filmului. Cred că am coborât o dată, poate de două ori, ca să umplu cana, dar asta a fost tot. Filmul s-a terminat, mi-am dat seama că Emily avea să ajungă acasă și că o să vadă că sunt amețită, așa că m-am hotărât să mă duc la culcare. Numai că vinul pe care îl deschisesem era cu adevărat delicios, așa că ar fi fost păcat să nu termin sticla. Niciodată nu e așa de bun ca atunci când a stat fără dop toată noaptea. Am coborât înapoi și, tocmai când

dădeam să-mi umplu cana cu ce mai rămăsese în sticlă, am auzit pași în casă.

— Mami?

Emily se întorsese. Fiindcă era împreună cu Hailey mi-am zis că cel mai bine ar fi să le las să creadă că dorm. Hailey locuia la Newburyport, prin urmare mi-am închipuit că voia să rămână peste noapte.

M-am așezat pe jos, lângă planșa botanică pe care nu o puteam vedea pe întuneric, și am băut vinul din sticlă. Le auzeam pe fete vorbind. Îmi aduc aminte că, în timp ce urcam scara trăgându-mă de balustradă, mi se păruse nemaipomenit să aud ce spun fără ca ele să știe că sunt sub picioarele lor. Era palpitant. Mă simțeam ca un spion, o fantomă sau o vrăjitoare, și îmi aduc aminte că râdeam pe înfundate auzind ce spuneau.

Sigur că acum nu mai știu despre ce vorbeau de fapt. Țin minte doar că nu voiau să meargă la culcare. Râdeau, vorbeau tare și bârfeau pe cineva. Simțeam miros de mâncare încălzită pe aragaz. Supă? Dădeau și ele o mică petrecere, numai că eu eram blocată acolo. N-aveam cum să explic de ce stătusem atât de multă vreme în pivniță. Așa că mi-am băut vinul în liniște. Când am terminat sticla, am deschis încă una, doar tirbușonul era la îndemână. Mai voiam să iau câteva înghițituri cât așteptam să se ducă fetele la culcare.

Pe urmă era a doua zi dimineața și Molly mă lingea pe față.

Când am ajuns în capul scării, am aruncat o privire afară ca să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă. Prin fereastra camerei de zi am văzut că se crăpase de ziuă. Nu era niciun pericol ca fetele să fie treze. M-am dus la ușa de la intrare și am lăsat câinii afară, după care m-am dus la bucătărie și am băut un pahar mare de suc de merișoare. Am luat patru pastile de Advil și am mai băut un pahar de suc. M-am dus clătinându-mă până la ușă – chiar că nu mă trezisem bine și nu înțelegeam cum de mă îmbătasem așa dintr-un pic de vin – și am băgat câinii în casă. Am sunat la birou s-o anunț pe Kendall că întârzii. După care am urcat în dormitor împreună cu câinii și m-am culcat.

Mai târziu, după ce am făcut un duș, am coborât la parter. Soarele era de-acum sus pe cer și razele lui intrau pe ferestre, inundând bucătăria de lumină și încălzind-o.

Prea multă lumină după gustul meu. Fetele luau micul dejun și când m-au văzut au schimbat priviri pline de subînțeles, chicotind.

Or fi știind? Să fi urcat aseară la etaj și nu-mi aduc aminte?

— Bună dimineața, Hailey, bună dimineața, Emily.

— 'Neața, doamnă Aldrich, a răspuns Hailey.

Prietenele fetelor mai uită și mi se adresează cu numele de femeie căsătorită.

— 'Neața, mami, a făcut Emily cu ochii în farfurie.

— Da' ce-i așa distractiv? am întrebat, sperând că n-o să-mi spună.

Îmi închipuiam cum dansasem beată prin bucătărie în fața lor, cântând și bând direct din sticlă – tot felul de lucruri pe care îmi aminteam ca prin ceață că le făcusem la un moment dat. Poate azi-noapte, poate în alte nopți. Cine știe? N-am cum să țin minte tot, dar îmi aduc aminte ce stânjenite păreau fetele mele, chiar și atunci când se străduiau să râdă împreună cu mine și prietenii mei – pe vremea când mai aveam prieteni. Întotdeauna le ofeream prietenelor ei ceva de băut, chiar și când nu erau majore, din care cauză casa noastră avea mare căutare printre liceeni. Pe atunci fetele nu se plângeau că eu beau.

— Nimic, ne întrebam unde-ai fost azi-noapte. Ai lipsit până la două dimineața.

— Ei… am fost la… niște prieteni.

— Mamă, nu e nevoie să te ascunzi. Spune pe de-a dreptul. Ai petrecut noaptea la prietenul tău.

— Bine, am fost la prietenul meu, am zis.

Preferam să creadă că fusesem la Frankie, că fusesem oriunde, numai să nu afle că leșinasem în pivniță. Noaptea întreagă, care îmi păruse hazlie cu doar câteva ore în urmă, mi se arăta acum ca o tragedie, o tragedie întunecată. O feștelisem. Leșinasem în pivniță. Păianjenii și cine mai știe ce alte vietăți se plimbaseră pe mine. Mi-au venit în minte labele moi, blana slinoasă și ochii șoarecilor, ca niște mărgele negre. M-am gândit la șerpi, la cum scot limbile despicate, cum mișcă vârful cozii, cum le place să-și încălzească solzii reci în locuri calde, întunecoase.

— Vasăzică, tu și Frankie… sunteți împreună? a chicotit Emily.

— Emily, am făcut eu.

— Ce?

— Vezi-ți de treaba ta, i-am zis, m-am întors și am plecat în camera mea.

Mi-am scos cizmele din dulap, ceea ce i-a făcut pe câini (care mă enervau fiindcă îmi stăteau tot timpul în picioare) să sară în sus, înnebuniți de bucurie. Am coborât, mi-am luat haina și lesele câinilor și am ieșit în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. Pământul era încă acoperit cu zăpadă, dar soarele topise stratul de deasupra și încălzise aerul. În jur, totul strălucea, reflectând lumina. Am dus palmele la ochi ca să mă feresc de soare și m-am hotărât să nu pun lesele câinilor ca să ne plimbăm pe drum, ci să o iau spre râu, pe cărarea din pădure.

Fiecare pas era un chin. Îmi înțepenise spatele de cât stătusem întinsă pe jos în pivniță și acum încercam să-mi dau seama dacă mă dureau mușchii spatelui ori dacă mă înjunghiau rinichii de câte ori trăgeam aer în piept. Doctorul îmi spusese acum nu multă vreme că vrea să-mi verifice densitatea osoasă, dar acum îmi dădeam seama că n-avea niciun rost. La fiecare pas simțeam fiecare os și fiecare vertebră cum mi se dezintegrează, parcă erau de cretă. Dacă aș mai fi făcut câțiva pași, n-aș mai fi fost decât o piele de om, complet îmbrăcată, întinsă pe cărare, cu ochii ațintiți spre cer. Și capul! Lua-l-ar dracu! Așa și meritam. Întinsă pe jos în pivniță, acolo îmi era locul. Așa se și cuvenea. Dacă Emily m-ar fi găsit acolo, i-ar fi dat de știre lui Tess și ea nu mi-ar fi dat voie nici în ruptul capului să stau cu micuțul Grady, și nici măcar să-l țin în brațe. Molly, terierul, lătra tot timpul și de fiecare dată când scotea câte un hămăit ascuțit trebuia să fac un mare efort de voință ca să nu-i trag un șut în fund și s-o trimit într-un morman de zăpadă.

În cele din urmă, când am ajuns pe malul râului, răcoarea, gâlgâitul apei, mirosul de sare, de pește și încă de ceva… Rogozul verde ale cărui vârfuri străpungeau zăpada? Nisipul? Oare nisipul are miros? Orice o fi fost, am simțit cum mi se ia o piatră de pe inimă, cum mușchii mi se destind și cum oasele care ziceam că se sfărâmă se întăresc la loc. Tot ce era rău, îndoiala și disprețul față de mine însămi parcă s-au scurs în nisipul

de la picioarele mele. În fața mea, cocoțat pe o piatră, drept, nemișcat și mândru ca o statuie, se afla un bâtlan albastru. Când l-am văzut, mi s-a tăiat respirația. Câinii au ciulit urechile și în clipa următoare l-au văzut și ei.

— Nu! Molly, Babs! am țipat, dar ele s-au repezit spre pasărea uriașă, care a plecat capul, a scuturat o dată din aripile imense și s-a ridicat încet, bătând fără grabă din aripi, deasupra apei pe jumătate înghețate.

S-a înălțat deasupra noastră și o priveam toate trei, eu, Molly și Babs, clipind din cauza strălucirii soarelui. Dintr-odată n-am mai văzut cerul din cauza lacrimilor. Nu vreau să pretind că am simțit prezența lui Dumnezeu sau că am trăit una dintre „trezirile spirituale" despre care se vorbește la Alcoolicii Anonimi. N-a fost nimic de felul ăsta, nicidecum. Dar cred că pentru o clipă, așa cum zicea și în colindul de Crăciun, sufletul meu s-a bucurat. Am simțit că însemn și eu ceva. Poate din cauză că pasărea era atât de mare, parcă venită din preistorie, și cu toate astea își luase zborul. Cu o seară înainte, deprimată, mă lăsasem și eu în voia unor instincte primitive, dar, lucru de mirare, nimeni nu aflase. Aveam cățelușele mele dragi, și râul, și scumpa mea fiică în casă. Nu pierdusem nimic. Aveam totul. La fel ca Ebenezer Scrooge[15], eram trează, vie și aveam totul, mai mult chiar decât aveam nevoie.

Atunci și acolo am hotărât din nou să mă las de băutură. Aveam să mă întorc acasă. Să-i pregătesc lui Emily felul ei preferat de mâncare. Să-l sun pe Grady doar ca să-l aud cum bolborosește la telefon. Nu aveam să mai beau în ziua aia. Nici a doua zi. Și nici zilele următoare.

Când m-am întors acasă, am găsit un frumos brad proptit de perete lângă ușa de la intrare. Într-una dintre ramuri era înfiptă o foaie de hârtie dictando, pe care cineva scrisese în grabă: *Crăciun fericit, Hildy. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor ca să-l instalezi. Frank.*

De când știu eu, Frank ne-a adus un brad de Crăciun în fiecare an. Chiar și când eram măritată cu Scott. Am considerat întotdeauna că era un mod drăguț de a-mi mulțumi pentru clienții pe care i-i trimiteam – clienți de-ai mei, recent stabiliți în oraș, care aveau nevoie de serviciile unuia ca Frank. Dar în dimineața aceea am fost atât de mișcată de gestul lui, că îmi tremurau

mâinile când am luat biletul din brad. E adevărat, mie îmi tremură întotdeauna mâinile când sunt mahmură, dar acum era vorba de altceva. Eram topită după bărbatul care tăiase copacul ca să mi-l ofere. Dragul de Frankie.

Când am intrat în casă, Emily m-a întâmpinat bucuroasă:

— Frank Getchell a lăsat pomul. Hai să-l împodobim azi.

— Bine, dar trebuie mai întâi să trec pe la birou. Hai s-o lăsăm pe diseară. Cheam-o și pe Tess și vezi dacă vrea să-l aducă și pe Grady să ne ajute. Michael e plecat cu treburi săptămâna asta.

— S-a făcut, a zis Emily și a adăugat: Sună-l și pe Frank și vezi dacă nu vrea și el să ne dea o mână de ajutor.

— Am să-l sun, am zis după o tăcere de câteva clipe. Să văd dacă vrea să rămână la cină.

Când am ajuns la birou, l-am sunat pe Frank, dar bineînțeles că n-a răspuns nimeni. Robot nu avea. Am mai rezolvat niște hârtii, am verificat listele comune pe care le aveam cu alți agenți imobiliari, dar nu apăruse nimic nou pe piață. I-am spus lui Kendall că aveam de gând să închid biroul săptămâna următoare și să-l redeschid miercuri, după Anul Nou. În zilele care mai rămâneau din săptămâna asta putea veni doar dimineața, să verifice e-mailul și mesajele lăsate și să mă sune dacă era ceva important. Voiam să petrec câtva timp acasă, cu familia mea.

Am plecat de la birou pe la trei și m-am îndreptat spre Rise. Casa soților McAllister era tăcută, cufundată în întuneric. Se duseseră să petreacă sărbătorile la Aspen, cum făceau în fiecare an. Linda, care rămăsese să aibă grijă de câine și de cai, mi-a povestit ce supărată era Rebecca în ziua când au plecat:

„Nici măcar nu știu să schiez”, îi spusese în șoaptă Lindei în timp ce încărcau bagajele în mașină. „Când eram copil, mergeam iarna în Florida, să fac călărie. Nu pot să sufăr Aspenul…”

— Săraca, ce greu trebuie să-i fie, a zis Linda râzând.

Râsesem și eu cu ea, dar acum, trecând prin fața casei Rebeccăi, mi s-a făcut milă de ea. O compătimeam din

ziua când o văzusem singură, pe plaja din fața casei lui Peter. Singură în frig.

Am trecut de casa McAllister și am urcat spre pepiniera lui Frankie. Aleea din fața casei lui era plină de mașini. Acum, că zăpada acoperise vasele de toaletă împrăștiate prin curte, locul avea un aer foarte pitoresc. Studenții veniți acasă de sărbători scoteau bani de buzunar din bacșișurile pe care le primeau târând arborii până la parcarea din vale și încărcându-i în mașini. Am ocolit casa și am urcat puțin, până la pepiniera de brazi. L-am găsit pe Frankie lângă un foc de tabără. Lua bani pe un brad de la niște oameni pe care îi cunoșteam, dar nu mai știam de unde. Cred că soțul fusese coleg de școală cu Tess, dar n-aș fi băgat mâna în foc. M-au salutat parcă mă cunoșteau de când lumea – la fel i-am salutat și eu. După ce au plecat, am rămas alături de Frankie, privind dealul și familiile venite să cumpere brazi, uitându-ne la norișorii de aburi care ne ieșeau pe gură.

— Mulțumesc pentru brad, am zis luându-mi inima în dinți.

— N-ai de ce, Hil.

— După ce termini aici, crezi că ai putea să vii și să ne ajuți să-l montăm? E foarte mare.

— Sigur, a zis Frankie. Dacă vrei să-l montezi înainte să se întunece, pot să-l trimit pe unul dintre băieți…

— Nu, am zis. Vreau să vii tu. Și să stai la cină… dacă vrei. Poate vine și Tess cu Grady, nepoțelul meu.

Frank n-a zis nimic. Nu se schimbase, era tot așa cum îl știam, unul dintre puținii oameni care nu zic nimic atunci când nu știu ce să spună. Și nu doar atât: dacă îi vorbeai, te privea în ochi o secundă, poate nici atât, și după aia întorcea privirea. De asta îmi fusese atât de greu să-l citesc. Acum stăteam amândoi și priveam spre vârful dealului. După ce invitația mea rămăsese fără răspuns câteva minute, m-am întors să plec zicând:

— Dacă nu, trimite un băiat.

— Ba nu, Hildy, a zis. Vin. Pe la șase, cred.

— Bine, i-am răspuns zâmbind. Ne vedem atunci.

Când a sosit Frank, Tess și Grady erau deja acasă, împreună cu Emily, firește. M-am făcut că nu văd privirile amuzate pe care le schimbau fetele. În după-

amiaza aia pregătisem o lasagna, așa că, după ce Frank a pus bradul în suport, ne-am dus amândoi în bucătărie. Emily a rămas să atârne beculețele în timp ce Tess se lupta cu Grady, care voia să le tragă jos.

În bucătărie l-am întrebat pe Frankie dacă vrea vin sau bere.

— Tu ce bei?

— Sifon, i-am răspuns binedispusă.

— Aha, a făcut Frank aruncând o privire spre camera unde erau fetele.

Pe masă era o sticlă de vin deschisă, pentru că Emily luase un pahar de vin, așa că Frankie a spus:

— Am să beau un pahar de vin, dacă nu-i cu supărare, Hil.

— Nu, deloc. Nu-mi place când cineva se abține să bea din cauza mea.

I-am turnat un pahar și m-am apucat să fac salata.

Frank s-a uitat la mine o vreme și pe urmă m-a întrebat în șoaptă:

— Vasăzică nu bei niciodată când sunt fetele prin preajmă?

Am râs și i-am răspuns tot în șoaptă:

— Nu, și acum m-am lăsat de tot.

După cât vedeam, Frankie nu prea înțelegea. S-a cam încruntat, dar eu am râs din nou și l-am liniștit:

— Nu e din cauza nopții trecute. Atunci m-am simțit foarte bine. Vreau… să mai fac o pauză.

Frank a încuviințat dând din cap și chiar atunci Grady a intrat legănându-se pe picioare.

— Mema? a făcut.

— Grady, scumpule. Ia zi, Frank. Ai văzut copil mai frumos?

Frank a zâmbit și l-a măsurat pe Grady din cap până-n picioare. La rândul lui, Grady îl privea cercetător. Pe Frank l-a bufnit râsul și a spus:

— Mda, e de păstrat.

După asta i-a spus să ridice mâna ca să-și plesnească palmele. L-a întrebat câți ani are, dar Grady îl privea cu gura căscată.

— N-are decât un an și jumătate, am răspuns în locul lui Grady.

— Unde locuiești? l-a întrebat Frank.

— Frank, n-are decât un an și jumătate! am exclamat eu râzând. Până acum n-ai mai văzut un bebeluș?

— Păi, eu ziceam că dacă pot merge pot și să vorbească.

— Doar ăia care sunt genii și, slavă Domnului, Grady nu e unul dintre ei.

L-am luat de lângă bolul cu apă al câinilor, din care se apucase să bea, l-am ridicat în brațe și l-am pupat de mai multe ori pe gât. A început să țipe și să râdă de plăcere.

— La cine ții cel mai mult pe lume?

— Mema.

— La cine ții mai mult decât la Nancy?

I-am făcut cu ochiul lui Frank și am rostit încet:

— Ailaltă bunică.

— Mema, a chițăit Grady, la care eu și Frank am izbucnit în râs.

— Ține-l tu, Frank, până termin salata.

Frank a pus paharul pe masă și a întins brațele puternice și l-a luat pe genunchi. Lui Grady îi plăcea să stea în brațele lui, să-i studieze fața. Am terminat salata, am mâncat și după aia am împodobit bradul. După ce l-am împodobit și s-a terminat și vinul, Tess a plecat cu Grady acasă, iar Emily s-a dus la culcare. Frank se pregătea să plece și el, dar eu i-am spus, cam repezit, e drept:

— Poți să rămâi, dacă vrei.

Frank n-a scos o vorbă. Întorcea ideea pe toate fețele.

Atunci i-am spus, ceva mai blând:

— Aș vrea să rămâi.

Frank a zâmbit, m-a luat în brațe și m-a sărutat cu dor, tare și apăsat, așa cum îmi place mie.

Șaisprezece

În februarie am vândut o casă chiar la intrarea în Crossing – un ranch pe mai multe niveluri pe care vânzătorii au luat mult sub prețul cerut – și eram în negocieri cu un posibil cumpărător al unui sediu comercial în Manchester, dar, în afară de astea, afacerea bătea pasul pe loc. Soții Dwight retrăseseră casa de pe piață și plănuiau să o scoată iar la vânzare în primăvară. I-am spus lui Cassie că, după mine, făceau o greșeală enormă. Trecuse pe la biroul meu într-o zi din februarie ca să discutăm cât timp Jake era la școală.

— N-avem cum să ne mutăm acum. Școala de aici nu e cine știe ce, dar măcar e obișnuit să meargă acolo în fiecare zi. Dacă ne-am fi mutat la Newton, ar fi stat acasă toată ziua și ar fi dat înapoi. Și ne-ar fi înnebunit…

— Ar fi trebuit să mă lăsați să vă găsesc o casă cu chirie aici, în Wendover.

— Hildy, ai văzut cu ochii tăi ce poate face Jake într-o casă. Cel mai bine se simte atunci când nu se schimbă nimic.

— OK, deci când vreți s-o scoateți iar la vânzare?

— Ne gândeam la luna iunie. Așa, dacă o vindem imediat, putem să ne propunem să încheiem vânzarea chiar înainte să înceapă școala în Newton.

— Casele nu se vând imediat, să știi. Nu pe piața asta.

— Trebuie să ne încercăm norocul, a zis Cassie. Nu c-am fi prea norocoși.

— Bine, o scoatem la vânzare pe 1 iunie. Am să anunț cumpărătorii.

La începutul lui martie am avut câțiva clienți care căutau case în Wendover. O familie – doi avocați din Boston cu o fetiță de șase ani – căuta o casă pe care s-o poată converti într-o locuință „verde”, ecologică. Poate nu vă vine să credeți, dar până acum nu-mi mai ceruse nimeni așa ceva. Oamenii ăștia doreau să trăiască „deconectați de la rețea”, cu vântul și soarele ca surse de energie. Voiau să curețe zidurile de materialele de construcție vechi și să pună în loc materiale care să nu emane toxine în aerul pe care îl respirau. Soția pierduse mai multe sarcini înainte să scoată o mochetă toxică și

niște mucegai din apartamentul lor din Boston. Numai după aceea au putut avea un copil. Acum, pentru sănătatea copilului, voiau o casă „verde și curată”. Soția era foarte încântată de idee. Mie personal mi se părea cam obsedată. De fapt, nu era greu să le arăt multe case, fiindcă nu le păsa cum arată pe dinăuntru. Erau mai interesați de felul cum erau „orientate”, adică dacă erau cu fața spre nord sau sud și ce fel de lumină primeau. Le-am sugerat să cumpere un teren. Ar fi mult mai ieftin să construiești o casă așa cum își doreau decât să transforme una veche.

— Ei, dar casele din Noua Anglie au un farmec al lor.

— Într-adevăr, cele cu adevărat vechi sunt bine izolate, ceea ce v-ar fi de folos dacă vreți să nu risipiți energia. Coloniștii care le-au construit voiau să păstreze căldura în casă, așa că ferestrele erau mici.

— Da, dar acum avem ferestre termopan. Le punem în locul celor vechi și mai facem și alte ferestre, ca să intre cât mai mult soare. Și punem panouri solare pe acoperiș…

Acum vedeți cu cine am de-a face. Vor case vechi, dar să fie noi.

Mă vedeam cu Frank într-un mod foarte discret. Nu ieșeam niciodată în oraș. Adevărul e că nici unuia din noi nu-i plăcea să iasă. Frank venea la mine acasă numai dacă îl invitam. Uneori ne întâlneam din întâmplare. Treceam cu mașina pe lângă el și el claxona și încetinea. Dacă eram pe vreun drum lăturalnic și nu treceau mașini, dădea înapoi și îmi zâmbea. Mă întreba ce mai fac. Îi spuneam ceva de genul „Vino să mănânci niște chili diseară, dacă ai poftă”. Întotdeauna avea. Uneori ne uitam la filme, alteori priveam focul și stăteam de vorbă. M-am lăudat că știu tot ce mișcă prin oraș, dar, dacă știe cineva, atunci acela e Frankie. De exemplu, are radioul conectat pe lungimea de undă a pompierilor și îl ține pe ascultare. Poți să auzi fiecare apel din Wendover și încă cinci orașe din zonă. Știa că soții O’Brien divorțează, că doamna Halstead așteaptă un copil și că sărmana Ethel Quinn are cancer la creier, inoperabil. Mă ținea la curent cu ce făceau frații Santorelli la vila de la Grey's Point. De cum montau lambriurile exterioare aveam de gând să mă duc la ei cu o propunere.

Ce uimită am fost când am aflat că Frank știa totul despre Rebecca și Peter! Într-o seară caldă de martie plimbam câinii pe malul râului pe terenul lui Frank, învecinat cu casa mea. Frank a recunoscut că mă văzuse făcând baie în pielea goală într-o noapte, cu o vară înainte. La început am fost stânjenită, dar pe urmă am izbucnit în râs:

— Eram nițel pilită, am zis.

Acum, că nu mai beam, îmi venea ușor să râd de obiceiurile dinainte. Eram la fel ca cei pe care îi ascultam spunându-și povestea la întruniri. Doamna care bea de una singură, care se făcuse de râs de mai multe ori, nu mai era. Nici nu avea să se mai întoarcă, atâta vreme cât nu mai beam. Departe de a mă stânjeni, convingerea asta mă întărea. Eram altcineva acum și mă simțeam bine în pielea mea. Ba chiar pierdusem câțiva centimetri din talie. Mă vedeam deseori cu Frankie și nu mă mai simțeam așa singură.

Ne plimbam pe plajă. Cerul căpătase culoarea roșiatică a apusului. Pe întinderea mării, încă rece ca gheața de peste iarnă, sclipeau sute de creste albe care dispăreau rând pe rând, pe măsură ce valurile se întindeau pe țărm fâșâind.

— E ora de aur, Frank, am zis.

— Ora de aur. N-am mai auzit vorba asta de la război.

— Chiar așa, vorbeați de ora de aur în Vietnam?

— Mda… e un termen medical.

— Ba nu. E un termen din cinematografie. Mi-a explicat Rebecca. Se referă la lumina care scade la sfârșitul zilei.

— În Vietnam se referea la îngrijirile medicale pe care le poți da cuiva în prima oră după ce a fost rănit. Dacă, în cel mult o oră după ce ai căpătat o rană gravă, nu primești îngrijiri medicale, șansele de a supraviețui scad rău de tot. Eu eram șofer pe ambulanță.

— N-am știut ce ai făcut în război, Frank. Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vreodată vorbind de război.

— Păi, cine-ar vrea să vorbească de război? A, știi, a spus pe neașteptate, o tot vedeam pe prietena ta, sonata de Rebecca, pe plaja asta, noaptea, împreună cu Peter Newbold. Toată vara trecută s-au zbenguit pe jumătate goi pe întuneric. Ziceau că nu-i vede nimeni. Dar când e vremea lufarului îmi place să ies noaptea la pescuit. Dau

încet la vâsle, de nu mă simte nimeni. M-am mirat că s-a încurcat cu ea, el medic psihiatru…

— De ce?

— Fiindcă e dusă cu pluta, Hil. Știu că ești prietenă cu ea, da' să știi că e țicnită de-a binelea. Prima oară când am văzut-o, atunci când îi arătai casa, am zis că e ca toată lumea, da' să știi că-i filează o lampă.

— Ei, nu e chiar așa de rea, am râs eu. Unul dintre băieții tăi a călcat-o pe nervi odată. Ce s-a întâmplat?

— Nu multă vreme după ce se mutaseră, Skully White s-a dus acolo să ia gunoiul. Camionul s-a defectat și, după cum știi, sus pe deal nu e semnal pentru mobil.

— Frank, te faci de râs cu camioanele alea. De ce nu cumperi unele noi, să nu mai rămână în pană peste tot prin oraș?

— Ce tot spui acolo? Camioanele sunt foarte bune. La ce să iau altele când astea vechi încă mai merg?

Mi-a venit să râd. Nu doar fiindcă Frank era zgârcit – ceea ce era adevărat, ci fiindcă nu putea suferi lucrurile noi. Era împotriva oricărei schimbări.

— Și ce s-a întâmplat la casa Rebeccăi? l-am întrebat.

— Skully a bătut la ușă, dar bona i-a spus că nu poate să-i dea drumul înăuntru ca să dea un telefon fiindcă doamna nu e acasă. Era la călărie, în manejul din spatele hambarului. Deci Skully s-a dus la hambar, dar n-a găsit pe nimeni la manej. S-a dus la hambar și a găsit-o pe prietena ta țicnită în ieslea unde se spală caii. Era numai în sutien și chiloți și se spăla la furtun, odată cu calul. Când l-a văzut pe Skully, i-a sărit țandăra. A început să țipe la el…

— Nici nu mă mir. Știi ce cald ți se face vara după ce ai călărit? Și cât transpiri? Normal că i-a fost rușine să se trezească cu un moș ursuz ca Skully zgâindu-se la ea, așa dezbrăcată cum era.

— Așa zici? Skully a fost nevoit să meargă pe jos până la Wendover Rise, la casa familiei Brown, ca să mă sune de acolo. Când m-am dus ca să pornesc motorul camionului de la bateria mea, Rebecca a ieșit din casă zbierând că i-am încălcat proprietatea și că o să cheme poliția. Eu am întrebat-o: „Cum adică, am încălcat-o? Ne-ați angajat ca să vă luăm gunoiul". „V-am concediat, acum îmi violați proprietatea." Și după aia m-a

amenințat: „Dacă în zece minute camionul n-a plecat de aici, chem poliția”.

Frank râdea când povestea.

— Parcă avea să mă aresteze cineva fiindcă mi se stricase camionul.

Era o poveste hazlie, n-aveam cum să nu râd gândindu-mă cum se purtase Rebecca cu Frank și Skully. Gândul că se simțise cumva amenințată de cei doi. Doi bărbați cumsecade pe care îi cunoșteam din copilărie. Skully White fusese angajatul tatei. După ce tata a cumpărat magazinul, el s-a ocupat de măcelărie. El și cu tata schimbau etichetele cu prețul la carne și la curcani înainte să le dea familiilor cărora le mersese rău în anul acela. M-aș cam îndoi că Stop and Shop mai continuă tradiția asta. Skully îl ajutase pe fratele meu, Judd, atunci când, băut fiind, intrase cu camioneta în șanț într-o noapte. Skully l-a tras afară cu un camion vechi de-al lui Frank înainte să vină poliția. Nu i-a spus niciodată tatei. Doar l-a îndemnat pe Judd să se lase de prostii, ceea ce a și făcut până la urmă. Ce vreau să spun e că Skully e un tip de treabă. Fusese poreclit așa după ce a căzut dintr-un copac pe când era în școala primară și și-a spart capul.[16]

Nimeni nu mai știe care e numele lui adevărat – cel puțin nimeni din cunoscuții mei.

— Rebecca e un pic dezechilibrată, într-adevăr. O fi și nițel scrântită, am zis. Da’ câți nu sunt așa în orașul ăsta? Și cui îi pasă de ea și de Peter? Doar nu sunt primii care au o legătură amoroasă în afara căsătoriei.

— Eu îți spun că ceva nu-i în regulă cu ea.

— Cum adică?

— Îl urmărește… îl hărțuiește. Sau cum vrei tu să-i zici.

— De unde știi?

— El nu prea stă pe aici. Proprietatea i-o întreținem noi. Într-o zi aram terenul și am văzut-o trecând cu mașina de cel puțin cinci ori. Tot timpul bântuie pe plaja lui când el nu-i acasă… O vedeam când ieșeam cu Manny la pescuit.

— Da, știu, e un pic obsedată, am zis. Cred că e îndrăgostită de el.

— Bărbatul ei are o echipă de hochei. Călătorește cu avionul propriu. Oare ce-o fi așteptând de la Peter

Newbold?

— Frank, e îndrăgostită de el. Nu crezi în dragoste? Poate că nu vrea nimic de la el. Doar îl iubește.

— Felul în care se ține după el… mie nu mi se pare a fi dragoste. E ceva nefiresc, dacă vrei să știi părerea mea.

— Îl hărțuiește, am râs eu. Nu-l urmărește, îl hărțuiește.

— Cum spui tu, a zis Frank și m-a tras lângă el. Să vezi ce te hărțuiesc io dacă mai râzi de mine.

— Promiți? am zis depărtându-mă de el și fugind spre casă. Promite-mi!

Frank a scos un strigăt și s-a luat după mine. Eu țipam încântată, câinii mârâiau și îl mușcau în joacă de picioare.

Telefonul a sunat la 3:30 dimineața. Dormeam lipită de Frank și mi-a fost greu să mă desfac din brațele lui vânjoase. A mormăit ceva și a încercat să mă tragă înapoi, dar i-am dat mâna la o parte și am găsit telefonul pe pipăite.

— Alo? am zis cu răsuflarea tăiată.

Când te sună cineva, în tăria nopții, nu poți să te gândești decât că a murit un cunoscut. Inima îmi bătea cu putere.

— Hildy? a întrebat o voce tremurătoare pe care n-am recunoscut-o.

— Da, cine e? am strigat.

— Sunt eu… Rebecca, mi-a răspuns plângând.

— Rebecca? Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

Frank s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii la mine.

— Peter mi-a spus că vrea să pună capăt… relației noastre. S-a săturat de mine.

— Rebecca, nu te supăra, e trei jumătate. De ce mă suni acum? Sună-mă dimineața. Vorbim atunci.

— De aseară încerc să dau de Peter, dar cred că a scos telefonul din priză. Sună, dar nu răspunde nimeni. Am încercat și la Cambridge, și aici.

Am oftat.

— Nu cred că e bine să-l suni la Cambridge.

— Nu-mi răspunde la telefon!

— Rebecca, am zis cu blândețe. Gândește-te bine ce faci. Dacă Elise află de tine și Peter, s-ar putea să-i

spună lui Brian. Și n-ar fi bine deloc. Gândește-te la Liam și Ben, Rebecca.

— La ei mă și gândesc. Sunt primii la care mă gândesc, întotdeauna. Credeam că Peter o s-o părăsească pe Elise și o să mă ajute să-i cresc pe băieți.

N-am zis nimic. Ce puteam spune? Am clătinat din cap și am dat ochii peste cap.

— Închide, a zis Frank din buze.

— Acum, nu știu de ce, nu… mai vrea nici măcar să vorbească cu mine. Vreau să vin la tine, Hildy, să-mi ghicești. Să-mi spui ce se petrece.

— Nu știu să ghicesc, Rebecca. N-am cum să știu ce are cineva în cap. Abia dacă știu ce-i în capul meu, și nici de asta nu sunt prea sigură.

— Ba te-am văzut citind gândurile, mi le-ai citit pe ale mele…

— Nu pot să-ți spun ce gândește cineva, mai ales dacă nu sunt lângă persoana respectivă. Chiar și atunci nu citesc de fapt gândurile, ci…

— Cred că are de gând să vină aici peste câteva zile. Cred că a mai venit fără să-mi spună. Dacă îl vezi, încearcă să stai de vorbă cu el, Hildy. Vezi ce spune și află adevărul.

— Ascultă, am zis. Ce nu-mi place mie în toată situația asta e că mă faci să cred că ai nevoie de un psihiatru bun. Iar cele mai bun de prin zonă e fostul tău iubit.

— Poftim? Nu pot să cred c-ai zis așa ceva.

— Ce anume?

— Fost iubit.

— Păi, chiar tu mi-ai spus că nu mai vrea să vă vedeți.

Frankie m-a apucat de încheietura mâinii.

— Închide, a zis, de data asta cu glas tare.

Am scuturat din cap și am mutat telefonul la cealaltă ureche, ca să o auzim amândoi pe Rebecca bătând câmpii.

— Așa spune acum. Dar nu asta simte. De aia am nevoie să stai tu de vorbă cu el. Te rog, Hildy. Cred… cred că încearcă să se despartă de Elise și nu reușește. Elise are un fel de putere satanică asupra lui. Te și sperii…

— Rebecca, trebuie să mă culc. Mâine merg la birou.

— Hildy, a zis Rebecca trăgându-și nasul. Te rog mult să vorbești cu el. Am avut un accident cu Tricky acum două zile. Uneori îl duc în rulotă la clubul de echitație ca să folosesc ringul. Am vrut să sar peste un obstacol dublu. Cred că am pornit cu piciorul greșit. Am căzut la a doua săritură. Tricky era să cadă pe mine. S-a întâmplat din cauză că sunt cu mintea aiurea. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la Peter. Dacă ai putea vorbi cu el, știu că l-ai face să înțeleagă ce e bine…

Am simțit cum mă înăbușă furia. Mamie îmi povestise ce se întâmplase la club. Îmi spusese și că Rebeccăi i se interzisese să mai călărească la club, în afară de cazul că lucra cu unul dintre antrenorii de acolo. Mamie mi-a spus și că auzise de la Linda Barlow cum că Rebecca intenționa să-l trimită pe Hat Trick înapoi la Trevor Brown în Florida.

— Distruge calul, a zis Mamie cu năduf. Păcat de el.

Rebecca voia să se folosească de Hat Trick și de mine ca să-l manevreze pe Peter Newbold. Un om pe care-l știam de când învăța să meargă. Un om al cărui tată ne dădea bomboane înainte să ne facă vaccin și care, după ce mama murise, trecea des pe la noi să vadă ce mai face tata.

— N-am de gând să discut cu Peter, Rebecca, am zis în cele din urmă. Închipuie-ți ce supărat ar fi dacă ar ști ce-am vorbit noi acum la telefon. Nu vreau să mă amestec în povestea asta. N-am nimic cu Peter.

— Drăguț din partea ta, după toate câte mi le-a spus despre tine. A zis că ești o bețivă și o impostoare, că tot circul ăla cu ghicitul e o escrocherie și că am fost o proastă că te-am lăsat să-mi smulgi atâtea informații. A zis că ești un vampir. „Un vampir care trăiește din sentimentele altora”, așa a zis despre șmecheriile tale…

— La revedere, Rebecca, am zis.

Tremuram, dar speram ca vocea să nu mă trădeze.

— Stai, Hildy, nu…

Frank mi-a smuls telefonul din mână și l-a trântit pe noptieră, iar eu am izbucnit în plâns.

— Ce te-a apucat? Ai, Hildy? Nu mai plânge, doar ți-am spus că e o scârbă țicnită.

— De ce-ar zice Peter lucruri așa urâte despre mine? am întrebat printre sughițuri de plâns. Nu i-am făcut niciodată nimic.

— Hildy, păpușă, nu-i da atenție tâmpitei ăleia, e o scorneală de-a ei. Ascultă-mă pe mine. Ferește-te de ea!

Când am ajuns la birou a doua zi dimineață, Kendall mi-a dat mesajele primite. Unul era de la Ron Bates, avocatul specializat în imobiliare. Celelalte erau de la Rebecca. Telefonase de două ori. L-am sunat pe Ron, care mi-a spus că avea un client care dorea să cumpere casa soților Dwight. Oferea prețul cerut – 475 000 de dolari. Bani gheață.

— Cine e cumpărătorul?

Eram entuziasmată, firește. De când o scosesem iar la vânzare, arătasem casa Dwight mai multor clienți, dar înăuntru era așa o dezordine că orice tentativă părea o pierdere de vreme.

— Cumpărătorul vrea să rămână anonim. Numele de pe formularul de ofertă este Wendover Crossing SRL.

— Trebuie să fie soții Clarkson, cei care au terenul vecin. Deșteaptă mișcare, să unească cele două proprietăți. Când vor să semneze contractul?

— Au zis că nu se grăbesc, dar că îl pot încheia imediat dacă e nevoie.

Cum am închis am sunat-o pe Cassie ca să-i dau vestea cea bună. A fost în al nouălea cer. Școala din Newton avea program de vară. Dacă cumpărătorul putea semna contractul repede, ei puteau să se mute de cum găseau o locuință.

Când am primit acordul soților Dwight, m-am urcat în mașină și m-am dus la ei acasă. Jake era bolnav, nu mergea la școală și de aceea Cassie nu putuse veni ea la mine la birou. M-a întâmpinat la ușă, bucuroasă. Jake stătea în spatele ei, se legăna și îngâna un fel de cântec.

— Știe că sunt bucuroasă, mi-a spus Cassie zâmbind. M-a auzit vorbind cu Patch la telefon și a înțeles că e ceva de bine, a continuat Cassie, radiind de bucurie, cu ochii la Jake.

Băiatul crescuse mult, cu toate că nu trecuseră decât câteva luni de când îl văzusem ultima dată.

— Salut, Jake, i-am spus dar el nu mi-a dat nicio atenție; s-a legănat mai departe, cântând.

Cassie și cu mine ne-am așezat la masă și ea a semnat toate hârtiile.

— Am sunat la școala din Newton. Au un program de vară care începe în iunie și au păstrat un loc pentru Jake. Mâine, cât Jake e la școală, mă duc cu Patch să vedem niște case.

— Mă bucur mult pentru voi toți, am zis și chiar așa era. Meritau cu toții să trăiască un pic mai bine.

— Spuneți-mi când găsiți o casă și stabilim data când semnăm contractul, i-am spus la plecare și, cu toate că nici ei, nici mie nu ne place să ne dăm în spectacol, Cassie m-a strâns tare în brațe înainte să încuie ușa în urma mea.

Șaptesprezece

Am aflat de intenția lui Peter Newbold de a-și vinde casa de la – cine-ar fi crezut? – Henry Barlow, purtătorul de cuvânt al Alcoolicilor Anonimi, care folosea cafeneaua The Coffee Bean pe post de salon personal.

Plănuiam să merg la birou în duminica aia, cu o săptămână înainte de Ziua Eroilor[17], fiindcă voiam să mă apuc să lucrez la propunerea pe care voiam să le-o fac fraților Santorelli fără s-o am pe Kendall pe cap și să răspund la telefoane. M-am hotărât să-mi iau o cafea de la Coffee Bean, închipuindu-mi că, la ora șapte, într-o duminică dimineața, am să fiu probabil singurul client. Ei, mă înșelasem. Henry a sosit în același timp cu mine. M-a strâns în brațe și mi-a zis „'Neața, Hildy".

Am comandat cafelele și Henry m-a întrebat cum îmi merge. Era o întrebare cu subînțeles. De fapt, nu voia să știe cum stau cu sănătatea, cum îmi merg afacerile sau ce mai face nepotul, lucrurile cu adevărat importante pentru mine. Nu, el voia să știe dacă sunt „trează". Ei, da, eram trează, așa că i-am răspuns:

— Sunt bine, Henry. Chiar foarte bine. Afacerile merg puțin mai greu acum, dar, de cum se încălzește vremea, oamenii încep să caute case. Am niște propuneri foarte interesante.

— Da, am auzit că alde Newbold vând casa. Cât cer pe ea? E chiar pe plajă și are tot ce trebuie. Cred că face o grămadă de bani.

— Soții Newbold? m-am mirat eu. Peter și Elise Newbold?

— Da, băiatul doctorului Newbold.

— Habar n-am avut.

— Cum vine asta? Eu credeam că tu ai să te ocupi de vânzare. Doar Peter are cabinetul închiriat de la tine.

— Cred că te înșeli, Henry. Din câte știu eu, n-au de gând să vândă.

— Mă rog, da' să știi că e cum îți spun eu. Mi-a spus Hannah Mason, cea care le face curățenie în casă. Au făcut curat în pod, în pivniță, în garaj. Nevasta lui Peter a fost acolo toată săptămâna trecută, a înnebunit-o pe

Hannah. Pregătesc casa pentru vizionare. Cel puțin așa mi-a spus Hannah.

Am rămas mută. Era cam mult pentru mine.

— Vezi, Hildy, dacă ai veni la întruniri, ai ști tot ce se petrece în orașul ăsta.

Uitasem că Hannah venea la întruniri. Era așa cum spunea Henry. În timpul întrunirilor nu se povesteau bârfe, dar pe urmă, când oamenii stăteau la o cafea sau o țigară în curtea bisericii, chiar că aflai tot ce voiai. Băiatul cu cercel în sprânceană care ținea The Coffee Bean mi-a întins cafeaua.

— Ești sigur, Henry? l-am întrebat.

— Absolut, mi-a răspuns.

— Mulțam.

Am ieșit, m-am urcat în mașină și m-am dus la Wind Point Road. Casa familiei Newbold era acolo, așa cum o știam, o frumusețe din epoca federalistă[18], aflată la capătul unui drum privat, pe o plajă privată. Aparținea familiei Newbold de mai multe generații și valora milioane. Pe pajiștea din față nu era niciun panou publicitar al unei agenții imobiliare. Nu încă. Dar, dacă ce-mi spusese Henry era adevărat, dacă soții Newbold vorbiseră cu un agent imobiliar, atunci singurul pe care îl puteau găsi în colțul ăsta de lume – adică de piață – era, în afară de mine, Wendy Heatherton de la Sotheby's.

Tatăl lui Peter fusese doctorul familiei mele timp de ani de zile. Peter era chiriașul meu. Îl știam de când era bebeluș.

Mai era și povestea cu Rebecca, desigur. Ce nu înțelegeam era că Rebecca trecuse pe la birou, câteva zile după ce mă sunase în miez de noapte, și mă anunțase, voioasă, că ea și Peter se împăcaseră. Erau din nou împreună.

Asta fusese în săptămâna dinainte, miercuri dimineața devreme, după ce lăsase copiii la școală. Rebecca intrase binedispusă, o salutase pe Kendall și băgase capul pe ușa biroului meu.

— Salut, Hildy. Ai o clipă?

— Da… sigur…

S-a așezat în fața mea și mi-a zâmbit oarecum stânjenită.

— Îmi cer scuze pentru telefonul din noaptea aia, a zis.

— Nu-i nimic, Rebecca. Nu te mai gândi la asta.

— Aș vrea să știi că Peter și cu mine am lămurit lucrurile. Suntem din nou împreună. Chiar a doua zi am avut o lungă discuție. Îi părea rău, și-a cerut iertare, a spus Rebecca lăsând privirea în jos.

— Nu mai spune! Rebecca, e minunat, am zis, cu toate că eram sătulă până-n gât de amândoi.

Mă făcuse „vampir”, dar n-aveam de gând să arăt cât de mult mă rănise vorba asta.

— Și băieții ce fac?

Chiar atunci a apărut pe verandă un băiat de la firma de curierat, care aducea un pachet, și Rebecca a întors iute capul.

— Rebecca, am zis. Peter nu e niciodată aici marțea. Știi foarte bine.

— N-aș băga mâna în foc, a zis zâmbind. Cred că l-am convins să vină astăzi.

— Dar marțea nu e la spital?

— De obicei, da, însă mi-a spus că s-ar putea să-și ia liber. I-a fost dor de mine cât am avut o… neînțelegere. Mi-e dor de el cum nici nu-ți poți închipui. Nu prea i-a convenit, cred.

— L-ai sunat acasă? Din nou? După ce vă împăcaserăți?

— Păi… da… E așa de ocupat la spital, că uită să mă sune după ce vede că l-am sunat. Uneori am nevoie să vorbesc cu el. Aseară simțeam că înnebunesc. Mi se părea… parcă presimțeam că a pățit ceva. Mi s-a mai întâmplat, Hildy. Când eram copil și făceam școala în alt oraș, m-am trezit noaptea, speriată. Am știut că Freshy, cățelul meu, murise. Îl primisem când aveam cinci ani. Dimineața, imediat după micul dejun, m-a sunat mama. Freshy murise. Ei, acum înțelegi de ce voiam să dau de Peter. Eram sigură că ori i s-a întâmplat ceva, ori urma să i se întâmple. Voiam să-l previn. Nu ești singura care are al șaselea simț. Și eu am mai avut presimțiri.

— Cine a răspuns, Elise?

— Nu, Peter. Nu s-a bucurat. I-am spus că mi-e teamă. Să aibă grijă, fiindcă mi se părea că… ar putea păți ceva.

— Nu e cea mai bună idee să-l suni acasă,

— Crezi că eu nu știu? m-a repezit Rebecca.

— Scuze, am zis și am lăsat privirea spre hârtiile de pe birou.

— Nu, eu trebuie să-mi cer scuze. Toată situația asta m-a stresat. Abia aștept să se termine. O să le spunem lui Brian și lui Elise. Și băieților. Dar după ce dăm totul la iveală o să fie bine.

— Așa e, am spus ca s-o liniștesc. E o perioadă mai grea. O să fie mai bine. Ce faci în weekend?

De fapt era un weekend prelungit, fiindcă lunea următoare era Ziua Eroilor.

— Ne ducem la Nantucket. Partenerul de afaceri al lui Brian are o casă acolo.

— Cred că o să fie frumos.

— Nu pot suferi insulele, a zis ea.

Am vorbit despre băieți și despre cai și după asta a plecat, în seara aia, când am plecat acasă, am făcut un ocol ca să văd casa Newbold. Într-adevăr, lumina era aprinsă. Peter venise în mijlocul săptămânii, întocmai cum spusese Rebecca.

M-am dus la birou, dar, cu gândul la ce aflasem de la Henry, am urcat la etaj în loc să intru în biroul meu. Sunt proprietarul clădirii, așa că bineînțeles că am cheile de la birourile lui Peter și al Katrinei. Am încercat mai multe până am găsit-o pe cea de la ușa lui Peter. Am deschis ușa, așteptându-mă să găsesc biroul plin de cutii, dar nu, arăta ca de obicei. Fusesem de mai multe ori acolo. Prin tavanul cabinetului se infiltra apa. Cu câțiva ani înainte mă rugase să-l văruiesc. Angajasem doi băieți de-ai lui Frank și după ce terminaseră m-am dus să văd cum lucraseră.

Era o cameră plăcută, cu două fotolii așezate față în față și o canapea de piele ceva mai într-o parte. Mocheta bej pe care îmi ceruse s-o pun ca să amortizeze sunetul era acoperită de un covor persan vechi. Pe un perete era o bibliotecă cu cărți despre psihoterapie, psihanaliză, nevroze, tulburări de personalitate, depresii, toxicomanii, psihoze, schizofrenie. Era acolo și cartea lui Peter despre legăturile dintre oameni. Pe alt perete erau fotografii înrămate – luna deasupra mării, fotografii pe care, după cât se vedea, Peter le făcuse stând pe plaja

lui. Fotografii ca cele despre care Rebecca îmi spusese că le folosea în tablourile ei.

M-am apropiat de masa de lucru. Știam că nu era treaba mea să cotrobăi prin biroul lui, dar mă simțeam oarecum îndreptățită, de vreme ce fusesem trădată. Pe birou era o fotografie cu Elise, Peter și Sam, pe plajă, în fața casei lor. Casa despre care credeam că poate fi ușor scoasă la vânzare pe 5 milioane. Lângă masă era un fișier pe care, da, l-am deschis. Erau acolo fișele tuturor pacienților lui. Manicurista mea, fiica celei mai bune prietene din liceu, funcționarul de la credite ipotecare al Union Bank din Beverly, Brenda, librăreasa cea simpatică, Manny Briggs. Ce m-aș mai fi distrat dacă aș fi fost în dispoziția potrivită! Căutam un dosar anume și ăla nu era acolo.

Am trântit sertarul, am ieșit și am încuiat ușa. Am coborât, am intrat în biroul meu și am căutat pe site-ul agențiilor imobiliare. N-am găsit nimic. Casa de la numărul 53 de pe Wind Point Road nu era pe site încă, așa că era foarte posibil să nu fi fost semnat contractul. Era duminică, nici nu se făcuse ora 9, dar am căutat în agenda de birou – da, încă mai folosesc o agendă rotativă pentru cărți de vizită – și am găsit numerele de telefon ale lui Peter. Întâi am sunat pe mobil. A răspuns la al doilea țâr.

— Alo? a făcut abia trăgându-și suflarea.

— Peter? Salut, sunt eu, Hildy.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care m-a întrebat gâfâind:

— Bună, Hildy. Ce s-a întâmplat?

— După cum respiri, s-ar zice că te-am întrerupt dintr-o treabă. Mă gândeam la sex.

— Alerg, a zis Peter.

— Ești aici?

— Nu, sunt în Cambridge, alerg pe malul râului. Ce e?

— Asta voiam să te întreb și eu, Peter. Ce se întâmplă?

Acum se auzea doar răsuflarea lui sacadată, dar respira ceva mai rar.

— Mi s-a părut că am văzut lumină la tine acum două seri. Și mașina ta în parcare.

— Am venit pentru câteva ore marți. Trebuia să iau ceva de acasă.

— Am auzit că s-ar putea să vinzi casa.

A tăcut o vreme, după care a răspuns:

— Ei, da… Aveam de gând să vorbesc cu tine despre casă.

— Aha, am zis râzând scurt. Așa mă gândeam și eu. M-aș bucura să te ajut s-o vinzi. Am să-ți pregătesc un contract pentru când vii încoace. Mă gândesc deja la un cumpărător…

— Hm, auzi, aveam de gând să vin azi după-masă ca să mai iau niște lucruri. Te-ar deranja dacă aș trece pe la tine?

— Câtuși de puțin. La ce oră?

— Aș putea ajunge până-n ora 3.

— Perfect, vino la birou la 3, am să fiu aici.

— S-a făcut, a zis Peter și a adăugat: Hildy, n-am spus nimănui de planurile noastre. Te-aș ruga să nu vorbești cu… nimeni până nu stăm de vorbă față în față.

— N-am de gând să vorbesc cu nimeni în următoarele ore, Peter.

Așteptându-l pe Peter am încercat să lucrez la propunerea pe care voiam s-o fac fraților Santorelli, dar nu mă puteam concentra. Dacă Peter vindea casa, aveam nevoie să fie înregistrată la mine, ca să-i pot convinge apoi și pe cei doi să vină tot la mine. Dacă Wendy scotea la vânzare una dintre cele mai scumpe case din comitatul Essex, atunci ei aveau să se ducă tot la ea. Nici n-ar fi fost de mirare. Trebuia să prind contractul ăsta. Aveam nevoie de el sau, mai bine zis, îl meritam. Wendy n-avea nici zece ani de când se mutase aici. Sotheby's era un lanț imobiliar internațional. Tatăl lui Peter crezuse în orașul nostru, îi sprijinise pe întreprinzătorii locali. Eu mă purtasem întotdeauna foarte frumos cu Peter, ca vecină și ca proprietăreasă. Îl știam de când era mic.

Poate că voia să-mi dea mie contractul.

Atunci cum de nu aflasem până acum?

Gândurile astea mi se învârteau prin minte, iar și iar. Până să ajungă Peter mă montasem deja: eram furioasă și indignată.

— Intră! am strigat când a bătut încet la ușă. E deschis.

A băgat capul înăuntru.

— Bună, Hildy.

— Salut.

— Te-ar deranja dacă am merge sus? N-aș vrea ca… cineva… Să intre în timp ce stăm de vorbă.

— Sigur, am zis.

În timp ce urcam m-am uitat pe fereastră și am văzut că în parcare nu era decât mașina mea.

— Ce-ai făcut, ai venit pe jos de la Cambridge?

— Poftim?

— Unde ți-e mașina?

— A, am parcat-o în spatele bisericii.

Sfinte, am zis în sinea mea. Frankie avea dreptate. Peter Newbold era speriat. Se purta ca și cum îl urmărea cineva.

Când am intrat în cabinetul lui Peter, m-am uitat în jur ca și cum nu mai fusesem acolo de ceva vreme. Ca și cum nu intrasem cu câteva ore înainte. Peter a închis ușa, iar eu m-am dus și m-am așezat pe unul din cele două fotolii. A deschis un mic frigider, aflat într-un colț al camerei.

— Ți-e sete, Hildy? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc.

— Eu sunt mort de sete. Cred că de la alergat.

A dus o sticlă de apă la gură și a băut cu înghițituri mari, zgomotoase. Când s-a întors spre mine, a rămas puțin descumpănit.

— Ce nu-ți place? am întrebat privind în jur.

— Ei, nu-i nimic, a pufnit el în râs. Doar că, atunci când fac terapie, am obiceiul să mă așez pe fotoliul ăla.

— A, ăsta e scaunul tău? Vrei să mă mut pe celălalt?

— Nu, nici vorbă, a răspuns el și s-a așezat pe celălalt fotoliu, cu fața la mine.

L-am privit. Într-adevăr, avea de gând să-i dea casa lui Wendy. Se vedea de la o poștă.

— Vasăzică, am spus mângâind brațele de piele ale fotoliului cu palmele, aici se petrece magia?

Peter a zâmbit cam forțat.

— Nu i-aș spune magie…

— Corect, cred că mai degrabă e o știință.

Peter a ridicat din umeri.

— Ori o artă? Am auzit mai deunăzi la radio că medicina e mai mult artă decât știință. E valabil și

pentru psihiatrie?

Peter nu mi-a răspuns.

— Crezi că așa e? Crezi că ceea ce faci tu e o formă de artă?

Peter m-a privit lung.

— Nu, a zis în cele din urmă.

Mi-am aruncat privirea prin birou și apoi pe fereastră. De unde stăteam puteam vedea până în biserica de alături. Corul făcea repetiții, ca în mai toate după-amiezile de duminică. De unde mă aflam putea în sfârșit să văd cine dirija corul. Era Lucy Louden, profesoara de muzică de la conservatorul din Wendover. Am privit cum mișcă mâna dreaptă prin aer ca să țină ritmul și cum rostește silabele dând exagerat din buze. Cei din cor ridicau ochii spre ea și apoi îi plecau spre partituri. Mi-am amintit de doamna Howell, care îmi fusese atât de dragă și care mă învățase cum să țin o notă. Cum mă ajutase odată, cosându-mi tivul rochiei de duminică cu acul și ața pe care le ținea în pupitru. Cum mă atingea uneori cu blândețe pe umăr când trecea prin spatele scaunului meu la cursurile de duminică.

— Înțeleg că te muți, i-am spus lui Peter.

— Da.

— Deci, ai să vinzi casa asta, care aparține familiei tale de cât… patru generații, nu?

— Trei.

— Numai de trei?

— Da.

M-am întors din nou spre Peter și am dat din cap. Se vedea că nu e în apele lui. Distanța dintre scaune îmi convenea. Era bună pentru citit gândurile. Mătușa mea, Peg, își punea clienții („mușterii”, cum le spunea ea) să stea nici prea aproape, nici prea departe. La trei metri, trei și jumătate era cel mai bine. Dacă erau prea departe, nu-i putea citi. Dacă stăteau mai aproape, se ambalau, zicea mătușa Peg. Voiau să vină să i se așeze pe genunchi. Oamenii se lasă în voia sentimentelor și de-aia e bine să păstrezi o distanță față de ei.

— Există o regulă despre cum să fie așezate scaunele într-un cabinet ca ăsta? Cabinetul unui psihiatru?

— Cum?

— Știu că înainte pacienții stăteau întinși pe o canapea, fără să privească spre doctor. Dar acum, pe cât

am înțeles, doctorul stă în fața pacientului. Mă întrebam dacă e recomandabil să fie o anumită distanță între doctor și pacient.

— Așa este. Nu-mi aduc aminte distanţa exactă, dar e cam cât avem aici. Trebuie să… da' de ce vorbim noi de chestiile astea?

— Chiar mă interesează.

— Ei, atunci află că e o întreagă știință cum să aranjezi un cabinet de terapie. Trebuie ca pacientul să se simtă în siguranță, bineînțeles. Atenția să nu-i fie distrasă de lucrurile din jur. De multe ori, oamenii nu observă nimic din ce se află în birou decât după ce au fost aici de mai multe ori. După asta bagă de seamă și cea mai mică schimbare. De exemplu, că am mutat ghiveciul cu floarea de la un capăt la celălalt al biroului. Pentru ca terapia să fie eficientă, pacientul trebuie să se simtă în siguranță.

— Îhm, am făcut eu. Ai cunoscut-o pe mătușa Peg?

— Sigur, a zis Peter. Ghicitoarea. Toată lumea o știa. Cred că mama s-a și dus la ea de câteva ori, cu toate că nu prea credea în lucruri de-astea. Tata îi spunea că aruncă banii pe fereastră. Era convins că mătușa ta e un fel de șarlatancă. Sper să nu te superi că ți-am spus.

— Sigur că nu, mulți credeau așa, însă adevărul e că nu era deloc șarlatancă. Nu încerca în mod voit să înșele sau să profite de pe urma cuiva. Era convinsă că are puteri magice, cu toate că se pricepea doar la ceea ce ai descris tu în seara când am fost la petrecerea lui Wendy. Citea oamenii. Ghicea. Era o păcăleală, sunt de acord, dar ea nu-și dădea seama. Cred că asta e marea diferență. Un șarlatan te înșală cu bună știință.

— Probabil, a zis Peter.

— Tu nu ești șarlatan. În sinea ta ești convins că ceea ce se petrece aici ține de știință, că, datorită vastei tale pregătiri profesionale, poți analiza, poți pătrunde în mintea pacientului, dar la urma urmei e tot un fel de citire a acestuia. Pun pariu că ai putea spune același lucru la zece oameni luați la întâmplare, și s-ar potrivi. Ca un horoscop.

— Simplifici prea mult, Hildy. De fapt, ești un pic ridicolă. Anii mei de pregătire și de studii îmi permit să ofer ceva mai mult decât un horoscop.

Am dat din cap. Credea în ceea ce face.

— Știi, am continuat, eu n-am pretins niciodată că am puteri, de niciun fel. Întotdeauna le spun oamenilor că e un fel de număr de magician. N-am pretins niciodată că am puteri paranormale și nici n-am tras vreun profit de pe urma lor. A fost pentru amuzament.

— Da, dar uneori profiți. Oamenii îți spun tot felul de lucruri și profiți de ce ai aflat. Chiar dacă profitul înseamnă doar că te distrezi un pic. Sau că ești mulțumită de tine însăți.

— Ei, îmi închipui că tu știi cum e. Cum e să fii… stai, cum a zis Rebecca? A, da: un vampir care trăiește din sentimentele altora.

— Îmi pare rău că Rebecca ți-a spus, Hildy. Nu cred așa ceva, bineînțeles. Eram doar furios pe ea fiindcă îți povestise despre noi.

— Nu-i nimic, hai să vorbim despre casă. Ai de gând să-mi dai mie contractul, așa-i?

— Nu, i-l dăm lui Wendy, Hildy. Știai deja.

— De ce, Peter? De ce Wendy, și nu eu?

— Știi de ce.

— Da, din cauza Rebeccăi.

Peter mă privea drept în ochi și mi-am dat seama că așa era.

— De ce mă amesteci în povestea asta cu Rebecca? Puțin îmi pasă ce faceți voi doi. Fără supărare, dar să știi că mi se părea cam plicticoasă. Pe de altă parte, mi-ar prinde bine dacă m-ai lăsa să mă ocup eu de vânzare, Peter.

— Îmi pare rău, Hildy. Am zis că e mai… simplu să nu te amestec. Tu și Rebecca sunteți prietene așa de bune…

— Pe Rebecca o știu de mai puțin de un an de zile, în schimb pe tine te știu de când te-ai născut. Ți se pare corect din partea ta? Uiți că sunt singurul agent imobiliar rămas în Wendover. Tatălui tău îi păsa de oamenii locului, de micii întreprinzători. Credeam că și ție îți pasă.

— Îmi pasă, Hildy, doar că…

— Peter, fii rezonabil. Oamenii știu că ne cunoaștem de când lumea. Nu crezi că și-ar pune întrebări dacă nu mi-ai da mie contractul?

— Îmi… îmi pare foarte rău, dar e mai simplu așa.

— Mai simplu? am repetat simțind că îmi ies din fire. Peter, ce nu înțeleg eu e de ce vrei să te compromiți fiind cu Rebecca? De ce-ți asumi riscul ăsta? A, stai, acum am înțeles. Chiar ai fost îndrăgostit de ea.

— Sigur că am fost. Cred că o mai iubesc încă.

— Da, am zis încet; îmi părea rău pentru el. Atunci de ce nu pleci cu ea? De ce nu vă mutați undeva, departe?

— Există legi, Hildy. Legea interzice terapeuților să se vadă cu pacienții lor. Mi-aș pierde autorizația dacă s-ar afla că am avut o relație cu Rebecca. Pe lângă asta, ea nici nu mă iubește. Acum știu, chiar dacă ea nu-și dă seama încă. Pentru ea am fost o iluzie. M-a văzut drept o persoană puternică în viața ei, un soi de figură paternă. Pe deasupra, ea are băieții, eu îi am pe Sam și Elise. Am discutat toate astea cu Rebecca. Știe că s-a sfârșit, dar îi e greu să accepte. Mi-am zis să mai aștept până să-i spun despre plecarea mea. Să terminăm de tot.

— Până când să aștepți?

— Până când… se obișnuiește cu ideea.

A lăsat ochii în pământ. Și-a frecat fruntea, apoi a ridicat ochii în tavan și pe urmă s-a uitat la mine.

— Asta nu e tot, am zis.

Se vedea că-mi ascunde ceva. Era însă atât de obosit, că a rămas cu ochii la mine și m-a lăsat să spun ce aveam de spus.

— E ceva ce-ți dorești de multă vreme. Ți s-a oferit un post undeva? Despre asta e vorba?

Era așa ușor de citit!

— E un post mai bun. În străinătate. (Era o presupunere, dar faptul că a privit în jos, spre stânga, mi-a spus că nu nimerisem.) Ba nu, acum îmi dau seama că nu. Însă e destul de departe. (Da, mi-au confirmat ochii lui.) Pe Coasta de Vest. (Încă o confirmare.) Da, e în California. Te-ai întâlnit cu directorii. Te-ai dus în California de două… nu, de trei sau patru ori în ultimele luni. E în Los Angeles. (Ah, nu.) Nu Los Angeles. San Francisco.

Peter se străduia să respire ritmic, dar am văzut că a șovăit o fracțiune de secundă când am spus „San Francisco”. Bingo.

— Ei? am făcut eu.

— Hildy, e postul pe care ți-l dorești toată viața, vârful carierei. Am să fiu directorul unuia dintre cele

mai prestigioase spitale de psihiatrie din țară. Încep peste trei luni. Ai ghicit. De-aia vindem casa. Elise e încântată. Ai ei sunt de pe Coasta de Vest. Săptămâna viitoare mergem la San Francisco să vedem niște case.

— I-ai spus lui Wendy că-i dai contractul?

— Da.

M-am întors și m-am uitat spre biserică. Corul sfârșise repetițiile. Oamenii abia se mai vedeau prin geamurile aburite. Își adunau hainele de pe banchete, își luau la revedere. Curând aveau să fie acasă, cu familia. Mă uitam la ei, din biroul lui Peter, în care se lăsase întunericul, și îi invidiam. Nu se putea să nu-i invidiezi când te gândeai că acum se duc acasă, la familiile lor, să ia cina, ca niște oameni cumsecade ce erau.

Se întunecase aproape de tot, dar Peter nu aprindea lampa în birou. Precis că-i era teamă ca nu cumva Rebecca să treacă pe acolo cu mașina și să vadă lumina, drept care stăteam pe întuneric în camera unde se lăsase și frigul. M-am uitat în jur și am văzut că podeaua era aplecată atât de mult, că Peter fusese nevoit să bage o cărțulie sub unul dintre picioarele biroului, ca să stea drept. Clădirea e veche și cu vremea s-a lăsat într-o parte. M-am dus cu gândul la cei care veniseră să ceară sfatul unuia dintre pastorii care trăiseră aici cu mulți ani în urmă. Poate că printre ei se număraseră și unii dintre strămoșii mei. Mă întrebam dacă și vreunul dintre preoții de aici căzuse în păcat, ca Peter. Dragostea e de vină, întotdeauna. Îmi era milă de Peter, nu se putea să nu-l compătimești. Am încercat altă tactică.

— Nu-mi pot închipui Wendover fără un doctor Newbold. Tu și tatăl tău ați avut întotdeauna grijă de noi toți. Nu-ți pare rău să pleci? Măcar un pic? Să pleci din oraș, de lângă oamenii pe care-i știi de o viață?

— Dintotdeauna mi-am dorit să plec din orașul ăsta, Hildy. Locuiesc în casa tatei. Am mers la școala unde a mers și tata. Am urmat aceeași facultate de medicină ca bătrânul. Cred că unul dintre lucrurile care m-au atras la Rebecca a fost faptul că nu era de aici. A trăit în Africa, vorbește cinci limbi. Știai? Se pricepe la atâtea, e plină de energie. Am crezut sincer că am putea fi împreună. Nu știu ce-a fost în mintea mea, doar mi-a fost pacientă. N-am să mai pot practica medicina.

— Peter, îmi pare rău că ești în situația asta. Din tot sufletul. Dar tot nu înțeleg de ce nu poți să mă lași pe mine să mă ocup de vânzarea casei. E singurul lucru care mă interesează în momentul de față. Mi-ar prinde foarte bine contractul ăsta. Și, dacă vrei să știi, cred că tatăl tău ar fi preferat să-mi dea mie casa mai degrabă decât firmei Sotheby's, ce Dumnezeu! Ai semnat vreun contract cu Wendy?

— Nu. Cred că urma să-mi trimită niște hârtii acasă. Probabil că au și ajuns. Aveam de gând să le citesc astă-seară și să le semnez.

— Ascultă-mă, Peter. Sunt prietenă cu Rebecca. Cred că te pot ajuta. Nu semna hârtiile de la Wendy.

— Hildy, a zis Peter cu voce gâtuită. Sunt disperat, îți dai seama. A fost o prostie din partea mea să las lucrurile să-mi scape din mână. N-am făcut niciodată rău nimănui cu bună știință. Rebecca și cu mine suntem adulți. Atâția oameni au legături, de ce ar fi a mea de condamnat?

— Nu știu. Probabil că psihiatrii nu sunt considerați muritori de rând. Oi fi având puteri magice, știu și eu… Habar n-am. Nu eu fac legile și nici nu judec ceea ce-a fost între tine și Rebecca. Însă cred că te pot ajuta. Te pot ajuta să-ți pui ordine în viață. Nu e nevoie decât să semnezi contractul cu mine.

— Nu, Hildy, îmi pare nespus de rău. Elise și cu mine i-am promis lui Wendy. A făcut deja fotografii pentru broșură.

Mi-a trecut orice urmă de milă. „Un vampir care trăiește din sentimentele altora", așa zisese despre mine.

— Wendy Heatherton e o fraieră. Ar fi trebuit să aștepte să semnezi contractul înainte să se apuce să facă broșura. Pot să te ajut, Peter, dar trebuie să semnezi contractul cu mine.

— Ce figură ești, Hildy Good, a zis Peter. Aici, în cabinet, n-am avut niciodată cum să spun nimănui verde-n față ce cred, fiindcă toți erau pacienți, dar acum pot. Ai tupeu, să știi, dacă vii să mă șantajezi. Acum, când mi-a ajuns funia la par.

— Peter, e vorba doar de afaceri. Vreau să fac o afacere cu un prieten vechi în orășelul ăsta. Și nimic nu merge cum ar trebui. Sunt prietenă cu Rebecca. Sunt prietenă și cu tine. Tu ai o relație cu Rebecca. Și ce-i cu

asta? Aici e vorba de afaceri, Peter. Mă lupt să-mi câștig traiul. Nu mă interesează idila voastră și n-am de gând să povestesc nimănui de ea. Nici nu știu cum îți închipui c-aș putea povesti. Pe de altă parte trebuie să-ți spun că și tu ai greșit. Nu te pricepi deloc la oameni. Chiar mă întreb ce-oi fi învățat în atâția ani de facultate.

— Cum adică?

— Frankie Getchell n-a terminat liceul, dar mi-a spus că Rebecca e dusă cu pluta de cum a dat cu ochii de ea. Erai convins că n-o să spună nimănui de legătura voastră, dar eu știu de luni de zile. Peter, chiar nu înțelegi femeile? Credeam că ai învățat ceva despre mintea muierească în verile când te țineai de coada noastră – a lui Allie, a lui Mamie și a mea. N-ai aflat nimic de la noi despre femei?

Peter a răsuflat ușurat și fata i s-a destins.

— Mă gândesc uneori la Allie Dyer. Țin aminte că părul îi mirosea a caise. Și mai țin minte că-i plăcea să poarte un bikini galben. Dar, cinstit să fiu, dacă aș da nas în nas cu ea pe stradă, cred că n-aș mai recunoaște-o. N-aș putea să spun: „A, uite-o, ea e”.

— Nici n-ai avea cum. A murit acum cinci ani de cancer la sân.

— Of, a zis Peter, apoi, privind gânditor pe fereastră, a continuat: Părul ei avea un parfum… de la șampon, bănuiesc. Uneori îl simt la altcineva… Parcă mă întorc în copilărie…

Mi-am amintit cum a vrut micul Peter să cumpere timp de 10 dolari de la Allie. Să cumpere atenție și afecțiune – adică ceea ce lui i se părea a fi dragoste – în valoare de 10 dolari. Acum era rândul lui să fie plătit de alții, cam pentru aceleași lucruri. Toți în afară de Rebecca. Pentru ea, Peter a încercat să uite de meserie și să se gândească la iubire. Iar acum, când situația se întorsese împotriva lui, se gândea la șamponul unei fete moarte.

— Peter, ascultă-mă. Pe cuvântul meu că n-am spus nimănui despre tine și Rebecca și nici n-am să spun. Dar vreau să-mi dai mie casa la vânzare. O să fie ceva discret. N-am s-o pun pe site-ul Asociației agenților imobiliari și n-am să-i fac reclamă. Doar am să-i anunț pe ceilalți agenți. Nu trebuie decât s-o suni pe Wendy și

să-i spui că te-ai răzgândit. Că îmi dai mie casa s-o vând. Pot să te ajut, am zis.

— Știi că fetele tale voiau să le ajut anul trecut, în povestea cu intervenția? M-au sunat și m-au rugat să le ajut.

Am simțit că-mi iau obrajii foc.

— Și ce-i cu asta?

— Le-am spus că eu nu cred în intervenții. Nu cred că funcționează. Nu poți să faci pe cineva să nu mai vrea să bea. Le-am spus, dar n-au vrut să mă asculte. Nu poți să-i iei cuiva negarea. Negarea e ca o pătură care te acoperă și sub care ești, cum să-ți spun, aproape gol. Nu poți să-i iei cuiva negarea. Așa cum nu poți să lași pe cineva în pielea goală în frig, tot așa nu poți să-l lași pradă rușinii. Fiecare poate renunța la negare doar atunci când este pregătit. Și cred că am avut dreptate, ar fi trebuit să mă asculte.

— Cum adică? N-am mai băut nimic de luni de zile.

— Știu, mi-a spus Rebecca. Îmi pare bine că ai găsit singură o soluție. Mă bucur pentru tine, Hildy, zău. Iar acum… îmi…

— Ce?

— Ei, îmi dă încredere. Îți dau ție casa, s-o vinzi. Am încredere în tine.

Furia care pusese stăpânire pe mine din cauza insinuărilor lui cu privire la firea mea și la presupusa mea aplecare spre băutură nu s-a domolit câtuși de puțin când m-a anunțat tam-nisam că o să încheie contractul cu mine. Însă n-am vrut să-l las să vadă asta. E psihiatru, știe pe ce butoane să apese. Nu voiam să-i dau satisfacția că mi-a găsit punctul sensibil. Ce panglicărie mai e și psihiatria asta! Primisem o lovitură sub centură, dar m-am ținut bine. Un alcoolic adevărat s-ar fi fâstâcit și s-ar fi înfuriat. Eu am zâmbit:

— Vasăzică îmi dai mie casa?

— Da.

A semnat contractele înainte să plec din cabinetul lui.

În dimineața următoare m-a sunat Wendy, furioasă. M-a amenințat că mă dă în judecată. O ținea una și bună cu „încălcare flagrantă a contractului”.

— Care contract? am întrebat-o.

A închis.

Optsprezece

Vinerea următoare m-am întâlnit cu Vince și Nick Santorelli. Eram la The Barnacle, un restaurant lipit de pontonul din port. Restaurantul era plin, fiindcă urma weekendul cu Ziua Eroilor. Le-am prezentat propunerea mea. Le-am spus că vreau să fac fotografii aeriene și să pun anunțul în *New York Times Magazine.* Plus că aveam proprietatea Newbold în portofoliu – una dintre cele mai frumoase proprietăți din comitatul Essex – pe care ceream 5,5 milioane. Un record pentru Wendover. Le-am spus să nu se grăbească, să cântărească bine propunerea mea. Vince mi-a răspuns că nu aveau la ce să se mai gândească. Voiau să încheie contractul cu mine.

— Hai să dăm noroc, a propus Vince. Ce-ai vrea, Hildy?

— Am să iau o vodcă.

Am răspuns fără să mă gândesc. Nu mai pusesem gura pe băutură de aproape patru luni, dar n-am șovăit o clipă când Vincent m-a întrebat ce vreau.

— Vodcă? Vodcă cu ce? a întrebat Sal.

— Cu vodcă, am zis și amândoi au izbucnit în râs.

Au comandat trei Stolichnaya cu gheață. Am ciocnit și am băut pentru Grey's Point.

Am băut doar câteva pahare cu frații Santorelli și am plecat acasă. Eram în al nouălea cer. Nu-mi venea să cred că sunt atât de bună. Anul ăsta aveam să fac avere. Avere! Am luat-o spre Crossing, dar în loc s-o cotesc spre casă m-am îndreptat spre Wendover Rise. Am trecut de casa Rebeccăi, unde nu ardea nicio lumină și am ajuns în fața casei lui Frankie. Lumina era aprinsă și pe coș ieșea fum. Am vrut să mă duc să bat la ușă, dar m-am răzgândit și l-am sunat pe mobil.

— Da?

— Salut, Frank.

— Salut, Hildy.

— Cu ce te ocupi?

Tăcere, apoi:

— Mai nimic. Unde ești, Hildy?

— În fața casei tale, în mașină. Voiam să văd dacă ai vrea să vii la mine.

— Ai băut, Hildy?

— Ce? De ce întrebi?

— Parcă spuneai că te-ai lăsat.

— Ei, i-am convins pe frații Santorelli să încheie contractul de vânzare a casei cu mine. O scoatem la vânzare pe zece milioane de dolari.

Râdeam și strigam în același timp.

Frank a râs și el.

— Intră, dacă vrei. Eu nu prea am chef să ies.

M-am gândit bine. Nu mai fusesem niciodată în casa lui Frankie. După câte văzusem pe din afară, nu aveam de gând să pun niciodată piciorul înăuntru. Nu exista pe lumea asta obiect despre care Frankie să nu creadă că trebuie recuperat, așa că îmi închipuiam casa plină până la tavan de „comori" salvate.

— Ce-ai de băut?

A tăcut un pic înainte să răspundă:

— Bere, doar atât.

— Hai la mine, Frankie. Am niște vin în pivniță.

— Noo, sunt obosit, Hildy. Du-te acasă. Du-te la culcare și nu te apuca să deschizi sticla aia de vin acum. Bagă-te în pat și atât.

— Ce tot vorbești? Adică să nu mai beau? Din cauza fetelor? Sunt cel mai bun agent imobiliar… cea mai bună femeie de afaceri din oraș. Ce zic eu, din țară. Cine te crezi, să-mi spui mie ce să fac? Nu sunt copil, fac ce vreau. Mă duc acasă și o să petrec singură, nemernicule.

— Noapte bună, Hildy. Ai grijă cum conduci.

— Du-te dracu'!

M-am dus acasă și am deschis sticla de vin. Adică Frankie Getchell, meșterul la toate, gunoierul, credea că știe mai bine ca mine ce trebuie să fac? Hai, că mă făcea să râd. Chiar era de râs. M-am repezit jos, în pivniță, am înșfăcat o sticlă de vin și m-am întors în bucătărie ținând-o strâns de gât, ca o pe bâtă. Voiam să beau vin în camera de zi, nu în pivniță. Să beau atât cât vreau. Frank Getchell și idiotul ăla de Peter credeau că mă cunosc mai bine decât mă știam eu? Cum m-a lăudat Peter pentru că mă lăsasem de băut, parcă eram un copil. Să te strici de râs. Știa dacă sunt alcoolică, ori nu? Nu mă văzuse niciodată băută, niciodată. Halal doctor! Doar nu eram un copil. Eram o femeie de afaceri de succes. Sărbătoream cu un pic de vin. Dar nu aveam să beau o

sticlă întreagă, nu. Doar un pahar sau două. Era o ocazie specială. Sărbătoream în camera mea, nu în pivniță. În camera de zi, ca o persoană civilizată, cu câinii alături de mine și cu un CD cu muzică bună.

Am turnat vin într-unul dintre paharele mele preferate și am luat o înghițitură. Mă și minunam cât de trează sunt, după ce dădusem pe gât trei votci împreună cu frații Santorelli. Dar vinul n-avea gust bun. Poate din cauză că băusem vodcă înainte. Vinul nu mai avea gustul delicios pe care îl știam. Am dat muzica mai tare și m-am așezat pe canapea. Babs și Molly s-au cuibărit lângă mine. Sorbeam din vin și încercam să retrăiesc bucuria pe care o meritam, bucuria pe care o trăisem cu doar puțin timp în urmă. Cine era Frank Getchell să-mi spună mie ce să fac? Dac-ar fi trăit tata, să mă vadă cum fac sute de mii de dolari într-o singură zi!

Mă bătea gândul s-o sun pe sora mea, Lisa. În Los Angeles era mult mai devreme, destul de devreme ca să pot da telefon. Dar mă jurasem să nu dau niciodată telefon după ce am băut, chiar dacă nu mă simțeam amețită. Era o cale sigură ca să te faci de râs și n-aveam nevoie de așa ceva.

Am terminat paharul de vin. Să fi ajuns imună la efectele alcoolului? Pur și simplu nu mă mai amețeam. Poate că eram așa de entuziasmată de contractul încheiat, că nu mă mai puteam îmbăta. Mi-am mai turnat un pahar, m-am sprijinit de spătarul canapelei și voiam să sorb din el când Molly m-a atins cu laba pe braț, cum face când vrea să fie mângâiată. Vinul s-a vărsat pe bluza mea cea nouă.

— Dați-vă jos! am urlat și le-am plesnit pe amândouă până când s-au dat jos de pe canapea.

Cățelele dracului, am zis în gândul meu. Molly mă călca pe nervi; voia s-o mângâi tot timpul. Iar Babs, aveam să ajung la tribunal din cauza ei, dată în judecată de unul dintre cei pe care îi mușcase. Am terminat vinul din pahar, uitându-mă urât la Molly, care se învârtea de colo-colo, cu dinții rânjiți.

— Valea! am strigat la câini.

Nu mai puteam suporta să le văd cum se uită la mine și pe Molly cum rânjește.

— Ia! am strigat și i-am privit mulțumită cum se reped în bucătărie.

În sticlă mai rămăsese un pic de vin. Era păcat să nu-l termin. Nici măcar nu eram amețită.

A doua zi, când m-am trezit, Frank era lângă mine. Adormisem în fața căminului, prăbușită într-unul din fotoliile de piele. Pe jumătate îmbrăcată. Când Frank m-a zgâlțâit ca să mă trezească, aveam doar sutienul și o fustă pe mine.

— Nnu… e… ce… pare, am zis bâlbâindu-mă, după ce am stat puțin să mă lămuresc ce-i cu mine.

Frank se dusese deja în bucătărie și punea de cafea.

M-am dus în baie și am văzut că machiajul din ziua dinainte mi se întinsese pe toată fața. Am făcut un duș, mi-am pus haine curate și am coborât. Frank mă aștepta cu o cafetieră plină, atunci luată de pe foc.

Ne-am băut cafeaua în tăcere. După asta i-am spus că-mi pare rău că țipasem la el cu o seară înainte. Nu mi-a răspuns. Eu încă mai tremuram, cu toate că băusem cafea. În seara dinainte nu simțisem alcoolul, dar în dimineața asta îl simțeam. Știam că în curând o să mă apuce remușcările și o să-mi vină să intru în pământ de rușine. M-am dus unde era Frank așezat, am îngenuncheat lângă el, am pus capul pe genunchii lui și l-am cuprins cu brațele pe după picioare. I-am simțit mâinile în părul meu, mângâindu-mă ușor, ceea ce m-a făcut să zâmbesc și să mă smiorcăi puțin. Pe neașteptate m-a apucat de păr și mi-a dat capul pe spate, ca să mă uit în ochii lui.

— Ce dracu e cu tine? a zis mâniat.

Chiar mârâia când m-a întrebat. Mârâia printre dinți ca un animal. Ochii îi erau umflați pe parcă plânsese și acum am văzut că era murdar pe față.

— Cum? am zis în șoaptă.

— Ai idee ce-ai făcut azi-noapte?

— Păi… da…

— Habar n-ai, beția dracului. Știi că am petrecut toată noaptea ca să-ți șterg urmele? Că, dacă ești prinsă, am dat și eu de dracu? Ți-am spus să te duci acasă aseară!

— M-am dus.

— Și să rămâi acasă.

— Ce tot spui acolo? Am rămas acasă.

Mă căzneam să-mi scormonesc prin minte. Parcă era împâslită, iar creierul îmi zvâcnea. Căutam fragmentele lipsă, bucățelele de imagini rămase din noaptea dinainte. Venisem acasă. Deschisesem sticla. Vărsasem vinul…

— Am venit acasă, Frankie. Asta am făcut. Îmi aduc aminte tot. Am adormit și-atât.

— Scoală-te. Așază-te pe scaun, a zis Frank fără să se uite la mine.

M-am ridicat cu greutate, clătinându-mă. M-am ținut de un scaun ca să nu cad și m-am așezat la masă, față în față cu Frank.

— Parbrizul tău e spart, a zis Frank.

— Parbrizul meu?

— Da, capota e înfundată și parbrizul e crăpat, pe partea pasagerului. Ca și cum ceva s-a izbit de botul mașini și pe urmă a ricoșat în parbriz.

— Stai puțin… nu, eu am fost acasă toată noaptea.

— Eu am umblat toată noaptea fiindcă a apărut o urgență. A dispărut Jake Dwight, băiatul lui Patch.

— Doamne Dumnezeule… îngrozitor.

— Am auzit pe radioul meu. M-am suit în mașină și m-am dus imediat acolo. Polițistul de serviciu era Sleepy Haskell. El mi-a spus că băiatul reușise cumva să iasă din casă. Tre' că erau zăpăciți cu pregătirile de mutare. Întâi a dispărut pisica băiatului, p'ormă tre' că el a ieșit s-o caute. Maică-sa și-a ieșit din minți. O vreme i-am ajutat să caute, după aia am trecut cu mașina pe aici. Am văzut mașina ta parcată jumătate pe iarbă, cu motorul mergând, Hildy. Farurile erau aprinse. Pe urmă am văzut parbrizul.

M-am îndreptat spre fereastra din vestibul. Mai bine zis m-am izbit de peretele bucătăriei, apoi de cadrul ușii, de peretele livingului, până ce, în sfârșit, am ajuns în vestibul. Nu mă puteam ține drept pe picioare, e adevărat. Eram în stare de șoc. Eram în șoc total.

— Unde e mașina? am întrebat în șoaptă.

Timpul se oprise. Parcă trăiam într-un vis. Când m-am lăsat prima oară de băut, aveam astfel de vise. După ce n-am mai băut câteva luni în șir, mi se întâmpla să visez că m-am îmbătat și m-am făcut de râs ori am făcut rău cuiva. Dar după aia mă trezeam și nu pot să vă descriu starea de ușurare pe care o aveam. Eram bine. Nu mă îmbătasem, nici cu o noapte înainte, nici cu

două. Nu mă mai îmbătasem de luni de zile. Poate că și acum eram într-un vis. Poate că nu mă apucasem iar de băut. Poate că am să mă trezesc și am să găsesc una dintre cărțile de meditație zilnică pe care ți le dădeau la Hazelden și o monedă în dar pentru un an de abstinență.

Cum spunea tata:

„Pe dracu, poate când o coborî luna din cer”.

M-am întors în bucătărie și când l-am văzut pe Frank cum întoarce capul ca să nu se uite la mine m-am pus pe plâns. M-am aplecat peste blatul de lucru și mi-am îngropat fața în mâini.

— Unde e mașina? am întrebat din nou.

— Am dus-o la un tip pe care-l cunosc, în Lynn. Un tip în care am încredere. O să îndrepte tabla și o să schimbe parbrizul. N-o să sufle o vorbă la nimeni.

— Frankie, crede-mă, mi-aș fi adus aminte dacă aș fi ieșit. Și nici n-am izbit nimic în drum spre casă, după ce am vorbit cu tine. Nici măcar nu eram beată. Dar… unde e Jake? L-au găsit? E bine?

— Nu, tot orașul a ieșit să-l caute.

— Frankie, doar nu crezi că… ai înnebunit?

— Ce crezi că mi-am zis când ți-am văzut mașina? Ce puteam să cred? Ai lovit ceva. Și trebuie că te-ai dat jos din mașină fiindcă toată bluza îți era plină de sânge, ca dracu.

Am simțit că mă înăbuș.

— Frankie, ăla era vin. Unde e bluza? Miroase-o. Am vărsat vin pe ea…

— S-o miros? Am ars-o.

Nu sunt slabă de înger, dar am simțit că mă ia cu leșin. Pur și simplu nu puteam să trag aer în piept.

— Hildy, stai jos, a spus Frankie pe un ton mai blând.

Am reușit cumva să fac câțiva pași până la masă și m-am prăbușit pe un scaun, lângă Frank.

— Ar trebui să sunăm la poliție, am spus în șoaptă. Să-l suni pe Sleepy și să mă lași să vorbesc cu el. În astfel de situații e mai bine să declari la poliție.

— Da, sigur, spui că ai izbit ceva, da' nu-ți aduci aminte ce, tocmai în noaptea când a dispărut un copil handicapat.

Acum plângeam de-a binelea. Frankie și-a prins fruntea în palme.

— Hildy, poate că ai lovit o căprioară, a zis în cele din urmă. Eu asta cred că s-a întâmplat. Căprioarele fug când sunt lovite. O căprioară sau un câine. L-ar fi găsit pe băiat… dacă l-ai fi lovit tu. N-ar fi avut cum să fie prea departe.

— Nu mai spune așa, l-am rugat apucându-l de mână și strângându-l.

— Buba e alta, Hil. Știm amândoi că, și dacă n-ai lovit pe nimeni azi-noapte, se poate întâmpla data viitoare. Când o să se termine, când o să-l găsească pe băiat, eu zic să te lași de băutură pe bune.

Frankie avea dreptate. Dacă l-aș fi lovit pe Jake – cum îmi bătea inima doar când mă gândeam la asta! dacă într-adevăr l-aș fi lovit ar fi fost găsit până acum.

— N-am ieșit din casă aseară, n-am lovit pe nimeni. Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap, Frank? Zău!

— Poți să te lași iar de băut, Hildy. De data asta pe bune. Îți mergea așa bine, chiar îmi plăceai cum erai când nu beai. Îmi plăceai mult mai mult, pe cuvânt.

Am dat drumul mâinii lui Frank.

— Așa o fi fost pentru tine. Da' te-ai gândit vreodată că poate mie-mi placi mai mult atunci când beau? Că poate nu-mi placi când sunt trează? Se gândește oare cineva la ce simt eu?

Frank mă privea fără să scoată o vorbă. Fără voia mea am remarcat că avea o cămașă veche, pătată de unsoare. Mâinile îi erau aspre, crăpate și păreau murdare, așa cum păreau de multe ori, mai ales când venea de la lucru.

— Ești la fel ca fetele mele. Nu vă gândiți decât la voi. Trebuie să mă port așa ca să vă placă de mine.

— Nu mă gândesc la mine. La tine mă gândesc, Hildy. Toată noaptea la tine m-am gândit.

— Ca să vă placă mai mult de mine. Și cu ce-mi place sau nu-mi place mie cum rămâne? Eu mă plac așa cum sunt.

Frankie s-a ridicat și a luat-o spre ușă. Am simțit cum mă înăbuș de furie.

— Mă plac așa cum sunt. Un singur lucru nu-mi place. Că am fost atât de tâmpită cât să mă încurc cu tine. Ai fi zis acum doi ani că am să fiu între primii cincizeci de afaceriști de succes din Massachusetts? l-am întrebat țipând.

Țipam și plângeam. Cred că cine m-ar fi văzut ar fi zis că fac o criză de isterie.

— Și tu, al naibii priceput la toate, un gunoier, chiar crezi că știi mai bine decât mine cum ar trebui să-mi trăiesc viața? Haida-de!

Frankie s-a oprit și, fără să se uite la mine, a spus rar:

— Hildy, ești o bețivă. Acum nu poți merge acolo, dar, după ce a trecut ceva timp, ai face bine să te duci înapoi, în locul unde te-au trimis fetele tale, și să rămâi acolo o bucată de vreme.

— Ieși afară din casa mea! N-am nimic de-a face cu dispariția lui Jake. Aseară am fost acasă. Vezi-ți de treaba ta. Și să-mi aduci mașina cât se poate de repede. Vreau să mă duc s-o văd pe Cassie.

Vorbeam de una singură, fiindcă Frankie plecase.

Recunosc, eram varză. Cum de putuse Frankie să-mi spună niște grozăvii ca alea? Și unde era Jake? Mi-am căutat telefonul ca s-o sun pe Cassie. Când l-am găsit, căzut pe jos lângă cămin, parcă mi-am adus aminte că sunasem pe cineva în seara dinainte. Da, acum îmi aminteam. Pe Frankie. L-am sunat pe Frankie, dar n-a răspuns.

Voiam să-l conving să vină la mine. Mi se întâmplă de multe ori să devin sentimentală când beau și acum îmi aduc aminte că mă pocnise dorul de Frank, să fiu cu el, să-i spun cât de mult îl iubesc. Trebuie că eram pulbere. Visam sau chiar mă rujasem, îmi aranjasem părul și mă dusesem la mașină în miez de noapte? Parcă țineam minte că așa făcusem, că mă dusesem la mașină ca să-l pot vedea pe Frank.

Ce făcusem?

Scott avea obiceiul să țină un pachet de Marlboro în dulapul de deasupra frigiderului și, cu toate că nu mai fumasem de ani de zile, am tras un scaun și m-am urcat pe el. Capul îmi vuia, mâinile îmi tremurau. Am găsit un pachet vechi, mototolit, cu trei țigări în el. Am aprins una și m-a luat tusea. Avea un gust oribil, împuțit. Am mai tras un fum și am simțit cum îmi intră nicotină în sânge. Chiar aveam nevoie să-mi limpezesc mintea. Câinii lătrau fără oprire, așa că am urlat la ei să tacă dracului odată. În scurtă vreme voi avea nevoie să beau ceva, dar deocamdată am amânat momentul. Frankie urma să-mi aducă mașina înapoi. Nu se făcea să creadă

că băusem iar după ce-mi aruncase acuzațiile alea nerușinate. M-am așezat la masă, trăgând din țigară printre hohotele de plâns.

Deodată am zărit ceva mișcând în living. Intrase cineva în casă!

— Rebecca? am strigat.

De ce Rebecca, nu mă întrebați. Simțisem prezența ei acolo. Când l-am văzut pe Peter Newbold intrând în bucătărie, am scos un țipăt. Eram cu nervii la pământ.

— Peter, ce-i cu tine? De ce nu bați la ușă?

— Am bătut, Hildy. N-ai auzit?

Am tras încă un fum și am scuturat din cap. Ce l-o fi apucat să vină tocmai acum? Probabil că mă bănuia și el în povestea asta cu Jake, iar când l-am privit în față și am văzut cât de roșii îi erau ochii am fost sigură că așa e.

— Peter, ce s-a întâmplat?

— Ești singură, Hildy? Mai e cineva cu tine? a întrebat uitându-se prin bucătărie și mi-am închipuit că se uita după Rebecca.

— Nu e nimeni în afar' de mine, Peter. Rebecca a plecat la Nantucket, să petreacă weekendul. Ce s-a întâmplat? Ai aflat de nenorocire? Cu Jake?

S-a prăbușit pe un scaun în fața mea și a zis.

— Da, când veneam încoace am văzut mașinile poliției prin oraș. M-am oprit ca să aflu ce e.

— Deci nu l-au găsit? am zis în șoaptă.

— Nu, încă nu. Am venit să vorbim de Rebecca, Hildy. Dar acum, când te gândești că a dispărut un copil, parcă nu mai are nicio importanță. I-am văzut pe părinți în oraș adineauri, săracii ce ei…

Și ce? De ce mă privea așa? Oare și el își închipuia că sunt cumva răspunzătoare de dispariția lui Jake?

— Habar n-am unde e Jake. Am fost acasă toată noaptea. Nu mă taie capul ce s-a întâmplat cu el, am zis privind țigara.

Am mai tras un fum și am aruncat mucul în zațul de cafea din ceașcă.

— Da. Nimeni nu știe unde e. Hildy, a zis după câteva clipe, trebuie să mă asigur că Elise și Sam n-o să aibă de suferit. Am venit aici ca să te întreb dacă pot conta pe discreția ta. Pot să am încredere în tine?

— Sigur că da.

— Vreau să zic, orice-ar fi, pot să contez că n-ai să spui nimănui despre mine și Rebecca?

— Peter, ce-mi tot pui aceeași întrebare? Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Patch și Cassie trebuie că sunt înnebuniți de îngrijorare. Chiar aș vrea să mă duc să-i văd.

M-am ridicat ca să mai fac un ibric de cafea, dar am fost nevoită să mă țin de speteaza scaunului ca să nu cad.

— Am vorbit cu Rebecca aseară. Știe că plănuim să plecăm de aici și… m-a amenințat că dă totul pe față. S-a terminat cu cariera mea, familia o să fie distrusă… N-am să-mi pot găsi de lucru, n-am să-mi pot trimite băiatul la școală…

— Să știi că nu i-am spus nimic, dacă la asta te gândești, Peter.

— Știu, Hildy. În orașul ăsta totul se află, dar cred că tu știi să păstrezi un secret. Cred că păstrezi un secret, dacă e nevoie.

— Sigur că păstrez un secret, am spus cam răstit.

Au, ce mă durea capul!

— Aș vrea să-mi promiți. Nu pentru mine, nu doar pentru Elise și Sam, ci și pentru Rebecca. E mai bine și pentru ea. La ce bun să fie târâți copiii și soțul ei în mizeria asta? Odată ce-am plecat, n-o să mai spună nimic, sunt sigur. De-aia, cu cât dispar mai repede, cu atât mai bine. Plec chiar azi, Hildy. Am vrut să-mi iau rămas-bun și să mă asigur că pot conta pe tine.

— Peter, eu cred că Rebecca e obișnuită să obțină ceea ce vrea – de fapt, sunt sigură că așa e. Nu văd cum s-ar mulțumi să te vadă plecat.

Sfinte, trebuie că știa el ceva. Altminteri cum putea să-și zică psihiatru și să nu priceapă nimic? Mă rog, Peter era și un pic ciudat. Cică toți psihiatrii sunt așa. Pesemne că asta-i și atrage spre profesia asta. Simt nevoia să dea răspunsuri, să completeze piesele lipsă din propriul lor mozaic mintal.

A trebuit să țin bolul cafetierei cu amândouă mâinile ca să nu vărs apa când l-am umplut.

— În orice caz, pe mine poți conta, Peter.

— De ce tremuri așa tare, Hildy?

— Nu tremur.

Am pornit cafetiera, m-am întors la masă și m-am așezat în fața lui Peter. L-am privit și cea ce am văzut m-a făcut să mă sprijin de spătar. Știu, v-am spus că la mijloc e o păcăleală, dar adevărul e pot ghici intențiile și anumite feluri de gânduri. Oricine poate, dacă îl învață cineva, așa cum m-a învățat mătușa mea pe mine. Am învățat privind-o pe ea. Am văzut cum deschidea drum prin cameră cu privirea, iar dacă încăperea ar fi luat foc nici n-ar fi băgat de seamă, atât de tare pătrundea în mintea celuilalt. Punea o întrebare, și într-o privire furișată citea amintiri, dorințe și doruri; în clipirea unei pleoape sau zvâcnetul unei vene de pe tâmplă vedea secrete și visuri ascunse. Gândurile blânde sunt ca niște șoapte, în schimb, sentimentele intense – dragostea, ura, bucuria, frica – pot fi iuți și furioase, așa că trebuie să te ții bine când le citești. Când cineva are ceva rău în minte, atunci strigă răul acela cu toate gândurile lui, atât de tare, că acoperă aproape toate celelalte gânduri.

— Nu-mi place cum arăți, Hildy, l-am auzit în cele din urmă pe deasupra zgomotului furiei și disperării lui. Parcă ești gata să faci ceva… prostesc, aș zice, pentru că nu-mi vine în minte cu cuvânt mai bun.

Dar eu am citit în el, cât se poate de tare și clar: disperare și încă ceva. Ură? Nu. Moarte. Moartea era în mintea lui. Am întors privirea. Și el știe să citească și nu voiam să vadă că mi-e teamă.

— Ar fi bine să iei ceva, Hildy. Am eu ceva să-ți dau. Xanax, nimic mai mult. Un sedativ ușor. Stai să-ți aduc niște apă.

S-a dus la chiuvetă și s-a apucat să deschidă dulapurile suspendate.

— Unde ții paharele? a întrebat. A, uite-le.

L-am auzit cum a umplut paharul, după care l-a pus pe masă, în fața mea. Alături a pus un flacon plin cu pilule mici, albe.

— Nu, mulțumesc, am zis. Nu iau pilule. Mă simt foarte bine.

— Te rog, Hildy, miroși a băutură, trebuie că ai băut ceva azi-noapte. Ia doar o pilulă. O să te liniștească. Și eu am luat două.

Plecase privirea spre mine, dar am întors capul.

— Ți-am spus că nu iau chestii de-astea.

— Ei, câteodată e necesar. Atunci când ne spune doctorul. Hildy? Hildy, ai auzit ce-am spus?

Am apucat flaconul și l-am ținut strâns la piept ca să nu se audă cum zornăie pastilele înăuntru din cauză că-mi tremura mâna.

— Noaptea trecută a fost îngrozitoare, Hildy.

— De ce? Ce-ai făcut?

— Am crezut că Rebecca o să vină aici, după ce m-a sunat. Parcă nu era în toate mințile. Voiam să stau de vorbă cu ea. Și cu tine. Când am ajuns aici, mașina ta nu era pe alee. Unde-ai fost azi-noapte, Hildy?

— În oraș, cu niște parteneri de afaceri. Dă ce te interesează? Plângeam. Din ochi îmi șiroiau lacrimi, nasul îmi curgea, batista de hârtie ajunsese un ghemotoc ud pe care îl strângeam în pumn. Unul din câini apărut pe neașteptate din camera de zi.

— Ieși afară! am urlat. Scuze, am zis către Peter însă n-am primit niciun răspuns.

— Peter? am făcut privind în jur. Unde se dusese?

M-am lăsat iar pe scaun. Știam că am batiste de hârtie în geantă, așa că am ridicat-o de unde era atârnată, pe spătarul scaunului, și m-am apucat să cotrobăi înăuntru. Atunci am simțit că Peter e aplecat deasupra mea.

— Ce faci? am întrebat pe un ton aspru, întorcându-mă spre el.

Privea în jos, spre mine și din nou am văzut moartea în ochii lui.

Moarte. Moarte. Moarte. Gândurile pulsau în aer în jurul meu. Le simțeam tot mai puternice, le auzeam tot mai tare, bătând în ritmul inimii mele.

Mi-am adus aminte cum îmi spusese că are încredere în mine doar cu câteva zile înainte. Cum îmi spusese că știa că n-am să mai beau. Se pricepea la fel de bine ca mine să inducă o sugestie negativă. Era ca și cum i-ai spune unui copil că știi că nu se va atinge de prăjitura pe care i-o lăsaseși. Îi spui cuiva să nu se gândească la ceva și i-ai creat o obsesie. Să-mi fi sugerat el să mă îmbăt?

Voia „să se asigure” că n-am să povestesc nimănui de el și Rebecca. Cum avea de gând să se asigure?

— Hildy. Cred că ar trebui să iei pastilele. Sunt îngrijorat din cauza ta. Nu ți-e bine. Ia pastilele, te rog.

Și atunci am simțit părul de pe ceafă cum se ridică și am mai simțit cum îmi amorțesc degetele de la mâini și

de la picioare. Acasă la mătușa mea veneau uneori, ca să le ghicească, persoane mânioase (unele erau de-a dreptul țicnite). Mătușa mea spunea că știa că sunt dezechilibrate fiindcă i se ridica părul pe ceafă de cum intrau în cameră.

— Hildy, uită-te la mine, m-a rugat Peter.

Eu lăsasem privirea în jos, la paharul cu apă. Știam că poate citi emoțiile, iar frica e cea mai ușor de citit, chiar mai ușor decât mânia. Mi-am tras nasul și m-am șters la ochi cu șervețelul murdar. Apoi am căutat altul în geantă, ferindu-mă să mă uit în ochii lui. Rebecca și cu mine eram cele două persoane care îi stăteau în cale, îi amenințau viitorul. Ce avea de gând cu noi?

— Scuză-mă, Peter, am zis încercând să-mi ascund tremurul din voce. Mă duc să iau niște șervețele din baie.

Peter a pus palma lui mare pe încheietura mâinii mele. Era rece ca gheața.

— Ba nu. Stai aici, a spus și a adăugat pe un ton mai blând: Îți bate inima foarte tare. E mai bine să stai liniștită. Beau un pic de apă. Sunt îngrijorat din cauza ta.

Am rămas amândoi așa, el cu palma pe încheietura mea, eu cu ochii în jos.

— Ești în stare de șoc, a zis Peter. Ai intrat în sevraj după alcool. Asta e mahmureala, o stare de sevraj, plus că ești șocată de dispariția lui Jake. Ai nevoie de odihnă.

De fapt, aveam nevoie să beau ceva. Mă întrebam unde o fi Rebecca. Și mă întrebam, din nou, de ce ne căutase Peter azi-noapte, pe noi, cele două femei care știau cum și puteau să-l distrugă. În noaptea dinainte ieșise la vânătoare de vrăjitoare, iar acum ținea mâna încleștată pe încheietura mea. Doamne, ce n-aș da să pot bea ceva…

— Știu că te gândești cât de mult îți dorești să bei ceva, Hildy. Nu de asta ai nevoie acum. Ia o pastilă. O să te liniștească.

Tocmai atunci Babs și Molly s-au apucat să țopăie și să latre în camera alăturată și Peter s-a întors să vadă ce e. Am izbutit să-mi smulg încheietura din mâna lui și să mă ridic șovăind în picioare.

— Ce-a fost asta? a întrebat Peter.

— Câinii, am răspuns dându-mă înapoi cu spatele. Așa latră tot timpul… Mă scot din minți…

— Unde te duci?

— În baie.

Îmi era frică să mă întorc cu spatele spre el, așa că precis vedea că sunt speriată.

— Hildy, după cum arăți, cred că ai să leșini, a zis și a făcut un pas spre mine.

M-am întors și am luat-o la fugă.

Am trecut în goană pe lângă baie, am luat-o prin vechea cămară și am coborât într-un suflet în pivniță. Am avut grijă să trag ușa după mine și a stat închisă o clipă, îndeajuns cât să mă pot ghemui pe întuneric lângă piciorul scării. Apoi Peter a deschis ușa și o rază gălbuie de lumină în care jucau fire de praf a luminat mijlocul treptelor vechi de lemn. Din tavan atârna un bec, ceva improvizat, care se arsese cu săptămâni în urmă. Nu ajunsesem să-l schimb. Îl auzeam pe Peter cum apasă în zadar pe întrerupătorul de lângă ușă. M-am pus în patru labe și am încercat să mă strecor în spatele boilerului. Nu e departe de scară, dar se află într-un colț întunecos și între el și perete e un spațiu în care mă căzneam să-mi fac loc.

— Hildy, a spus Peter pe un ton blând. Sunt eu, Peter.

Inima îmi bătea să-mi iasă din piept.

— Hildy, sunt eu, Peter.

N-am scos un sunet.

— Hildy, te sperii fără rost. Așa se întâmplă când ești mahmură. Începi să-ți închipui tot felul de lucruri. Crezi că oamenii au gânduri necurate în legătură cu tine. Nu e cazul meu, Hildy. Eu te-am admirat întotdeauna. Îmi aduc aminte de tine când erai adolescentă. Mai ții minte? Tu, Allie, Mamie și cu mine? Odată ne-am oprit acasă la tine să luăm ceva și mama ta stătea pe verandă.

Îmi dăduseră din nou lacrimile, dar aveam grijă să nu mă smiorcăi. Peter cobora prudent scările. În spatele lui ușa rămăsese întredeschisă și era nevoit să calce încet, căutând treapta cu vârful piciorului.

— Era așa frumoasă mama ta. Țin minte că avea o pisică pe genunchi și ne zâmbea drăgăstos.

Lacrimile mă înăbușeau.

Ajunsese jos și înainta încet pe întuneric. Mi-a venit în minte cum jucam v-ați ascunselea cu el când era doar un copilaș de care Allie avea grijă – și când nici eu nu eram cu mult mai mare. Mi-am amintit cum îi plăcea lui

Peter când țâșneam din ascunzătoare și îl băgăm în sperieți. Vânătorul devenea vânat, asta îi plăcea cel mai mult. Acum eu eram cea vânată și simțeam că o să-mi sară inima din piept de frică. Tocmai mă gândeam cât de aproape o fi ajuns când am auzit zgomot de sticle sparte. Dăduse de sticlele goale, care stătuseră acolo toată iarna. Aveam de gând să aștept până se împrimăvăra ca să le arunc la gunoi. Dimineața devreme, când nu era nimeni prin preajmă.

— Of, Hildy, te rog, lasă-mă să te ajut. Ai să te simți mai bine. Negarea, delirul paranoic de acum sunt parte din boală. De ce te ascunzi? Sunt eu, eu. Prietenul tău, Peter.

Și atunci s-a întâmplat ceva neașteptat. M-am văzut cu alți ochi. M-am văzut așa cum trebuie că mă vedea Peter. Așa cum poate că mă vedea toată lumea. Eram o bețivă. O bătrână alcoolică, o ființă jalnică. Poate că, de fapt, nu eram o femeie de afaceri dinamică, o mamă care crescuse copii reușiți și încă alte lucruri pe care îmi plăcea să le cred despre mine. Poate că eram la fel cu cei care veneau la întruniri. Poate că eram Hildy, nimic mai mult. Nu aveam nimic deosebit, eram doar o bețivă bătrână. Hildy Good, alcoolica. O alcoolică obișnuită, banală chiar.

— Hildy, lasă-ne să te ajutăm. Poți scăpa din starea asta. Atâta lume ține la tine. Fetele tale, nepotul tău.

De ce fugisem în pivniță? Ce tâmpenie. De ce stăteam tremurând în spatele boilerului? M-am văzut așa cum eram în realitate, o bătrână panicată, cu nervii întinși la maximum, care se ascundea în pivniță de un doctor – un prieten – care se străduia s-o ajute. Un bărbat pe care îl știam de când învăța să meargă, al cărui tată se purtase frumos cu noi, atât de frumos, după moartea mamei. Nu era un criminal dezaxat care voia să mă prindă. Ce mi se năzărise? Era Peter Newbold.

— Sunt eu, Hildy. Eu, Peter.

— Peter, am șoptit și pe urmă am reușit să mă ridic în picioare. Sunt aici.

M-a luat cu brațul pe după umeri.

— Gata, gata, a zis și m-a dus spre scară.

A fost nevoie să mă ajute ca să pot urca. Eram așa de slăbită. Mă ținea pe după mijloc.

— Trage aer adânc, Hildy. Mai e puțin. Câteva trepte.

— Bine, ziceam eu plângând cu sughițuri. Bine.

Când în cele din urmă am ajuns sus, Peter a întins mâna peste umărul meu ca să împingă ușa, dar, până s-o atingă, ușa s-a dat de perete. În prag stătea Frank.

I-am căzut în brațe.

— Iartă-mă, am spus plângând. Iartă-mă. Așa e, am ieșit cu mașina azi-noapte.

Frankie m-a ținut să nu cad, apoi mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi.

— Nu știi ce spui, Hil.

— Am ieșit cu mașina azi-noapte, Frankie. Eram beată, nu-mi aduc bine aminte. Am lovit ceva…

— Nu știe ce spune, a zis Frank și m-a strâns lângă el. Șșș, a făcut.

— Nu vedeam nimic, am spus înăbușit, cu capul proptit în pieptul lui. Țin minte că ceva a trosnit tare și pe urmă nu înțelegeam cum se lipise o pânză groasă de păianjen pe parbriz. N-am văzut aproape nimic în drum spre casă. A trebuit să mă uit afară pe geamul pasagerului.

— Șșș, Hildy. Ai visat. Am fost aici, cu tine, toată noaptea. Tu ce cauți aici, Newbold?

— Am vrut să vorbesc ceva cu Hildy, l-am auzit pe Peter răspunzând. Plec din oraș azi și voiam să-mi iau la revedere.

— Hildy a fost cu mine toată noaptea, a repetat Frank. E nițel buimăcită.

— Da, înțeleg. Hildy, îți las pastilele. O să-ți facă bine. Acum te las. La revedere, Frank.

— Pe curând, a mormăit Frank.

După ce Peter a plecat, Frank m-a ajutat să mă așez pe un scaun și s-a așezat lângă mine. Și-a pus palmele pe obrajii mei și m-a privit în ochi. Mi-a scuturat ceva din păr, o pânză de păianjen sau praf din pivniță și mi-a zis:

— Încă nu l-au găsit pe Jake, Hil. Dar Skully ți-a adus înapoi mașina de la Lynn. Are parbriz nou. Au aranjat și zgârieturile de pe capotă. Tipii de la atelier au zis că, după cum arăta mașina, ai izbit un copac. Posibil să fi fost o creangă mai joasă, care a lovit parbrizul, judecând după zgârieturile de pe capotă.

— Îmi aduc aminte că am ieșit cu mașina azi-noapte, Frankie. Voiam să vin la tine. Doream să fiu cu tine. Mă

simțeam așa de singură, îmi era dor de tine. Se poate să-l fi lovit. Se poate să fi lovit orice. Nu doream decât să fiu cu tine.

— Șșș, a făcut Frankie. Du-te și te spală pe față, după aia te duc eu în oraș. Cu toții îl caută pe Jake, poți să-i ajuți și tu. Să nu spui nimănui c-ai ieșit cu mașina azi-noapte. N-are niciun rost. Ce-ai lovit tu a fost un copac. N-avea cum să fie altceva.

— Nu pot să merg acum, Frank. Trebuie să mă odihnesc. Poate să merg după-amiază.

Frankie a dat din cap.

— Sigur, du-te la culcare. Odihnește-te. Nu vorbi cu nimeni, Hildy. Nu spune nimănui de mașină.

— Bine, am zis. Bine, iartă-mă…

— Șșș, Hildy. Termină.

Oricât am încercat, n-am putut dormi. Stăteam ghemuită în pat și visam, trează fiind, așa cum mi se întâmplase de atâtea ori. Când dorm de-a binelea, nu-mi aduc aminte ce-am visat, însă când încerc să ațipesc ori să mă odihnesc mă fură gândurile și visez cu ochii deschiși – cred că așa se cheamă când nu ești nici treaz, nici adormit. În după-amiaza aia am visat că e noapte și conduceam repede pe niște drumuri desfundate, din care cauză derapam tot timpul. Ceva negru s-a izbit de parbriz și acesta a plesnit. Crăpăturile s-au întins de la un capăt la altul ca pe o pojghiță de gheață. N-am oprit, ci am accelerat, căznindu-mă să văd printre crăpături. Ici și colo zăream câte o bucățică de drum. Am ajuns la o curbă, căutam frâna cu piciorul și m-am trezit brusc, tocmai când mașina se rostogolea peste parapet.

Am privit umbrele cum se târăsc pe tavan. Între ferestre auzeam o muscă bâzâind. Ori o fi fost o viespe. Apoi m-am trezit pe jos, în pivniță, privind în sus spre tavan, numai că pivnița era plină de apă și eu îmi țineam răsuflarea. Voiam să țâșnesc spre suprafață, să ies triumfătoare din apă, să trag adânc în piept aerul binefăcător al mării, dar nu puteam, fiindcă Jake era chiar deasupra mea, înotând câinește. Abia ținea capul deasupra apei. Nu voiam să-l sperii, așa că am rămas pe loc, culcată pe fundul apei din pivniță, până când a lăsat capul în apă și i-am văzut fața. Era mâncată de crabi și pești. Am țipat și m-am trezit.

M-am dat jos din pat. Lumina blândă a după-amiezii mi-a făcut bine. Mai era puțin până la ora de aur. Mai era puțin până la ora când beam ceva. Eu nu mă ating niciodată de băutură înainte de cinci – spre deosebire de alcoolici, dar în ziua aia mă bătea gândul să iau ceva nu mult după ora patru. Aveam nervii întinși la maximum, în tâmple simțeam bătăile inimii și în fața ochilor vedeam chipul desfigurat al copilului. Nu știam dacă să-i povestesc lui Cassie ce visasem, dar oricum, nu puteam da ochii cu ea acum. Și cum puteam să-i spun că visasem, fără să fiu adormită, că fiul ei înota în mare? Cum v-am spus, mi se întâmplă deseori să visez apă. Cu toate astea, voiam s-o sun pe Cassie. Nu puteam da ochii cu ea, dar aș fi vrut să-i aud vocea.

Femeia care a răspuns la telefon și-a spus numele – Karen și nu mai știu cum. Am cerut să vorbesc cu Cassie și mi-a spus că e plecată cu una din mașinile poliției.

— Vreți să-i transmiteți ceva? a întrebat Karen.

— Spuneți-i că a telefonat Hildy Good, vă rog.

— Sigur.

— Știți cumva dacă s-au apucat să-l caute în apă? îl caută în ocean?

— Hmm, da. Cred că am auzit ceva. Niște șalupe ale poliției caută de-a lungul coastei, și mai sunt oameni care îl caută pe plajă, bineînțeles.

— Mulțumesc, am zis.

Și cu asta, basta. Nu puteam face nimic. În vis îl văzusem înotând, dar nu puteam spune unde se afla și nici măcar nu eram sigură că Jake era cel pe care îl văzusem. Îl căutau deja în ocean, nu mai era nevoie să-i pomenesc lui Karen sau lui Cassie și nici nimănui altcuiva de visul meu. Nu mai aveam cum să-i ajut pe soții Dwight.

M-am spălat pe față, m-am pieptănat și am coborât în bucătărie. Pe masa de lucru de lângă chiuvetă am găsit șapca lui Frankie, cea de suporter al echipei de baseball Red Sox. O uitase acolo. Am ridicat-o furioasă. De câte ori nu-i spusesem ce scârbos e să-și lase șapca pe masă? Am aruncat-o pe jos și, tocmai când voiam să scot o sticlă de vin din dulap, am auzit cum se deschide ușa din față. Era Frank, îi cunosc călcătura.

Știu cum tropăie cu bocancii. Ce l-o fi apucat să vină acum, când fiecare fibră din trupul meu țipa după băutură?

— Salut, Hil, a zis Frank intrând în bucătărie și eu i-am răspuns tot cu „salut”.

Mi-a spus cum mergeau căutările. Tot orașul ieșise să-l caute pe Jake. Aduseseră și câini, și elicoptere.

— Îl caută și în ocean, Frank?

— Da, Manny, Robbie Brown, câțiva pescuitori de homari și alți pescari au ieșit cu bărcile lor. Poliția a scos șalupele. Deocamdată nu pot aduce scafandri… Să sperăm că nici nu va fi nevoie. Ar trebui să te duci s-o vezi pe Cassie, Hil, i-ar face bine să te vadă.

— Am să mă duc ceva mai încolo, am zis.

Adevărul e că nu mă simțeam în stare s-o privesc în ochi. Nu fără să fi tras o dușcă. Nu acum, când eram cu nervii la pământ. Frankie îmi dăduse o idee de coșmar – că îl lovisem pe copil cu mașina, și acum aveam nevoie să beau ceva ca să-mi vin în fire.

„Pleacă, Frank”, ziceam în gândul meu.

Aveam nevoie de vin, doar de un pic, cât să mă liniștesc.

„Hai, Frank, la revedere.”

— Vestea bună e că i-au găsit câinii urma. Cobora în râpa din spatele casei, în pădure. S-ar zice că nu s-a apropiat de drum, a zis ridicând șapca de pe jos.

Și-a trântit-o peste chelie, apoi a turnat într-o cană cafeaua rece rămasă de dimineață.

Așa e Frank Getchell: preferă să bea cafea rece în loc să „facă risipă”, adică să o arunce și să facă alta. Scuze, dar mie îmi pare că e bolnav la cap. Să fii chibzuit e una, dar Frank sare peste cal. M-am mințit singură că e doar o ciudățenie de-a lui, că e un yankeu de modă veche din Noua Anglie, a cărui filosofie este „cine păstrează are”, dar acum eram nevoită să privesc lucrurile așa cum erau: Frank Getchell avea o problemă serioasă.

— L-ar fi găsit până acum dacă era rănit, Hil, spunea Frank; stătea sprijinit de masă și sorbea cafeaua rece.

Probabil că voia să mă liniștească, dar vorbele lui mi-au adus aminte de bănuiala lui stupidă și de cât de urât îmi vorbise în dimineața aia. Cum să-i ierți cuiva așa o trădare?

— Am vorbit cu prietena lui Cassie. Era… terminată, am spus calm, fiindcă nu voiam să-și dea seama că mă rănise.

Nu voiam să-i dau satisfacție.

— Toată lumea e la fel. Și eu mă simt doborât. M-am gândit să mă întind aici un pic, a zis Frankie. M-aș fi dus acasă, da' nu vreau să te las singură.

A dat să mă strângă în brațe, dar eu m-am desprins.

— De ce nu vrei să mă lași singură?

— Cum adică? Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Ți-a fost teamă că mă îmbăt? Că am să mă urc în mașină și am să omor pe cineva?

— Hildy…

— Ce aveam pe bluză azi-noapte era vin, Frank. Vin, nu sânge.

— Bine. Eu n-am dormit azi-noapte. Hai să vorbim de asta mai încolo.

— Da, știu că n-ai dormit deloc azi-noapte. Mersi. Asta voiai? Mersi că ai stat treaz toată noaptea ca să te ocupi de mașina mea. Mersi că ai aranjat totul, domnu' Bun-la-Toate. Cred că te-a costat ceva, să-i pui pe băieții ăia să lucreze toată noaptea la mașină. Cât îți datorez?

— Nu-ți bate capu' cu asta acum, Hil.

— Să nu uiți să-mi trimiți o factură cu ce-ți datorez pentru vremea pierdută.

— Pentru ce?

— Pentru vremea pierdută. Pentru timpul pe care l-ai pierdut aseară, Frank. Ai venit aici cu mașina și tot ce-ai mai făcut.

Voiam să-i fac rău, iar când l-am văzut că șovăie și închide ochii o clipă mi-a plăcut să cred că era năucit din cauza loviturii bine țintite pe care i-o dădusem – și pe care o merita cu vârf și-ndesat. Ei, asta ar fi fost valabil pentru o persoană normală. O persoană normală s-ar fi simțit insultată de faptul că vorbeam de o faptă bună ca despre o tranzacție, o relație de afaceri. Dar Frank, Frank închisese ochii fiindcă socotea numărul de ore pe care le petrecuse reparându-mi mașina. A reușit să adune cifrele mai repede decât o mașină de calculat și, când mi-a spus suma, a fost rândul meu să fiu năucită.

— Ce, ți-a luat-o mintea razna? am întrebat râzând amar. Nu ți-aș dat atât nici dacă ai fi stat o zi întreagă

să-mi repari mașina.

— Nu ți-am mai trimis o factură de câțiva ani, dar să știi că acum taxez un pic mai mult pe oră. Plus c-a fost în weekendul cu sărbătoarea, carevasăzică se dublează suma, și mai tre' să-l plătesc și pe Skully. A venit după mine cu mașina și m-a dus înapoi acasă.

Mă culcasem cu bărbatul ăsta. Mă cuibărisem în brațele lui, îi șoptisem vorbe dulci la ureche, îl sărutasem din cap până-n picioare.

Gunoierul.

— Mă rog, sper să nu te superi dacă-ți trimit cecul prin poștă. Nu te jena să adaugi și celelalte datorii. Am nevoie de tine, Frank, doar știu că gunoiul nu ajunge singur la groapă.

Cât am zis toate astea, el a dat din cap a încuviințare. L-am privit drept în ochi, să văd dacă-l doare cumva, dar n-am văzut nimic, așa că i-am mai zis una:

— Azi nu e zi de luat gunoiul? Nu e luni? N-ar trebui să mergi să ridici gunoiul?

Frank s-a întors să plece, dar înainte să ajungă la ușă mi-a strigat peste umăr:

— Las-o mai moale, Hil.

Las-o mai moale! Ce săgeată îmi aruncase la plecare! Bineînțeles, știa că „Las-o mai moale" e un slogan al Alcoolicilor Anonimi. Cine n-a văzut abțibildul ăla cretin care se pune pe portbagaj? Tremuram de furie. Aveam nevoie să beau, însă n-aveam de gând să mai risc. Cine știe dacă nu-mi venea să mă duc acasă la Cassie după ce băusem prea mult?

De cum am auzit camionul plecând, am înșfăcat cheile lăsate de Frank pe masă. Aveam nevoie să beau, dar Frank mă înnebunise cu părerile lui despre cum conduc eu beată fiind, așa că mi-a trecut prin cap să arunc cheile la toaletă și să trag apa înainte să deschid sticla de vin. La altceva nu mă ducea mintea. Cum să ascunzi niște chei de tine însăți? Numai că pe același breloc aveam și chei de la câteva case scoase la vânzare.

De astea chiar aveam nevoie. Așa mi-a venit ideea să le arunc pe acoperiș. Doar n-am să mă urc niciodată pe acoperiș în stare de beție. Nici măcar nu știam unde e scara. Am ieșit afară și am aruncat cheile pe acoperiș fără să mai stau pe gânduri. Le-am văzut cum alunecă înapoi spre mine și am sărit într-o parte, ca să nu-mi

cadă în cap, însă au rămas în jgheabul de la streașină. M-am uitat bine unde căzuseră – chiar în stânga ușii de la intrare – ca să știu de unde să le iau a doua zi. Acum trebuia să mă liniștesc: aveam palpitații și mâinile îmi tremurau. Aveam nevoie să cobor în pivniță, să mă întorc în pivniță, la locul meu de sub pământ, unde era întotdeauna cald.

Nouăsprezece

Ce-mi doresc e ca fetele să mă sune înainte să treacă pe la mine. Cred că așa se cuvine. Eu una n-aș da niciodată buzna la ele acasă – le respect intimitatea. În schimb, fetele mele, ajunse la vârsta maturității, sunt convinse că au tot felul de drepturi. Asta, plus o doză bună de suspiciune și reproș, am și auzit în glasul lui Tess când mi-a cerut să-i explic ce căutam pe acoperiș a doua zi dimineața. Dacă mă gândesc bine, era un pic isterizată.

— Nu sunt pe acoperiș, scumpo, ci pe scară, am zis cu voce stăpânită, ba chiar i-am și zâmbit.

Nu voiam să-și dea seama că indiscreția ei copilărească mă scotea din fire. Îl ținea în brațe pe Grady și băiatul îmi făcea semn cu mâna.

— Salut, Grady! i-am strigat și i-am făcut și eu semn cu mâna.

Cu o oră înainte luasem una dintre pastilele lăsate de Peter.

Pe urmă mai luasem una. Mă trezisem cu o mahmureală înfiorătoare, dar pastilele îmi calmaseră nervii ca prin minune. Binecuvântat fie doctorul Newbold! I-am făcut iar semn cu mâna lui Grady și scara s-a depărtat puțin de marginea acoperișului.

— Stai așa, a zis Tess și s-a repezit să țină scara. Pe urmă a strigat: Mamă, n-ai nimic pe sub cămașa de noapte. Dacă vine cineva?

— Cine să vină așa, tam-nisam? am râs eu apucându-mă cu mâna de streașină. Nu vine nimeni neanunțat. Așa ceva nu se face.

Chiar atunci am văzut ceea ce căutam. Cheile mașinii erau în jgheab, la câțiva centimetri de mâna mea. Le-am luat pe furiș, prefăcându-mă că mă uit la vârful acoperișului.

— Ce faci acolo? a vrut să știe Tess.

— Picură apă prin acoperiș. În pod. Voiam să văd dacă nu cumva s-au înfundat streșinile. Acum dă-te mai departe de scară, scumpo. N-aș vrea să alunec și să aterizez pe tine și pe Grady.

Nu mi-a fost ușor să cobor ținând în pumn legătura de chei, dar am izbutit. Pastilele doctorului Newbold erau

miraculoase. Nimic nu-mi era imposibil în dimineața aceea. Iar în bucătărie mai aveam un flacon plin. Aveau să-mi ajungă multe zile, mă asigurase Peter cu o seară înainte. Și o să-mi mai dea. O să am destule. Întotdeauna o să am destule.

— Haideți în casă, i-am poftit.

L-am sărutat pe Grady, care mi-a spus:

— Sa'ut, Mema.

Tess a izbucnit în plâns:

— Am auzit azi-dimineață la știri despre Jake Dwight. De ce nu m-ai sunat ieri, mami? Lipsește de mai bine de 24 de ore și nu m-a sunat nimeni. Am trecut pe la Cassie. Erau o mulțime de mașini acolo, dar Cassie și Dwight sunt plecați să-l caute, ca toți ceilalți…

— A fost găsit, am spus voioasă.

— L-au găsit? Când?

— A venit Peter Newbold aseară și mi-a adus vestea.

Eram pilită bine când mi-a spus, dar eram foarte sigură că asta îmi spusese.

— Nu, mami. S-ar fi anunțat la radio. Iar azi-dimineață am trecut pe lângă mai multe grupuri plecate în căutarea lui. Nu, nu l-au găsit.

Ar fi trebuit să mă alarmez, dar… nimic.

— Peter n-ar scorni așa ceva, am zis. Să fi visat că trecuse pe la mine? Ei, hai să intrăm, am spus. Fac o cafea.

Tess a venit după mine în bucătărie și, în timp ce umpleam cafetiera, m-a întrebat:

— Unde sunt celelalte scaune?

M-am întors și, spre uimirea mea, lângă masă nu mai erau decât două scaune. De obicei sunt patru. Patru scaune vechi, frumoase și scumpe, cu picioarele de nuiele răsucite și șezutul de răchită, cumpărate de Scott la cine știe ce târg de antichități. Acum nu mai erau decât două. Nici nu știam ce să cred.

Apoi parcă am început să-mi amintesc ceva.

Dusesem un scaun în pivniță în seara dinainte. Scaunele de răchită sunt așa de ușoare că n-a fost mare lucru să-l car. Nu aveam pe ce să stau în pivniță. Dacă stăteam pe unul din scaunele alea tari, nu aveam cum să mai adorm întinsă pe jos. Am pus scaunul în colțul meu preferat și m-am întors în bucătărie să iau un tirbușon când a apărut Peter. Era beat criță. Nu știu de unde

venea, dar era limpede că băuse înainte să vină la mine. S-a amuzat când l-am invitat să coboare cu mine în pivniță ca să bem un pic de vin. Și-a adus singur scaunul.

— Trebuia să repar scaunele. Împletitura de răchită s-a cam tocit și trebuie înlocuită, i-am explicat lui Tess în timp ce măsurăm cafeaua cu linguriță.

Eram complet liniștită. De obicei, dimineața la ora asta, când alcoolul dispărea din organism, începeam să simt cuțite de gheață în stomac și puseuri dureroase în frunte. Însă acum, mulțumită pastilelor pe care mi le dăduse Peter – Zantax ori Zanaz, cam așa ceva –, eram calmă și nu simțeam nicio durere. Nici chiar veștile derutante despre Jake nu mă afectau așa cum s-ar fi întâmplat altădată. Știam că Jake nu pățise nimic. Eram sigură. Îmi spusese Peter.

Tess l-a pus pe Grady jos și m-am luat după el. S-a învârtit nesigur pe picioare prin bucătărie, a intrat în sufragerie și apoi în camera de zi.

Îi povestisem lui Peter cu o seară înainte cum dormisem pe jos în pivniță și fusese de acord că e o idee bună. Era așezat pe un scaun și eu pe celălalt și îi zâmbeam. Dragul de Peter Newbold. Eram atât de apropiați, că picioarele aproape că ni se atingeau.

Peter înțelegea de ce era nevoie să stăm în pivniță. Știa că nu voiam să vină Frank și să mă vadă bând. Nu voiam să-și bage nimeni nasul în casa și în viața mea, mai ales acum, când erau puși cu toții pe căutat din cauza dispariției lui Jake Dwight. Aveam nevoie să beau ca să mă dreg după noaptea dinainte. Peter mă înțelegea. Aveam să mă las din nou de băutură, m-a asigurat el, luând o dușcă bună din sticla pe care i-o întinsesem. Nu ne-am mai bătut capul cu paharele.

— Ce bine îmi pare că te-ai întors, Peter, i-am spus în timp ce desfăcea încă o sticlă de vin. Știi că ești singura persoană pe care am luat-o aici cu mine? Nu-mi place să beau singură. De asta îmi plăcea așa de mult să beau cu Rebecca. Hopa, n-am făcut bine că am pomenit de Rebecca în fața ta, Peter. Îmi cer scuze.

— N-ai de ce, Hildy, a zis Peter luând sticla pe care i-o întindeam. E în ordine acum.

— Nu mai spune. Mă bucur foarte tare, Peter! am exclamat. Nu mă puteam împăca cu gândul că voi doi vă

urâți.

— Nu, eu n-am urât-o niciodată, zisese el zâmbind și luând o gură zdravănă de vin. Încă o mai iubesc.

Ce diferență față de purtarea de cu o zi înainte! Acum părea într-adevăr fericit.

— Să știi că și mie mi-e dragă, am recunoscut chicotind și mi-am acoperit gura cu palma.

— Știu, a zis Peter și mi-a făcut cu ochiul.

— Crezi că… a moștenit… o avere foarte mare? Crezi că bătrânul J.P. a avut destul mălai cât să ajungă și proge… progenis… cum dracu se zice? Cât să ajungă și generației următoare?

— Cred că da, însă ea nu vorbea niciodată despre bani.

— Mda, celor care au bani ca ea, bani moșteniți, nu le place să vorbească de ei. Sunt fooaaarte stilați. Fooaaarte sus, deasupra tuturor. Dacă vrei să știi, totdeauna mi-a fost necaz pe Rebecca fiindcă s-a măritat cu un miliardar. De ce să nu-l lase unei fete sărace, cum sunt eu?

— Dar tu nu ești săracă, Hildy Good. Ai strâns ceva și câștigi bine, doar că pierzi din vedere chestia asta. Nu ești deloc săracă, a încheiat dându-mi sticla înapoi.

— Și nici tu n-ai să fii, Petey, după ce am să-ți vând casa. Ai să fii bogat, bogat. Bogat!

Peter a ridicat din umeri.

— Da, cred că Sam și Elise au să fie bogați.

— Ce tot spui acolo? am zis și am mai tras o dușcă. Sam și Elise n-o să te părăsească niciodată. Nu-ți bate capul, o să am eu grijă să nu afle niciodată. Și am să stau cu ochii pe Rebecca. Da' despre ce trăncănim noi acum? Bietul Jake. Bietul Jake Dwight. Ce s-a întâmplat cu Jake, Peter? Și ce-o să facă Patch și Cassie?

— Jake e bine, spusese Peter și părea uimit că nu auzisem știrea la radio.

— Cum? am sărit eu. A fost găsit? Unde e? L-au dus acasă?

— Va fi acasă în scurtă vreme, a zis Peter zâmbind.

De bucurie mi-au dat lacrimile.

— Peter, am crezut… am avut un mic accident azi-noapte și mă gândeam că poate l-am lovit cu mașina…

Țin minte că mă uitam spre scaunul lui, dar nu stătea nimeni acolo. Trebuie că plecase, însă nu-mi aminteam

să-l fi auzit luându-și rămas-bun. Eram beată, și când sunt beată timpul îmi joacă feste. Mi se întâmplă să uit mici fragmente de timp. Am dus sticla la gură, după care m-am aplecat și am mângâiat fetele care erau întinse la picioarele mele. Scumpele mele. Însoțitoarele mele. Iar Jake era teafăr și nevătămat.

Jake era teafăr.

Când Tess a revenit în bucătărie, i-am repetat ce-mi spusese doctorul Newbold.

— Când l-ai văzut? m-a întrebat.

— Aseară. A trecut pe aici. Poate că oamenii cu care ai stat tu de vorbă nu auziseră că Jake a fost găsit.

— Nu, mamă, ți-am spus doar. Am auzit azi-dimineață la știri. Hai să vedem ce se întâmplă. Toate echipele de căutare…

Toți organizatorii sunt adunați pe pajiște. Hai să luăm cafeaua cu noi. Vreau să dau și eu o mână de ajutor.

— Bine, am încuviințat, dar, în timp ce ea turna cafeaua, am dat o fugă în pivniță.

Să nu fi fost un vis de-al meu. Ba nu, în pivniță erau două scaune și, alături, trei sticle de vin, goale. Am urcat scara în vârful picioarelor și am închis ușa cât am putut de încet.

Douăzeci

Dacă ai fi trecut pe lângă pajiștea din Wendover în dimineața aceea caldă de primăvară, ai fi zis că ești la o sărbătoare populară. Pajiștea mișuna de lume – bătrâni, tineri, copii mici. Unde întorceai privirea vedeai baloane. Fiecare avea în mână un balon viu colorat. Biserica Congregațională devenise cartierul general al operațiunii de căutare. Polițistul Sprenger era în capul scărilor și dădea instrucțiuni prin megafon. Le-a mulțumit tuturor celor care veniseră să dea o mână de ajutor și i-a rugat să bage în memoria telefonului numărul lui de mobil, ca să poată lua legătura cu el imediat ce aveau vreo știre despre Jake. Câțiva oameni împărțeau fluturași cu fotografia lui Jake. Sharon Rice mi-a dat și mie una. Am privit-o îngrozită. Era o fotografie de-a lui Jake când era mai mic. Privea drept spre aparat. Dedesubt, cu litere groase, de tipar, era scris:

DACĂ ÎL GĂSIȚI PE JAKE, NU ÎNCERCAȚI SĂ-L ATINGEȚI.
JAKE SE SPERIE DACĂ ÎL ATING OAMENI PE CARE NU ÎI
CUNOAȘTE. VĂ RUGĂM SĂ-I SPUNEȚI PE NUME PE UN
TON CALM ȘI SĂ SUNAȚI IMEDIAT LA 911.

Nu mai înțelegeam nimic. Sigur, era posibil ca Peter să se fi înșelat, mai ales că era beat, dar îmi băgase în cap ideea – ba nu, mai mult chiar, mă convinsese – că Jake este teafăr.

Lou, soțul lui Sharon Rice, pusese o masă pe pajiște, aproape de biserică, și împărțea apă voluntarilor. John Althorp, proprietarul magazinului de jucării Hickory Stick, venise cu o butelie cu heliu și umfla baloane colorate. Le oferea oamenilor cu un gest grațios și un zâmbet, ceea ce sporea atmosfera nepotrivit de festivă, pe care n-o stricau decât polițistul Sprenger, fluturașii cu poza lui Jake și câinii de salvare. Străbăteam alături de Tess acest amestec ciudat de veselie și tristețe pe care îl percepeam ca printr-o ceață, când am simțit că mă apucă

cineva de mână. Am simțit că-mi stă inima în loc de spaimă.

— Hildy?

Era Mamie Lang. Zeci de baloane îi pluteau deasupra capului, iar ea se căznea să desfacă sforile care i se înfășuraseră pe încheietura mâinii.

— Ce-i cu baloanele astea? a întrebat Tess.

— Îi plac lui Jake, a răspuns Mamie și ne-a dat fiecăreia câte unul.

Grady a început să râdă și să bată din palme, cu ochii la balon. Lui Tess i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Scumpa mea, vei să-l lași pe Grady aici, cu mine și cu Mamie, și să te duci să cauți împreună cu ceilalți? am întrebat-o și am mângâiat-o cu dragoste pe braț.

— Nu, a zis. Vreau să-l știu lângă mine. Hai tu cu mine, mamă. Hai să mergem împreună. Nu prea pari a fi în apele tale. Mersul pe jos o să-ți facă bine.

Am șovăit. M-a cuprins din nou neliniștea. Parcă nu mai eram așa de convinsă că Jake e teafăr. Aveam nevoie să iau încă o pastilă. Poate că aș reuși să scot una pe furiș din geantă în timp ce mergeam.

— Bine, am zis în cele din urmă.

Lui Tess i-a venit ideea să mergem să căutăm în zona protejată pentru păsări din spatele colinei cu vechiul cimitir. Era aproape de casa soților Dwight și, cu toate că nu exista o cărare care să ducă acolo prin pădure, de la casa lor, Tess și-a făcut socoteala că Jake probabil n-ar fi mers pe cărare. Mai degrabă și-ar fi croit singur drum. În timp ce ne îndreptam spre locul acela mă uitam la marginea drumului și m-am îngrozit de câte șanțuri pline de bălării am văzut.

Am parcat pe marginea drumului și am ajutat-o pe Tess să-l pună pe Grady în scaunul special pe care îl putea duce în spate. La început s-a împotrivit, fiindcă ar fi vrut să meargă pe jos, dar i-am distras atenția arătându-i balonul, iar după ce am pornit i-a plăcut cum arată lumea privită de sus, pe deasupra umerilor lui Tess, așa că s-a apucat s-o plesnească peste cap de încântare.

— Ce idee grozavă, hamurile astea de spate, am zis în timp ce ne îndreptam spre poteca umbroasă care se afunda în pădure. Ce bine ar fi fost să am și eu așa ceva când erați voi mici.

— Cred că existau și pe atunci, a zis Tess.

Mergea înainte cu pași mari și ocolea crengile mai joase ca să nu-l zgârie pe Grady pe față.

— Zău? Chiar că nu-mi aduc aminte.

Tess a chicotit.

— Nu cred că ai căutat.

Veșnicul of al lui Tess. Că nu petrecusem destulă vreme cu ele când erau mici. Dar eu lucram. Trebuia să plătească cineva facturile. O chestiune elementară care totuși nu pătrundea în mintea fetelor, care nu aveau decât amintiri amare despre copilărie.

— Mi-ar fi plăcut să am și eu unul. Să te iau la plimbare când erai bebeluș.

— Chiar așa? a făcut Tess. Fii atentă unde pui piciorul, mamă. Sunt pietre, să nu aluneci.

Am luat-o în jos, spre iazul Hodge's Pond, care se afla chiar în mijlocul zonei protejate.

— Tess, am zis. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu voi când erați mici, însă am fost nevoită să muncesc. Tatăl vostru nu făcea bani din antichități. De fapt, a lucrat în pierdere mai tot timpul.

— Știu, mamă. Ce rost are să pornești discuția asta?

— De la tine a pornit, când ai spus ce-ai spus despre hamul pentru copil.

Acum trebuia să fim atente, fiindcă ajunseserăm la o porțiune abruptă. Tess cobora într-o parte, iar eu țineam de scăunelul lui Grady din spate, în caz că Tess aluneca.

Tess a zis după câteva minute:

— Nu ajungea că lucrai toată ziua. Mai erai plecată și seara, destul de mult.

— Pe vremea aia trebuia să-i scoți pe clienți la restaurant, Tess.

— Știu, dar chiar și în serile când stăteai acasă erai făcută.

Chiar și înainte de cină.

— Poftim? am sărit în sus. Nu m-am apucat serios de băutură decât după ce a plecat tatăl vostru.

— Of, bine, crezi ce vrei, s-a bosumflat Tess.

Tocmai atunci s-a împiedicat, s-a prins cu mâna de un copac, iar eu l-am apucat pe Grady de un picior până când Tess și-a recăpătat echilibrul. Aproape că ajunseserăm la poalele dealului, dar ne-am oprit să ne tragem sufletul. Grady o plesnea pe maică-sa în cap.

— Mergi, mami, mergi! țipa cât îl ținea gura.

Ne-am pus amândouă pe râs. Tess s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, mamă. Nu pot să cred că tot mai țin în mine râca chiar și acum, când te-ai lăsat de băutură. Ar trebui să mă duc la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. Iartă-mă, a zis Tess și m-a strâns în brațe.

Am strâns-o și eu în brațe.

— Sunt mândră de tine, mamă, a mai zis.

Am pornit prin pădurea tăcută. Poteca era cufundată într-o umbră deasă, o binecuvântare. Știam că în scurtă vreme aveam să dăm de pajiștea din jurul iazului și acolo va fi soare din nou. Mi-ar fi plăcut să mai rămân un pic în umbra protectoare a bătrânilor stejari și a brazilor. Doar atât cât să-mi pun ideile în ordine. Câteva minute, doar cât să nu-mi mai tremure mâinile așa de tare.

Douăzeci și unu

În cei cincizeci de ani de cât trăiesc în Wendover mulți s-au înecat în ocean. Ceva mai sus de North Beach ajunge un curent nemaipomenit de puternic care te trage în larg, și au fost destui cei care n-au mai putut ajunge la mal. Acum câțiva ani, după ce s-a înecat un tip din Boston, cei de la paza de coastă au pus pe plajă un panou cu indicații despre ce să faci și să nu faci dacă te prinde acest curent. În niciun caz nu trebuie să înoți spre țărm, însă tocmai asta îți vine să faci. Plaja e doar la câțiva metri, dar, cu cât te zbați mai mult să ajungi la ea, cu atât mai tare de suge curentul și te trage spre larg.

Dacă ești prins într-un astfel de curent, trebuie să înoți paralel cu țărmul. Asta trebuie să faci: să îți ții firea și să înoți paralel cu țărmul. În felul ăsta poți ieși. Numai că majoritatea oamenilor – mai ales copiii – de îndată ce simt că nu mai stăpânesc situația, că marea îi trage neîndurătoare spre larg, să sperie, se apucă să dea nebunește din mâini și picioare și în scurtă vreme încep să înghită apă, iar când apa le intră în stomac și în plămâni s-a terminat.

Am auzit că moartea prin înec nu doare, că atunci când în plămâni intră mai multă apă decât aer te apucă un fel de euforie, panica dispare și corpul se lasă în voia apei.

Acum ceva vreme Tess mi-a arătat pe YouTube un filmuleț cu o femeie care fusese cât pe ce să se înece. Intenția ei fusese să mă liniștească, să nu mă sperii de astfel de lucruri. Femeia de pe YouTube povestea cum fusese luată de pe o stâncă de un val rătăcit și, cum marea era agitată, nu reușise să se întoarcă la țărm. Până la urmă s-a scufundat, ținându-și respirația cât de mult a putut. Apoi tras apă în plămâni.

A descris senzația resimțită ca fiind „minunată”. Văzuse o frumoasă lumină albastră. Se cufundase într-o simfonie. Timpul numai exista.

Apoi a fost salvată.

Trupul unui înecat se duce mai întâi la fund, după care, odată ce începe descompunerea, se ridică la suprafață, din cauza gazelor produse de bacterii. Am mai auzit că trupul se cufundă din nou și iar se ridică și

că, numai după ce s-a ridicat la suprafață a treia oară, coboară definitiv pe fundul oceanului. De fapt, cred că sunt doar povești, de-alea de le spun babele. Cred că mie mi-a spus vărul meu, Eddie, când eram copil, însă poate că încurcase povestea cu învierea lui Isus.

Cine știe?

Trupul care plutea în portul Wendover marți dimineața, după Ziua Eroilor, a fost găsit, din nefericire, de doi băieți din oraș, frații Hastings: Connor, de 13 ani, și Luke, de 14. Toți cei din familia Hastings știau să navigheze. Tatăl băieților participa la cursa anuală a orașului Wendover și toți cei patru copii știau să manevreze o barcă cu pânze. În dimineața aia băieții aveau de gând să iasă pe mare pe lângă Peg Sweeney's Rock, cu toate că tatăl lor le spusese să nu iasă din port.

Stânca nu e chiar afară din port, și-au zis băieții, și acolo puteai oricând să prinzi un vânt bun. Așa că ridicaseră pânzele bărcii de curse și plecaseră. Vorbeau tare, ca să acopere plesnetul velelor și vuietul vântului. Se bucurau deja că aveau să facă o plimbare pe cinste. Când au ajuns aproape de Peg Sweeney's Rock, au tăcut, așteptând, așa cum fac toți copiii, să audă vaietele bietei fete. Au mers ceva mai departe, spre gura portului. Aveau vânt prielnic și voiau să mai profite un pic de el. S-au lăsat tare pe spate când barca s-a înclinat, strigând și dându-și aere de mari navigatori. Zburau pe apă. Au făcut slalom printre balizele colorate care marcau capcanele pentru homari și au îndreptat prova spre Singer's Island. Voiau să mai meargă puțin, doar puțin, și apoi să se întoarcă.

Deodată, chiar în fața lor, au văzut ceva ce părea a fi un sac de plastic umflat plutind pe apă. Când s-au apropiat, și-au dat seama că erau umerii și spatele unui om care plutea pe apă cu fața în jos. Au trecut chiar pe alături, gâfâind și înjurând. Au uitat de vânt, iar când curentul a împins cadavrul, izbindu-l de pupă, s-au pus pe țipat și au fost cât pe ce să răstoarne barca luptându-se s-o întoarcă și să se îndrepte spre port.

Luke, băiatul mai mic, a izbucnit în plâns, cu toate că, atunci când fratele mai mare, Connor, povestea întâmplarea, n-a vrut să recunoască. Niciunul din ei n-a pomenit numele lui Jake Dwight atunci, dar amândoi s-au gândit la el. S-au întors în port. Connor abia ținea

cârma, atât de tare îi tremurau mâinile. Au văzut în fața lor o barcă de pescuit homari ieșind din port. Era barca lui Manny Briggs. Băieții au fluturat disperați din vâsle și Manny a întors barca spre ei. Când a ajuns lângă ei, a tras cu o cange barca lor alături de barca lui cu motor.

Băieții i-au spus ce văzuseră. Manny și Joe Sullivan, care venise cu el la pescuit, s-au gândit la același lucru, dar nu voiau să recunoască.

— Strângeți pânzele repede și urcați-vă la bord!

— Pun pariu că era o focă moartă. De câte ori văd o focă moartă, oamenii cred că e un înecat, mormăia Manny în timp ce lega cu o parâmă prova bărcuței băieților de pupa bărcii lui, ca să o poată tracta.

Era așa de grăbit că, atunci când s-a întins să-l ajute pe băiatul cel mic să se suie la bord, i s-a pus un junghi în spate, așa că a tras o înjurătură și a strigat la celălalt băiat să sară pe punte fără întârziere.

— Era un cadavru. Un mort! a strigat Luke, a alergat la prova și a arătat într-acolo.

Într-adevăr, se vedea ceva cam la cincisprezece metri depărtare și Manny i-a certat pe băieți fiindcă ieșiseră din radă pe o zi așa vântoasă. Chiar atunci băieții au strigat „Uite, acolo!”, arătând spre ceva ce pluta pe apă. Lui Manny i s-a strâns inima când a văzut trupul care plutea în voia curentului. Când era el copil, o barcă de pescari se scufundase în largul coastelor, în dreptul orașului Gloucester. Era în barca tatălui său atunci când unul dintre leșuri se ridicase de pe fundul mării. N-a putut uita niciodată fața omului. Încă îi mai bântuia visele. Acum, când s-au apropiat de cadavru, băieții au strigat, de data asta siguri pe ei fiindcă erau cu niște adulți.

— Uite, acolo. Ce scârbos! a țipat Luke.

Manny s-a întors și a strigat și el.

— Tăceți dracului din gură și duceți-vă la pupă. Să nu vă uitați încoace! N-am chef să vedeți porcăria asta, m-ați înțeles?

— Da, domnule. Cum spuneți, a răspuns băieții și s-au dus iute în partea din spate a bărcii.

Într-adevăr, era leșul unui om. Manny l-a apucat de braț. Pielea era umflată ca un burete, dar brațul era țeapăn, rece ca gheața. Se vedea că trupul plutea în apă de ceva vreme. Manny a băgat de seamă că brațele și

picioarele atârnau în apă sub corp, ca un fel de greutăți care îl țineau cu fața în jos.

Fără să scoată un cuvânt, Joe i-a aruncat lui Manny un colac de frânghie și a luat radioul ca să anunțe poliția portuară. Manny a luat o prăjină și a tras cadavrul lângă barcă. A izbutit să prindă într-un fel de laț întâi pieptul, apoi umerii, fără să întoarcă mortul cu fața în sus. „Ca să nu-l vadă copiii", a explicat mai târziu. Însă, după cum i-a mărturisit lui Frank după ceva vreme, adevărul era că el n-ar fi suportat să întoarcă trupul și să-i vadă fața. Știa prea bine ce lacomi sunt peștii prădători și băgase de seamă că mortului îi lipseau deja câteva degete de la mâini și picioare. Așa că a stat aplecat peste parapet și, cu toate că durerea din spate îi tăia răsuflarea, a ținut corpul cu lațul de frânghie, mișcând mâinile întocmai ca un păpușar care mânuia o marionetă de mărimea unui om în fața unui public aflat în adâncuri.

Rebecca McAllister nu luase parte la căutarea lui Jake Dwight în acel weekend de după Ziua Eroilor. Nu că n-ar fi vrut să ajute; pur și simplu nu știa că băiatul dispăruse. Rebecca nu era legată de oraș și de locuitorii lui așa cum eram noi, oamenii locului. Nu comunica mereu cu celelalte mame și nu urmărea niciodată știrile de dimineață. În lunea aceea se întorsese foarte devreme de la Nantucket. Băieții mai stăteau o zi acolo cu Brian, însă Rebecca inventase un pretext ca să se întoarcă la Wendover și venise singură cu mașina. Ținea neapărat să vorbească cu Peter.

Plecase din Cape înainte să se lumineze de ziuă și ajunsese în Wendover pe la nouă. Venise pe niște drumuri lăturalnice și își închipuise că grupurile de oameni care mergeau pe marginea drumului făceau curățenia de primăvară – primăria organiza așa ceva în fiecare primăvară. Nu dormise toată noaptea și acum, că ajunsese acasă, voia s-o aibă pe Betty lângă ea.

Când a intrat în grajd, iapa cenușie a ridicat capul din fân, a împuns-o cu botul când a intrat în iesle și s-a apucat iar să mestece liniștită fânul. Rebecca s-a sprijinit de ea, cu un braț pe greabăn și celălalt pe după gâtul vânjos și și-a afundat obrajii plini de lacrimi în coama ei. Minunatul miros de mosc al iepei n-a avut darul s-o umple de bucurie, ca de obicei, ci mai degrabă de

tristețe și dor. Peter avea de gând să-i strice bucuria vieții. De fapt, i-o și stricase. Nici măcar lângă draga ei Betty nu mai simțea nicio bucurie.

Când Betty a terminat fânul, Rebecca a țesălat repede, i-a pus căpăstrul și a scos-o din padoc pe alee. A tras-o până la gard, s-a urcat pe o stinghie ca să poată trece piciorul peste spatele lat al iepei și au pornit-o la drum.

Au mers până la Wendover Rise. Aproape de vârf drumul e foarte abrupt, așa că Rebecca s-a lăsat pe spate ca s-o ajute pe Betty să-și țină echilibrul pe picioarele dinapoi. Iapa urca voioasă, sigură pe ea. Era drumul spre plajă și știa că în scurtă vreme se va bălăci în apa înviorătoare.

La poalele dealului se întind o mică pădure și un teren mlăștinos numit Steer Swamp. Tot acolo e o cărare care duce la plaja lui Hart. Rebecca o tăia întotdeauna pe lângă mlaștină ca să evite drumul năpădit de tufișuri, iar în dimineața aceea Betty a luat-o pe cărare fără să mai fie îndemnată. Știa singură drumul. Rebecca era cu gândul la Peter. Se gândea la cum să-l facă să n-o părăsească. Era cel mai bine, și pentru el, și pentru ea. Pentru toată lumea. Avusese o scurtă discuție cu el cu câteva zile înainte și acum nu mai răspundea pe telefonul mobil. Acum, că se gândea mai bine, avusese un ton destul de amenințător, lucru care nu-i stătea în fire. Îi tot repeta să se gândească bine la ce face și cât de disperat este el.

Țipase la el:

— Tu, disperat? Atunci eu ce să mai zic? Nu poți să mă părăsești. Nu te las, Peter. Dacă mă lași, am să te spun conducerii de la spitalul cel nou. Știu că nu crezi că sunt în stare, dar să știi că așa am să fac.

— Rebecca, gândește-te bine la ce faci, o avertizase el din nou. Nu face un pas pe care l-ai putea regreta.

— Și ce-ai să-mi faci? îl luase ea peste picior. Ai să mă omori?

Acum îi părea rău că râsese de el. Nu așa avea să-l facă să se întoarcă la ea. Avea să-l sune de îndată ce se întorcea acasă. Dacă se va arăta mai rezonabilă, avea să-l convingă și pe el să fie mai rezonabil. În San Francisco nu se poate locui, e un loc îngrozitor. Avea idee cât plouă acolo?

Pe neașteptate, iapa s-a speriat de ceva și s-a răsucit. Rebecca a fost cât pe ce să cadă pe jos.

— Hoo, Betty! Ce dracu'… ptrrr!

Betty sforăia și se învârtea pe loc. Rebecca, neavând șa și fiind doar în șort și tenișI, abia dacă se putea ține pe spatele iepei. A strâns-o bine cu picioarele și s-a apucat zdravăn cu mâna de coama ei.

— Ptrrr. Hoo.

Iapa s-a oprit și n-a mai mișcat. Își ținea răsuflarea, asemenea unei căprioare care a zărit vânătorul, nădăjduind că poate, dacă stă absolut nemișcată, acesta n-o s-o vadă. Rebecca își ținea și ea respirația. Apoi a auzit un foșnet în tufișuri. Iapa s-a speriat, s-a sucit, s-a ridicat pe picioarele dinapoi și Rebecca nu s-a mai putut ține în spatele ei. A alunecat însă a reușit să cadă în picioare și a ținut bine de hățuri când iapa s-a ridicat din nou pe picioarele dinapoi și a vrut să se tragă într-o parte.

— Betty. Cine-i acolo? Betty, stai a țipat Rebecca și atunci a văzut o siluetă întunecată venind înspre ea prin ierburile dese din mlaștină. Cine-i acolo? a strigat din nou, înspăimântată.

A auzit un plescăit, urmat de un fel de vaiet.

Rebecca s-a dus spre locul de unde venea sunetul, trăgând-o după ea pe Betty, care sforăia speriată. Copitele i se afundau în nămol și la fiecare pas se auzea un plescăit.

Croindu-și drum prin ierburile înalte, Rebecca a dat cu ochii de el. Era un băiat. Fiul lui Cassie Dwight, Jake. Era murdar și căuta să se îndepărteze de ea, abia mișcându-și picioarele prin noroi. Se uita speriat peste umăr, făcea câțiva pași, se împiedica, cădea, se ridica și tot așa.

Băiatul era ud până la piele, zgâriat pe față.

— Jake! l-a strigat dar el se îndepărta tot mai tare. Nu, Jake, întoarce-te.

Panica din glasul Rebeccăi a molipsit-o și pe Betty, care a sforăit speriată și apoi a nechezat cu putere. Jake a împietrit acolo unde era, cu spatele la ei.

Rebecca n-a mai mișcat. Peste mlaștină se lăsase tăcerea. Mie mi-a povestit mai târziu că nu înțelegea cum de era așa liniște. Nu se auzea niciun ciripit de

pasăre, niciun orăcăit de broască. Nu se auzea niciun zgomot, nici măcar vântul.

Betty a adulmecat aerul și, când s-a lămurit că Jake e o ființă omenească, nu un urs, ci un copil, a suflat tare pe nas, a lăsat capul în jos și s-a apucat să pască.

Jake s-a întors și s-a uitat la iapă. Iarba înaltă avea niște smocuri lungi care îi gâdilau nasul și din cauza asta Betty scotea un pufăit în timp ce păștea. Rebecca ar fi vrut să-l strige iarăși pe băiat. Tremura tare, buzele îi erau crăpate și se cojeau. Văzându-l cât de rău arată i-au dat lacrimile, dar acum, că era cu fața la ea, s-a temut să nu-l sperie, așa că a rămas tăcută lângă Betty, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

„Nu, Jake, nu. Să nu fugi. Vino spre mine”, spunea în sinea ei, fără să scoată un sunet. După o vreme care i s-a părut foarte lungă, băiatul a pornit spre ea. Ținea capul puțin aplecat într-o parte și nu-și lua ochii de la iapă.

— Botoșel. Vreau Botoșel, spunea. Botoșel, te rog.

Rebecca a văzut că e în picioarele goale și s-a gândit că poate vrea pantofi. N-aveam cum să știe că Jake căuta pisica la care ținea așa de mult. Mestecând un smoc de iarbă, Betty a ridicat capul, cu urechile îndreptate spre băiat, apoi l-a lăsat iar în jos. Jake traversa porțiunea mlăștinoasă, aruncând stropi în jur la fiecare pas. Picioarele i se afundau în mâlul rece. „Botoșel”, suspina el. Betty a întins botul spre el ca să-l adulmece. Iapa se împăca foarte bine cu băieții Rebeccăi – doar cu bărbații avea ce avea –, așa că Rebecca nu se temea că l-ar putea mușca. Betty a mirosit aerul în jurul băiatului și tocmai se pregătea să mai apuce un smoc de iarbă când Jake a scos un sunet neașteptat, așa cum toarce o pisică. Betty a întors iar capul spre el și de data asta a făcut un pas spre băiat, intrigată de sunetul pe care îl făcea.

Jake a ridicat mâna și a atins botul iepei. Probabil că, atunci când torcea, vibrațiile i se răspândeau în tot corpul și lui Betty trebuie că-i plăcea să le simtă pe pielea fină din jurul nasului, pentru că a rămas nemișcată, cu mâna băiatului pe botul ei. Jake torcea și zâmbea.

La un moment dat Rebecca a tras ușor de hățuri, întorcând capul iepei spre drum. Apoi a întors spatele băiatului și iepei și a plecat, mergând foarte încet. Cailor

nu le place să vină după tine dacă stai cu ochii pe ei și Rebecca s-a gândit că poate și băiatul simte la fel, așa că a luat-o agale pe cărare și calul a venit după ea. Când a aruncat o privire peste umăr, a văzut că băiatul ținea mâna pe botul iepei și mergea pe lângă ea, scoțând același sunet, asemănător unui tors de pisică, doar că mult mai puternic. Rebecca își făcea griji că Betty s-ar putea să calce cu copitele potcovite pe picioarele goale ale copilului, însă Betty ținea capul puțin întors spre băiat și îl împingea ușor în lături, doar atât cât să nu-l calce pe picioare. Îi plăcea cum vibra mâna lui Jake și îi plăcea să simtă lângă ea o ființă mică, o creatură neajutorată care se ținea după ea. Și-a amintit nedeslușit cum a născut și a alăptat și a cuprins-o un fel de bucurie. Sunt și eu mamă, și știu cum trebuie să se fi simțit. Îmi închipui cum simțea furnicături prin uger când împungea cu botul în mânuța băiatului.

Poteca era plină de pietroaie și rădăcini groase, așa că erau nevoiți să meargă încet. Rebecca se străduia să ocolească locurile mai accidentate, cu gândul la picioarele băiatului, învinețite și pline de sânge. În cele din urmă au ajuns la șosea. Rebecca a dus iapa și pe Jake pe marginea drumului și se întreba cum să facă să urce panta abruptă până la casa ei. Tocmai atunci o camionetă a oprit lângă ea. Era Frank. A pus o frână de-au scrâșnit roțile, iar Jake a început pe dată să dea din mâini și să imite scrâșnetul roților. Betty s-a speriat și a sărit într-o parte.

— Nu, Betty! a zis Rebecca.

Frank a sărit jos și a pornit spre ei, iar Betty și-a dat urechile pe spate. S-a întors pe jumătate cu spatele spre Frank și a ridicat amenințător unul din picioarele din spate.

— Frank, nu te apropia! l-a avertizat Rebecca.

Jake se întorcea spre pădure, fluturând din mâini și scoțând un sunet asemănător cu scrâșnetul roților.

O clipă au rămas cu toții nemișcați, apoi Betty a plecat capul și s-a apucat să pască iarba grasă de pe marginea drumului. Rebecca s-a apucat să pufnească, întocmai cum făcuse iapa și Jake s-a oprit imediat, cu ochii la iapă. Apoi s-a apucat iarăși să toarcă. S-a întors șchiopătând spre ea și atunci Frankie a strigat:

— Ai grijă la iapă!

Rebecca l-a liniștit:

— N-ai grijă, n-o să-i facă nimic. Poți s-o suni pe maică-sa, Frank? Poți s-o suni pe Cassie și să-i spui că suntem aici? (Obrajii îi erau scăldați de lacrimi.) Are nevoie de mama lui. Sun-o, Frank!

Frank nu are mobil, dar avea radioul în mașină și l-a sunat pe Sleepy Haskell, care era împreună cu soții Dwight.

— L-am găsit pe Jake. E teafăr. Suntem la poalele dealului, chiar lângă poteca dinspre mlaștină. Fără girofaruri și sirene, Sleepy. Altcineva să nu mai vină. Doar tu și Cassie, Sleepy. În liniște, a zis Frank, știind că toți cei care auzeau apelul său aveau să îi dea ascultare.

Când Sleepy a sosit, însoțit de Cassie și Patch, Jake s-a repezit în brațele mamei lui. Patch și Cassie, fără să-și poată stăpâni lacrimile, au copleșit-o pe Rebecca cu mulțumiri după ce ea le-a povestit pe scurt cum îl găsiseră, ea și iapa. După asta s-au urcat cu copilul în mașina poliției și l-au dus în grabă la doctor.

Frankie a rămas cu Rebecca. Niciunul n-a mai spus nimic. Rebecca se căznea să se aburce pe spinarea goală a iepei. Era leoarcă de sudoare și dădea din mâini ca să alunge muștele nesuferite care se adunaseră roi în jurul ei și al iepei. Plângea și drăcuia, încercând să tragă iapa lângă un bolovan mare, însă Betty se dădea într-o parte înainte ca ea să se poată urca.

Frank s-a apropiat ca s-o ajute, dar Rebecca n-a vrut să-l lase:

— Ai grijă, Frank, o să te lovească cu picioarele.

Frank a mârâit:

— Ia fii cuminte, fetițo, fii cuminte, șșș, fără să ia în seamă că lăsase urechile pe spate și tropăia din picioare.

S-a dus lângă Rebecca și-a împletit degetele ca ea să poată pune piciorul pe palmele lui și să se urce pe cal. Apoi Rebecca a întors-o pe Betty și au luat-o în sus, spre vechea casă Barlow din vârful dealului.

Douăzeci și doi

După ce ne-am întors la birou, Tess și cu mine ne-am dat seama, chiar înainte să parcăm mașina, că Jake fusese găsit, încă mai erau mulți oameni pe pajiștea orașului, dar acum se îmbrățișau, își ștergeau lacrimile și zâmbeau. Când am ajuns acolo, am auzit și vestea. Îl găsise doamna McAllister, ni s-a spus. Oamenii creaseră deja, împreună și inconștient, o poveste a salvării lui Jake, așa cum se întâmplă adesea în atari situații. Auziseră doar câteva lucruri despre cum fusese salvat – ceva despre Rebecca McAllister, despre cal și despre băiat – și adăugaseră amănunte de la ei, puseseră carne pe acest schelet și compuseseră o poveste care părea adevărată. Rebecca plecase singură pe cal în căutarea băiatului. Îi luase urma prin mlaștină. Când îl găsise dormea. L-a trezit și a reușit să-l urce pe cal. Apoi s-a urcat și ea lângă el și au ieșit la drum, unde Frank și Sleepy au dat de ei. Erau câteva lucruri pe care nu le înțelegeam, dar ce importanță avea? Jake fusese găsit și era teafăr.

Tess s-a bucurat să dea peste niște vechi prieteni și să pălăvrăgească cu ei. Îl lăsase pe Grady jos și acum alerga de colo-colo, hârjonindu-se cu alt băiețel și râzând fără oprire. Eu eram terminată de oboseală și, pe deasupra, efectul pastilei lui Peter se cam dusese. Trebuia să mai iau una ori, și mai bine, să beau un pahar de vin. Doar unul. I-am spus lui Tess că plec acasă fiindcă aveam ceva treabă.

— Ce-ar fi s-o rogi pe una din prietene să te lase acasă la mine ceva mai încolo, ca să-ți iei mașina? i-am propus.

— Nu, trebuie să ajung acasă și să pregătesc masa, a răspuns și, după ce și-a luat la revedere de la prieteni, l-a urcat pe Grady în mașină.

O jumătate de oră mai târziu eram pe aleea din curte, făcându-le semn cu mâna lui Tess și Grady, care plecau. N-am așteptat să dea colțul că am și băgat în gură una dintre pastilele date de Peter. Și, mă rog, de ce nu o pastilă *și* un pahar de vin? Doar era o noapte de sărbătoare, de ce să nu mă simt și eu bine?

Noroc că luasem pastila, pentru că nici n-a trecut un ceas și Frank a venit să-mi spună de Peter. Când am auzit camioneta intrând pe alee, mi-am închipuit că venise să-și ceară scuze. Pastila și paharul de vin îmi înmuiaseră inima, așa că i-am zâmbit când s-a apropiat, ba chiar l-am și strâns în brațe.

— Slavă Domnului că Jake n-a pățit nimic, am zis.

— Hai înăuntru, Hil, m-a îndemnat Frank.

Manny îl sunase pe Frank de cum ajunsese la țărm și îi spusese cum scosese trupul lui Peter din mare. Frank a vrut să aflu vestea de la el, înainte s-o aud la știri.

— Probabil că a ieșit să facă o baie și a fost prins de curent. La North Beach e un curent afurisit, care l-a tras în larg, a zis Frank, cu toate că amândoi ne dădeam seama că Peter, care se născuse și copilărise în Wendover, știa cum să scape din curent, lăsându-se dus de el, ținându-și firea și stăpânindu-și pornirea de a se lupta cu apa.

— Au reușit să-l reanimeze? am strigat. E bine?

— Nu, Hil. Medicul legist a zis că e mort de mai bine de douăzeci și patru de ore.

— Ei, atunci se înșală. Peter a fost aici aseară. Cu mine.

— Când?

— A trecut pe aici… nu mai știu… trebuie că era miezul nopții. Poate chiar mai târziu. Voia să vadă ce mai fac, am zis; nu i-am pomenit de pivniță și de băutură.

— Ba nu, Hildy, mașina lui e parcată la North Beach de ieri dimineață. Sleepy mi-a zis că i-ar fi pus un aviz de amendă la ștergător, cu toate că știa că e mașina lui Newbold, însă era prea prins cu căutarea lui Jake. Nu înțelegea ce-i venise lui Peter de parcase acolo. A văzut mașina de mai multe ori ieri, când a trecut încoace si-ncolo. Azi-dimineață tot acolo era. Era tot acolo, după ce l-au găsit.

— Nu se poate. O fi venit cu mașina altcuiva azi-noapte. Cine știe cum a fost.

Frank mă privea atent. Niciunul din noi nu mai știa ce să spună.

— A fost aici, am zis și mi-au dat lacrimile.

Frank m-a tras lângă el și l-am luat în brațe.

— Avea hainele în mașină, Hildy. Aceleași haine pe care le purta ieri-dimineață când a plecat de aici. Oamenii i-au văzut mașina în parcare ieri, la puțin timp după ce a plecat de aici. Trebuie că s-a dus direct pe plajă. A intrat în apă în boxeri. Poate că nu știe curentul de acolo la fel de bine cum îl știe pe cel de pe bucata lui de țărm. Umblă vorba că s-ar fi sinucis, dar eu i-am lămurit. Curentul de la North Beach e al dracului de puternic. Poți să fii și campion olimpic și tot n-ai scăpa.

— A fost aici aseară, am repetat.

— Ești prea obosită, Hildy. Cred că ai visat doar că l-ai văzut.

Când fusesem la Hazelden, era acolo un doctor, Will. Da, într-adevăr, le spuneam doctorilor pe numele mic, dar puneam „doctor” înainte, ca să le menajăm orgoliul. Doctorul Will ne făcea „educație”. Ne spunea că pierderile de memorie nu erau normale, că dorința de alcool la o oră anume din zi era dovada că acea persoană e alcoolică. Ne spunea tot felul de lucruri care mă călcau pe nervi, fiindcă le simțisem pe toate pe pielea mea, cu toate că nu eram alcoolică. Nici n-ai crede ce tâmpenii îți bagă în cap în clinicile astea. Ne mai vorbise de un fel de psihoză alcoolică. Se pare că unii alcoolici încep să aibă halucinații în faza finală a „bolii”; îmi păruse bine să aud, pentru că eu nu pățisem niciodată așa ceva. Acum, stând acolo cu Frankie, mi-am amintit fără voia mea cuvintele doctorului. Să-mi fi închipuit doar că Peter fusese cu mine în pivniță? Nu fusese un vis, de vreme ce cărasem scaunele în bucătărie imediat ce Tess plecase. Dar Peter, oare fusese cu adevărat acolo?

În noaptea aia Frank a rămas cu mine. Nu mai suportam să stau singură. N-am vorbit propriu-zis de asta, am stat doar și am băut vin – nu prea mult, dar nici prea puțin – și din când în când spuneam cu glas tare ce credeam că am fi făcut dacă am fi știut că Peter plănuia ceva dramatic.

— N-a plănuit nimic, îl tot corectam pe Frank ori de câte ori venea vorba de asta. A fost un accident.

— Mă rog, cel puțin n-a suferit, zisese Frank după oarece chibzuială, umplându-și paharul. Apa e încă prea rece ca să faci baie. E atât de rece, că în scurtă vreme n-ai mai ști ce-i cu tine. Întâi te lasă mintea, fiindcă sângele se duce la organe, să le protejeze, știi cum e…

— Da, răspunsesem când Frank îmi întinsese sticla de vin. S-a dus să facă o baie și apa rece l-a amețit. Crezi – am zis după o tăcere – că ce-am văzut eu aseară era… stafia lui?

— Hai, Hildy, fii serioasă! De unde până unde stafie? Ai visat.

— Mătușa mea îmi spunea că o vizitau… știi tu… spiritele. Spiritele unora care muriseră de puțină vreme.

— Tușa Peg, aia scrântită? a făcut Frank. Hai, Hildy, las-o baltă!

În noaptea aia Frank a dormit în camera lui Emily, apoi câtva timp n-a mai venit pe la mine. Mai aveam destule pastile cât să mă țină trează câteva zile, să mă ajute s-o las mai moale cu băutura, să ajung cam așa cum eram înainte să mă las. Mi-am dat seama că e mai sănătos să bei cu măsură decât să te lași de tot și pe urmă s-o iei razna, cum mi se întâmplase mie. Secretul era măsura.

Numai că îmi era greu să mă uit la Frank în lumina rece a treziei și îmi închipui că și lui îi venea greu să mă privească, fiindcă, așa cum v-am zis, o vreme s-a ținut departe. Îi mulțumisem pentru că îmi reparase mașina, însă el știa că mă simt jignită. Pentru că el crezuse că l-aș fi putut omorî pe Jake. Pentru că mă făcuse bețivă și sugativă. Pentru tot ce-mi spusese. Și nici nu-și ceruse scuze, așa cum s-ar fi cuvenit, acum, când se dovedise că mă învinuise fără niciun temei.

Ei, dar acum suntem la o vârstă când trebuie să mai și lăsăm lucrurile să meargă de la sine. În anul care a trecut ne obișnuiserăm unul cu altul, așa că acum ne-am ocolit. Până când, într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui iunie, am dat nas în nas cu el în Crossing și l-am întrebat ce mai e nou.

Toate vechi.

I-am zis că poate veni la cină dacă vrea.

A venit.

Dar n-a fost decât o cină. Nu-mi puteam închipui cum de mă apropiasem fizic de Frankie Getchell. M-a bătut gândul să nu scot nimic de băut în acea primă seară, însă mi s-a părut că i-aș face o concesie. Că în felul ăsta aș fi recunoscut că avusese dreptate și că nu mă puteam lipsi de băutură. Ba nu, eram în stare să mă abțin. Fără nicio greutate. Și chiar aveam de gând să i-o dovedesc. Am să

mă bucur în fiecare zi de vin, dar am să fiu mai grijulie. Măsura. Secretul era măsura. Frankie n-a mai pomenit niciodată de faptul că beam. Uneori mi se părea că e atent la cât beau, dar probabil că era doar o părere. Cura de dezintoxicare îți strică toată plăcerea, vă jur. Chiar dacă nu ești alcoolic, tot restul vieții ai să te întrebi dacă nu cumva ai întrecut măsura.

Elise Newbold a încercat să retragă casa de pe lista mea de vânzări la scurtă vreme după înmormântarea lui Peter. Dintotdeauna voise să i-o dea lui Wendy, dar eu aveam un contract, așa că n-a avut loc de întors, iar eu am vândut casa în câteva săptămâni.

Am vândut-o unui cuplu din New York. Veneau de mai multe săptămâni să vadă case din zonă. Soțul era actor de film. Aveau trei copii mici. Când i-am dus la Wind Point Road, i-am întrebat ce-i adusese la Wendover. Soția mi-a răspuns că dintotdeauna voise să locuiască într-un orășel din Noua Anglie. Când era copil, părinții se tot mutaseră dintr-un loc în altul, așa că acum voia ca micuții ei să crească într-un oraș obișnuit, nu în New York sau Hollywood.

— Vrem să crească într-o comunitate adevărată, unde să poată prinde rădăcini, spusese, ca și cum ai putea prinde rădăcini oriunde.

M-a întrebat de când locuiam acolo.

— De când mă știu. Și părinții mei tot în Wendover au crescut, și toți strămoșii mei sunt de prin partea locului. Străbunica mea de rangul al optulea a fost Sarah Good, una dintre vrăjitoarele judecate în Salem.

— Nu se poate. Hai că-i tare! a exclamat actorul.

— Te pomenești că i se spunea „buna gospodină”, a râs soția. Biata de ea. Nici nu-i de mirare că a ajuns vrăjitoare.

— Da, am râs și eu.

Când am oprit lângă casă, amândoi s-au minunat de cât de frumoasă era.

— Chiar lângă plajă, copii, a zis actorul și am coborât cu toții din mașină.

Copiii au rămas pe plajă, iar noi ne-am dus la ușa din față.

— Îmi plac așa de mult casele vechi! a exclamat soția după ce am intrat. Simți istoria locului.

— Da, e o casă splendidă, am răspuns, făcându-mă că nu aud ecourile care răsunau între pereții goi, râsetele copiilor care se hârjoneau și se jucau v-ați ascunselea în camerele reci și pustii prin care treceam rând pe rând. În seara dinainte dădusem o petrecere de una singură și, de ce să nu recunosc, în ultimele săptămâni mi se întâmplase de câteva ori să mi se năzare că aud sau văd fel de fel de lucruri când eram mahmură. Lucruri care uneori nu existau. Nervii mei erau de vină.

— E o casă… bântuită? a întrebat soția cu răsuflarea tăiată.

Nu auziseră de sinuciderea lui Peter și eu nu eram obligată să le spun. Când e vorba de o casă veche, oamenii întreabă dacă e bântuită și uneori e greu să-ți dai seama ce fel de răspuns ar prefera să primească. Unora nici prin gând nu le-ar trece să locuiască într-o casă despre care se spune că e bântuită. Alții chiar speră să găsească o fantomă care să le facă viața mai interesantă, ca să aibă despre ce le povesti oaspeților la cină. Am tresărit auzind întrebarea fiindcă în casă era atâta gălăgie, Allie și Peter se strigau voioși, dar o fracțiune de secundă, cât am aruncat o privire pe fereastra dormitorului, am văzut o altfel de fantomă. Stătea pe plajă, cu un ciobănesc german alături, și privea spre larg. Inima a început să-mi bată cu putere când am văzut-o și m-am întors să văd dacă o văzuseră și clienții mei. Actorul privea cu atenție tavanul, să vadă dacă nu erau scurgeri de apă, iar soția lui se uita într-un dulap în perete. Când am privit din nou pe fereastră, mi-am dat seama că era o grămadă de lemne aruncate de valuri pe mal.

După moartea lui Peter am mai văzut-o pe Rebecca o singură dată. A trecut pe la biroul meu să stăm de vorbă. Se schimbase mult. Era calmă, nu se mai învârtea prin cameră, nu mai privea pe geam să vadă dacă nu cumva trecea Peter, nu mai ridica ochii în tavan așteptându-se să-l zărească acolo. Era stăpână pe ea. Găsise un nou terapeut, de data asta o femeie, care o îndemnase să-i mărturisească lui Brian că avusese o legătură cu Peter. Ca să-i treacă durerea, îmi spusese Rebecca. Ca s-o ajute să se vindece. Nu prea înțeleg cum a ajutat-o, fiindcă, a doua zi după ce i-a mărturisit aventura, Brian

i-a trimis hârtiile de divorț și, pe cât am auzit după aia, Rebecca se mutase acasă la mama ei, în Virginia. Doar că atât ea, cât și Brian au păstrat tăcerea, n-a ieșit niciun scandal despre legătura ei cu Peter Newbold, iar eu, bineînțeles, n-am vorbit cu nimeni în afară de Frank. Medicul legist a decretat că moartea lui Peter fusese un accident, așa că Sam și Elise au primit asigurarea lui de viață, care trebuie să fi fost substanțială.

„Vreau doar să mă asigur că Elise și Sam n-au să aibă de suferit", îmi spusese când eram în bucătărie în dimineața aceea, chiar înainte să iasă din oraș, orașul nostru, și să intre în mare.

„Întâi de toate, să nu faci rău", nu-i așa? „Întâi de toate să nu faci rău", nu asta jură doctorii?

N-am iertat-o niciodată pe Rebecca și nici nu cred c-am s-o iert vreodată. Ea poartă vina pentru moartea lui Peter. Peter, care n-a făcut niciodată rău nimănui; care și-a petrecut ultimele ore din viață îngrijindu-se de familia lui, de Rebecca, chiar și de mine, cu pastilele și cuvintele de mângâiere pe care mi le-a spus în dimineața aia. Ca un bun doctor ce era, a încheiat cazurile înainte de a se retrage. Peter s-a asigurat că nimeni n-o să aibă de suferit după ce el nu va mai fi.

Nu, n-am s-o iert în veci pe Rebecca, cu toate că Frank pare că nu-i poartă pică. Când o pomenește – ceea ce se întâmplă foarte rar, vorbește de ea ca de un dezastru natural, inevitabil, un fel de furtună distrugătoare care a trecut prin orașul nostru și n-a lăsat în urmă decât ruine.

— Asta a fost în iarna Rebeccăi, spune când se referă la ceva petrecut atunci. A fost pe vremea Rebeccăi.

Cassie Dwight a păstrat legătura cu Rebecca. Mi-a spus că îi scrie din când în când și îi trimite mereu fotografii de-ale lui Jake – la casa unde s-au mutat în Newton, la noua școală. Mi-a trimis și mie de curând o fotografie prinsă într-o ramă drăguță, de sidef. O țin pe noptieră. În poză, Jake ține în brațe o pisică mare, portocalie, și zâmbește.

Acum vreo două zile o fată pe nume Elizabeth a admirat fotografia și m-a întrebat dacă e fiul meu. Recunosc, m-am simțit flatată că Elizabeth m-a crezut atât de tânără cât să am un fiu de zece ani, cu toate că, la drept vorbind, Elizabeth abia s-a lăsat de amfetamină, n-

are decât câțiva dinți și nici nu vede prea bine. Oricum, întrebarea ei mi-a făcut plăcere. I-am povestit câte ceva despre Jake, despre fiicele mele și despre Grady.

Elizabeth stă la două camere mai încolo de mine. M-am întors la Hazelden. M-am internat singură, la sfârșitul lui august. Nu se întâmplase nimic deosebit. N-am fost prinsă conducând sub influența alcoolului. Nu l-am scăpat pe Grady din brațe și nici nu mi-am pus copiii în situații jenante. Nu m-am întors din cauza a ce-mi spusese Frank despre băutură și nici fiindcă Tess mă făcuse să mă simt ca ultimul om. Amintirile mele despre aceste morți temporare, despre aceste răstigniri, împreună cu multe altele prin care trecusem în viața mea de alcoolică erau atât de zguduitoare, atât de îmbibate de rușine și suferință, că, seară de seară, după ce Frank pleca, mă grăbeam tot mai tare să cobor în pivniță. Și, la drept vorbind, unde altundeva m-aș fi putut duce? Ce aș fi putut face?

Până la urmă m-am întors la Hazelden. Am vândut casa de la Grey's Point la trei luni după moartea lui Peter și după aia am telefonat. Consilierul care a răspuns la telefon, o bețivă pe nume Fran aflată la recuperare, și-a adus aminte de mine.

— Ce-i cu tine, Hildy? m-a întrebat.

— Nimic, am zis. Vreau să mă întorc.

Dar ceva tot se întâmplase. Un lucru mărunt, cel mai neînsemnat dacă te gândești la toată povestea mea.

Era seara dinainte de semnarea actelor de vânzare a casei de la Grey's Point. Frankie venise la mine fără să mă anunțe. Eu eram în patio și beam un pic de vin și am făcut o remarcă răutăcioasă despre felul cum arăta. Vine deseori la mine acasă direct de la lucru, acoperit cu noroi și vopsea, lucru care mă scoate din fire.

— Ai fi putut și tu să faci un efort, i-am zis.

Frank m-a invitat să mă urc în camionetă; avea să-mi arate ceva.

— Ia și vinul, a adăugat când m-a văzut că șovăi.

— N-am nevoie de vin, am zis enervată din cauză că părea convins că am într-adevăr nevoie.

Mi-am pus o pereche de sandale vechi. Noaptea era foarte caldă, așa că aveam un şort și un tricou în loc de fustă și bluză, cum purtam de obicei. Credeam că

Frankie voia să-mi arate o casă pe care se gândea s-o cumpere.

Era noua ocupație pe care și-o găsise: tranzacțiile imobiliare. Că veni vorba, el a fost cumpărătorul anonim al casei Dwight, nu alde Clarkson. A cumpărat-o ca s-o renoveze și s-o vândă pe un preț mai bun, mi-a spus. Eu n-am aflat decât la ceva vreme după ce soții Dwight plecaseră. Deocamdată îl lăsase pe Skully White să locuiască acolo. Skully era prea bătrân ca să mai poată ridica tomberoanele de gunoi și Frank îl lăsase să stea în casă și să facă niște reparații în contul chiriei. Cred că Frank înțelesese în cele din urmă că e mai înțelept să-și investească banii câștigați decât să-i lase să zacă la bancă (sau sub saltea – cine știe ce făcea Frank cu banii?). Prin urmare, mă bucuram să pot merge cu el să vedem o proprietate.

M-a dus la Getchell's Cove. Era o seară de vară, la acea oră când apa e nemișcată ca sticla. Soarele cobora spre linia orizontului, învăluit nuanțe de roz și albăstrui care încă ai luminau cerul, ca un omagiu adus zilei care se stingea. Frankie a parcat camioneta și atunci am văzut-o. Era o barcă fundul plat, la fel ca bărcuța mea cu pânze, *Sarah Good.* Coca roșie, proaspăt vopsită, se odihnea pe nisip. Pânzele, noi și strălucitor de albe, profilate pe cerul întunecat, fuseseră ridicate și se unduiau leneș în briza călduță. M-am apropiat și m-am uitat la cârma de lemn, veche și tocită, și la banchetele albite de soare.

Era *Sarah Good.* Încă se mai vedea locul unde Frank reparase o gaură acum nu mai știu câți ani.

— Unde-ai găsit-o? am întrebat în cele din urmă.

Îmi venea greu să rostesc cuvintele, îmi era greu să înțeleg.

— Stă de ani de zile la mine în magazie. Tre' că tatăl tău s-a săturat s-o țină în curtea din spate și a dat-o la gunoi. Am găsit-o acum mulți ani, am adus-o acasă. După ceva timp am reparat-o.

— Vasăzică ai salvat-o fiindcă știai că s-ar putea s-o vreau înapoi într-o zi? am întrebat în timp ce împingeam amândoi barca spre apă.

— Ba nu, știi că nu suport să văd lucruri aruncate la gunoi. Nu aveam nimic în gând, Hil. Pur și simplu nu puteam s-o las acolo. Era în foarte bună stare.

De felul meu nu sunt nostalgică. Nu-mi place să văd oamenii cum se leagă de obiecte. Nu-mi pasă de poveștile de demult și de lucrurile vechi așa cum le pasă altora. De aceea chiar nu înțeleg de ce mi s-au muiat picioarele când am împins barca în valuri. Era doar o barcă veche, însă atunci când m-am urcat la bord am fost nevoită să stau cu fața spre prova, ca Frankie să nu-mi vadă lacrimile. Am strigat la el să se grăbească.

— O să cadă lumina, am bombănit eu.

— E lumină destulă, a râs Frank. Avem timp.

A împins barca câțiva metri, apoi a sărit înăuntru, eu m-am sprijinit de coapsa lui și am pornit.

Frankie avusese dreptate să recupereze barca. Era în foarte bună stare. De ce îmi dau lacrimile când spun „în foarte bună stare”? Cred că atunci mi-a venit prima oară ideea să mă întorc aici. Dar nu i-am spus nimic lui Frank. Mi-am apăsat obrazul ud de coapsa lui o clipă și, când i-am simțit palma pe frunte, am ridicat capul ca să-mi pot lipi buzele de ale lui. Pe urmă mi-am lipit iar obrazul de coapsa lui, stânjenită de propriile mele lacrimi, dar în același timp zâmbitoare.

Frank a orientat velele până când barca a venit cu prova în vânt și atunci chiar și-a luat zborul. Era ora de aur. Am mers drept înainte, ieșind din golf spre apele liniștite ale oceanului. Am mers până am văzut luminițele aprinzându-se în casele din Wendover, de-a lungul țărmului și pe deal. Când, în cele din urmă, Frank a întors-o spre mal, ne-am trezit că nu mai putem înainta pe apa netedă ca oglinda; vântul nu ne mai ajuta. Am așteptat, știind că se va schimba. Ne trebuia doar o briză dinspre apus și dintr-odată ne-am trezit că suflă cu putere, umflând pânzele. Rafala de vânt ne-a împins înapoi, peste curenții neprielnici, pe deasupra hăurilor întunecate și amenințătoare, prin șirurile de valuri înspumate, până când am ajuns într-un sfârșit la liman, pe țărmul stâncos, dar primitor al Getchell’s Cove.

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc prietenei și agentei mele Maria Massie, care a citit acest roman în timp ce-l scriam, încurajându-mă și făcând observații critice de neprețuit.

Le sunt de asemenea recunoscătoare Brendei Copeland, editorul meu, precum și minunatei echipe de la St Martin's Press: Laura Chasen, Sally Richardson, George Witte, Meg Drislane, Carol Edwards, Steve Snider, Stephanie Hargadon și Laura Clark.

Trebuie să le mulțumesc următorilor prieteni și membri ai familiei, știu ei de ce: David Albert, Candace Bushnell, Jen Carolan, Marcia Desanctis, Alice Hoffman, Judy Howe, Heather King, Julie Klam, Meg Seminara, Jane Risley, Carla și Antonio Sersale, Sherrie Westin și Laura Zigman.

Și, firește, dragostea și recunoștința mea se îndreaptă către familia mea dragă: Devin, Jack și Denis Leary.

Imediat după publicare, *Ora de aur* a devenit bestseller *New York Times*. În 2013, FilmNation Entertainment a cumpărat drepturile de ecranizare a cărții, pelicula urmând să-i aibă, în 2016, pe Meryl Streep și Robert De Niro în rolurile principale.

Hildy Good este urmașa uneia dintre așa-zisele vrăjitoare condamnate la Salem, iar lumea crede că are puteri paranormale. Însă adevărul e mult mai puțin spectaculos: Hildy e un foarte fin observator al naturii omenești. Așa cum poate judeca imediat dacă o casă are temelii solide sau fisuri ascunse, îi citește pe ceilalți dintr-o ochire. Însă îi vor trebui mulți ani ca să se descifreze pe sine. Alcoolismul ei bine camuflat e gata să facă ravagii când evenimentele iau o turnură dramatică.

„Un roman perfect construit. Ann Leary are umor și un excelent spirit de observație... iar rezultatul e portretul complex al unei femei care se luptă cu dependența de alcool într-un oraș unde nici un secret nu poate fi păstrat la nesfârșit."

The New York Times Book Review

„Evenimentele dramatice, superstițiile și poveștile de dragoste se îmbină în irezistibilul roman al lui Ann Leary."

Redbook

„Originală, inteligentă și spusă cu măiestrie, povestea lui Hildy te îmbată și te dezmeticește în același timp."

People

„Atitudinea ireverențioasă și limba ascuțită a lui Hildy sunt îmblânzite de o vulnerabilitate prin care protagonista devine un martor credibil al lumii în care trăim."

Shelf Awareness

„Ann Leary a creat un personaj unic."

Jodi Picoult

[1] „I knew a Woman“, de Theodore Roethke.

[2] Gospodină (engl.).

[3] Vestitele scoici prăjite ale lui Clem.

[4] Centru de tratament pentru dependenții de alcool și droguri.

[5] Sport asemănător cu surfingul.

[6] Scriitor american (1804-1864).

[7] Joc de cuvinte: *good,* numele eroinei, care înseamnă *bun* în engleză.

[8] Aluzie la casa-muzeu din Salem, Massachusetts, construită în 1688 și imortalizată de Nathaniel Hathorne în romanul *Casa cu șapte frontoane.*

[9] Reglementare conform căreia o lege mai veche continuă să se aplice situațiilor deja existente, în timp ce o lege nouă se referă doar la cele ulterioare.

[10] Young Men's Christian Association (Asociația Creștină a Tinerilor) - asociație cu filiale în toată lumea, fondată în 1844 la Londra, care organizează activități cu caracter religios, educativ și sportiv.

[11] Tripleta / Triplu Campion - termen folosit (mai ales în hochei și fotbal) pentru a desemna repetarea unei performanțe de trei ori la rând.

[12] Competiție hipică organizată în orașul cu același nume, la care asistă membri ai casei regale britanice.

[13] Dealul de Turtă Dulce, Dealul Cimitirul Vechi, Aleea Piatra Porcului și Dealul Modistei.

[14] Roman semnat de prozatoarea americană Edith Wharton (1862- 1937).

[15] Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens.

[16] *Skull* — craniu, țeastă (engl.).

[17] Memorial Day, sărbătorită în ultima zi de luni din mai.

[18] Perioada 1789-1801, când în SUA s-a aflat la putere Partidul Federalist, între ale cărui figuri marcante se numără George Washington și John Adams, primul și al doilea președinte al Statelor Unite.

Table of Contents

Unu
Doi
Patru
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Mulțumiri

Table of Contents

Unu
Doi
Patru
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci și unu
Douăzeci și doi
Mulțumiri

Table of Contents

Unu	4
Doi	10
Patru	38
Opt	88
Nouă	98
Zece	112
Unsprezece	129
Doisprezece	156
Treisprezece	162
Paisprezece	177
Cincisprezece	192
Șaisprezece	201
Șaptesprezece	211
Optsprezece	226
Nouăsprezece	248
Douăzeci	253
Douăzeci și unu	257
Douăzeci și doi	266
Mulțumiri	276